

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel Title:	<u>Cooper's Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 53-59
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

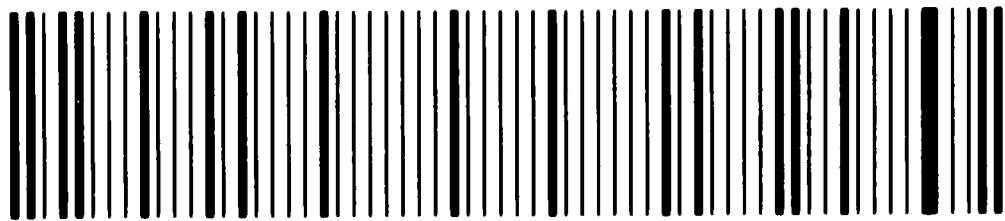
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

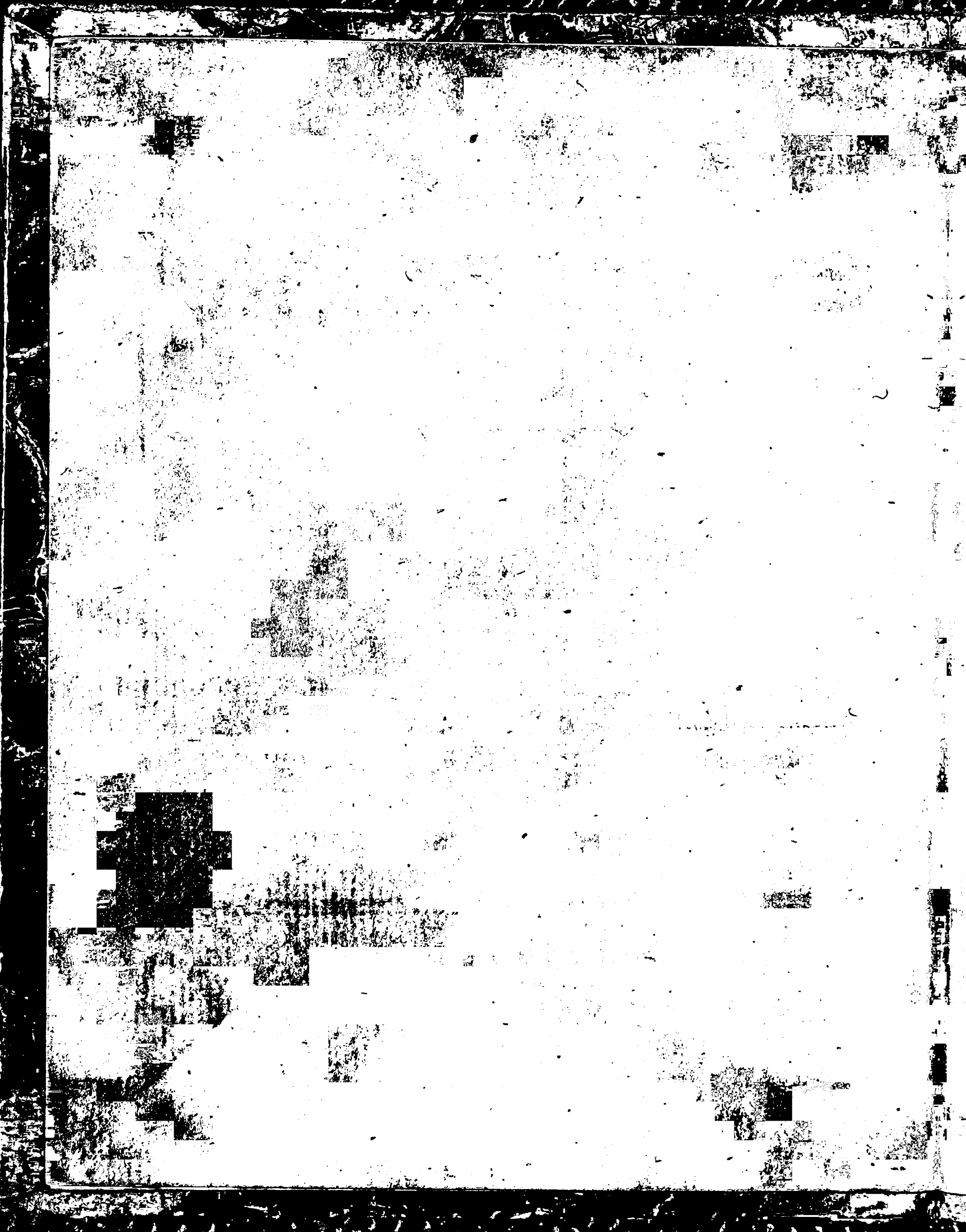

1 1 58 0 8 02058 6

+ Rex

Coopers's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tre = til fem og halvtredstyvende Hefte.

K i ö b e n h a v n.

Forlagt af og trykt hos S. Lier.

1834.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

D v e r f a t

a f

J. R i s e .

Første Hefte.

K j ö b e n h a v n .

Førlagt af og trykt hos S. L r i e r .

1834.

Første Capitel.

Der blev til sin Tid talt og skrevet meget, om det var politisk rigtigt, at forene Louisiana med de forenede Staters allerede uhyre Landstrækninger, hvoraf det Halve endnu var ubeboet. Men da Stridslysten imidlertid var ophørt, og personlige Hensyn havde givet Plads for liberale Anskuelse, maatte man lidt efter lidt erkiende hvor viis denne Forholdsregel var. Den meest Indskrænkede indsaae snart, at i det Naturen havde i Vesten sat en Orken som Skranke for Udbredelsen af vor Befolkning, hiin Indlemmelse dog havde gjort os til Herrer over en frugtbar Landstrækning, som et Nabo-folk under disse Dages Revolutioner let kunde være kommet i Besiddelse af. Den gjorde os endvidere til Herrer over Passagen igiennem det Indre af Landet, den gav os Herredømmet og Opsynet over de mange langs

med Grændsen liggende Indianerstammer, den jevnede stridende Rettigheder og betvang national Mistro. Ligeledes blev der ved samme aabnet tusinde Veie for den indenlandske Handel, saavel som til det stille Oceans Bunde; og skulde nogensinde Tid eller Nødvendighed bevirke en fredelig Oplosning af dette uhyre Rige, saa fikrede den os en Nabo, der talte samme Sprog, som vi, havde samme Religion, samme Forsatning, og, hvad man turde haabe, samme Sands for politisk Retfærdighed.

Omendstjøndt Kiøbet af Louisiana allerede giik for sig i Aaret 1803, saa varede det dog til Foraaret det følgende Aar, førend Embedeforsigtigheden hos den Spanier, der forvaltede Provindsen for sin Herre i Europa, tillod de nye Giere at bruge deres Autoritet, ja selv at komme ind i Landet. Men aldrig saasnart vare alle Formaliteterne ved Overgivelsen tilende, og den nye Regjering erkjendt, førend hele Sværme af det urolige Folk, som bestandigt er leiret paa Grændserne af det cultiverede America, styrtede ind i de tætte Skove paa den høire Bredde af Mississipp med samme ubeekymrede Mod, der havde ledsaget saa mange af dem paa deres møisommelige Wandringer fra de atlantiske Stater til den østlige Bredde af denne „Floder=nes Fader.“

Der hørte rigtignok Tid til, for at de talrigt tilstrømmende Colonister fra det nedre Landskab kunde

smelte sammen med deres nye Landsmænd; men den ubetydelige Befolkning i det øvre blev næsten i samme Dieblig opslugt af den voldsomme Strøm af denne nye Udvandring. Indvandringen fra Osten var en ny pludselig Fremtrængen af et Folk, som kun havde fundet en øieblikkelig Modstand, efterat det ved sine uafbrudte Fremskridt næsten var blevet uimodstaaeligt. Besværighederne og Farerne ved tidligere Foretagender vare glemte, da disse endeløse, uudforskede Egne med deres indbildte og virkelige Fordele aabnede sig for deres virksomme Mand. Følgerne vare saadanne, som man nok kan tænke sig dem, naar saa lokkende Tilbud vises en Slægt, der er opvokset under Eventyr og opdraget i Farer.

Tusinde Familiefædre fra de „nye Stater,” som de dengang kaldtes, brøde op, uden at lægge noget Værd paa deres suurterhvervede Rettigheder og Bequemmeligheder; og førte lange Rækker af Efterkommere, som vare fødte og opdragne i Skovene i Ohio og Kentucky, dybere ind i hiint Land, der, uden at man behøver at tage Poesien til Hielp, med Føie kunde kaldes deres naturlige og beslægtede Himmelegn. Blandt dem var ogsaa den kraftfulde og modige Skovmand, som først havde trængt igiennem de store Skove i sidstnævnte Stat. Endnu eengang flyttede denne dristige og ærværdige Patriark sin Stav videre, i det han lod

den „endeløse Strøm“ løbe mellem sig og den Mængde, som hans første Resultat havde draget efter ham, og søgte at fornye den Lyst, hvis tidligere Tilfredsstillelse havde tabt sin Værd i hans Dine, da den blev indkneben i Formen af menneskelige Indretninger.

Med Foretagender af dette Slags bleve Menneskene sædvanligviis ledede af deres tidligere Sædvaner, eller skuffede af deres hemmelige Ønsker. Nogle Saa, som lededes af Haabets Drømmebilleder og af den Lyst at maatte finde Efterlignere, trængte dybt ind i det jomfruelige Land; men den langt større Deel af de Udvandrede nøiedes med at nedsætte sig langs med Bredderne af de uhyre Vandstrømme, tilfreds med de rige Belsignelser, som det opsvømmede Flodland yder endog den mest ustadige Flid hos sine Beboere. Paa denne Maade dannede der sig med magisk Hurtighed Colonier, og næsten Alle, som havde været Vidner til Riøbet af et nøgent Land, have ogsaa oplevet Opblomstringen af en folkerig og uafhængig Stat, der var udstykket iblandt dens Indbyggere og under Betingelse af politisk Liighed blev optaget i det almindelige Nationalforbund.

De Begivenheder og Optrin, der staae i Forbindelse med vor nærværende Fortælling, indtræffe i den tidligste Periode af de Foretagender, som have ledet til et saa stort og hurtigt Resultat.

Det første Mars Høst, efterat vi havde taget det i Besiddelse, var allerede forlængst tilende, og Løvet paa Træerne fik allerede en høstlig Farve, da et Tog af Bogne kom frem fra en udtørret Flodseng, for at fortsætte sin Wei over den bølgeformede Overflade af en — som den kaldes i det Lands Sprog, om hvilket vi skrive — „bølgende Steppe“ (rolling prairie). Bognene, som vare læsede med alle Slags Huusgeraad, de saa Faar, det sorte Hornqvæg, som dreves i en Flok bag efter, den plumpe Gang og den ubekymrede Mine hos de kraftfulde Mænd, der gik ved Siden af de langsomme Spænd, forkyndte et Selskab Udvandrere, som søgte efter deres Dnsfers Eldorado. Tvertimod det Slags Folks sædvanlige Fremgangsmaade, havde dette Selskab forladt den frugtbare Jordbund i det lavere Land og fortsat sin Vandring paa Wei, der blot vare saadanne Eventyrere bekiendte, igjennem Biergfløster og Biergstrømme, over dybe Moradser og øde Stepper, til et Sted, som laae langt uden for Civilisationens Grændser. Foran dem udbredte sig hine vide Sletter, der med saa liden Afværling i Characteren strække sig til Foden af Rocky-Mountains, og mange lange og sørge- lige Mile bag ved dem skummede den hurtige og rivende La Platte Strøm.

Synet af et saadant Tog paa dette melancholske, øde Sted blev endnu mærkværdigere ved den Omstæn-

dighed, at Egnen rundtomkring frembød saa lidt, hvad der kunde have havt noget Tillokkende for en virksom Mand, og om muligt endnu mindre, hvad der kunde smigre Haabet hos en sædvanlig Colonist i nye Lande.

Det ubetydelige Græs paa Steppen lovede ikke synderligt, da Jordbunden, over hvilken Bognhiulene rullede saa let som paa en stampet Bei, var fast og haard. Bognene og Dyrene efterlode ei heller noget andet Spor, end det hist og her nedtraadte visne Græs, som Oxerne Tid efter anden reve af, men lige saa ofte kastede fra sig igien, fordi ikke engang deres Hunger kunde finde denne flette Kost spiselig.

Hvad der nu end maatte være disse Eventyreres Forsæt, eller den hemmelige Aarsag til deres tilsyneladende Sikkerhed i en saa affondret Stilling, saa var der intet i Holdning eller Bæsen hos nogen af dem, som forraadte en ubehagelig Følelse eller Urokighed. Mænd, Kvinder og Børn tilsammen tagne, saa var der over en Snees Mennesker.

Lidt foran Troppen gik der En, som ifølge sit Bæsen og sin Mine syntes at være Anføreren. Det var en stor, solbrændt Mand, meer end midaldrende, hvis phlegmatiske Udseende og kolde Bæsen snarere tilkiendegav alt Andet, end Tænkning over det Forbigangne og Belymring for Fremtiden. Hans Legeme var smidigt og bøieligt, og de svære Lemmer forraadte en ual-

mindelig Kraft. Undertiden naar en eller anden ubetydelig Hindring traadte ham i Veien, medens han flentrede afsted, viste dette Legeme, der skred frem i en dorst Slaphed, noget af hiin vældige Kraft, som laae skjult i dets Bygning, ligesom Elephantens slumrende, men uimodstaaelige og frygtelige Styrke. Hans nedre Ansigtstræk vare raae, brede og intetsigende, medens de øvre, eller hine ædle Dele, som skulle udtrykke Følelse og Aand, næsten manglede ethvert høiere Udtryk.

Hans Dragt bestod af en Blanding af de groveste Klædningsstykker, som en Landmand pleier at bære, tilligemed saadant Lædertøi, som Mode og Skik og Brug næsten gjorde nødvendigt for Folk af hans Stand og Levemaade. Men hans Paa Klædning var tillige udstafferet med en besynderlig Pynt af alle Slags Zi-rater, der vare udsøgte med lige saa megen Odselhed som Smagløshed. Istedet for det sædvanlige Hjorteskinds Belte bar han om Livet et falmet Silkebelte af de mest afftikende Farver; Horngrebet paa hans Kniv var rigeligt belagt med Sølvplader, hans Hue af Maarsskind var saa fiin og udsøgt, at en Dronning ikke skulde have skammet sig ved den; Knapperne i hans smudsige uldne Kiøle vare af glimrende mexikansk Præg, Skæftet paa hans Flint var af Mahagonyt træ, og beflaaet med samme kostbare Metal, og Kiæderne til tre daarlige Uhre hang og flirrede paa tre forskellige Ste-

der. Foruden Randselen og Flinten, som tilligemed et fyldt og velforvaret Krudhorn og en Pung med Kugler hang paa hans Ryg, havde han fastet en skarp, blank Dre over Skulderen og bar hele denne Bægt med en saa tilsyneladende Magelighed, som om han gik aldeles tomhændet og ikke havde det mindste at bære.

Strax bag efter denne Mand kom der en Trop unge Menneſker, der vare klædte næsten lige som han, og lignede saa vel hverandre indbyrdes som Føreren i den Grad, at denne Liighed strax betegnede dem som Børn af een Familie. Endſkjøndt den yngste af dem knap havde naaet den Alder, i hvilken Menneſket, ifølge Lovens fine Skielnen, begynder at handle frit, saa havde han dog allerede viiſt ſig ſin Fader ſaa værdig, at hans opløbne Bægt allerede havde naaet Familiehøiden. Der var endnu et Par andre noget forſkjellige Perſoner, men ſom vi førſt ville ſkildre længere henne i Fortællingen.

Af Qvinderne havde kun to naaet den mandbare Alder, endſkjøndt flere lyſhaarede, olivenfarvede Anſigter kigede ud af den førſte Bogn med nyſgierrige og characteriſtiſk levende Dine. Den ældre af de to vorne Fruentimmer var den blege, rynkede Moder til den førſte Deel af Selskabet, og den yngre var en munter, raſt Pige paa atten Aar, ſom ifølge ſin Skabning, ſin Klædedragt og ſit Anſigtsudtryk hørte til en Stand,

der stod nogle Trin høiere, end alle hendes Rejsekam-
merater. Den anden Bogn var overtrukket med et saa
tæt uldent Dække, at man med den største Omhygge-
lighed ikke kunde opdage hvad den indeholdt. Paa de
øvrige Bogne var der ikke andet end de simple Redska-
ber, som tilhøre Folk, der hrert Dieblif, uden Hensyn
til Aarstid eller Afstand, ere færdige til at forandre
Opholdssted.

Maaskee var der intet i den hele Karavane eller
i disse Mennekers Optog, som man jo daglig kan mø-
de paa Beien i vore beboede Landstrækninger; men den
eenfomme og besynderlige Omegn, hvor begge Dele saa
uventet stødte sammen, gav Selskabet et selsomt An-
strøg af Bildhed og Eventyrlighed.

I de smaa Dale, som de, formedelst Landets af-
verlende Beskaffenhed, ved hver Fjerdingvei stødte paa,
mødte deres Dine paa den ene Side den gradviis sti-
gende Forhøielse af Terrainet, som har givet disse Egne
det ovennævnte Navn af „bølgende Stepper,“ medens
der paa den anden Side viste sig en fattig Udsigt af
lange, smale og ufrugtbare Fordybninger, som hist og
her bleve afbrudte ved nogle Striber af en Vegetation,
der fielden blev meget yppig. Fra Toppen af disse
Jordforhøininger eller Bølger trættes Diet ved Land-
skabets evig kolde og mørke Gensformighed. Jorden
lignede Oceanet, naar dets utrættelige Bølger efter en

rasende Storm hæve sig og falde i regelmæssig Høide. Her saae man den samme regelmæssige Bølgeform, enhver fremmed Gienstand lige saa langt borte og den samme grændseløse vide Udsigt. Ja, Liigheden mellem Vand og Land var saa paafaldende, at det, hvormeget Geologen end vil lee af en saa simpel Theorie, vilde falde Digteren vanskeligt, ikke at antage, at Dannelsen af det ene Element er bleven tilveiebragt ved det andet's vigende Herredømme. Hist og her hævede et rankt Træ sine matte Grene i Beiret fra en Fordybning, ligesom et eensomt Skib, og for ganske at fuldende Skuffelsen, glimtede to eller tre Skovtoppe frem, som i den taagede Horizont saae ud som Der, der dukkede op af Havets Dybde. Vi behøve ikke at sige den vel underrettede Læser, at Overfladens Gensformighed og Tilskuernes lavere Standpunkt forstørrede Afstanden; men i det Bølge fulgte paa Bølge, og De paa De, udtalte sig den bedrøvelige Visshed, at man maatte drage igiennem tilsyneladende grændseløse Landstrækninger førend den mest ydmyge Landmands Ønsker kunde gaae i Opfyldelse.

Anføreren for disse Uvandrede fortsatte endnu bestandigt sin Wei, ikke ledet af nogen anden Fører end Solen, i det han med Bestemthed vendte Ryggen til Civilisationens Hiem og med hvert Skridt kom dybere ind i de øde Egne, hvor der hidtil blot havde boet

Barbarer og Bilde, og hvorfra det maaskee vilde være ham umuelig at vende tilbage. Men da det nu begyndte at lakke ad Aften, begyndte han dog, skjøndt han maaskee ikke var i Stand til at tænke frem i Tiden, uden for saa vidt som det galdt Dieblikkets Fornødenhed, at foruroliges noget ved det Spørgsmaal, hvad man nu skulde gjøre, saasom det begyndte at blive mørkt.

Da han var kommen op paa Toppen af en Jordbølge, som var noget høiere end de andre, blev han staaende et Minut og kastede et halvt nysgierrigt Blik omkring til alle Sider, for at opsoge de velbekjendte Tegn, der forkyndte en Plads, hvor man kunde finde de tre Hovedfornødenheder: Vand, Brændsel og Foder.

Det lod til, som om hans Søgen var frugtesløs; thi efter at han i nogle Dieblik taus og rolig havde mønstret Alt, lod han sit vældige Legeme stige ned ad den jævne Skraaning saa tvært, som en overstadigt mædsket Dre under Driverens Pidsk vilde have tilbagelagt denne Bei.

Uden at sige et Ord, fulgte de Andre hans Exempel; dog røbede de unge Mænd langt mere Deeltagelse, for ikke at sige Bestyrtelse, end han, da de, den ene efter den anden, vare komne op paa det samme Sted og saae sig om til alle Kanter. Af Kreaturerne og Menneskernes dorste Bevægelse kunde man tydeligt see,

at det stundede til Hviletiden. Det sammenslynge-
de Græs i de lave Strækninger frembød Hindringer, som
Trætheden begyndte at gjøre frygtelige, og man maatte
nu bruge Pidsken, for at drive de mødige Spænd frem.
I dette Dieblif, da, med Undtagelse af Anføreren, en
almindelig Træthed havde bemægtiget sig de Reifende,
og ethvert Die, ligesom ved et fælles Instinkt var ret-
tet fremad, blev hele Selskabet ved et lige saa pludse-
ligt som uventet Syn paa eengang bragt til at standse.

Solen var gaaet ned bag ved Rygningen af en af
de nærmeste Jordbølger, og efterlod en prægtig, glim-
rende Aftenrøde. Midt i denne lette Ild viste der sig
en Menneskeskikkelse i en skarp Contur til den gyldne
Baggrund, og saa tydelig og tilsyneladende nær, at
man blot behøvede at udstrække Haanden, for at gribe
den. Det var en colossalsk Skikkelse, der stod i en
tankefuld og tungsindig Stilling, netop vendt imod den
Bei, ad hvilken de Fremmede maatte komme. Men
formedelst det blendende Lys, som omstraaede den, var
det umueligt at opdage hvem det egentlig var.

Dette Syn frembragte en mægtig Virkning. An-
føreren for de Udvandrede stod pludselig stille og betrag-
tede det hemmelighedsfulde Bæfen med en mørk Stud-
sen, men som snart gik over til en overtroisk Verbødige-
hed. Efterat denne første Studsen eller Skræk havde
lagt sig noget, holdt Sønerne sig tæt til Faderen, og

da de, som fierte Spændene gjorde det samme, saa varede det ikke længe, førend hele Selskabet havde samlet sig i en taus forundret Gruppe. Endskiøndt de Reisende næsten alle saa temmelig syntes rystede af en overnaturlig Aabenbarelse, saa hørte man dog at Hænerne bleve spændte, og et Par af de modigste blandt de Yngre lagde an, for, naar det gialt at kunne være færdige.

„Lad Drengene gaae til Høire!“ raabte den be- hjertede Kone og Moder med en stærk, ildeklingende Stemme. „Jeg tør vedde med, at Usa og Abner nok ville kunne fortælle os noget om det Kreatur.“

„Det kan aldrig skade at prøve Bøssen,“ mumlede en Mand, der saae ærgerlig ud og havde megen Liig- hed med den, som talte først. Han tog Bøssen fra Ryggen og gjorde sig skudfærdig, i det han yttrede: „Pawnee-Louperne * skulle i hundrebviis jage paa disse Stepper, og forholder det sig saaledes, saa ville de vel ikke savne en Enkelt af deres Stamme.“

„Hold inde!“ raabte en blid, men angstfuld Kvin- destemme, der ikke kunde komme uden fra det yngre Fruentimmers zittrende Læber. „Vi ere ikke alle sam- lede; det kan jo ogsaa være en Ben!“

„Hvem gaaer ud for at speide?“ spurgte Faderen, i det han fortrydeligt saae paa hvorledes hans stærke

* Indianere, som boe imellem Floderne Missouri og Platte.

Sønner havde flokket sig. „Bort, bort med Bøssen!” sagde han, i det han med en Riempesfinger og med en Mine, som det ikke vilde være godt at afslaae noget, holdt hiin tilbage fra hans Forsæt. „Mit Stykke Arbeide er endnu ikke færdigt; lader os nu gjøre den Smule, som endnu er tilbage, færdig i Fred og Ro.”

Den Mand, som havde røbet en saa fiendtlig Tænkemaade, syntes at forstaae hvad han meente, og rettede sig efter denne Paamindelse. Sønnerne vendte sig med spørgende Blik til Pigen, der havde talt med saa megen Ivrighed, for af hende at faae en Forklaring; men, som om hun var tilfreds med den Frist, hun havde forskaffet den Fremmede, havde hun igien sat sig ned paa sit Sæde, og fandt nu for godt at tie.

Aftenrøden havde imidlertid flere Gange skiftet Farve. Paa den Glands, som havde blendet Diet, fulgte et mere graat og mat Lys, og jo mere den skinnende Glands forsvandt, desto mere sædvanlige bleve Forholdene i den gigantiske Skikkelse, og tilsidst viste denne sig ganske tydelig. Skamfuld over deres Nølen, nu da Sandheden ikke længer var tvivlsom, satte Anføreren for Selskabet sig i Marsch igien, men tog dog, i det han steg op ad en jevn Skraaning, sin Bøsse i Armen, for at have den i en sandan Stilling, at han, naar det gjordes fornødent, kunde have den paa rede Haand.

Der syntes imidlertid ikke at være nogen Grund til at bruge en saadan Forsigtighed. Lige fra det første Dieblif, da den saa uventet havde viist sig imellem Himmel og Jord, havde den Fremmedes Skikkelse hverken rørt sig eller yttret mindste Tegn til nogen fiendtlig Hensigt. Et Legeme, som havde udholdt Stormene af meer end fiirsindstyve Vintre, var ikke skicket til at vække Frygt hos en Mand, der var saa kraftfuld, som vor Udvandrer. Nagtet hans høie Alder og Afkræftelse, for ikke at sige Lidelser, laae der Noget i hans Person, som syntes at sige, at det var Tiden og ikke Sygdom, som havde ladet sin Haand falde saa tungt paa ham. Hans Legeme var henvisnet, men ikke ganske faldet sammen. Gener og Muskler, engang Vidner om vældig Kraft, vare, hvorvel sammenskrumpede, dog endnu syrlige, og hele hans Figur vidnede om en Udholdenhed, som, hvis ikke den velbekiendte Skrøbelighed i alt Mennefskeligt stod i Veien, vilde have trodsset alle Affældighedens videre Fremskridt. Hans Klæder bestode for største Delen af Dyreskind med den røde Side ud ad. Over Skulderen havde han en Jagttaske og et Krudhorn, og han lænede sig paa en usædvanlig lang Bøsse, der, ligesom dens Eiermand, vidnede om en lang og strap Tjeneste.

Da Selskabet kom dette eensomme Bæsen saa nær,
 Steppen, 1 5.

at man giensidig kunde høre hverandre, lod en hæs Hylen fra Græsset ved hans Fodder, og der reiste sig en stor, mager, tandløs Hund fra Leiet, og i det den rystede sig, lod det til, som om den vilde forbyde de Reisende at komme nærmere.

„Med med Dig, Hector, ned med Dig!“ raabte hans Herre med en af Alderdom noget zittrende og huul Stemme. „Hvad har Du med Folk at bestille, som reise paa en lovlig Maade?“

„Fremmede, hvis I er behørigt bekiendt i denne Egn,“ sagde Anføreren for de Udvandrede, „saa kan I vel sige en Reisende, hvor han kan finde hvad han behøver for Natten.“

„Er Landet paa den anden Side af den store Strøm da allerede saa opfyldt?“ spurgte den gamle Mand i en alvorlig Tone, uden som det lod til at høre paa den Andens Spørgsmaal; „eller af hvad Grund seer jeg et Ansigt, som jeg troede jeg aldrig mere vilde faae at see?“

„Ja, der er endnu Land derovre, men blot for dem, som have Penge nok og ikke ere fræske,“ svarede den Fremmede; „men for min Smag er der for fuldt derovre. Hvor langt er der vel herfra til det nærmeste Punkt ved den store Flod bag ved os?“

„En jaget Hiort vilde ikke kunne kjøle sig i Mis-

Mississippi, førend den havde løbet sine gode femhundrede * Mile."

"Og hvad kalder I vel denne Egn her?"

"Hvad vilde I vel kalde den Plet der, hvor I seer hiin Sky?" svarede den gamle Mand betydningsfuld, i det han pegede i Veiret.

Den Udvandrede saae paa ham, som En, der ikke forstod hans Mening, eller som fattede nogen Mistanke; men han lod det imidlertid blive ved at sige:

"I er ogsaa en Nybygger, ligesom jeg; den Formodning har jeg, ellers ville I ikke være saa utienstvillig mod en Rejsende, da det blot gjelder et Raad, der koster saa lidt, at den hele Tjeneste er afgjort med et Par Ord."

"Det er ingen Tjeneste, det er en Skyld, som Alverdommen maa betale Ungdommen. Hvad ønsker I at vide?"

"Hvor jeg kan leire mig i Nat. Jeg gjør ikke mange Omstændigheder, hvad Seng og Kost angaaer, men alle gamle Rejsende, som jeg, vide nok hvor godt ferst Vand og ungt frisk Græs bekommer Hornqvæget."

"Saa kom med mig, saa skal I faae begge Dele; men det er ogsaa næsten Alt hvad jeg kan byde Eder paa denne forsultne Steppe."

* Saa vel her, som andre Steder i Fortællingen, forståes en engelsk Mile, hvoraf der gaar omtrent 5 paa en dansk.

Da den gamle Mand havde sagt dette, kastede han sin tunge Bøsse paa Skulderen med en for hans høie Alder og Uffældighed mærkværdig Lethed, og uden at spilde mange Ord, førte han den Reifende ned ad Skraaingen til den lave Strækning.

Andet Capitel.

De Reifende bemærkede snart, at de sædvanlige, aldrig fluffende Kiendetegn til de Gienstande, som de i deres Forsatning trængte til, ikke vare langt borte. En klar, surrende Kilde rislede ned fra den ene Side af Skrenten og dannede med en anden nærliggende Kilde, som den forenede sig med, en lille Bæk, som man med Diet kunde forfølge milevidt paa Steppen, da der langs med dens vaade Bredder hist og her voxede noget Græs. Langs med denne førte den Fremmede dem, og Kreaturerne fulgte ham villigt, fordi Instinktet lærte dem, at de her vilde finde Føde og Hvile.

Da den gamle Mand var kommen til den Plet, som han ansaae for den mest passende, standsede han

og syntes med sit Blik at spørge, om Stedet ydede de fornødne Bequemmeligheder. Anføreren for de Udvandrede kastede meget besindig sine Dine rundt omkring og undersøgte Stedet med et skarpt Blik, som En, der tilfulde forstaaer at svare paa et saadant Spørgsmaal, hvorvel paa den langsomme og prøvende Maade, der aldrig lader ham tage noget overilet Beslutning.

„Ei, det kan gaae an,” sagde han, da han var tilfreds med Undersøgelsen. „Drenge, I have seet Solen gaae ned; nu muntert!”

De unge Mennesker beviste paa en egen Maade deres Lydighed imod denne Paamindelse. Befalingen — thi en saadan var den ifølge Gebærderne og Tonen i Stemmen — blev vel optaget med Urefrygt, men det høieste, som skedte, var, at et Par Drer faldt ned af Skuldrene, medens Personerne selv vedbleve at betragte Stedet med ufravendte Blik. Paa samme Tid skilte den ældre Rejsende, som forlængst vidste hvilke Drifter der beherskede hans Børn, sig ved sin Bylt og Bøsse, og gik, understøttet af den Mand, vi allerede have lært at kiende og som var tilbøielig til at appellere til sin Flint, ganske rolig hen for at spænde Kreaturerne fra.

Endelig kom ogsaa den ældste af Sønnerne i nogen Bevægelse, og uden synderlig Anstrengelse huggede han sin Dre dybt ind i den bløde Stamme paa et Bom-

uldstræ. Et Dieblif blev han staaende og betragtede Virkningen af sit Slag med det Slags Foragt, hvormed en Kæmpe vilde betragte en Dværge jammerlige Modstand, og fælde derpaa, efterat han havde fastet alt, hvad der kunde hindre ham, fra sig, med den Gratie og Færdighed, hvormed en Fægtemester vilde svinge sit ædlere, om just ikke nyttigere Baaben, i en Hast Stammen, i det den ranke Top knagende lagde sig ydmyg for hans Fødder. Med lav Nysgierrighed havde hans Kammerater været Tilskuere ved dette Arbeide, indtil de saae Stammen ligge paa Jorden. Nu, som om der var givet Signal til et almindeligt Angreb, lagde de Alle Haand paa Bærket, og i kort Tid befriede de, men paa en saa net og raske Maade, at den vilde have sat en ukyndig Tilskuer i Forundring, en lille behagelig Plet fra hele dens Skovbyrde, saa at det saae ud, som om en Hvirvelvind havde ryddet Pladsen.

Den Fremmede havde taus, men opmærksom betragtet deres Virksomhed. Da det ene Træ efter det andet knagende sank til Jorden, slog han sine Dine i Veiret, i det han med et veemodigt Blik betragtede de aabne Steder, som derved opstode paa Horizonten, og vendte sig endelig bort med et bittert Smil, medens han mumlede noget imellem Tænderne, som En, der ikke gad yttre sin Misfornøielse paa en tydeligere Maade.

I det han trængte sig igiennem Gruppen af de sysselsatte og travle Børn, der allerede havde gjort en dygtig Ild, saae han ganske alvorlig paa hvad Føreren og hans Ledfager med det vilde Udseende foretog sig.

Disse To havde allerede sluppet Hornqvæget løs, som strax med Begiærlighed afsnabede de unge Grene og Knopper i Kronerne af de fældede Træer, og nu vare de sysselsatte med den Bogn, som, hvad vi allerede have fortalt, var saa omhyggeligt tilhullet. Endskjøndt den syntes at være lige saa stille og uden Beboere, som de andre Bogne, saa anstrengte dog Folkene hele deres Kraft og traß den, langt fra de andre, hen til en tør og høiere Plet tæt ved Krattet. Her bare de flere Pæle hen, der allerede længe, som det syntes, havde været brugte til denne Tjeneste, og da de havde rammet de stærkeste Guder ned i Jorden, bleve de tyndere bundne fast til de Buer, som bare Bognens Overtræk. Derpaa blev der taget en Mængde Dækkener ud af Bognen, og efterat de vare blevne udbredte over det Hele, befæstede man dem desuden saaledes ved Jorden, at de dannede et middelmaadigt, men meget beqvemt Telt. Efterat Folkene havde betragtet deres Værk med prøvende, ja næsten misundelige Blik, og hist havde trukket en Fuld tilrette, her rammet en Pæl fastere ned, anvendte de endnu engang deres Kræfter paa Bognen, i det de ved Stangen traß den frem af

det Telt, de havde opflaaet, indtil den stod under fri Himmels, og ikke var læstet med andet end lettere Medskaber. Disse bleve ogsaa i en Hast læstede af og af den Rejsende selv baarne meget omhyggeligt ind i Teltet, som om det ikke engang var hans bedste Ven tiladt at gaae derind.

Da Nysgierrighed er en Lidenskab, som snarere tiltager ved Gensomhed, end forsvinder, saa kunde den gamle Steppebeboer ikke see paa disse hemmelighedsfulde Tilberedelser, uden at føle en lille Paamindelse af denne Drift. Han nærmede sig derfor Teltet og vilde just til at flaae nogle Folder tilside, i den meget tydelige Hensigt, at see hvad der var skjult under det, men den Mand, der allerede eengang havde yttret Lyst til aabenbar Fiendtlighed, greb ham ved Armen og rev ham med en noget plump Krafastrengelse tilbage fra den Plet, hvilken han havde udseet sig som den mest passende til hans Hensigt.

„Det er et godt gammelt Ordsprog, min Ven,“ bemærkede Karlen noget tørt, men med et Par Dine, som spyede Gift og Galde, „og det kan maaskee imellemstunder redde en Siæl, nemlig: Hold din Næse hos Dig selv.“

„I disse Drøener bringe Folk fielden noget med, der skal skiules“ svarede den gamle Mand, som om han vilde og dog ikke ret vidste hvorledes han skulde und-

skyldte den Frihed, han just vilde tage sig — „og jeg troede ikke at jeg fornærmede Noget, fordi jeg saae derind.”

„Det er overhovedet vel sieldent, at de bringe sig selv herhen,” svarede den Anden i en grov Tone; „Eggen her seer mig rigtignok temmelig gammel ud, men den forekommer mig just ikke at være saa overordentligt stærkt befolket.”

„Dette Land er vel saa gammelt, tænker jeg, som Herrens andre Bærker; men I kan have Ret med hvad I siger om Indbyggerne. Der er forløbet mange Maanedes, siden mine Dine sidste Gang saae et Ansigt af min Farve. Jeg siger Eder endnu engang, min Ven, jeg meente saamænd ikke noget Ondt dermed. Jeg tænkte blot som saa, at der muligen bag Tæppet kunde stikke Noget, som kunde minde mig om svundne Tider.”

Da den Fremmede havde givet denne simple Erklæring, gik han langsomt bort, som En, der dybt føler den Ret, en Anden har til den rolige Besiddelse af sin Eiendom, uden at hans Nabo tør forstyrre ham denne. En sand Grundsatning, hvis Rigtighed han formodentlig dybt havde følt i sit eensomme, afsondrede, Liv. Da han gik tilbage til den Udvandrede's lille Leir — thi det var Stedet allerede blevet — hørte

han Anførelsen raabe i en grov og bydende Tone: „Gle-
len Wade!”

Den Pige, som Læseren allerede er bleven bekendt med og som tilligemed de andre af hendes Køn var selselsat ved Tiden, sprang strax op, da der blev kaldt paa hende, og i det hun med en ung Antilopes Mun-
terhed hoppede forbi den Fremmede, forsvandt hun pludselig bag ved Teltets hemmelighedsfulde Forhæng. Hverken denne hendes hurtige Forsvinden eller alt hvad der var forefaldet vakte den mindste Forundring hos de Øvrige. De unge Folk, som vare færdige med deres Arbejde, saavidt Dren behøvedes, vare igjen selselsatte paa deres sædvanlige taase, fast lade Maade. Nogle forede Kreaturerne, andre stødte Bælgfrugter i en grov Morter til Grød, og et Par Stykker skød de øvrige Vogne saaledes tilside, at de dannede et Slags Udenværk for deres iøvrigt forsvarsløse Bivouac.

Det varede ikke længe, førend Alt var i Orden, og da Mørket rundt omkring begyndte at indhulle Gienstandene paa Heden, forkyndte det store Fruentimmer, hvis Stemme man lige fra det Dieblif, da der blev gjort Holdt, uafsladeligt havde hørt skiælde og smælde paa Børnene, at Maden var færdig, og at man blot ventede paa dem, der skulde spise, og den Paaminbelse fremførtes med en saa hvinende Stemme, at man kunde forstaae det i en lang Afstand. Hvorledes det end saa

staaer sig med en Grændsebeboers Dyder, saa flaaer det dog sielden feil, at han jo er giæstfri. Aldrig saasnart hørte den Udvandrede sin Kones stærke Kalden, førend han saa sig om efter den Fremmede, for at tilbyde ham den første Plads ved det grove Maaltid, som de nu bleve nødte til at holde uden mange synderlige Tilberedelser.

„Jeg takker Eder, min Ven,“ svarede den gamle Mand paa den noget plumpe Indbydelse, at tage Plads tæt ved den dampende Kiedel. „Hiertelig Tak, men jeg har allerede spist for i Dag og jeg hører ikke til dem, som grave deres Grave med deres Tænder. Men hvis I ønsker det, saa vil jeg tage Plads, thi det er en rum Tid siden jeg saa Folk af min Farve spise deres daglige Brød.“

„Saa er I vel en gammel Colonist i denne Egn,“ sagde den Udvandrede meer i en løselig henkastet Tone, end som et Spørgsmaal, i det hans Mund næsten flød over af den kostelige Homminy, som hans skrappe Kone havde tillavet saa lækkert. „De meente paa hiin Side, at vi ikke vilde træffe synderlig mange Colonister paa vor Bei, og jeg maa sandelig tilstaae, at man ikke har bundet mig noget paa Ormet; thi naar jeg undtager Canada-Pelshandlerne ved den store Strøm, er I det første hvide Ansigt, som jeg har mødt paa en Bei af

gode femhundrede Mile, notabene efter Eders egen Regning.”

„Endskiøndt jeg har tilbragt mange Aar her, saa kan jeg dog knap gielde for en Colonist, saasom jeg ikke har nogen fast Bopæl og fielden bliver meer end en Maaned paa een og samme Anstændighed.”

„I er altsaa Jæger?” vedblev den Anden, i det han kastede et Blik paa ham, for at mynstre sin nye Bekendts Equipering. — „Til et saadant Liv er Eders Apparat just ikke det bedste.”

„Den bliver gammel og venter at blive snart casseret, ligesom dens Herre,” sagde den gamle Mand, i det han betragtede sin Bøse med et Blik, hvori der blandede sig Kiærlighed og Kummer. „Egentlig talt behøver jeg den ikke heller meer. I tager fejl, min Ven, naar I kalder mig en ordentlig Jæger; jeg er ikke stort andet end en Wildtfanger.”

„Er I en dygtig Wildtfanger, saa tør jeg vedde med, at I ogsaa er et Stykke af en Jæger, til begge Dele gaae Haand i Haand i disse Egne.”

„Skam og Skændsel over den, som kan skyde og dog gjør Brug af at fange!” svarede Wildtfangeren, som det for Fremtiden maa være os tilladt at falde saaledes. „I meer end halvhundrede Aar har jeg baaret min Bøse i Skovene, uden at lægge nogen Snare endog for den mindste Fugl, som jo dog flyver i Luften,

end sige for et Dyr, som Naturen ikke har givet andet end Been."

"Jeg kan ikke indsee hvad stor Forskiel det skulde gjøre, om en Mand skaffer sig sit Pelsværk ved Bøssen eller ved Snaren," sagde Han med den ondskabsfulde Phygsiognomie i en grov og uhøflig Tone. "Jorden er nu eengang skabt for Menneskene og følgelig ogsaa de Kreaturer, som ere paa den."

"For En, som trækker saa vidt omkring i øde Egne, har J ingen synderlig Oppakning, gamle Jæger," afbrød den Udvandrede ham rast, som om han ønskede at afbryde den foregaaende Samtale. "Jeg vil haabe, at det med Skindene staaer sig bedre hos Eder."

"Jeg har ikke synderlig Brug for nogen af Dele," svarede Bildtfangeren rolig; "i den Alder, jeg er, er Føde og Klæder det eneste, som jeg trænger til, og hvad vilde vel det, J kalder Oppakning eller Bytte, hjælpe mig stort, uden for saavidt jeg engang imellem kunde tiltuske mig et Horn fuldt af Krud eller en Stang Bly derfor."

"J er altsaa egentlig ikke fra denne Egn, min Ven?" vedblev den Udvandrede, i det han ved den Andens Indvending tænkte paa, at han havde brugt et Ord, som ogsaa kunde betyde Bagage og Effecter.

"Jeg er født ved Søhøsten, endskiøndt jeg har tilbragt den største Deel af mit Liv i Skovene."

Hele Selskabet saae nu paa ham med saadanne Dine, som Folk sædvanligviis pleie at sætte op, naar de fæste dem paa en Gienstand af almindelig Interesse. Nogle af de unge Mennesker gientogte Ordet „Søkysten,” og Konen sendte ham et høfligt Blik, som syntes at falde hende noget vanskeligt, fordi hun uagtet al sin Gæstfrihed ikke var synderlig vant dertil. Men den Ure, at beværte en saa vidtbereist Gæst, krævede det. Efter en lang og tilsyneladende eftertænksom Pause sagde den Udvandrede, som imidlertid ikke havde anseet det for nødvendigt at holde op med at tygge:

„Efter hvad jeg har hørt, saa er der langt fra Vandene i Westen til det store Hav.”

„Vistnok er Veien trættende, og jeg har seet Meget og ogsaa lidt Noget, da jeg vandrede den.”

„Man vilde altsaa komme til at gjøre Bekendtskab med en heel Deel Møisommeligheder, naar man vilde gjøre denne Tour?”

„I fem og halvfjerdsindstyve Aar har jeg været paa Veien, og paa denne Strækning, lige fra Hudson, har jeg næsten ikke nydt et Stykke Bildt, uden at jeg selv har fældet det. Men hvad nytter det at gjøre sig til deraf! Hvad hjælper tidligere Daad, naar Tiden foreskriver os en Ende!”

„Jeg traf engang en Mand, der havde seilet paa den Strøm, som han taler om,” bemærkede en af Søn-

nerne, men saa sagte, som om han ikke troede hvad han selv fortalte og holdt det for klogest, at nære Mistro i Nærberelse af en Mand, der havde seet saa Meget. „Efter hvad han fortalte, maatte det have været en dygtig Strøm og dyb nok for et Skib fra Toppen til Riølen.”

„Det er en bred og dyb Strøm, og ved Bredderne af den findes mange prægtige Stæder,” svarede Søgeren; „og dog er den kun en Bæk imod den endeløse Flod.”

„Jeg kalder ikke den en Strøm, som man kan omgaae,” sagde den Udvandrede's Ledsager. „En virkelig Flod maa man sætte over, ikke omgaae, ligesom man gjør ved Bjørnene paa en Klappjagt.”

„Er I trængt langt frem mod Solens Nedgang?” afbrød den Udvandrede ham, som om han ønskede, saavidt det lod sig gjøre, at bringe hans grove Kammerat ud af Samtalen. „Vi ere her komne ud paa store, øde Strækninger.”

„I kunne reise hele Uger endnu, og I ville finde det ligesom her. Jeg tænker tidt paa, at Vor Herre maaskee har henlagt dette ufrugtbare Belte af Stepper bag ved Staterne, for at advare de Godtsolk for hvad deres Daabelighed let kan gjøre Landet til. Ak! I kunne reise hele Uger, for ikke at sige Maaneder paa disse aabne Stepper, uden at støde paa nogen Bolig

enten for Mennesker eller Dyr. Selv de vilde Dyr maae løbe mange Mile, naar de ville tye til deres Huler. Og alligevel blæser Winden sielden fra Osten, uden at jeg jo hører Lyden af Drex og Knagen og Bragen af faldende Træer."

Da den gamle Mand sagde dette med den Alvorlighed og den Værdighed, som i en saa høi Alder sielden forfeiler at gjøre Indtryk, selv i en mindre gripende Stemning, bleve hans Tilhørere meget opmærksomme og stille som Graven. Det blev derfor overladt til Jægeren igien at begynde Samtalen, hvad han da ogsaa gjorde, i det han saa løseligt henkastede et Spørgsmaal, som Grændsebeboerne pleie at gjøre det.

"Det har sandsynligviis ikke været nogen let Sag for Eder, min Ven, at komme over Floderne og med Heste og Hornqvæg at trænge saa langt ind paa Steppen?"

"Jeg holdt mig hele Tiden langs med den venstre Side af den store Flod" svarede den Udvandrede, „indtil jeg fandt, at Strømmen førte mig for langt mod Nord. Saa gik vi over den, og det uden synderligt Tab. Min Kone har nu, naar der næste Aar skal klippes, to Skind mindre at bearbejde, og Pigerne for Fremtiden en Ko mindre at malke. Siden den Tid have vi brugt os dygtigt, og der forløb ikke en Dag, eller i det mindste ikke to, uden at vi jo sloge en Bro eller en Dæmning."

„J gaaer vel beständig mod Vest, indtil J kommer til et Land, der er bedre skikket til en Colonie?“

„Jeg gaaer, indtil jeg har Grund til at staae stille eller vende om,“ svarede den Udvandrede i en tør Tone, i det han tillige reiste sig og afbrød Samtalen ved en fortrydelig Mine og en hurtig Bevægelse. Bildtfangeren og de Dvrige fulgte hans Exempel, og de Reisende gjorde nu, uden at bryde sig om deres Giæst, Anstalter til deres Natteteie. Af Trætoppene, af grove Dækkener og Bøffelhuder havde man flettet nogle Løvhytter eller rettere sagt Hytter, uden at tage Hensyn til andet, end for Dieblikket at forskaffe sig Ly. I disse krøbe Moderen og Børnene ind, og det er rimeligt, at de strax faldt i Søvn. Mændene havde endnu nogle Smaaforretninger at afgjøre, som for Exempel, at sætte Alt i Stand til Forsvar, omhyggeligen skiule Ilden, give Dyrerne Foder og udstille Bagter, som skulde vaage for Selskabets Sikkerhed om Natten.

Det første gjorde man, ved at lægge nogle Træstammer paa langs fra den ene Bogn til den anden og fra Bognene til Krattet, hvortil Leiren støttede sig, saa at denne nu paa tre Sider var omgivet med et Slags spanske Hyttere. Inden for disse snevre Grændser (med Undtagelse af hvad Teltet indeholdt) befandt sig nu Folk og Kreaturer, hvilke følte sig altfor Inkkelige, ved at kunne strække deres trætte Lemmer, til at de skulde have

forstyrret deres med noget mere Fornuft begavede Reiseskammerater. To af de unge Mennesker toge deres Bøsse i Armen og gik, efterat de havde kommet frisk Krud paa Panden og omhyggeligt havde undersøgt Stenen, meget forsigtigt, den ene til Høire, den anden til Venstre, ud til den yderste Ende af Leiren, hvor enhver stillede sig i Skyggen af Krattet, saa at han kunde overse sin Deel af Steppen.

Efter at have aflaaet at benytte sig af den Udvandrede Leie, drev Wildtfangeren lidt omkring og forlod derpaa langsomt deres Nattequarteer, uden at tage Afsked med dem.

Det var nu ved den første Nattevagt, og Nyetts blege, skuffende Lys spillede paa Steppens endeløse Bølger, og farvede Rygningen af de høie Punkter med et klart Skin, men Fordybningerne derimellem med en saa meget mørkere Skygge. Bant til saadanne eensomme Scener, gik den gamle Mand, da han havde forladt de Fremmede, ene over den uhyre Steppe, ligesom et dristigt Skib, der løber ud af Havnen, for at betroe sig til det grændseløse Ocean. Det syntes, som om han en Tid lang gik uden at have nogen bestemt Retning, eller i det mindste uden klar Bevidsthed om, hvorhen hans Fødder vilde bære ham. Endelig blev han staaende, da han var kommen til Foden af en ny Landbølge, og først her begyndte den gamle Mand,

efterat han havde forladt det Selskab, som havde vaakt saa mange Grindringer og Betragtninger hos ham, at overtænke sin nuværende Forsatning. Støttende sig paa sin Flint, tabte han sig flere Minuter i dybe Betragtninger, medens hans Hund lagde sig tæt ved hans Fødder. En huul, truende Gisen vakte ham endelig af hans dybe Tanker.

„Hvad er det, min Hund?“ sagde han, i det han saae ned paa sin Ledfager, i en inderlig Tone, som om han henvendte sit Spørgsmaal til et fornuftigt Væsen, der stod paa samme Trin, som han. „Nu, hvad er det, Hektor, hvad sporer Du? Ingen Ting, ingen Ting, min Hund. De unge Hiorte gjøre sig lystige lige for vore Dine, uden at bryde sig om saadan to forjagede Hunde, som Du og jeg. De have Instinkt, Hektor, og de have faaet Snub om, at de ikke behøve at være stort bange for nogen af os — de er kommet efter det!“

Hunden stak Snuden i Beiret og svarede sin Herre med en lang, flagende Tuden, som endnu vedblev, efterat den igien havde stukket Hovedet ned i Græsset, som om den talte til En, der forstod dens monotone Sprog.

„Det er jo en aabenbar Udvaren, Hektor!“ vedblev Tægeren, i det han talte sagtere og kastede et forskende Blik omkring sig. „Hvad er det? Hvad?“

Hunden havde imidlertid lagt Snuden paa Jorden og var ganske stille; det lod til, som om den sov. Men

dens Herres hurtige og skarpe Blik bemærkede langt borte en Skikkelse, der syntes at komme langs med det skuffende Lys paa den Jordbølge, paa hvilken han stod. Han kunde allerede nøiere see den, og nu forekom det ham, som om det var en let Qvindeskikkelse, der var ueens med sig selv, om den skulde gaae videre. Endskiøndt Hundens Dine glindsede i Maanens Straaler, naar den aabnede og igien lukkede dem, saa gav den dog intet videre Tegn til Mishag.

„Kom kun nærmere, vi ere Venner,” raabte Bildtfangeren til Skikkelsen, i det han af lang Bane og viften ogsaa formedelst det hemmelige Baand, som bandt dem til hinanden, talte om sig og Hunden paa eengang. „Vi ere dine Venner. Der er Ingen, som vil gjøre Dig noget.”

Opmuntret ved den milde Tone, hvori han talte, og maaskee ogsaa ledet af sit alvorlige Forsæt, kom det qvindelige Væsen nærmere, indtil det stod lige for ham. Da kiendte den gamle Mand den unge Pige, som Læseren allerede har gjort Bekiendtskab med under Navnet Ellen Wade.

„Jeg troede, at I allerede var borte” sagde hun og saa sig ængstelig omkring. — „De sagde, at I var gaaen bort, og at vi aldrig mere vilde faae Eder at see. Jeg troede ikke, at det var Eder.”

„Der gives ikke mange Mennesker i disse øde Egne,”

svarede Bildtfangeren, „og jeg vil i al Ydmyghed haabe, at jeg endnu seer ud som et Menneske, skjøndt jeg i lang Tid blot har omgaaedes med Dyrene i Skovene.”

„Jeg vidste nok at I var et Menneske, og jeg troede ogsaa at kiende Hunden paa dens Tuden,” svarede hun hastigt, som om hun vilde sige noget og dog ikke ret vidste hvad det var, hvorpaa hun pludselig taug, som om hun var bange for at have sagt formeget.

„Da saae jeg dog ingen Hunde ved Eders Faders Bogue,” sagde Bildtfangeren tørt.

„Fader?” sagde Pigen temmelig bevæget. — „Jeg har ingen Fader, og jeg havde nær sagt, jeg har ingen Ven.”

Den gamle Mand vendte sig til hende med et Blik fuld af Godhed og Deeltagelse, langt mildere, end det sædvanlige velvillige, men dog alvorligere Udtryk i hans Ansigt, der havde døiet saa mangen Storm.

„Men hvorfor vover I Eder hen til et Sted, hvor blot den Stærke skulde komme?” spurgte han. „Vidste I ikke, da I satte over den store Flod, at I lod en Ven blive tilbage, der altid er forpligtet til at holde Die med de Unge og Svage, som I og Eders Lige?”

„Hvem mener I?”

„Loven. — Det er slemt nok, at man er nødt til at have den, men undertiden, kan jeg tænke, er det end-

nu værre, naar der ikke er nogen. Ja, ja, Loven er fornøden, hvor det gielder at beskytte dem, der ikke ere begavede med Kraft eller Wiisdom. Jeg vil haabe, unge Pige, at siden I ingen Fader har, I dog i det mindste har en Broder."

Pigen følte den hemmelige Bebreidelse i dette ma-
skerede Spørgsmaal, og taug et Dieblig forvirret; men da hun bemærkede den Andens milde Alvorlighed, i det han betragtede hende med vedvarende Deeltagelse, saa svarede hun bestemt og paa en Maade, der ikke lod ham i Tvivl om, at hun jo havde forstaaet hans Mening:

„Gud forbyde, at nogen af dem, I saae, skulde være min Broder eller iøvrigt være mig nær. Men siig mig, gamle Mand, lever I da virkelig ganske ene i denne Udørken? Er der virkelig ingen Andre her, end I?“

„Landets retmæssige Ciere streife i hundredviis, ja i tusindviis omkring her paa Stepperne; men kun Saa af min Farve.“

„Og har I ikke mødt andre Hvide, end os?“ spurgte Pigen, der ikke havde Taalmodighed til at oppebie den langsomme Erklæring, som hans Alder og Erf-
tertænken forberedte.

„Nei, det er mange Dage siden. — Nu, Hektor!“ tilføiede han, da Hunden begyndte at knurre sagte. „Hunden sporer med Winden noget, som ikke er saa ganske rigtigt. De sorte Bjørne komme undertiden fra Bjer-

gene herhen og vil længere ned. Naar det er noget uskyldigt Bildt, pleier Dyret ikke at flaae an. Jeg kan rigtignok ikke mere komme saaledes afsted med Bøssen, som jeg engang kunde det, da det vildeste Dyr paa Heden maatte neie sig for mig, — men Du skal derfor ikke være bange, unge Pige!”

Pigen slog sine Dine i Beiret, paa den Maade hendes Rion almindeligviis gjør det, i det hun først saae paa Jorden ved hendes Fødder, og endte med at betragte Alt rundt omkring, saa vidt et Menneſkeøie kan naae. Men det syntes, som om hun snarere var utaalmodig end bange.

Et nyt Glam af Hunden gav imidlertid Begges Bliē en ny Retning, og nu saae man langt borte Gjenstanden for den anden Udvaren.

Tredie Capitel.

Endskiøndt Bildtfangeren forraadte nogen Studsen, da han saae en anden Menneſkeskikkelse nærme sig ham, og det ovenkiøbet fra den modsatte Kant af den, hvor Udvandrerens havde opflaaet sin Beir, saa skete dette dog

med den Fasthed, som characteriserede en Mand, der forlængst var vant til farlige Optrin.

„Det er en Mand,” sagde han, „og en Mand med hvidt Blod i sine Aarer, ellers vilde han ikke træde saa haardt. Det kan ikke skade noget at være belavet paa det Værste, for alle disse halvvilde, halvcultiverede Mennesker, som man møder i disse langt bortliggende Landskaber, ere langt mere barbariske end selve de Wilde.”

Medens han sagde dette, løstede han Bøssen i Beiret og undersøgte Stenen og Fængkrudet med Fingeren. Men just i det han vilde lægge an, blev hans Arm holdt tilbage af hans Ledfagerindes ængstelig zittrende Hænder.

„For Guds Skyld, vær ikke for hurtig,” sagde hun; „det kunde maaskee være en Ven, en Bekjendt, en Nabo.”

„En Ven?” gientog den gamle Mand, i det han tankesuld befriede sig fra hendes Hænder. „Venner ere sieldne i ethvert Land, og her maaskee sieldnere end paa noget andet Sted; og det ubetydelige Naboskab her rundt omkring gjør det ikke heller meget sandsynligt, at han, som nærmer sig der, skulde være en Bekjendt.”

„Om det nu ogsaa var en Fremmed, hvorfor da udøse hans Blod?”

Bildtfangeren saae en Stund paa hendes ængstelige og forskrækkede Mine, og satte derpaa sin Flint

til Jorden, som En, der pludselig har forandret sit Forsæt.

„Nei,” sagde han, mere til sig selv end til den frygtfomme Pige, „hun har Ret: der behøves ikke Blod, for at redde et Liv, som ikke duer meer og snart vil blive opsagt. Lad ham kun komme herhen, lad ham komme; mine Skind, mine Snarer og selv min Bøsse skal han faae, hvis han ellers holder det for Umagen værd at forlange den.”

„Han vil ikke forlange den, han bruger den ikke,” sagde Pigen; „som ærlig Mand er han tilfreds med hvad han har, og forlanger ikke noget, som tilhører en Fremmed,”

Bildtfangeren fik ikke Tid til at udtrykke sin Forundring over en saa usammenhængende og sig selv modsigende Tale, thi Manden var kommen saa nær, at han ikke var halvdundrede Skridt fra dem. Imidlertid havde Sektoren ikke været nogen ligegyldig Tilskuer ved denne Begivenhed. Saasnart han horte Fodtrinene af en Fremmed, sprang han op fra det varme Læie ved sin Herres Fodder, og listede sig, da den Fremmede kom dem imøde, langsomt hen imod ham, i det han trykkede sig langs med Jorden, ligesom Pantheren, naar den vil springe paa sit Rov.

„Kald Jeres Hund til Jer!” raabte en kraftig Mandstemme, dog meer i en venstkabelig end i en tru-

ende Tone. — „Jeg holder af Hunde, og det vilde gjøre mig meget ondt, hvis jeg blev nødt til at gjøre Dyret nogen Fortræd.“

„Hører Du, min Hund, hvad han siger om Dig?“ sagde Bildtfangeren. „Kom her, din gamle Mar. Knurre og gise det er alt hvad han endnu kan. Kom kun nærmere, min Ven; Hunden har ingen Tænder.“

Den Fremmede benyttede denne Underretning. Tilfomt sprang han frem og stod i næste Dieblik ved Siden af Ellen Wade. Efterat han ved et hurtigt og skarpt Blik havde overbeviist sig om, at det var hende, vendte han sig med en Hurtighed og en Utaalmodighed der vidnede om hvormeget det interesserede ham, om mod hendes Ledfager, for ogsaa at tage ham i Diesyn.

„Fra hvad for en Sky er J drattet ned, min gode, gamle Mand?“ sagde han i en saa aabenhjertet og trohjertet Tone, at den ikke kunde være paatagen. „Eller lever J virkelig her paa Steppen?“

„Jeg har levet længe paa Jorden, og aldrig, vil jeg haabe, været Himmelen nærmere, end i dette Dieblik,“ svarede Bildtfangeren. „Min Bolig, hvis man ellers kan kalde det en Bolig, er ikke langt herfra. Maa jeg nu ogsaa tillade mig den Frihed med Eder, som J saa aabenhjertet har taget Eder med Andre? Hvor kommer J fra, og hvor har J Eders Hjem?“

„Gaa sagte, saa sagte; naar jeg først er færdig

med min Katechismus, saa kan I begynde paa Eders. Hvad jager I efter i Maanestien, min gode Mand? Saa til Dags gaaer det dog vel ikke løs paa Bøflerne?"

"Jeg kommer, som I seer, fra nogle Reisesendes Leir, som ligger der oven for hiin Landbølge, og jeg gaaer til min egen Hytte. Dermed fornærmer jeg Ingen."

"Det er altsammen meget smukt og sandt. Og I tog vel denne unge Pige med Eder, for at hun skulde vise Eder Veien, fordi hun veed saa god Bæst, og I ikke kiender synderligt til den?"

"Det var ved et Tilfælde, at jeg traf hende, saavel som Eder. Thi jeg har nu i ti majsommelige Aar boet paa disse aabne Marker og aldrig, førend i Aften, har jeg paa denne Tid truffet noget menneskeligt Væsen med hvid Hud. Er imidlertid min Nær-værelse her til Uleilighed, saa gjør det mig ondt, og jeg skal gjerne gaae. Det er meer end sandsynligt, at naar Eders unge Veninde har fortalt sin Historie, I da bedre vil troe min."

"Min Ven," sagde Unglingen, i det han tog sin lodne Hue af og lod Fingrene langsomt gaae igjennem det tykke, sorte Haar — "hvis jeg nogensinde førend i Nat har seet denne Pige, saa . . ."

"Du har sagt meer end nok, Paul," afbrød Pi-

gen ham, i det hun lagde sin Haand paa hans Mund med en Fortrolighed, der næsten ligefrem gjorde ham til Bøgner med Hensyn til hans Forsikring. „Vor Hemmelighed er sikker hos denne ærlige Mand. Det kan jeg læse i hans Dine og i hans venlige Tale.”

„Vor Hemmelighed! Ellen, har Du glemt . . . .”

„Ingen Ting. Jeg har ikke glemt noget, som jeg skulde huske paa; og alligevel paastaer jeg, at vi intet har at befrygte hos denne ærlige Bildtfanger.”

„Bildtfanger! En Bildtfanger altsaa? I saa Tilfælde giv mig Eders Haand, Fader. Vor Haandtering skulde gøre os til Kammerater.”

„Det vilde just ikke passe sig,” svarede den Anden, i det han betragtede den unge Mand's atletiske og kraftfulde Person, der rolig og med en vis Gratie lænede sig paa sin Bøsse. „Den Kunst at fange Guds Skabninger i Snarer og Garn kræver mere List end Kraft, og ene og alene min Alder tvinger mig til at udøve den; men for En, som I, vilde det være mere passende, at lægge Bind paa en Gysel, der svarede til Eders Ungdom og Mod.”

„For mig? Jeg har i mit hele Liv ikke fanget en Sidsten eller en Moshusrotte i en Snare; dog maa jeg tilstaae, at jeg flere Gange har plaffret løs paa disse sorte Smaadiæble, hvor det havde været bedre at jeg havde sparet Krud og Kugle. Jeg er ikke den

Mand, gamle Herre; jeg gjør ikke Sagt paa hvad der kryber paa Jorden."

"Men hvad Liv fører I da, min Ven? Thi i denne Egn er der ikke meget at fortiene, naar man opgiver den lovlige Ret, man har over Markens Dyr."

"Jeg vil ikke gjøre mig bedre end jeg er. Kommer der mig en Bjørn i Veien, saa er den ikke længe Bjørn meer. Hiorten begynder allerede at lugte mig, og hvad Bøffeler angaaer, saa har jeg expederet flere end den største Slagter i hele Kentucky."

"I kan altsaa skyde!" sagde Bildtfangeren, i det hans smaa dybtliggende Dine tindrede. "Har I en rolig Haand og et hurtigt Blik?"

"Min Haand er som en Skruestik, og mit Dine hurtigere end Skuddet. Jeg vilde ønske, gamle Papa, at det var varm Middag, og der over vore Hoveder traf en Flok hvide Svaner eller sorte Gæs mod Syd, saa skulde I og Ellen faae Lov til at vælge Eder det smukkeste Dyr iblandt dem, og jeg sætter min Vre imod et Horn Krud, at Fuglen inden fem Minuter skulde dumpe ned paa Hals, og det ovenkiøbet for en eneste Kugle. Jeg gider ikke havt med Hagel at bestille, og Ingen skal sige mig paa, at jeg nogensinde har betient mig af en Hagelbøsse."

"Det er en dygtig Karl, der seer jeg nu ret godt," sagde Bildtfangeren, i det han vendte sig til Ellen,

som om han vilde sætte Mod i hende. „Jeg tør tage det paa mig, naar jeg siger, at der er ikke noget Ondt i, at J mødes her. Siig mig blot, min Dreng, har Du nogensinde truffet en Raabuk i Farten midt imellem Gevirerne? Stille, Hektor, stille! Blot det Ord „Bildt“ faaer strax Blodet til at løbe raskere i Aarerne paa det gamle Dyr. Siig mig, traf J nogensinde et Dyr i Springet?“

„J kunde lige saa godt spørge mig: Har J nogensinde spist? J enhver Stilling, gamle Ben, have Hjortene følt min Haand, uden naar de sov.“

„O, J har et langt og lykkeligt og ret et ægte Liv for Eder! Jeg er gammel og, jeg kan næsten sige, opslidt og duer ikke meer til nogen Ting. Men havde jeg Lov til at vælge — Tid og Sted — endnu engang — hvorvel fligt ikke er givet Menneskenes Billie ei heller maa gives — men fik jeg nu Lov til at vælge igien, saa vilde jeg sige: Endnu tyve Aar og Skovene! Men siig mig, hvor gjør J af Pelsværket?“

„Pelsværket! Jeg har endnu aldrig i mit Liv truffet Skindet af en Raabuk eller en Slagsfieder af en Gaas! Af og til skyder jeg dem ned, for at faae mig en Steg og vel ogsaa, for ikke at komme ud af Dvelse. Men naar Hungeren er stillet, saa faae Steppeulvene Resten. Nei, nei, jeg holder mig til min Forretning, og den betaler mig bedre, end om jeg kunde sælge nof

„saa meget Pelsværk paa den anden Side af den store Flod.“

Den gamle Mand syntes at tænke sig lidt om; men han rystede paa Hovedet og sagde: „Jeg kender kun een Forretning, som man her med Fordeel kunde . . .“ Han blev afbrudt af den unge Mand, der tog en lille Tinbøsse, som han havde hængende om Halsen, og aabuede Laaget, hvorfra der duftede Wildtfangeren den kosteligste Honninglugt i Næsen.

„En Bijæger!“ bemærkede den Gamle med en Hurtighed, som beviste, at han strax begreb af hvad Natur hans Forretning var, dog ikke uden tillige at udtrykke nogen Forundring over, at en saa fiækt og dristig Mand vilde give sig af med en saa lav Syssel. „Det kan maaskee lønne sig paa Grændsen af Colonierne; men her paa disse aabne Strækninger vilde jeg næsten holde det for en temmelig mislig Handel.“

„J tænker vel, at der altid behøves et Træ, naar en Sværm skal kaste sig. Men jeg kender det bedre, og derfor er jeg gaaet et Par hundrede Mile mod Vest, for at smage Eders Honning. Men da jeg nu har tilfredsstillet Eders Nysgierrighed, saa vil J vel være saa god at gaae lidt tilside, medens jeg fortæller det unge Fruentimmer en anden Historie.“

„Det behøves ikke, han behøver saamænd ikke at gaae sin Vej,“ sagde Ellen med en Hurtighed, der til-

fiendegav, at hun følte det Underlige, for ikke at sige det Usømmelige i hans Forlangende. „Du har ingen Ting at sige mig, som jo hele Verden gierne maa høre.”

„Nu saa gid Alverdens Vesper maae stikke mig tilbøde, om jeg kan blive flog paa et Fruentimmers Luner og Indfald! Hvad mig angaaer, Ellen, saa bryder jeg mig om ingen Ting og om intet Menneſte, og vil gierne ſtrar gaae med Dig derved, hvor din Onkel — hvis Du ellers kan kalde ham Onkel, som jeg tør bande paa Du ikke engang er beſlægtet med — har koblet sine Heste, og vil sige den gamle Mand alt, hvad han forſt ſkulde have at vide om et Aar. Du behøver blot at sige et eneste Ord, saa er det giort, hvad enten han saa ſeer ſuurt eller mildt dertil.”

„Du er altid ſaa opfarende og heftig, Paul Sover, at jeg ſielden veed paa hvad God jeg ſtaaer med Dig. Hvor kan dog Du, som veed hvad Fare der kan flyde deraf, hvis man traf os ſammen, finde paa, at jeg ſkulde gaae med Dig til Onkel og hans Sønner?”

„Har han da giort noget, som han behøver at ſkamme ſig ved?” ſpurgte Bildtfangeren, der ikke var vegen en Tomme fra den Plads, han ſtod paa.

„Himmelen forbyde det! Men der er Grunde, hvorfor han ikke ſkal lade ſig ſee netop nu. Det vilde ikke gjøre ham noget Tort . . . . men jeg tør dog ikke ſige det . . . . og hvis I blot vilde vente et Dieblif,

gamle Fader, der henne ved Piletræet, indtil jeg har hørt hvad Paul kan have at fortælle mig, saa skal jeg ganske vist komme og sige Eder God Nat, førend jeg vender tilbage til Leiren.”

Wildtfangeren gik langsomt tilside, tilfreds med de noget usammenhængende Grunde, som Ellen havde anført, for at han skulde gaae sin Vej. Da han nu var kommen saa langt bort, at han ikke kunde høre noget af den alvorlige og hurtige Samtale, som strax begyndte imellem begge, stod den gamle Mand stille og oppebiede rolig det Dieblis, da han igien kunde indlade sig i Samtale med dem, for hvem han følte at hans Deeltagelse tiltog, ikke saameget for den hemmelighedsfulde Character, som denne Sammenkomst havde, som formedelt en naturlig Medlidenhed med to saa unge og, som han i sin Hjertenseensfoldighed troede, saa gode Mennesker. Hans seendragtige, men urokkeligt troe Hund ledsagede ham og lagde sig igjen ved sin Herres Fødder, hvor den, som sædvanlig, med Hovedet dybt ned i Lyngen, laae og slumrede.

For Wildtfangeren var det et saa nyt Syn, at see et Menneske i den øde Egn, hvor han opholdt sig, at han med Følelser, som i lang Tid havde været ham fremmede, lod sine Dine hvile paa sine nye Bekienters dunkle Skikkelser. Deres Nærværelse vakte Erindringer og en Stemning hos ham, som hans raee, men

dog ærlige Tænkemaade i den senere Tid ikke havde havt noget at bestille med, og hans Tanker begyndte at flyve hen over de forskellige Billeder af et Liv, der, raat og mørkt som det var, dog havde været en selvsom Blanding af vilde og interessante Optrin. Gangen i hans Tanker havde allerede ført ham langt hen i en idealfuld Verden, da han paa eengang ved sin troe Hunds Bevægelser blev kaldet tilbage til Virkeligheden tæt omkring ham.

Hunden, som ifølge sin Alder og sin Svaghed, viste en saa afgjort Tilbøielighed til Søvn, sprang nu op, traadte ud af den Skygge, som dens Herres høie Skikkelse kastede, og saae sig rundt omkring paa Steppen, ligesom om dens Instinkt forkyndte den, at endnu en Anden havde besøgt den. Derpaa vendte den, ligesom tilfreds med sin Jagttagelse, tilbage til sin rolige Plads og strakte sine trætte Lemmer med samme Berøgning og Omhyggelighed, som En, der ikke er nogen Begynder i Selvopholdelsens Kunst.

„Hvad er der nu igjen, Hektor?“ sagde Bildtfangeren med en beroligende Stemme, men dog forsigtig og i en sagte Tone. „Hvad er det, Hund? Siig din Herre hvad det er.“

Hektor svarede med at fnurre paa ny, men lod det beroe ved at blive liggende. Det var Tegn til, at den mærkede noget, som den ikke ret troede, noget,

som en saa erfaren Jæger som Bildtfangeren ikke turde være uopmærksom ved. Han talte igien til Hunden og opmuntrede den ved en sagte Fløiten til at være vagtsom. Men Dyret, ligesom om det var sig bevidst, allerede at have opfyldt sin Pligt, vægrede sig haardt-nakket for at løfte Hovedet op over Græsset.

„Et Vink af en saadan Ven er langt bedre end et Raad af en Mand,“ mumlede Bildtfangeren, i det han forsigtigt nærmede sig det unge Par, der var altfor fordybet i deres Samtale, til at de skulde have mærket det, „og neppe vilde Nogen, der ikke som en taabelig Colonist troer sig sikker, høre det, uden at agte paa det, som det sig hør og bør. Børn,“ tilføiede han, da han var saa nær, at han kunde tale til dem, „vi ere ikke alene paa denne farlige Mark. Et eller andet Sted rører der sig Noget, og derfor, til Skam for vor Slægt, maa jeg sige: Der er Fare paa Færde.“

„Skulde nogen af Grændsevandreren Ismaels Sønner have stiaalet sig bort fra sit Natteleie,“ sagde den unge Bijæger med Hestighed og i en Tone, der fast klang som en Trudsel, „saa kunde hans Reise paa een-gang faae en Ende, hurtigere end han og hans Fader have beregnet det!“

„Jeg tør sætte mit Liv i Pant paa, at de Alle ere ved Spændene,“ sagde Pigen hurtigt. „Jeg saae

dem Alle sove paa de to nær, som have Vagt, og deres Natur maatte ganske have forandret sig, hvis de ikke i dette Dieblig drømme om en Hønsejagt eller en anden lystig Affaire.”

„Et eller andet Dyr af en stram Lugt, Fader, maa være streifet imellem Binden og Hunden, og det er den bleven fortrydelig over; eller drømmer den maa- ske ogsaa? Jeg havde engang en Hund i Kentucky, den sprang ogsaa, om den saa var nok saa forjaget, op af den dybeste Søvn, og det ene og alene fordi den drømte. Gaae hen og knib den i Dret, at den kan føle den er levende.”

„Nei, nei,” svarede Bildtfangeren og rystede paa Hovedet, som om han bedre kiendte sin Hunds Egenskaber. „De Unge sove og drømme ogsaa, men Alderdommen er altid vagtsom. Hundens Næse slaaer den aldrig feil, og en lang Erfaring har lært mig at agte paa dens Advarsler.”

„Har I nogensinde ladet den gaae paa Spor efter Advarsler?”

„Jeg maa tilstaae, at Rovdyrene mangen Gang have fristet mig til at slippe den løs, thi til visse Tider ere de lige saa begiærlige efter Bildt, som Menneskene; men jeg vidste tillige, at det floge Dyr nok vilde finde sin Veie. Nei, nei, Sektors, er et Dyr, som kiender Menneskenes Veie, og han vil aldrig komme paa

noget falsk Spor, saalænge han har et rigtigt at følge.”

„Nu, der have vi jo Hemmeligheden! I har sendt Hunden ud paa et Ulvespor, og dens Næse har en bedre Sukommelse, end dens Herre,” sagde Bijægeren og loe.

„Jeg har seet Dyret sove hele Timer, og de løb forbi det i hele Flokke. En Ulv kunde gierne have ædt af dets Trug, uden at den skulde have knurret derover, med mindre det havde skortet paa Væde; thi i saa Tilfælde vilde Hektor have hævdet sin Ret.”

„Der er kommet Pantherdyr ned fra Bjergene. Da Solen gik ned, saae jeg et springe paa en syg Hiort. Gaae I kun rolig tilbage til Eders Hund, Fader, og siig den hvorledes det hænger sammen; om et Minut vil jeg . . . .”

Her blev han afbrudt af en lang, stærk og flægende Hylen af Hunden. Det lød i Aftenluften, som om en eller anden Mand paa Steppen udstødte Klagetoner, og tabte sig længere hen paa Steppen, snart stærkere, og snart svagere, ligesom Overfladen af Steppen bølgede sig. Bildtfangeren blev taus og lyttede opmærksom. Selv den ligegyldige Bijæger studsede dog noget ved disse flægende, vilde Toner. Efter en kort Pause fløitede den Gamle Hunden til sig, og sagde

derpaa til den unge Mand med den Alvorlighed, som efter hans Mening Sagen krævede:

„De, som troe, at Mennesket besidder alle Guds Skabningers Kundskaber, vilde finde sig skuffede, naar de, som jeg, have naaet deres fulde firfjendstyve Aar. Jeg vil just ikke fordrifte mig til at sige, at der forestaar os en Ulykke; lige saa lidt vil jeg sige, at Hunden selv veed saa meget: men at der er noget Ondt i Nærheden, og at Klogskaben opfordrer os til at vogte os derfor, det har jeg hørt af Ens Mund, som aldrig lyver. Jeg troede ogsaa, at Hunden havde glemt hvorledes Menneskefodtrin lød, og at den blot var bleven mistroisk, fordi I vare i Nærheden, men den har snøftet den hele Aften, og hvad jeg urigtigt ansaae for Underretning om Eders Ankomst, betyder noget langt Alvorligere. Troe I derfor, at det er værdt at lægge Mærke til en gammel Mand's Raad, saa gaaer hurtigt, Børn, og ad forskellige Veie til Eders Nattequarteer.”

„Hvis jeg forlader Ellen i et saadant Dieblif,” raabte Unglingen, „saa vil jeg ønske . . . . .”

„Du har talt meer end nok!” afbrød Pigen ham, i det hun igien bedækkede hans Mund med en Haand, som formedelst sin fine Form og Hvidhed gierne kunde have giort en Dame af en høiere Stand. „Min Tid er omme, vi maae under alle Omstændigheder for=

lade hinanden. Saa god Nat da, Paul — Fader — god Nat!”

„Stille!” sagde Ynglingen og greb hendes Arm, just som hun vilde springe afsted. „Stille! Hører du ikke noget! Det er Bøfler, de have deres Commerſ ikke langt herfra. Det gjør jo et Spectakel paa Jorden, som en heel Flok Diæble trampede blinde og gale omkring den!”

Begge de Andre lyttede med spændt Opmærksomhed, som naturligt var, efterat de havde faaet saa skrækkende Advarſler. Man hørte nu ganske tydeligt den usædvanlige Lyd, hvorvel den endnu var meget langt borte. Den unge Mand og Pigen yttrede forskellige Formodninger om Ursagen til denne Alarm, da Winden tilsidst lod dem høre denne Trampen saa tydeligt, at de ikke mere kunde tage feil.

„Jeg har Ret,” sagde Bijægeren. „Det er et Panther, som driver en heel Flok foran sig; eller det kan maaskee være en Kamp imellem Dyrene selv.”

„Ederſ Dren bedrage Eder,” sagde den Gamle, der lige fra det første Diebliſ, han hørte den fierne Lyd, havde staaet som en Støtte i stum Opmærksomhed. „Disse Spring ere altfor regelmæssige for jagede Bøfler. Stille, nu ere de i Jordbningen, hvor Græsset staaer høit, og Lyden ikke kan høres. — Nu ere de igien paa haard Jord. — Og nu gaaer det op

ad Bakke — det gielder vort Liv! — De ere her, førend I kunne søge noget Smuthul.”

„Kom Ellen,” raabte Ynglingen, „vi ville see at komme til Leiren.”

„Det er for silde, for silde!” raabte Bildtfangeren. „De ere allerede foran os — en blodtørstig Bande fordomte Siouxer — jeg kan fiende dem paa deres Tyveblif og deres flodsede Maneer at ride paa.”

„Siouxer eller Dævle, de skulde finde deres Mænd for dem!” sagde Bijægeren med en saa slyrig Mine, som om han stod i Spidsen for et stærkere Antal, hvoraf Enhver var lige saa modig som han selv.

„I har jo en Bøsse, gamle Mand, og I kan vel brænde den af for en hielpeløs Christenpige.”

„Ned i Græsset, ned i Græsset begge To,” hviskede Bildtfangeren og gav dem et Tegn, at de skulde krybe ned i den høie Lyng, der stod tykkere tæt ved dem end paa andre Steder. „I har hverken Tid til at flygte, eller Folk nok, for at fægte, taabelige Menneske. Ned med Eder, hvis I ellers holder noget af den unge Pige, og Eders Liv er Eder kiært!”

Hans Forestilling fandt ingen Modstand, da han ledsagede den med en kraftig Handling, og Befalingen ifølge Omstændighederne syntes uundgaaeligt nødvendig. Maanen var forsvunden bag ved tynde Skyer, som bedækkede hele Horizonten, saa at der kun blev et mat

svævende Lys tilbage, for at adskille Gienstandene. I det Bildtfangeren udøvede over sine Ledfagere det Slags Indflydelse, som den Erfarne, der handler med Sikkerhed, altid udøver, naar det i Nødens Dieblig pludselig gielder, var det lykkes ham at skule dem i den høie Lyng, og nu iagttog han ved det svage Maaneskin den vilde Sværm, der kom ansættende imod som lige saa mange Gale.

En Bande af Skabninger, der mere lignede Dæmle end Mennesker og i deres Natteforlystelse jage over den sorte Hede, nærmede sig virkelig paa en saa frygtelig Maade og i en Retning, der ikke lod synderligt Haab tilbage om, at ikke i det mindste een af dem Alle vilde galoppere hen over det Sted, hvor Bildtfangeren og hans Ledfagere laae. Af og til førte Nattevinden ganske tydeligt Lyden af Hovslagene til deres Øren, og derpaa blev det igien tyst, naar de med en stille Hurtighed galopperede igiennem Græsset. Derved fik de meer og meer et spøgelseagtigt Udseende. Bildtfangeren lagde sig nu, efterat han havde kaldet Hunden til sig, selv ned i Græsset, men bevogtede dog med et skarpt Blik den Retning, Banden tog; han søgte tilige at berolige den frygtfomme Pige og tæmme Unglingens Utaalmodighed.

„For hver af os er der tredive af disse Dæmle,“ tilføiede han som et Slags Episode til de Befalinger,

han tilhvistede dem. „See, see, nu dreie de af, hen mod Floden. — Stille, Hund, stille, — Nei, denne Bei her komme de ikke meer. — De Tyveknegte synes at have deres egen Bei. — Være vi blot sex, min Dreng — buk Dig, ellers see de dit Hoved. — Tilmed veed jeg ikke, om det ogsaa vilde være ret giort, da de jo ikke have tilføiet os nogen Fortræd. — Nu dreie de igien om til Floden — nei — de komme op ad Bakken; — nu gielder det at ligge saa stille, som om Siælen havde giort sin Skyldighed og havde taget Afsted med Legemet.”

Medens han sagde dette, sank den Gamles Person ned i Græsset, som om den Adskillelse imellem Legeme og Siæl, han talte om, virkelig havde fundet Sted, og i næste Dieblisk hvirvlede en Sværm vilde Ryttere forbi dem med en saadan Stilhed og dog tillige Hurtighed, at man kunde have anseet dem for en Sværm af Uander.

De mørke, hurtige Skikkelser vare allerede forsvundne, da Bildtsfangeren vovede at løste Hovedet iveiret, at det var i Høide med Lyngen, i det han tillige hvistede til sine Ledsagere, at de ikke maatte røre sig af Pletten.

„De ride ned ad Bakken, til Leiren,” vedblev han paa sin tidligere forsigtige Maade. „Nei, de holde stille i Fordybningen, og have flokket sig, ligesom Fior-

tene, for at holde Raad. — Herre Gud, nu vende de om igien, og vi ville endnu engang faae at bestille med disse Dgler.”

Han dukkede igien ned i den skjulende Lyng, og i næste Diebliø saae man den sorte Sværm i en vild Uorden ride op paa Toppen af den lille Bakke. Man mærkede snart, at de vare vendte tilbage, for at indtage Toppen, hvorfra de bedre kunde oversæe den mørke Omkreds.

Noget stege af, medens Andre rede frem og tilbage, ligesom Folk, der vare ifærd med at anstille meget vigtige locale Undersøgelser. Lykkeligviis fikkede den høie Lyng, som de Tre laae skjulte i, dem ikke alene for at blive seete af de Wilde, men ogsaa for at blive trædte paa af Hestene, der vare lige saa vilde og gale som deres Ryttere.

Endelig kaldte en fæmpestor og skummel Indianer, der ifølge sin bydende Mine syntes at være Anføreren, de andre Høvdinger til sig, for at holde Raad, hvilket skeete tilhest. Denne Forsamling fandt Sted tæt ved den høie Lyng, i hvilken de tre Uengstede laae. Da den unge Mand slog Dinene i Beiret og saae denne truende og vilde Gruppe, der hvert Diebliø forøgedes med et nyt, endnu frygteligere Ansigt, trak han af et ganske naturligt Instinkt sin Bøse frem og begyndte at gjøre den færdig til at kunne bruges. Pigen ved Si-

den af ham trykkede af et Instinkt, der var lige saa naturligt for hendes Køn som for hendes Sædvaner, sit Ansigt ned i Græsset, og lod ham følge Opfordringen af hans varme Blod. Smidlertid hviskede hans gamle og kloge Raadgiver ham alvorligt i Øret:

„Et Knæk af Hanen kiende de Kieltringer lige saa godt, som en Soldat kiender Trompeten! Ned med Bøssen, ned med den! — Falder der blot en Straale af Maanen paa Løbet, saa see de Dævle det, for deres Syn er skarpere end den sorteste Slanges! Den mindste Bevægelse, og vi have strax en Piiil her.“

Bijægeren adlød for saavidt som han blev liggende stille og ubevægelig. Men det var endnu altid saa lyst, at den Gamle af den unge Mand's rynkede Bryn og truende Blik kunde slutte sig til, at det ikke vilde gaae af uden Blod, hvis de Vilde opdagede dem. Da Bildtfangeren saae, at man ikke brød sig om hans Raad, tog han ogsaa sine Forholdsregler, og ventede Udfaldet med den ham eiendommelige Rolighed og Hensigelse.

Smidlertid havde Siouxerne (thi den gamle Mand havde ikke taget feil med Hensyn til dette farlige Besøg) endt deres Raadflaaen og igien adspredt sig paa Rygningen af Bakken, som om de søgte Noget, der var skjult.

„De Kieltringer have hørt Hunden,“ hviskede Bildt-

fangeren, „og deres Dren ere for skarpe, til at de kunne skuffes, om de saa ere nok saa langt borte. Dybere ned, dybere ned, min Dreng, ned med Næsen i Jorden, som en sovende Hund.”

„Nei, saa heller op paa Benene, og prøve sine Kræfter!” svarede hans utaalmodige Ven.

Han vilde sige meer, men han følte sig pludselig greben ved Skulderen af en vældig Haand. Da han dreiede Hovedet om, saae han en Indianer stirre paa ham med et skummelt og vildt Blik. Trods sin Forbauselse og ufordeelagtige Stilling var den unge Mand aldeles ikke tilbøielig til strax at give sig tilfange. Hurtigere end Lynet af hans egen Bøsse sprang han op og rystede sin Fiende af sig med en Kraft, som snart vilde have endt Striden, men han følte sig pludselig omsnoet af Wildtfangerens Arme, der med en Kraft, som var ikke meget ringere end hans, gjorde alle hans Anstrengelser frugtesløse. Førend han fik Tid til at bebreide sin Kammerat dette tilsyneladende Forræderi, stod der allerede en halv Snees Siouxer omkring ham, og Kløverbladet maatte give sig tilfange.

Fjerde Capitel.

Den ulykkelige Bijæger og hans ledsagere bleve giorte til Fange af et Folk, der uden Overdrivelse kunde kaldes de amerikanske Orkners Ismaeliter. Fra utænkelige Tider laae Siouxernes Hænder tungt paa deres Naboer i Steppeegnene, og endnu den Dag i Dag, da en civiliseret Regierings Indflydelse og Autoritet begynder at føles rundt omkring dem, betragter man dem som en farlig og forræderisk Stamme. Paa den Tid, vor Fortælling begynder var dette endnu meget værre, og de Hvide vovede sig sjelden hen i de fjerne og ubebyggede Egne, hvor der boede en saadan falsk Slægt.

Trods Bildtfangerens fredelige Underkastelse, fiendte han dog ret godt den Bande, i hvis Hænder han var falden. Det vilde imidlertid være faldet selv den dueiligste Dommer vanskeligt at afgjøre, om det mere var Frygt, Politisk eller Resignation, der havde ledet den gamle Mand, da han uden Knurren overgav sig til disse Røvere. Langt fra at gjøre Indsigelser imod den plumpe og heftige Maade, hvorpaa hans Overvindere afgjorde deres sædvanlige Forretning, kom han endog deres Begjærlighed imøde, i det han selv rakte Ansørerne de Gienstande, som han troede vilde være dem de behageligste. Poul Hover derimod, som bogstaveligt

var en udplyndret Mand, viste den største Ulyst til at underkaste sig den heftige Frihed, som man tillod sig med hans Person og hans Eiendom. Han gjorde endog flere overordentlig tydelige Demonstrationer i Anledning af sin Misfornøielse med denne korte Proces, og vilde meer end een Gang være brudt løs i en fortrivlet Modstand, hvis ikke den skælvende Pige, som klyngede sig til ham, ved sine indstændige Bønner havde afholdt ham derfra, i det hun gav ham at forstaae, at hun byggede hele sit Haab ikke blot paa hans Hengivelse, men ogsaa paa hans Tilbøielighed til at være føielig imod hende.

Aldrig saasnart havde Indianerne taget Waaben og Munitioen fra deres Fanger og skilt dem ved de saa Klædningsstykker, som ikke kunde være de Vilde til nogen Nytte og endnu mindre kunde have nogen Bærde for dem, førend de syntes tilbøielige til at ville skienke dem nogen Rolighed. En mere vigtig Forretning krævede hele deres Opmærksomhed. Anførerne forsamlede sig igien, og af den Alvorlighed, men tillige Heflighed, hvormed nogle Faa talte, kunde man tydeligt mærke, at de ansaae hvad hidtil var skeet for en Bagatel.

„Det vil være en Lykke,“ hvidskede Bildtfangeren, der kiendte saameget til deres Sprog, at han kunde forstaae hvad de holdt Raad om, „hvis de Reisende

derne paa Engen ikke blive vækkede ved et Besøg af disse Dævole. De ere for snue, til at troe, at de kunde træffe et Fruentimmer, som hører til de „blege Ansigter,” saa langt fra Colonierne, uden at der ogsaa skulde være hvide Mænd i Nærheden, hos hvem de finde en Deel af Livets Bequemmeligheder.”

„Naar de Kieltringer endda vilde drive den vandrende Jemaels Stamme op til Rocky-Mountains,” sagde Bijægeren med et Slags ondskabsfuld Latter, „saa vilde jeg tilgive dem denne Streg.”

„Paul, Paul!” sagde Ellen Wade i en straffende Tone. „Du glemmer Alt! Tænk dog blot paa de skrækelige Følger!”

„Na, jeg har jo allerede tænkt paa det, som Du kalder Følger, Ellen, da jeg ikke drev Sagen til det Yderste med disse røde Dævole, og lod det komme til et dygtigt Baxeri paa Liv og Død! Gamle Bildtfanger, din Kieltringagtige Feigheds Synder hvile paa Dig! Men jeg kan tænke det hører til dine daglige Forretninger, saavel at fange Mennesker som Dyr i dine Snarer.”

„Jeg beder Dig, Paul, vær dog rolig — taalmodig.”

„Nu, nu, siden Du ønsker det, Ellen,” svarede Unglingen og søgte at undertrykke sin Forbittrelse; „jeg vil prøve derpaa, endskiøndt Du vel sagtens veed, at

det hører til Kentucky-Religionen, at være en Smule gnaven, naar det gaaer skævt."

"Jeg er bange for, at Eders Benner derovre ikke ville undgaae disse Dævles Dine," vedblev Bildtfangeren saa rolig, som om han ikke havde hørt et Ord af deres Samtale. "De lugte Bytte, og det vilde holde lige saa haardt at drive en Hund fra et Stykke Wildt, som Lopperne ud af dens Hale."

"Kan der da ikke gøres noget for dem?" spurgte Ellen saa indstændigt, at man kunde spore en oprigtig Bekymring.

"Det vilde være mig en smal Sag at skraale saa høit, at den gamle Ismael vilde drømme, at Ulvene vare komne ind iblandt hans Hjord," svarede Paul. "Paa aaben Mark skulde man kunne høre mig paa en Fierdingveis Distance, og herfra til hans Leir er der knap tusind Skridt."

"Og faae en paa Skallen for Eders Uleilighed," svarede Bildtfangeren. "Nei, nei, List for List, ellers myrde de Hunde hele Familien."

"Myrde! — Nei — det maa ikke skee. Ismael holder rigtignok meget af at reise, og Skaden var just ikke saa stor, om han fik det andet Hav at see; men den gamle Knekt vilde være ilde deran, om han skulde begibe sig paa den lange Reise. — Under saadanne Om-

stændigheder vilde jeg selv gjøre noget for ham, førend han saaledes uden videre skulde blive flaaet ihjel."

"Hans Flok er mandstærk og godt bevæbnet. Menner S, at de ville flaaes?"

"See her, gamle Bildtfanger — der gives Ingen, som mindre kan elske Sæmael Busch og hans syv Manddrabere af Sønner, end Paul Hover; men jeg vil være fordømt, om jeg vilde tillade mig at tale ilde om en Venesfeeflint. De have saameget Mod, som der nogen sinde har været i en Familie, der er brudt op fra Kentucky. En Yngel med vældige Knokler og Lemmer, og det kan jeg sige Dig, at den, der vil see en af dem kasket overende, han maa være Karl for sin Hat."

"Eys! Nu ere de Bilde færdige, og nu ville de sætte deres fordømte Beslutninger i Værk. Vær blot rolig og taalmodig; maaskee kunne Eders Benner dog hielpes paa en eller anden Maade."

"Benner! Kald mig ikke nogen af dem mine Benner, Bildtfanger, hvis Du ellers har den mindste Agtelse for mit Venskab. Hvad jeg sagde til deres Fordeel har ikke saameget sin Grund i Rivalighed som i Rettskaffenhed."

"Jeg kunde ikke troe andet, end at den unge Pige var en Paarørende," svarede den Gamle noget tørt. "Men man maa ikke tage ilde op, hvad der ikke er ilde meent."

Pauls Mund blev igien lukket af Ellens Haand, som paatog sig at svare med sin blide og forsonende Stemme. „Vi skulde Alle høre til een Familie, saasnart det staaer i vor Magt at tjene hverandre indbyrdes. Vi forlade os nu ganske paa Eders Klogskab, ærlige gamle Mand, og overlader det til Eder at finde en Maade, hvorpaa vi kunne underrette vore Venner om Faren.”

„Det vil netop være den rette Tid dertil,” mumlede Bijægeren leende, „naar de Rnegte og de røde Skind faae alvorligt fat paa hverandre.”

Han blev afbrudt ved en almindelig Bevægelse, som fandt Sted blandt Sværmen. Indianerne stege af deres Heste og lode dem bevogte af tre fire Bilde, der tillige skulde passe paa Fangerne. Derpaa sloge de en Kreds omkring en Fører, der syntes at være den Fornemste, og paa et givet Tegn satte Alle sig langsomt og forsigtigt i Bevægelse, først ligeud og derpaa i forskellige Retninger. De fleste af de mørke Skikkelser forsvandt strax paa den brune Hede, endskiøndt de Fange, som med aarvaagne Dine fulgte alle deres Fienders Bevægelser af og til kunde bemærke en Menneffeskabning paa den aabne Himmel, naar en eller anden, der var ivrigere end de andre, hævede sig paa Fodspidsen, for at kunne see saa langt bort som muligt. Men snart ophørte denne flygtige Duffen op af den Kreds, der

bevægede sig meer og meer frem og bestandigt udvidede sig, og Uvisshed og Formodninger forøgede nu de Fangnes Uengstelighed. Saaledes forløb mangt et piinligt Minut, medens Tilskuerne hvert Dieblisk ventede i den stille Stat at høre de Angribendes Jublen og de Angrebnes Skrigen. Men det lod næsten til, som al deres Søgen vilde blive forgievet, thi omtrent efter en halv Times Forløb vendte hele Banden een for een tilbage, fortrydelige og ærgerlige, som Folk, hvem noget er flaaet feil for.

„Nu kommer Touren til os,” bemærkede Bildtfangeren, der opfattede enhver lille Omstændighed og det ringeste Tegns til en fiendtlig Stemning hos de Wilde. „Man vil nu udspørge os, og om jeg ellers forstaaer mig noget paa vor Forfatning, saa vilde jeg sige, at det var klogt gjort, om vi lode een af os alene føre Ordet, for at vi i vore Udsagn ikke skulle sige hverandre imod. Og endvidere, hvis En, der er saa gammel og ubetydelig, som en firfjindstyveaarig Jæger, kan gjøre sin Mening gieldende, saa vil jeg sige, at denne En maatte forstaae noget af Indianernes Væsen og Manerer og ogsaa forstaae noget af deres Sprog. — Kan J, min Ven, tale Siouxernes Sprog?”

„Lad Ederes egne Bier sværme,” svarede Bijægeren ærgerlig. „Om J end ikke duer til andet, gamle Bild-

fanger, saa forstaaer I dog fortræffeligt at surre og brumme."

"Opfarende, kort for Hovedet, saaledes er Ungdommen," svarede Bildtfangeren rolig. "Der gaves en Tid, da mit Blod lige saavel som dit, var for hurtigt og for hedt, til at det kunde løbe roligt i Aarerne. Men hvad nytter det i min Alder at tale om Ungdommens taabelige Overmod! Et graat Hoved skal bedække en fornuftig Hjerne og ikke en Pralers Tunge."

"Ja, det er sandt," hviskede Ellen, "og vi maae nu give Agt paa andre Ting. Der komme Indianerne, for at udsørge os."

Pigen, hvis Frygt havde forstærket hendes Anelsesgave, tog ikke fejl. Hun taite endnu, da en høi, halvnoegen Bild nærmede sig dem. Efterat han, saavidt det svage Lys vilde tillade det, i et Minut stiltiende havde mynstret Gruppen, hilsende han den paa sædvanlig Maade i sit Sprogs raae Strubetoner. Bildtfangeren svarede saa godt han kunde, og blev som det lod til fuldkomment forstaaet. For at undgaae enhver Breidelse for Pedanteri, ville vi i vort Sprog meddele Indholdet og, saavidt det lader sig gjøre, ogsaa Formen af Dialogen.

"Have de blege Ansigter opspiist deres egne Bøfler og trukket Skindet af deres egne Bævere," vedblev den Bilde, efterat han havde ladet den sædvanlige Pause,

som maa følge paa den første Hilsen, forløbe, „siden de nu komme, for at tælle hvormange der er blevet tilovers hos Pawneerne?“

„Nogle af os ere her, for at købe, Andre for at sælge,“ svarede Bildtfangeren; „men Ingen vil komme bag efter, naaar de faae at høre, at det ikke er godt at komme for nær en Sioux's Bolig.“

„Siouxerne,“ svarede den Bilde, „ere Tyve og de leve i Snee. Hvad kommer os et Folk ved, som boer saa langt herfra, da vi ere i Pawneernes Land?“

„Hvis dette Land tilhører Pawneerne, saa have Hvide og Røde lige Ret dertil.“

„Have de hvide Ansigter da ikke stjaalet nok fra de røde Folk, siden I komme saa langveis fra, for at sige en Løgn? Jeg har sagt, at der her er en Jagtplads for min Stamme.“

„Jeg har lige saa megen Ret til at være her, som I,“ svarede Bildtfangeren med kold Kolighed. „Jeg siger ikke hvad jeg vel kunde sige; det er bedre at tie. Pawneerne og de Hvide ere Brødre, men en Sioux tør ikke vise sit Ansigt i Loupernes Byer.“

„Dahcotah'erne ere Mænd!“ raabte den Bilde, som glemte den paatagne Rolle, med Fryghed, i det han brugte det Navn, som hans Folk var mest stolt af. „Dahcotah'erne fiende ikke til Frygt! Siig, hvad bringer Eder saa langt bort fra de blege Ansigters Byer?“

„Jeg har seet Solen gaae op og gaae ned over saa mange Raadslagninger og har blot hørt vise Mænds Ord. Lad Eders Høvdinger komme, saa skal min Mund ikke forblive lukket.“

„Jeg er en af de fornemste Høvdinger,“ sagde den Vilde, i det han paatog sig en Mine af fornærmet Bærdighed. „Anseer Du mig for en Assiniboine! Weucha er en Kriger, hvis Navn ofte nævnes, og som man troer.“

„Skulde jeg være en saadan Tøse, at jeg ikke skulde kunne kiende en Teton, som vil binde mig noget paa Ermet?“ svarede Wildtfangeren med en Udholdenhed, som gjorde hans Nerver Vre. „Gaae, det er mørkt, og Du kan ikke see, at mit Hoved er graat!“

Indianeren syntes nu at være overbevist om, at han havde brugt et altfor usfelt Kunstgreb, for at føre en Mand bag Lyset, der syntes at være nøie bekiendt med denne listige Fremgangsmaade, og han overtænkte nu, hvad han paa ny skulde finde paa, for at komme til Maalet, da en lille Bevægelse blandt Banden gjorde Ende paa alle hans Planer. I det han kastede et Blik bag ved sig, som om han frygtede for pludselig at blive afbrudt, sagde han i en langt mindre anmassende Tone end forhen:

„Giv Weucha Langknivenes Melk, saa skal han synge dit Navn i Ørene paa sin Stammes store Mænd.“

„Gaae,” svarede Bildtfangeren, og viste ham fra sig med en foragtelig Mine. „Ederes unge Mænd udtale Navnet Mahtoree — mine Ord ere blot for en Høvding's Dren.”

Den Bilde gav ham et Blik, som, uagtet det svage Lys, meget tydeligt forkyndte et uforsonligt Fiendskab. Derpaa stjal han sig bort imellem sine Kammerater, da han søgte at skjule saavel sin Anmasselse som sin forræderiske Hensigt med Hensyn til Byttets ulige Deel for den Mand, som Bildtfangeren havde nævnt, og som han vidste nærmede sig, fordi Mahtorees Navn just gik fra Mund til Mund. Aldrig saasnart var Weucha borte, førend den fæmpestore Kriger traadte ud af den mørke Kred's og stillede sig hen for den Fangne med den høie, stolte Holdning, som altid bebuder en fornem Indianer. Hans Følge ledsagede ham og ordnede sig bag ved hans Person i dyb og ærbødig Tausshed.

„Jorden er meget stor,” begyndte Høvdingen efter en Pause, fuld af hiin sande Værdighed, som hans Copie saa jammerligt havde forsøgt at paatage sig; „hvorfor kunne min store hvide Faders Børn aldrig faae Plads paa den?”

„Nogle af dem hørte, at deres Benner paa Stepperne trængte til mange Ting,” svarede Bildtfangeren, „og de komme nu, for at see om det er sandt. Nogle paa den anden Side bruge hvad de røde Folk gierne

ville sælge, og de komme, for at gjøre deres Venner rige med Krud og uldne Dækkener."

„Reise Handelsmænd over den store Flod med tomme Hænder?"

„Vore Hænder ere tomme, fordi Eders unge Folk troede, at vi maatte være trætte, og derfor have lettet os vor Byrde. De have taget fejl, de troede jeg var gammel, men jeg er stærk."

„Det kan ikke være muligt, I maae have lagt Eders Byrde fra Eder paa Steppen. Viis mine unge Folk Stedet, for at de kunne læse den paa igien, førend Pawneerne finde den."

„Veien derhen gaaer i mange Bugter, og det er Nat. Nu er det Tid at lægge sig til at sove," sagde Bildtfangeren med fuldkommen Fatning. „Lad dine Krigere gaae over hiin Bakke; der er Vand og Brænde; lad dem antænde en Ild og sove med varme Fødder. Naar Solen gaaer op, vil jeg tale videre med Eder."

En sagte Mumlen, men som dog tydeligt udtalte en stor Utilfredshed, løb igiennem den opmærksomme Forsamling og underrettede den gamle Mand om, at han ikke havde været forsigtig nok med et Forslag, som egentlig gif ud paa at underrette de Reisende i Dalen om, at deres farlige Naboer vare tilstede. Uden i mindste Maade at røbe noget af sine Kammeraters

uro, fortsatte imidlertid Mahtoree Samtalen med samme stolte Bæsen.

„Sag veed, at min Ven er rig,“ sagde han, „at han fører flere Heste med sig, end de røde Folk have Hunde.“

„Her see I mine Krigere og mine Heste.“

„Hvad? Har da Kvinden en Dahcotah's Fødder, at hun i tredive Nætter kan vandre over Steppen, uden at falde omkuld! Jeg veed nok, at de røde Skovmænd gjøre lange Marscher tilfods, men vi, som leve, hvor Diet ikke kan naae fra den ene Bolig til den anden, vi elske vore Heste.“

Bildtfangeren nølede med Svar. Han var fuldkommen overbevist om, at ethvert Bedrageri, som man opdagede, vilde blive farligt for ham, og ifølge hans Character og Handlemaade var enhver Afvigelse fra Sandheden ham piinlig. Men da han betænkte, at det ikke blot giældte hans eget, men ogsaa Andres Vel og Vee, besluttede han i en Hast, at lade Sagen gaae sin Gang og overlade det til Dahcotah = Høvdingen, om han vilde narre sig selv.

„Siouxernes og de Hvides Kvinder ere ikke af een og samme Wigwam,“ svarede han undvigende. „Vilde en Tetonkriger gjøre sin Kone større, end han er selv? Bistnok ikke, og dog have mine Øren hørt, at der gives Lande, hvor Kvinderne raadslaae.“

En let Bevægelse i den mørke Kreds underrettede igien Bildtfangeren om, at hans Erklæring var bleven hørt med Forundring og næsten uden Mistro. Kun Høvdingen syntes ubevægelig og ikke i mindste Maade tilbøielig til at lade noget fare af sin Stolthed.

„Mine hvide Fædre, som leve ved de store Søer,“ sagde han, „have erklæret, at deres Brødre imod Solens Dpgang ikke vare Mennesker, og nu seer jeg, at de ikke have løiet. Gaae — hvad er vel et Folk, hvis Høvding er en Kvinde! Er I denne Kvindes Hund og ikke hendes Mand?“

„Ingen af Delene. Jeg har aldrig seet hende før i Dag. Hun kom til Steppen, fordi man havde sagt hende, at her levede et stort og ædelt Folk, som kaldes Dahcotah'er, og fordi hun ønskede at see Mennesker. De blege Ansigters Koner aabne, ligesom Siouxernes Koner, deres Dine efter Nyheder; men hun er fattig, ligesom jeg selv er, og hun vil hverken kunne faae Korn eller Bøffelkiød, naar I fratage hende den Smule, som hun og hendes Ven endnu besidde.“

„Hvor mange skændige Løgne høre ikke nu mine Øren!“ raabte Tetonfrigeren med en saa vældig Stemme, at selv hans røde Tilhørere traadte forskrækkede tilbage — „Er jeg da en Kvinde! Har en Dahcotah da ingen Dine! Siig mig, hvide Jæger: Hvad er det

for Folk af din Farve, som sove der henne ved de fæledede Træer?"

I det han gjorde dette Spørgsmaal, pegede den opbragte Høvding hen i den Retning, hvor Ismaels Leir laae, saa at Bildtfangeren ikke kunde nære nogen Tvivl om, at det jo var lykkedes denne Mand's skarpe Blik at opdage hvad de Andre forgieves havde søgt efter. Hvor ubehageligt han endog blev stemt ved en Begivenhed, der kunde faae et slemt Udsald for de Sovende, og trods en lille Uergrelse over at see sig saa ganske narret af den Vilde, beholdt den gamle Mand sin Mollighed.

„Det kan vel være sandt, at der sover hvide Mennesker paa Steppen," svarede han. „Naar min Broder siger det, saa er det sandt; men hvad det er for Folk, der saaledes stole paa Tetonerne's Udelmodighed, det kan jeg ikke sige. Er det Fremmede, som sove der, saa send Eder's unge Mænd ud, for at de kunne vække dem; ethvert blegt Ansigt har ogsaa en Tunge."

Høvdingen rystede paa Hovedet med en mild og fyrig Smilen, vendte sig derpaa hurtigt om og endte Samtalen, i det han svarede: „Dahcotah'erne ere en flog Stamme, og Mahtoree er deres Høvding! Han vil ikke skraale til de Fremmede, for at de skulle staae op og snakke til ham med deres Carabiner. Han vil hvikke

dem sagte i Dret. Saa kunne Folk af deres egen Farve komme og vække dem!"

Da han ved disse Ord dreiede sig om paa sin Hæl, lød der en sagte Bifaldslatter igiennem den mørke Kreds, der paa Diebliffet opløste sig og fulgte ham til et Standpunkt, som var noget borte fra Fangerne, hvor de, som turde vove at sige deres Mening i Paa-hør af en saa stor Kriger, igien forj samlede sig omkring ham, for at holde Raad. Weucha benyttede denne Leilighed, for at fornye sin Begiæring, men Bildtfangeren, som nu vidste, at hans Magt intet havde at betyde, viste ham fra sig med Uvillie. For denne ondskabsfulde Wildes Paatrængenhed blev der imidlertid snart paa en virksommere Maade sat en Grændse, i det der blev givet Befaling til, at hele Troppen, Dyr og Mennesker, skulde forandre Stilling. Man brød op med en Stilhed og i en Orden, som vilde have giort langt mere dannede Stammer Vre. Men det varede ikke længe, førend der igjen blev giort Holdt, og da de Fangne fik Tid til at see sig omkring, opdagede de foran sig Udkanten af det lave Krat, ved hvilket Ismaels Horde laae.

Her blev atter holdt Raad og meget alvorligt.

Hestene, som vare vante til saadanne hemmelige og skjulte Angreb, bleve endnu engang anbetroede til dem, som atter skulde bevogte Fangerne. Bildtfange-

ren fik igien Grund til at blive ilde tilmode, da han fandt, at Weucha stod ham nærmest, og, hvad man kunde slutte sig til af hans triumpherende Blik og den bydende Mine, han paatog sig, var Anfører for Bevogterne. Den Vilde, som uden Tvivl havde sine hemmelige Befalinger, indskrænkede sig imidlertid for Dieblikket til at gøre en betydningsfuld Bevægelse med sin Tomahawk, i det han truede Ellen med Døden. Efterat han paa denne Maade havde erindret sine mandlige Fanger om den Skiebne, som uundgaaeligt vilde træffe Pigen ved den mindste Lyd, de gave fra sig, iagttog han under den følgende Scene en streng, dyb Tausked. Dette uventede Forhold satte Bildtfangeren og hans tvende ledsagere i Stand til at henvende hele deres Opmærksomhed paa hvad der af de følgende interessante Optrin ved det svage Lys var at see i Nærheden af dem.

Mahtoree ordnede Alt efter eget Godtbefindende. Han betegnede hver Enkelt nøie den Plads, han skulde indtage, som En, der kiendte de forskellige Egenheder hos Enhver af sine ledsagere, og man adlød ham med den Agtelse og Nøiagtighed, hvormed en indianer Krieger efterkommer sin Høvdings Befalinger, naar det gielder. Alle begave sig nu afsted og saa stille og hurtigt, som det er hiin Stamme egent, indtil Enhver havde indtaget den ham anviste Post, med Undtagelse af to

dertil udsøgte Krigere, som forbleve ved Anførerens Person. Da de Andre vare borte, vendte Mahtoree sig til disse Udvalgte og tilkiendegav dem ved et Tegn, at det afgjørende Dieblif nu var kommet, da Foretagendet skulde udføres. Enhver lagde nu den lette Fuglebøsse fra sig, som han under Navn af Carabin førte med sig, egentlig blot for sin Rangs Skyld, og stod kort efter, i det han skildte sig ved alt hvad der kunde trykke ham, som en mørk og vild Statue i den naturlige Legemsstilling og næsten ogsaa i Naturens Dragt. Mahtoree overbeviste sig om, at han holdt rigtigt paa Tomahawken, følte til sin Kniv, om den sad fast i Skeden, bandt sin Wampumbelte fastere om Livet og prøvede, om det brogede Skiørt ikke hindrede ham i hans Bevægelser. Saaledes paa enhver Maade forberedt og udrustet til et fortvivlet Foretagende, gav Tetonhøvdingen Begge Tegn til at bryde op.

Med Siden af hverandre gik nu de Tre saa nær til de Reisendes Leir, at deres mørke Skikkelse ganske forsvandt for de Fangne. Her standsede de og saae sig længe omkring som Følk, der betænke noget og overveie de videre Følger, førend de gjøre det fortvivlede Skridt. Derpaa sank de sammen og forsvandt i den høie Lyng.

Det kan ikke falde vanskeligt, at udmale sig den Forbittrelse og Angest, som havde bemægtiget sig de

tre Tilskuere ved disse truende Bevægelser, der kunde have saa store Følger. Hvad Grunden endog kunde være til, at Ellen ikke følte nogen synderlig Godhed for den Familie, hvor Læseren først saae hende, saa tillod dog ikke hendes kvindelige Medlidenhed, og maaskee ogsaa en Rest af Velvillie, at denne Tilbøielighed ganske qualtes i hendes Bryst. Meer end een Gang følte hun sig ligesom drevet til at trodse den frygtelige og øieblikkelige Fare og lade sin svage og virkelig afmægtige Stemme lyde til Advarsel. Sa denne Trang var saa stærk og naturlig, at hun upaatvivlelig vilde have givet efter for den, hvis ikke Paul Hover lige saa ofte som indstændigt havde forestilt hende hvor taabeligt det vilde være. I den unge Bijægers Bryst herskede der en selsom Blanding af Følelser. Hans første og fornemste Befymring angik upaatvivleligt hans svage, værgeløse Ledsagerinde, men i den urolige Jægers Bryst forbandt sig Følelsen af hendes Fare med en stolt, vild og intet mindre end ubehagelig Tilskyndelse til Kamp. Endskiondt han var forenet med Udvandreren ved langt svagere Baand end Ellen, saa ønskede han dog at høre Flinterne knalde, og han vilde, hvis der blot havde været den mindste Leilighed dertil, have været en af de Første, som iilte dem til Hjælp. Han havde ogsaa Dieblisk, i hvilke han følte en næsten uimodstaaelig Tilskyndelse til at springe frem og vække

de uforsigtige Sovere. Men et Blik paa Ellen var tilstrækkeligt, for at bringe ham til at følge Fornuften og gjøre ham opmærksom paa Følgerne. Blot Bildtfangeren forblev en rolig Jagttager, som om der ikke foregik noget, der kunde have Indflydelse paa hans personlige Vel og Bee. Hans bestandigt opmærksomme Dine bevogtede enhver Bevægelse med den Rolighed, som anstaaer en Mand, der er bleven graa under farlige Optrin og ikke saa let taber Samlingen, og med et Udtryk af kold Bestemthed, der forraader den Hensigt, at drage Fordeel af den mindste Skiødesløshed, som Bevogterne vilde gjøre sig skyldige i.

Tetonkrigerne havde imidlertid ikke været ledige. I det de benyttede den Dunst, der var udbredt over Heden, vare de, ligesom lumste Slanger, der fare løs paa deres Bytte, krøbue hen over Græsset, indtil de havde naaet det Punkt, hvor de maatte fordoble deres Forsigtighed, naar de vilde videre frem. Blot Mah-toree havde af og til løftet sit mørke, skumle Ansigt op over Lyngen og anstrengt sine Dine, for at trænge igiennem det Mørke, som indhyllede Leiren. Ved denne korte Mynstren med Dinene fik han imidlertid saa tilstrækkelig Underretning, at han, saameget mere som han allerede tidligere havde spioneret, var fuldkommen vis med Hensyn til sine Slagofferes Leie og Stilling,

endskiøndt han endnu svævede i Uvisshed om deres Antal og deres Midler til Forsvar.

Men alle hans Anstrengelser for ogsaa at skaffe sig Underretning om begge disse saa væsentlige Punkter, bleve imidlertid forhindrede ved den Dødsstilhed, som herskede i Leiren, der laae der fast som en Dødens Mark. For Fleg og for mistroisk til i en saa tvivlsom Stilling at forlade sig paa Andre, der ikke var saa stærk og snu som han selv, bad Dahcotah'en sine Kammerater forblive paa det Sted, hvor de laae, og begav sig ene paa Veien.

Mahtoree listede sig nu sagte og langsomt frem, og den Maade, det skete paa, vilde have hørt til de allerbesværligste for enhver, der ikke var øvet deri. Men selv den listigste Slange vilde ikke kunne have bevæget sig med mere Sikkerhed og mindre Ualarm. God for God slæbte han sig igjennem det nedtrykte Græs, og standsede hvert Dieblæk, for at opsnappe den mindste Lyd, som kunde forraade ham noget angaaende de i Nærheden værende Reisende. Det lykkedes ham endelig at trække sig ud af Maanestinnet og ind i Skyggen i Forbybningen, hvor hans eget mørke Legeme ikke alene var mindre udjat for at blive seet, men hvor Gienstandene omkring ham ogsaa faldt tydeligere i Sinene.

Her blev Tetonen længe liggende, for at anstille

sine Ingttagelser, førend han listede sig videre frem. Hans Stilling satte ham i Stand til tydeligt at overse hele Leiren med Teltet, Bognene og Hytterne, og den erfarne Kriger kunde deraf saa temmelig slutte sig til den Modstand, han kunde møde. I Leiren herskede endnu bestandigt en unaturlig Tausked, som om Folkene der undertrykkede Søvnens rolige Manden, for endnu tydeligere at tilkiendegive deres Ligegyldighed. Høvdingen lagde Dret til Jorden og lyttede opmærksom. Han vilde allerede til at reise sig, da han hørte et langt og zittrende Mandedrag af en, som ikke sov roligt. Indianeren var altfor bevandret i alle Slags Rænker og Trækker, til at kunne blive Offeret for et eller andet simpelt Kunstgreb. Han fandt Lyden ganske naturlig og tøvede nu ikke længer.

En Mand, hvis Nerver havde været mindre stærke, end den dristige Mahtoree's, vilde have følt hvad det var for et Bøvestykke, som denne foretog saa aldeles uden Frygt. Rygtet om den haardnaktede og dristige Eventyrer, der saa ofte var trængt igjennem de af hans Folk beboede Ørkener, var ham vel bekjendt; men i det han med den Agtelse og Forsigtighed, som en fiæf Fiende aldrig undlader at indgyde, kom nærmere, skete det dog tillige med den vilde Sevngierrighed hos en Rød, som med misundelig Forbittrelse tænkte paa de Fremmedes lovstridige Indtrængen.

Tetonen forandrede sin første Retning og skjød sig langs frem med Udkanten af Krattet. Da dette var heldigt udført, reiste han sig op og oversaae endnu en Gang hele Stillingen. Et eneste Blik var tilstrækkeligt til at vise ham, hvor den ligegyldige Sovende laae. Læseren vil lettelig kunne indsee, at det lige saa godt var lykkes den Wilde at komme tæt hen til den ene af Ismaels sønige Sønner, der af Faderen havde faaet det Hverv, at bevogte den eensomt liggende Leir.

Da han havde overbeviist sig om, at han ikke var bleven opdaget, reiste Dahcotah'en sig, og i det han bøiede sig forover, bevægede han sit mørke Ansigt over den Sovende paa den skadesro Maade, paa hvilken Slangen saa ofte spiller omkring sit Offer, førend den giver det det dødelige Bid. Da han nu endelig var bleven fuldkomment underrettet ikke alene om den Fremmedes Person, men ogsaa om hans øvrige Beskaffenhed, vilde Mahtoree just trække Hovedet tilbage, da en sagte Bevægelse af den Sovende forkyndte, at han var vaagen. Den Wilde greb den Kniv, som hang ved hans Belte, og i samme Dieblik blinkede den over den Udvandrede's Bryst. Men pludselig forandrede han sit Forsæt. Hurtigt, som den Tanke, der opsteg hos ham, sank han igien ned bag Stammen af det fældede Træ, som den Anden lænede sig til, og blev i Skyg-

gen af samme liggende saa ubevægelig og tilsyneladende føleløs, som Træet selv.

Den lade Skildvagt slog de tunge Dienlaage op, og efterat han et Diebliß havde seet ud i den mørke Himmel, skuttede han sig vældigt, og Riæmpelegemet reiste sig fra den Stamme, det havde lænet sig til. Derpaa saae han sig omkring med et Slags Bagtsomhed, det vil sige, ved at lade sine stive Dine løbe hen over de mørke Steder af Leiren og endelig tabe sig i Halvmørket paa den aabne Steppe. Men da han ikke saae andet, end de uafbrudte mørke Jordbølger paa Heden, forandrede han sin Stilling saaledes, at han nu ganske vendte Ryggen til sin farlige Nabo og halv sovende igien lod sit Legeme synke hen i den forrige hvilende Stilling. Der paafulgte nu en lang, for Tetonen piinlig ængstelig Stilling, førend at den Reisendes dybe Anden forkyndte, at han igjen var falden i Søvn. Den Vilde var imidlertid altfor mistænksom, til at han strax skulde have troet at han virkelig sov. Men Udmattelsen efter en usædvanlig møjsommelig Dag laae altfor tungt paa Skildvagten, til at den Anden længe kunde have været tvivlraadig. Mahtoree's Bevægelse var imidlertid, da han igjen reiste sig op paa sine Knæe, endnu altid saa aldeles uden Støi og saa forsigtig, at selv en vaagen Jagttager kunde have tvivlet om, at han virkelig bevægede sig. Endelig var

det dog skeet, og Dahcotah = Høvdingen bøiede sig igien over sin Fiende, uden at det forarsagede en stærkere Alarm, end naar det visne Løv af Bomuldstreæet svævede hen igiennem Natteluften.

Nu saae Mahtoree, at Soverens Liv var i hans Hænder. Paa samme Tid, som han betragtede Ynglingens vældige og atletiske Lemmer med den Beundring, som udmærket fysisk Kraft næsten altid vækker i den Vildes Bryst, gjorde han sig ganske koldblodig færdig til at udslukke den Livsflamme, som ene og alene kunde gøre disse Lemmer frygtelige. Efterat han havde forviiset sig om det Sted, hvor Hjertet sad, og han sagte havde trukket Folderne af Klæderne tilside, opløstede han sit skarpe Baaben og vilde just forene Kraft og Færdighed i eet Stød, da den unge Mand skiødesløs kastede sin solbrændte Arm tilbage, og ved denne Bevægelse ufoldede hele sin Muskelkraft.

Den skarpsindige og listige Wilde holdt inde. Han følte sig pludselig overbeviist om, at hans Gavn i dette Dieblik vilde være ham mindre farlig end hans Død. Den allermindste Støi, den Dødsralen, hvormed en saadan Kraftskabning formodentlig vilde tage Afsted med Livet, stod ham pludselig for Dinene, og Tanken viste ham hvad Følgerne kunde blive deraf. Han saae endnu engang tilbage til Leiren, derpaa ind i Krattet, og endelig fløi hans fyrige Dine over den vilde, døds-

stille Hede. I det han derpaa atter bøiede sig ned over det skaante Offer, overbeviste han sig om, at det sov fast, og opgav derfor, følgende en modnere Politiks Raad, sit umiddelbare Forehavende.

Mahtoree trak sig tilbage næsten lige saa stille og forsigtigt, som han havde nærmet sig. Han stjal sig nu langs hen med Udfanten af Krattet, for at kunne have et Smuthul, som han ved den mindste Alarm kunde tye til. Han kom nu Boligen nærmere, ganske nær, undersøgte den ydre Lærredsvæg, lyttede med piinlig Opmærksomhed, om hans Dre kunde mærke noget, og nu vovede den Bilde at løfte det uldne Dækken nede ved Randen noget i Veiret og stikke sit mørke Ansigt ind igiennem Abningen. Der forløb fast et Minut, førind Teton-Høvdingen trak Hovedet tilbage og satte sig ned uden for Teltet. Her sad han, ligesom hensunken i dybe Betragtninger, i nogen Tid næsten ubevægelig; derpaa lagde han sig igjen ned i sin krummede Stilling, og stak endnu engang Hovedet ind under Teltvæggen. Denne anden Beskuen af det Indre varede længer og var maaskee endnu mere uheldbebudende end den første. Men som Alt paa Jorden fik den ogsaa Ende, og den Bilde trak igjen sine sunklende Dine tilbage fra dette hemmelighedsfulde Sted.

Mahtoree havde igjen skubbet sit Legeme flere Alen fra dette Sted, nærmede sig langsomt de forskjellige

Gienstande, som indtog Midten af Leiren, og standsede derpaa igien. Der fulgte nu en ny Pause; han saae tilbage paa den eensomt staaende Hytte, som han var krøben omkring, ligesom om han var uvis med sig selv, om han ikke skulde vende tilbage til den. Men den Forhugning af Grene, som, neppe en Arms Længde fra ham, omgav hiin Midte, og de Forsigtighedsregler, som den tilkiendegav og som vidnede om hvormeget Kostbart den indsluttede, vakte dog endnu stærkere hans Begjærighed og drev ham videre frem.

Medens den Vilde snoede sig igiennem de høielige Grene og Løv af Bomuldsstræerne, forarsagede han ikke nogen stærkere Alarm, end et frybende Dyr vilde have gjort, og han kunde ogsaa skuffende efterligne Lyden af et saadant. Men da han havde opnaaet sin Hensigt og havde gjort sig bekiendt med alle Gienstandene inden for Forhugningen, brugte Tetonen den Forsigtighed, at aabne sig en Bei, ad hvilken han med færre Hindringer i en Hast kunde trække sig tilbage. Han reiste sig nu op og skred igiennem Leiren ligesom den Dnde, og søgte efter hvem og hvad han først kunde offere sin lumste Dndskab. Han havde allerede spioneret den Hytte, hvor Konen og Børnene sov, og var kommen forbi flere gigantiske Skikkelser, som laae paa en Bunke Græs og Løv — og til Lykke for ham alle vare i ubevidst Hjælpeløshed — da han endelig kom til det

Sted, hvor Ismael selv sov. For en saa skarpseende Mand, som Mahtoree, var det klart, at han nu havde den Fornemste af de Reifende i sin Magt. Længe stod han, eller rettere sagt svævede han over Udvandrerens herkuliste Legeme, overveiende alle mulige Følger, saavel som de virksomste Midler til at kunne gjøre en rig Høst.

Han havde igien stukket Kniven i Skeden, som han i et Slags feberagtig Bevægelse havde trukket, og gik nu videre, da Ismael, for hvis halvaabnede Dine der bevægede sig en Skygge, vendte sig om og i en barsk Tone spurgte hvem det var. En Vilds hele Ligtighed og Færdighed kunde ene og alene her afvende Faren. Efterabende de dybe, uforstaaelige Toner, som han hørte, kastede Mahtoree sig ned paa Jorden saa lang han var, ligesom om han vilde sove. Endskiøndt Ismael med Sønnen i Dinene ret godt saae hele denne Bevægelse, saa blev dog dette Kunststykke udført altfor dristigt og beundringsværdigt, til at det skulde have forfeilet sin Virkning. Den søvnige Fader lukkede Dinene, og det varede ikke længe, førend han igjen faldt i en dyb Søvn, medens Forræderen opholdt sig midt i hans Families Skød.

Det var nødvendigt for Tetonen, i flere Minuter at beholde den Stilling, han havde taget, for at overbevise sig om, at man ikke mere lagde Mærke til ham. Hans virksomme Aand var derimod ikke saa ro-

lig som hans Legeme. I den modnedes der en fin Plan, der, som han haabede, skulde spille ham hele Leiren med Sager og Mennesker i Hænderne. Saa snart den utrættelige Bilde kunde gaae sikker til Værks, var han igien paa Benene. Han vendte sig først mod den lille Stald, hvor Huusdyrene vare indspærrede, og frøb derhen paa den allerede omtalte Maade.

Det første Dyr, han stødte paa, foranledigede ham til en lang og farlig Tøven. Det trætte Kreatur, hvormi maaskee et hemmeligt Instinct lærte, at Mennesket var dets sikreste Beskytter i disse endeløse Dræner, var saa overordentlig underdanig, at det vilig underkastede sig en nøie Undersøgelse af Tetonens Haand. Under det lette Dækken følte han med utrættelig Nysgierrighed det fiintbyggede Dyrs bløde Riød og spinkle Bygning. Men tilsidst slap han det igien, da han ikke syntes, at det duede noget for hans Bytteexpedition og det ikke lovebe hans Gane nogen synderlig Tilfredsstillelse. Men saasnart han befandt sig blandt Eastdyrene, følte han sig særdeles tilfreds, og det var alt det, at han kunde undertrykke de eiendommelige Blædesudbrud, der meer end een Gang svævede ham paa Læberne. Her glemte han alle de Farer og Bøvestykker, igiennem hvilke han var trængt hen til dette farlige Sted, og den listige og længe øvede Krigers Narvaagenhed, glemtes for et Dieblif over den Bildes Jublen.

Femte Capitel.

Medens Letonkrigeren paa denne Maade udførte sit Foretagende, afbrød ikke en eneste Lyd fra Heden den dybe Stilhed. Hele Banden laae paa deres Poster og ventede med de Wildes velbekiendte Taalmodighed paa Tegnet til et almindeligt Angreb. De ængstelige Fanger, for hvem det Hele havde en saa vigtig Interesse, saae fra deres Standpunkt paa den lille Høi intet andet end det høitidelige Billede af en Drken, som kun sparsomt var belyst af Maanen, hvis Straaler skinnede mat igiennem en Sky. Den Plads, hvor Leiren laae, var betegnet ved en endnu større Dunkelhed, end den, der indhyllede de lavere Strækninger; Rygningen af de høiere Punkter var derimod meer opløst. Iøvrigt herskede der rundt omkring hiin dybe, af intet forstyrrede Rolighed, som characteriserer en Drken.

Men for dem, som vidste hvad der under denne Nattens Stilhed udrugedes, var det et Optrin, som satte dem i den voldsomste Bevægelse. Deres Angest steg lidt efter lidt, da der forløb det ene Minut efter det andet, og der ikke hørtes den ringeste Lyd af Liv fra det rolige Mørke, som indhyllede Krattet. Paul begyndte at aande stærkere og dybere, og meer end

eengang foer Ellen sammen, naar hun ved at hænge sig i hans Arm følte, at den Kraftfulde Mand zittrede.

Hvorledes det forholdt sig med Weuchas Rebelighed og Paalidelighed, have vi allerede omtalt. Læseren vil derfor ikke studse, naar han hører, at han var den Første, som overtraadte de Regler, han selv havde paa- lagt sig. Det var just i det Dieblif, da vi forlode Mahtoree, som knap var i Stand til at undertrykke sin voldsomme Henrykkelse ved Synet af Ismaels for- træffelige Eastdyr, at den Mand, som han havde valgt til at bevogte de Fangne, af en ondskabsfuld Fornøielse foretrak at martre dem, som det var hans Pligt at be- stytte. I det han holdt Hovedet tæt hen til Wildt- fangerens Øren, mumlede den Wilde meer end han hvi- stede i dem:

„Naar Tetonerne miste deres Høvding ved Lang- knivenes Hænder, saa døde baade Gamle og Unge.”

„Livet er en Gave af Wahcondah,” var det rolige Svar; „den tatoverede Kriger maa lige saavel som Guds andre Børn underkaste sig hans Love. Meene- skene døde blot, naar han vil det, og ingen Dacotah kan forandre Timen.”

„See!” svarede den Wilde og holdt sin Kniv tæt foran den Fangnes Næsyn. „Weucha er Wahcondah for en Hund.”

Den gamle Mand fæstede sine Dine paa sin Bog-

ters ondskabsfulde Ansigt, og fra hans dybtliggende Dine fremlyste der en retskaffen Mands Foragt og Brede; men i samme Dieblig giik den over i et Udtryk af Medlidenhed og Kummer.

„Skulde En, som er skabt i Guds Billede, kunne vredees paa en ufornuftig Skabning,“ sagde han paa Engelsk og langt høiere, end Weucha ønskede at fortsætte Samtalen. Den Bilde vilde drage Fordeel af denne sin Fanges uvilkaarlige Fornærmelse, og i det han greb ham i hans tynde, graae Haar, som hang ned under hans Hue, stod han just i Begreb med, i ondskabsfuld Glæde med sin Kniv at skille dem fra Hovedet, da der pludselig hørtes et langt, hvinende Skrig, hvorpaa fulgte en hundredfold Echo rundt omkring fra Orkenen, som om tusinde Dæmoner paa eengang havde opløftet deres Stemmer. Weucha slap ham og skreg med i vild Glæde.

„Nu!“ raabte Paul, som ikke længer var i Stand til at tæmme sin Utaalmodighed. „Nu, gamle Ismael, nu gielder det at vise Kentucky=Blod! Brænder løs, Dreng! Sigter langs hen med Jorden, thi der have de Røde gravet sig ned!“

Hans Raaben var imidlertid til ingen Nytte, eller blev i det mindste ikke hørt under al den Skrigen og Skraalen og Allarm, der imidlertid brød frem fra et halvhundrede Halse paa begge Sider af ham. Bogterne

ved de Fangne bleve vel staaende, men ligesom utaalmodige Heste, der vente paa Signal til at fare afsted. De flirrede med deres Baaben, sprang op og ned som jublende Børn og holdt ikke op med at udtrykke deres Glæde ved vilde og overgivne Skrig.

Midt under Alarmen hørte man en Lyd, lig den, naar man venter en Flok Bøfler, og derpaa saae man pludseligt alt Ismaels Dvæg bryde ud i en Uorden og Angest.

„De have berøvet Ismael Squatter* hans Dvæg,” sagde den opmærksomme Bildtfanger. „De Slangere have sat ham i en lige saa hjælpeløs Tilstand som en Bæver!” Han talte endnu, da den hele Masse skræmmede Dyr kom ansættende op ad Bakken og seiede forbi det Sted, hvor han stod, forfulgte i Hælene af en Bande sorte, dæmonagtige Væsener.

Tetonhestene, som altid vare vantte til at tage Deel i deres Herrers Lidenskaber, begyndte at faae samme Lyst, og det var med Nød og neppe, at Bogteren kunde holde dem. I dette Dieblik, da Alles Dine vare rettede paa de Dyr og Mennesker, der susede forbi som en hvirvelvind, rev Bildtfangeren Kniven af Haanden paa sin uopmærksomme Bogter med en Kraft, der ikke syntes at svare til hans Alder, og overskar

* Benævnelser Squatter betegner en Mand, der uden Staternes Tilladelse søger at colonisere sig.

med et eneste Snit den Rem, hvormed de vare sammenkoblede. De vilde Dyr vrindskede af Glæde og Skræk, og i det de huggede Jorden høit i Veiret med deres Hover, satte de afsted i en halv Snees forskellige Retninger ind ad den aabne Hede.

Weucha vendte sig mod Angriberen med en Tigers Bildhed og Behændighed. Han greb efter det Baaben, som saa pludselig var bleven ham frarevet, greb med afmægtig Hastighed efter Skaftet af sin Tomahawk, og saae dog i samme Dieblig med en vestlig Indianers hele Begiærlighed efter det flygtende Hornqvæg. Kampen imellem Tørst efter Hevn og Begiærligheden var kort, men tung. Den sidste seirede hurtigt i et Bryst, hvis Eidenstaber, som man siger, hørte til de frybende, og der forløb blot nogle Dieblig imellem Dyrenes Flugt og Bogternes Forfølgelse. Bildtfangeren havde efter sin dristige Handling seet sin ubestemte Fiende stivt i Dinene og pegede nu, da Weucha og hans Kammerater vare forsvundne, paa det mørke Tog, i det han med en dyb, fast uhorlig Latter sagde:

„Rød Natur er rød Natur, hvad enten det saa er paa Steppen eller i Skovene! Den, der havde tilladt sig en saadan Frihed mod en christelig Skildvagt, vilde i det mindste have faaet et Nakkedrag derfor, men der løber nu Tetonen efter sine Heste, som om to Been gjorde samme Tjeneste, som fire, ved en saadan Løben

omkap. Og dog ville de Sataner have faaet fat paa enhver Hov, førend det endnu bliver Dag, thi der er Fornuft imod Instinct. Du stakkels Fornuft, og dog have Indianerne en god Portion deraf. Ja, ja, de røde Delawarere, dem var det, America kunde være stolt af, men hvor ubetydeligt og adsplittet er nu ikke hiint mægtige Folk! — Nu er der ikke andet for vor Udvandrer at gjøre, end at slaae sig til No her. Vand har han nok af, men Naturen nægtede ham den Fornøielse, paa en ulovlig Maade at berøve Jorden dens Træer. Han har seet sine sirsøddede Dyr for sidste Gang, eller ogsaa maatte jeg kun daarligt kiende disse listige Siouxer.”

„Skulle vi ikke slaae os paa Ismaels Parti?” sagde Bijægeren. „Thi der vil blive en ordentlig Fægtning, hvis ellers ikke den gamle Karl paa eengang skulde være bleven modfalden.”

„Nei, nei, nei!” raabte Ellen hastigt.

Bildtfangeren afbrød hende, i det han sagte lagde sin Haand paa hendes Mund og sagde: „Stille, stille! Bore Stemmer kunde ellers let bringe os i Fare. Har Eders Ben,” tilføiede han og henvendte sig til Paul, „det behørig Mod....”

„Kald mig ikke Squatteren min Ben,” afbrød den unge Mand ham. „Jeg har endnu aldrig indladt mig

i Venſkab med Noget, ſom ikke kan fremviſe mig Brev og Segl fra det Land, ſom ernærede ham.”

„Nu vel, ſaa kald ham da Ederſ Bekiendt. Er han Mand ſor med Krud og Bly at forſvare hvad der er hans?”

„Hvad der er hans! Ja tilviſſe, og ogſaa hvad der ikke er hans. Kan Du ſige mig, gamle Bildtfanger, hvem var det, der holdt den Flint, ſom blæſte Livſlyſet ud paa Sheriffens Fuldmægtig, da han vilde jage de ulovlige Colonifter ud, der havde ſamlet ſig i Gammel-Kentucky, ligefom en Flok Bøfler. Jeg var ſamme Dag gaaet paa Jagt efter en prægtig Sværm, ſom havde indquarteret ſig i en huul Bøg, og der laae de Godtfolks Officeer ved Roden af Træet, og havde et Hul netop igiennem den „Guds Raade,” ſom han havde i Beſtelommen over Hjertet; ſom om han troede, at en Stump Kalveſkind kunde have været et Bryſtpandſer imod en ſaadan Karls Kugle. Stille, ſtille, Ellen, Du behøver ikke at være bange, det blev jo dnyſet ned; og der var over et Halvhundrede, ſom boede der i Nabolavet, og Ingen med mere Ret end han.”

Den ſtaffels Pige gnyſte og ſøgte med al Magt at undertrykke et Suk, ſom trods hendes Anſtrengelſe vilde ſtige op fra Hjertet.

Den gamle Mand ſyntes at være fuldkommen til-

freds med den Underretning, som han af Pauls Korte, men forstaaelige Svar havde faaet om Udvandrerens Character, og spurgte nu ikke videre, om Ismael var beredt til at hevne den Uret, han havde lidt, men fulgte hellere de Tanker, der, som en Følge af Sagens Natur, opstode hos ham ved denne Begivenhed.

„Enhver Kiender bedst de Baand, som knytte ham til hans Medmennesker,” svarede han, „skiondt det er meget beklageligt, at Farve, Formue, Sprog og Kundskaber skulle gjøre en saa stor Forskiel imellem dem, som alle tilsammen ere Børn af een Fader. Smidlerstid,” vedblev han, i det han gjorde en noget selsom Overgang, der characteriserede Manden, „saasom denne Begivenhed er af det Slags, som gjør det sandsynligere, at der snarere behøves en Fægtning end en Prædiken, saa vil det vel være det bedste, at holde sig færdig til at tage mod Følgerne. — Holdt! Det rører sig dernede! Man kan let have seet os.”

„Familien er paa Benene,” skreg Ellen med zittrende Stemme, der næsten røbede lige saa megen Frygt ved hendes Venners Nærmelse, som hun tidligere havde lagt for Dagen ved sine Fienders Nærværelse. — „Gaae, Paul, forlad mig. Dig maae de i det mindste ikke see.”

„Hvis jeg lader Dig, Ellen, i Stikken her i denne Drøken, sårend jeg i det mindste veed Dig i Sikkerhed

under den gamle Ismaels Baretægt, saa vil jeg ønske, at jeg aldrig meer maa høre en Bi surre, eller, hvad værre er, aldrig meer maa have Lykke med mig, naar jeg gaaer paa Fangst."

"Du glemmer den gamle Mand; han vil ikke forlade mig. Og have vi ikke mange Gange været skilte fra hinanden, Paul, saa at der var meer end denne Drøken imellem os."

"Jeg gjør det paa ingen Maade. Indianerne kunde komme igien med deres Brælen, og hvor blev Du saa af? I kunde allerede være Halvveien til Rocky-Mountains, førend Nogen kunde komme paa Spor efter Jer. Hvad mener I, gamle Bildtfanger? Hvor længe vil det vel være, førend disse Tetoner, som I kalder dem, ville komme tilbage, for at hente hvad de denne Gang har ladet Ismael beholde."

"Vær I kun ganske rolig," svarede den gamle Mand og loe paa sin egen stille Maade; „de Dæmle sværme i det mindste en fem sex Timer omkring efter deres Kreaturer! Hør, nu ere de just nede paa Engen. Siourernes Heste ville jage afsted som lige saa mange langbenede Elsdyr. — Ned, ned i Græsset med Jer begge To. Saa sandt jeg lever, der spænder En Haanen!"

Bildtfangeren lod dem ikke faae Tid til at betænke sig; han rev dem ned med sig og krøb dybt ned i Lyn-

gen, endnu medens han sagde det. Det var en Lykke, at den gamle Jægers Sandser vare forblevne saa skarpe, og at han lige saa hurtigt udførte hvad han besluttede. Aldrig saasnart laae de alle Tre i Lyngen, førend deres Øren fik en Hilsen af velbekjendte, skarpe fædrelandske Flinteskud, og Ruglerne i samme Dieblig pebe dem ganske tæt hen over Hovederne.

„Godt gjort, I unge Grene, godt gjort, gamle Stamme,” hvidskede Paul, hvis muntre Lune ikke forsvandt i nogen nok saa farlig Stilling. „En saa lystig Flintemusik, som noget Menneske kan ønske sig den. Pas paa, Bildtfanger; her kunde det let komme til en tredobbelt Krig. Skal jeg sende dem det lige saa godt tilbage igjen?”

„Intet andet end gode Ord,” svarede den Gamle hastigt, „ellers er det ude med Eder begge To.”

„Jeg kan sandelig ikke indsee, at det vilde blive bedre, om jeg brugte Tungen istedet for Flinten,” sagde Paul halv lystig, halv bittert.

„For Himmels Skyld, lad dem ikke høre Dig,” raabte Ellen. „Gaae, Paul, gaae. Du kan nok komme afsted.”

Der faldt flere Skud efter hverandre, det ene nærmere end det andet. Hun taug lige saa meget af Forsigtighed som af Frygt.

„Det maa der gøres en Ende paa!” sagde endelig

Bildtfangeren og reiste sig med Værdighed; i hans Miner kunde man læse en alvorlig Beslutning. „Jeg veed ikke, Børn, hvad Grund I kunne have til at frygte dem, som I begge burde elske og agte, men der maa gøres noget, for at redde Eder. Et Par Timer meer eller mindre har ikke stort at sige for En, som har levet saa mange Dage. Derfor vil jeg gaae frem. I blive her. Her er god Plads for Eder. Værer forsigtige, og Gud velsigne enhver af Eder, som han for-
 tiener det.”

Uden at oppebie Svar gik Bildtfangeren uforsædet ned ad Bakken lige hen mod Leiren, uden at Frygt enten paaskyndede eller sagtnede hans Gang. Maanen belyste et Dieblig hans høie, magre Person, og derved blev den Udvandrede underrettet om hans Komme. Uden at bryde sig om denne for ham saa ufordeeltige Omstændighed, blev han ved at gaae hen mod Krattet, indtil en barsk, truende Stemme standsede ham:

„Hvem der? Ven eller Fiende?”

„En Ven! En, som har levet for længe, til at ville forbitte sig Resten af sit Liv ved Ufred.”

„Men ikke saa længe, at han har glemt sin Ungdoms Kieltringstreger,” sagde Jæmael, i det hans coiosfalske Person reiste sig op fra en lav Busk. „Og see mig nu lige i Dinene,” sagde han til Bildtfangeren.

Gamle Mand, Du har skaffet os denne Flok røde Dæble paa Halsen, og i Morgen skal Du vel have din Deel af Byttet."

"Hvad har I mistet?" spurgte Bildtfangeren ganske rolig.

"Dtte saa gode Bæster, som der nogensinde gif i et Nag, og et Føl, der er saa meget værd som tredive blanke Mexicanere, alle med Kongen af Spaniens Portrait. Min Kone har ikke beholdt en fløftet Hov tilbage, ikke en Ko, som kan give hende et Fad Melk, og jeg troer endog at vore Sviin pløie Steppen med deres daarlige Been. Og nu, Fremmede," tilføiede han med en Hestighed og en Opbrusen, som kunde have bragt en mindre Behjertet til at skælve, og i det han stødte Flintekolben mod Jorden — "siig mig nu hvor meget Du faaer for din Part?"

"Heste har jeg aldrig forlangt og aldrig brugt, skiondt vel ikke Mange have giennemreist større Strækninger af America end jeg, hvor gammel og svag jeg endog syntes at være. Men en Hest nyttede ikke stort i Biergene og Skovene i Ny-York, det vil sige som York var, men, hvad jeg frygter for, ikke som York er. Jeg spørger ikke heller om uldne Klæder eller Romelk, det er altsammen for Fruentimmer. Dyrene i Drækenen give mig Føde og Klæder. Nei, jeg behøver ikke

nogen bedre Kiøle end Skindet af en Hiort, og ingen bedre Føde end dens Kiød.”

Den oprigtige Tone, hvori Bildtfangeren fremførte denne Retfærdiggjørelse, forfeilede ikke sin Virkning paa den Udvandrede, hvis indvortes Forbittrelse lidt efter lidt var bleven til en Flamme, som let kunde have brudt ud i farlig Hestighed. Ligesom tvivlende Iyttede han og ventede paa Overbeviisning. Han fremmumlede nu imellem Tænderne de Bestyldninger, som han nogle Dieblig i Forveien havde været bestemt paa at ville tage Hævn for.

„Smukke Talemaader,” brummede han tilsidst, „men som det forekommer mig, altfor advocatmæssige for en Sæger, der ikke behøver at passe paa andet, end om han har godt eller slet Veir.”

„Seg gjør ikke Fordring paa at være andet end en Bildtfanger,” afbrød den Gamle ham i en venlig Tone.

„Sæger eller Bildtfanger, det kommer ud paa eet. Seg kom til denne Egn, gamle Mand, fordi jeg fandt, at Loven klemmede mig noget vel stærkt, og jeg ikke holder meget af de Naboer, som ikke kunne komme i det mindste Klammeri, uden at de strax skulle gjøre en Dommer og tolv Mænd Uleilighed. Men jeg er ikke heller kommen her, for at lade min Bagage tage fra mig og ovenikøbet sige Mange Tak til dem, som gjøre det.”

„Den, der vover sig saa langt ind paa Steppen, maa see at komme til rette med Giermændene.”

„Giermændene!” raabte den Anden i en ærgerlig Tone. „Jeg er lige saa retmæssig Gier til det Land, hvor jeg staaer, som nogen Gouverneur i de forenede Stater. Kan Du sige mig, Fremmede, hvor man finder en Lov, eller blot en fornuftig Grund for, at eet Menneske skal have en heel Strækning, en Stad, eller endog et heelt Land til sin Afbenyttelse, og et andet skal betle om en Strimmel Jord til sin Grav. Det er ikke Natur, og jeg siger ogsaa: det er ikke Lov; det er kun lovbestemte Lov.”

„Jeg kan just ikke sige, at J har Uret,” svarede Bildtfangeren, hvis Anskuelser af denne Gienstand, skiondt byggede paa andre Forudsætninger, besynderligt nok stemmede overeens med Udvandrerens, „og jeg har ofte tænkt derover, og talt derom, naar jeg troede at kunne blive hørt. Men Eders Dvæg er stjaalet af Folk, der mene, at de ere Herrer af Alt hvad der findes i Orkenen.”

„Derom skulde de ikke stride med En, der forstaaer det bedre,” sagde den Anden i en temmelig anmassende Tone, og drog Beiret dybt. „Jeg troer, at jeg selv er en god Handelsmand, og jeg maaler med det samme Maal, hvormed det tilmaales mig. Har J seet Indianerne?”

„Ja vel har jeg det; de holdt mig fangen, mens de snege sig til Ederes Leir.“

„J havde i Sandhed mere handlet som en Hvid og som en Christen, hvis J til rette Tid havde ladet mig det vide,“ svarede Ismael, og kastede atter et farligt Blik paa Wildtfangeren, ligesom om han endnu havde isinde at tilføie ham noget Ondt. „Jeg pleier stelden at kalde Enhver, jeg møder paa Landeveien, Kammerat; men Farven burde dog gjøre Noget, naar Christne træffe sammen paa et Sted, som dette. Men hvad der er skeet er skeet, og Ord forandre Intet. Kom frem af Ederes Skiul, Dreng, her er Ingen, uden den gamle Mand. Han har spist af mit Brød og burde være min Ven, hvorvel der er Grund nok til at formode, at han holder med mine Fiender.“

Wildtfangeren svarede ikke noget paa denne Mistanke, som den Anden uden Omstændigheder tilkiendegav. Paa Faderens Raab løb Sønerne til fra alle Kanter. Fire eller fem krøbe frem af det Skiul, hvori de havde ligget, i den Formodning, at den Skikkelse, som de saae, hørte til Siourerne. Ligesom enhver nærmede sig, med Bøssen rolig i Armen, kastede han et forskende Blik paa den Fremmede, uden at nogen af dem dog yttrede den mindste Nysgiærrighed efter at vide, hvorfra han var kommen eller hvorfor han var

der. Denne felfomme Udfærd havde tildeels sin Grund i deres kolde og phlegmatiske Temperament; thi en lang Erfaring i lignende Optrin havde lært dem Tilbageholdenhed. Bildtfangeren udholdt deres stumme Mynstring med mandig Fasthed, og lagde sin Uskyldighed for Dagen ved den fuldkomneste Rolighed. Den ældste af Gruppen, der ikke var nogen anden end den efterladne Skildvagt, hvis Mangel paa Karvaagenhed den snue Mahtoree saa snildt havde vidst at benytte, vendte sig, tilfreds med Resultatet af denne Prøve, om til Faderen og sagde:

„Er det den eneste Mand, der er bleven tilovers af de Folk, jeg saae deroppe, saa have vi ikke forgiwes bortskudt vort Krud.“

„Ufa har Ret,“ sagde Faderen, og dreiede sig hurtigt om til Bildtfangeren, som om en glemt Tanke ved hans søvnagtige Søns Bink pludselig kom tilbage; „hvoreledes hænger det sammen, Fremmede? I vare jo nylig Tre, eller ogsaa maa man ikke kunne see rigtigt i Maaneskin.“

„Harde I seet Tetonerne, da de joge over Sletten bag efter Eders Næb, saa kunde I lige saa godt have troet at der var Tusinde.“

„Ja, en Dreng, som er opflækket i Byen, eller en Kvinde — det kunde nok være muligt; men der er

nu min gamle Esther, hun er ikke mere bange for en Rød end for en Bjørn eller en Ulv. Bare de diævelske Tyvekægter blot komne til os ved høi lys Dag, saa skulde I have seet den gode Kone midt imellem dem, og hun havde ikke ladet Siouxerne faae en eneste Skive Ost eller Smør, uden at det skulde have kostet dem lidt. Men der vil nok komme den Tid, Fremmede, og det ret snart, da Retfærdigheden vil have en Finger med i Spillet, og det endog uden Hiælp af det, som I kalde Lov. Vi ere langsomme og dorste, lad saa være, det har man saa tidt sagt os; men den, der gaaer langsomt, gaaer sikkert, og der lever kun Gaa, som kunne rose sig af, at de have givet Ismael Busch et Slag, uden at de af ham have faaet det i det mindste lige saa vægtigt tilbage.”

„Saa har Ismael Busch mere fulgt dyrisk Instinct, end den Mand, der bør befæle alle Væsener af samme Slægt som han,” svarede den uforfærdede Bildtfanger. „Jeg har selv uddeelt mangt et Slag, men jeg har aldrig følt den glade Tilfredshed, som en Mand føler, der handler efter Fornuftens Bud, naar jeg, uden at have dens Skind eller Kiød nødvendig, havde fældet endog blot en Hiortekalv, eller naar jeg havde ladet en Mingo, med hvem jeg var truffet sammen i ærlig Feide, ligge ujordet i Skovene.”

„Hvad, har I været Soldat, Bildtfanger? Jeg har jo rigtignok ogsaa været med blandt Cherofeserne i et Par Streiftog, medens jeg endnu var en Dreng; og jeg fulgte engang en Sommer den gale Anthony igien- nem Skovene, men der var mig altfor megen Taktik og Regulairt blandt hans Tropper, og derfor lod jeg dem igien løbe, uden at borttinge mig videre; skjøndt Esther vel siden pralede af, at han havde ført saaledes i Ring med Betalingsfedlerne, at Staterne just ikke havde vundet meget derved. Hvis I har været længe blandt Soldaterne, saa maa I vel ogsaa have hørt tale om den gale Anthony.”

„Det skulde jeg mene; bestod jeg ikke min sidste Fægtning under ham,” svarede Bildtfangeren, og en Solstraale skød frem af hans dunkle Dine, som om han med Eyst erindrede sig hiin Tid; men der fulgte strax derpaa en Skygge af Kummer, som om han følte en hemmelig Advarsel om, ei at dvæle ved hine hæftige Op- trin, i hvilke han ofte havde taget saa virksom Deel. „Jeg kom just fra Sø-Staterne til disse fjerne Egne, da jeg traf paa hans Bagtropper og jeg drog med som Tilskuer, men da det kom til Fægtning, hørte man ogsaa min Bøsse knalde, skjøndt jeg til min Skam maa tilstaae, at jeg aldrig har erfaret, paa hvis Side Ret- ten var, og det sømmer sig dog en Mand paa halvfierd-

findstyre Nar, at vide Grunden til sin Handling, førend han tager et Menneſkes Liv, en Gave, ſom han aldrig kan give tilbage.”

„Kom, Fremmede,” ſagde Udvandrerens, en god Deel mildere, efterat han havde erfaret, at de begge havde fægtet i ſamme Krig i Beſten, „der ligger ſtedſe kun Ubetydeligheder til Grund for diſſe Stridigheder imellem de Chriſtne og Wilde. Imorgen ſaae vi meer at høre om dette Heſtethveri; men for i Nat kunne vi ikke gjøre noget Behageligere eller Bedre, end at ſove.”

Med diſſe Ord vendte Iſmael ſig atter mod den uplyndrede Leir, og førte ſelv den Mand til ſin Familie, hvis Liv han kort iforveien havde truet. Han underrettede nu ſin Kone med ſaa Ord, blandede med nogle Trudſler mod Røverne, om hvorledes Tingene ſtode ude paa Heden, og forkyndte derpaa ſin egen Beſlutning, at holde ſig ſkadeſløs for den afbrudte Ro, og hellige den øvrige Deel af Natten til Sønnen.

Wildtfangeren indvilgede gierne heri. Paa det ham anviste Leie af Løv, udſtrakke han ſit udtørrede Legeme med den ſamme Rolighed, ſom en Herſker kan nyde under Sønnen, midt i ſin ſikre Stad og omgiven af bevæbnede Beſtyttere. Imidlertid lukkede den Gamle ikke ſine Øine, førend han havde overbeviſt ſig om, at Ellen Wade befandt ſig blandt Familiens kvindelige Per-

sonale, og at hendes Frænde eller Elsker, hvad han nu var, havde brugt den Forsigtighed, ikke at lade sig see. Da først sov han ind; men heller ikke engang nu uden en vis Narvaagenhed, som den, for hvem den er bleven til Bane, ikke engang tilsideseatter under den dybe Nattesøvn.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

Oversat

af

J. K i s s e .

Andet Hefte.

K j ö b e n h a v n .

Forslagt af og trykt hos E. Trier.

1834.

80

1

CE

UR

3

1

11 0 11 2 02 11 2

1048

11 0 11 2 02 11 2

11 0 11 2 02 11 2

-----

11 0 11 2 02 11 2

11 0 11 2 02 11 2

11 0 11 2 02 11 2

11 0 11 2 02 11 2

Siette Capitel.

Anglo-Americaneren kan ikke uden Grund rose sig af, at hans Nation har en ærefuldere Herkomst, end noget andet Folk, hvis tidligste Historie ikke fiendes. Om end de første Colonister have haft Svagheder, saa har man dog sielden bestridt deres Dyder. Være de end overtroiske, saa være de dog ogsaa virkelig fromme og redelige. Disse simple og eenfoldige Menneskers Efterkommere forkastede de sædvanlige og kunstige Midler til at vedligeholde en Families Ære i Staten, i det de istedet derfor opplantede en Standart, som kaldte enhver Enkelt tilbage for den offentlige Menings Domstol, og ikke sænkedes for dem, der være gangne forud. Denne Afholdenhed, denne Selvfornægtelse, denne Sands

for det almene Vel, eller hvad man nu vil kalde det, har været Grund til, at man har bebreidet Nationen, at den var af uædel Oprindelse. Kunde en Undersøgelige lønne Umagen, saa vilde man finde, at et usopholdsmæssigt stort Antal af Moderlandets berømte Navne endnu den Dag i Dag forefindes i dets forhenværende Colonier. Ligeledes er det vist og velbekendt for de Faa, der have tilstrækkelig Tid paa at erhverve sig Kundskab om en saa uvigtig Gienstand, at Efterkommerne i lige Linie af mange uddøde Familier, som Engellands Politik finder for godt at lade fortsættes ved Beslægtete i Sidelinien, nu ikke ere meer eller mindre end simple Borgere i Republikens Skød. Sikuben er bleven rolig staaende, og de, som sværme om den ærværdige Bygning, pleie at raabe paa Alderdommens tomme Fortrin, uden at give Ngt paa dens Boligs Skrøbelighed eller paa de talrige og kraftige Sværmes Lyst, der suge Honning af den jomfruelige Berdens friske Blomster. Dog denne Gienstand passer sig mere for en Politiker eller Historieskriver, end for den, der simpelt hen fortæller de Begivenheder, som ere foregaaede omkring os; vi maae indskrænke vore Betragtninger til Gienstande, der umiddelbart staae i Forbindelse med vor Fortælling. Om de forenede Staters Borgere end have et velgrundet Krav paa gammel Herkomst, saa ere de dog ingenlunde undtagne for den

Straf, der hviler paa deres faldne Slægt. Lige Nar-
sager frembringe, som bekiendt, lige Virkninger. Den
Tribut, hvilken alle Folk, som det synes, maae yde
ved en besværlig Prøvetieneste ved Ceres's Alter, førend
de blive værdige til Gudindens fulde Gunst, bliver i
Amerika i visse Henseender fordret af de fierneste Ef-
trekommere, istedet for af Stamsfædrene. Vor Civili-
sations Fremgang have en besynderlig analog Gang med
alle kommende Begivenheder, der, som bekiendt, „faste
Skyggen foran sig.“ Man maa giennemgaae de for-
skjellige Klasser i det selskabelige Liv, lige fra den Stand,
som kaldes dattet, og lige ned til den, der, saa vidt
Forbindelsen med et opløst Folk tilstedes det, nærmer
sig til Barbari; og man maa giennemgaae dem, lige
fra Middelpunktet af de Stater, i hvilke Rigdom, Luxus
og Kunster begynder at fremspire, og lige til hine
fjerne, stedse mere tilbageviggende Grændser, der, lige-
som den bevægelige Taage før Daggrøet, betegne Fol-
kets Begyndelse. Her, og kun her, findes hiin Men-
neskeklasse mere udbredt, skjøndt ikke talrig, der endnu
kan sammenlignes med de Forsædre, som have banet Veien
for den gamle Verdens Nationers aandelige Fremstridt.
Ligheden imellem den amerikanske Nybygger og hans
europæiske Forbillede er mærkelig, skjøndt ikke overalt
ganske overensstemmende. Begge kunde man kalde uind-
skrænkede, da den ene er over, den anden uden for

Loven; behjertede, fordi de vare uafhængige, og hævn-
 gierrige, fordi de selv maatte straffe den dem tilspiede
 Uret. Det vilde være uretfærdigt mod vor Nybygger
 at fortsætte Sammenligningen. Har har ingen Reli-
 gion, fordi han fra sine Fædre har arvet den Over-
 beviisning, at Religionen ikke bestaaer i Former, og
 hans Fornuft forkaster et Giøglespil, som hans Sam-
 vittighed ikke kan billige. Han er ikke Ridder, fordi
 han ikke har Magt til at uddele Hæder, og denne
 Magt fattes ham, fordi han er et Systems Foster og
 ikke dets Fader. Man vil i Løbet af den følgende For-
 tælling see, paa hvilken Maade disse Egenskaber frem-
 træde hos saadanne, der kunde ansees for de Eiendom-
 ligste i denne Klasse. Ismael Busch havde tilbragt
 en heel Levetid af meer en halvtredsindstyve Aar paa
 Grændsen af den selfkabelige Indretning. Han roste
 sig af, at han aldrig havde boet paa et Sted, hvor
 han ikke uforstyrret kunde fælde ethvert Træ, som han
 fra sin Dørtærskel kunde øine; at det kun sielden var
 lykkes Loven at trænge sig frem til hans Omgivelser,
 og at han aldrig havde laant villigt Dre til Kirkeklof-
 tens Løner. Alt hvad han gjorde, skete blot for at
 tilfredsstille hans Fornødenheder, der aldrig overstredede
 det, der var almindeligt for hans Stand, og derfor og-
 saa kun sielden forbleve utilfredsstillede. Han hadede al
 Lærdom, undtagen Lægekunsten, fordi alt det var ham

ligebyldigt, der ei stod i Forbindelse med Sandserne. Hans Ugtelse for hiin enkelte Green af Videnskaberne havde bevæget ham til at høre paa en Mediciners Andragende, der fuld af Tørst efter at udvide sine naturhistoriske Kundskaber, ønskede at drage Fordeel af Nybyggerens Vandrelust. Han havde med Hiertelighed optaget denne Mand i sin Familie, og de havde nu reist saa langt over Stepperne i fuldkommen Enighed; ja Ismael priste sig ofte lykkelig for sin Kone, fordi han havde fundet en Rejsekammerat, der kunde blive dem saa nyttig i deres tilkommende Hjem, hvor Familien engang op slog sin faste Bopæl. Smidlertid førte Botanikerens Udvandring ham ofte hele Dage bort fra den lige Linie, ad hvilken Karavanen vandrede, da den nemligielden fulgte anden Ansører end Solen. Hvor Mange vilde ikke have priist sig lykkelige, ved at have været fraværende, medens Siouxerne gjorde deres farlige Indbrud! Dette var netop Tilfældet med ovenomtalte eventyrlige Lærde, Obad Bat, eller, som han ønskede sig kaldt, Battius M. Dr. og Medlem af forskjellige cisatlantiske Selskaber.

Skiondt Ismaels søvnagtige Natur ikke var bleven ganske vækket, saa var det dog ham en Torn i Hjertet, at man havde taget sig en saadan Frihed med hans Eiendom. Han sov igien ind, fordi det var den Tid, han eengang havde bestemt til Ro, og fordi han

indsaae, at midt i den mørke Nat vilde ethvert Forsøg paa at sætte sig i Besiddelse af det Bortrøvede have været forgæves. Han vidste ogsaa altfor vel, hvor farlig hans nærværende Stilling var, til at han ved at følge det Tabte, skulde sætte det paa Spil, som var blevet tilovers. Uagtet Hedeboernes Forkiærlighed for Heste, kiendte man dog ogsaa nok deres Lyst til mange Ting, som endnu vare i de Reisendes Hænder. Det var et sædvanligt Kunstgreb, at adsprede Hjordene, for at drage Fordeel af den derved opstaaende Forvirring. Men Mahtoree syntes ikke tilstrækkelig at erkiende, hvor skarpt et Blik den Mand havde, som han overfaldt. Man har forhen seet, med hvilken Phlegma Tømmelse bar sit Tab; nu staaer altsaa tilbage, at tale om hans modnere Beslutninger.

Skiondt mangt et Die i Leiren ikke blev lukket, og mangt et Dre var opmærksomt paa den mindste Lyd, saa forblev dog Alt i dyb Rolighed hele den øvrige Deel af Natten. Tausshed og Mathed gjorde dog endelig deres sædvanlige Pligt, og førend det gryede ad Dag, vare Alle igien begravne i dyb Slummer, undtagen Skildvagterne. Hvorvidt disse dorste Bevogtere efter Overfaldet opfyldte deres Pligt, er ikke blevet bekiendt, saasom der ikke indtraf Noget, hvorved deres Narvaagenhed kunde sættes paa Prøve.

Saa snart det begyndte at grye ad Dag, og et

graat Lyd faldt fra Himlen ned paa Hedens sørgelige Gienstande, reiste Ellen sig op midt i Børnevrimmelen, hvor hun ved sin hemmelige Tilbagekomst havde lagt sig. Skræk og Angest, men tillige Ungdommens Blomster hvilede paa hendes Ansigt. Forsigtig stod hun op, skred med lette Fjed hen over de Sovende, og gik med samme Forsigtighed ud til den yderste Grændse af Ismaels Forsvarsanstalter. Her lyttede hun, som om hun tvivlede paa, at det vilde gaae an, at vove sig videre. Dette varede dog kun et Dieblit, og længe førend de trætte Skildvagter, der overskuede den Plads, hvorpaa hun stod, kunde faae Tid til at opdage hende, var hun hoppet afsted, og oppe paa Toppen af den nærmeste Høi.

Her stod hun længe og lyttede opmærksomt, om der ikke lod sig høre nogen anden Lyd end Morgenluftens Pust, der sagte legede med Bladene ved hendes Fødder. Skuffet i sin Forventning, vilde hun allerede vende sig om, da hun i det samme fornam Lyden af et Menneskes Fodtrin i det lave Græs. Ivirg sprang hun frem og opdagede Omridset af en Skikkelse, der nærmede sig nedden for Høien, som om den allerede havde kiendt hende, ved at see hende mod Horizonten. Pauls Navn svævede hende allerede paa Læberne, og hun vilde just til at udtale det med den Livlighed, hvormed quindelig Tilbøielighed undertiden hilser en Ven, da den unge Pige,

pludselig tilbageskrækket og bittert stuffet, søiede følgende Ord til sin Kolde Hilsen:

„Jeg ventede ikke, Hr. Doctor, at træffe Dem her paa denne usædvanlige Tid.“

„Enhver Time og enhver Aarstid er lige god for en ægte Naturven, gode Ellen,“ svarede en lille, mager, letfodet, men rask Mand, i det han som en fortrolig Bekiendt stillede sig ved Siden af hende. Han var iført en af Løi og Skin besynderlig sammensat Klædning, og lod til at være noget meer en middelaldrende.

„Den, der i dette graae Lys ikke kan finde noget Beundringsværdigt, han kiender heller ikke til en heel Deel af de Betsignelser, han er i Besiddelse af.“

„Meget rigtigt,“ svarede Ellen, da det faldt hende ind, at ogsaa hun maatte aflægge Regnskab, fordi hun havde bortfjernet sig til et saa usædvanligt Klokkeslet; „jeg har kiendt mange, der vare af den Mening, at Jorden seer langt behageligere ud om Natten end ved høi Lys Dag.“

„Ah! deres Seeorganer maae være altfor convere. Men Dem, der ønsker at studere Ratteslægten's egentlige Natur, han maa være oppe paa denne Tid. Jeg vover at paastaae, at der endog gives Folk, som helst ville betragte Gienstandene i Tusmørke, blot fordi de bedre kunne see paa denne Tid af Dagen.“

„Af denne Grund er det vel, at De streifer saa meget omkring om Natten.”

„Jeg er oppe om Natten, min gode Pige, fordi Jorden ved sin daglige Omdreining kun lader Solen skinne den halve Tid paa hver given Meridian, og fordi det, jeg har at bestille, ei lader sig afgjøre i tolv eller femten paa hinanden følgende Timer. Jeg har nu været to Dage borte fra Familien, for at søge om en Plante, som voxer paa jevn Mark, og jeg har ikke fundet saa meget som et Græsstraa, der ikke allerede for længe siden er nummereret og classificeret.”

„Saa har De da været uheldig, Doctor, men —”

„Uheldig” gientog den lille Mand, og traadte nærmere, i det han fremtog sin Lommebog med en Mine, hvori jublende Glæde paa en underlig Maade kicæmpede med fremtvungen Udmyghed. „Nei, Ellen, nei; alt Andet er jeg, kun ikke uheldig. Med mindre man vil kalde den Mand uheldig, hvis Lykke er gjort, hvis Hæder maaskee er grundet for evig, og hvis Navn skal straale for alle Efterkommere ved Siden af Buffon's — Buffon! en blot Compiler, En, der gjør sig til af andre Folks Anstrengelser, nei — parri passu med Solander, der tilkiøbte sig denne Videnskab med Besværligheder og Dpofrelser.”

„Har De opdaget en Mine, Doctor Bat?”

„Meer end en Mine, en uventet Skat, som strax

kan bruges. Hør, Pige! Jeg affatte just en Triangel, som var nødvendig, for efter min frugtesløse Søgen atter at finde din Onkels Marschroute, da fornam jeg Toner, der lode, som om de vare frembragte ved at fyre med Geværer — ”

„Ja vist,” sagde Ellen, „her var Alarm — ”

„Jeg troede nu, at jeg var faret vild,” vedblev den videnskabelige Mand, der var altfor sysselsat med sine Ideer, til at han skulde kunne høre, at han blev afbrudt; „thi Fare anede jeg ikke. Jeg bestemte mig nu min egen Basis, vidste ved Beregning den perpendiculaire Længde, og trak Hypotenusen, for at gjøre Trianglen fuldstændig. Jeg troede, at der var blevet skudt for min Skyld, og forandrede min Retning efter Skuddene — ikke fordi jeg troede, at Sandserne vare skarpere eller blot lige saa nøiagtige, som en mathematisk Beregning, men fordi jeg frygtede for, at et af Børnene maastee maatte trænge til min Hjælp!”

„De ere lykkeligviis alle — ”

„Hør nu videre,” afbrød hende den Lærde, i det han allerede over den langt vigtigere Gienstand havde glemt den nylig paaberaabte Betyrning for sine Syge: „Jeg havde allerede atter giennemkrydset en lang Strækning, da hørte jeg; — thi Lyden forplantes vidt omkring, naar ingen Gienstand hindrer den, — en Alarm, som om Bøfler trampede paa Jorden. Pludselig fik

jeg Die paa en Hjord af firfødede Dyr, som vendte op og ned ad Jordbølgerne, — Dyr, som vilde være forblevne aldeles ubekjendte og ubeskrevne, hvis ikke et høist lykkeligt Tilfælde var indtruffet. Et af Dyrene, en skøn Prøve af dem alle, løb en Smule borte fra de andre. Nu vendte hele Hjorden sig henimod mig, det skønne Dyr med, og det kom næsten halvhundrede Alen nær det Sted, hvor jeg stod. Strax benyttede jeg Leiligheden og indførte det i min Kommebog. Jeg havde givet tusinde Daler for et eneste Skud paa dette Dyr med en af vore Drenges Bøsser.”

„Men De har jo en Pistol, Hr. Doctor, hvorfor brugte De ikke den?” sagde den kun halvt opmærksomme Pige og overskuede ængstelig Heden, men blev dog staaende paa samme Plet og viiste al muelig Tilbøielighed til at lade sig opholde her endnu længere.

„Na, den er jo kun ladet med ganske fine Hagel og blot bestemt til de større Insecters og Ormes Ruin. Nei, jeg handlede fornuftigere, end at indlade mig i en Krig, hvori jeg ikke vilde være bleven Seierherre. Jeg indførte det Hele, og bemærkede med den for Videnskaben nødvendige Præcision enhver lille Omstændighed. Nu skal Du høre, Ellen, for Du er et godt og fornuftigt Pigebarn, og naar Du rigtig opfattede og beholdt, hvad Du paa denne Maade lærer, kunde Du maaskee endnu komme til at yde Videnskaben store

Tjenester, hvis der skulde tilstøde mig noget. Sandelig, min fortræffelige Ellen, min Syssel har lige saavel sine Farer, som Krigerens. Har mit Liv ikke i denne Nat," vedblev han, i det han uvilkaarlig saae sig tilbage, „i denne vigtige Nat været i den største Fare?"

„Hvorved?"

„Ved det Uhyre, som jeg opdagede! Det nærmede sig mig ofte, og naar jeg veeg tilbage, kom det stedse efter mig. Jeg troer, at ene og alene den lille Løgte, som jeg fører med mig, var min Frelser. Jeg holdt den imellem os, medens jeg nedskrev Alt, og havde saaledes en dobbelt Nytte af den, da jeg baade brugte den som Lys og som Skjold. Men nu skal Du erfare Dyrets Character, for at dømme om den Fare, som Videnskabsforskere ere underkastede paa Menneskehedens Vegne."

Naturforskeren hævede nu sin Lommebog mod Himelen og gjorde sig færdig til at læse, saa godt det lod sig gjøre ved det svage Dagstær; han sagde imidlertid først: „Hør nu efter, kjære Pige, og Du skal forbauses over, hvor stor den Skat er, hvormed det er lykkedes mig at berige Naturhistorien." „Altsaa en Skabning af Deres egen Fabrik?" sagde Ellen, og vendte sig om fra sine frugtesløse Forskninger med et saa udtrykfuldt Blik i hendes blaae Øine, at man nok kunde

giætte, at hun forstod at skiemte med den Lærdes smaa Svagheder.

„Staaer det i Menneſkets Magt at indaande Liv i de livløse Ting? Jeg vilde ønske det, saa skulde man snart faae en *Historiam naturalem americanam* at see, som skulde bestjæmme den franske Buffons latterlige Efterabere. Fremfor Alt skulde der foretages en stor Forbedring af de firfødede Dyrs Formation; i Særdeleshed af de hurtigsødedes. To af de nederste Led skulde udgiøre en Art Hævert eller et Hjul, som man nu danner det, skjønt jeg ikke er rigtig enig med mig selv, om denne Forbedring skulde anbringes paa For- eller Bagbenene, fordi jeg ikke er vis paa, hvad der kræver størst Anstrængelse af Muskelkræfterne, enten at skyde, eller at trække. Dyrets naturlige Uddunstninger vilde forebygge Friction, og derved var allerede meget vundet. Men det er altsammen et fromt Ønske, i det mindste for Dieblikket,” tilføiede han med et sagte Suk, holdt atter sin Table mod Lyset og læste høit: „Den 6te October 1805; — ja, det er blot Datum, som Du kjender lige saa godt som jeg. — Mem. Qvadruped. seet paa Nordamericas Stepper ved Stjerneſkin og ved Hjelp af en Haandløgte, vide Journal for Brederne og Meridianerne. Genus — ubekjendt: og derfor ogsaa opkaldt efter Opdageren, og med Hentydningsnavn paa den lykkelige Omstændighed, at det blev seet om Afte-

nen: *Vespertilio horribilis Americanus*. Dimensioner (gisnede): største Længde, elleve Fod; Høide, sex Fod; Hoved, opreist; Næseborer, udspilede; Dine, udtrykfulde og fyrige; Tænder, saugartige og i Mængde; Hale, horizontal, bølgende og lidt fatteartet; Fødder, store og haarrige; Øren, ikke meget fremragende; Horn, lange, udstrakte til begge Sider, og frygtelige. Farve, som Blhaste med glimrende Punkter; Stemme, veltonende og frigerst; Sædvaner, gaaer i Hobe, æder Kjød, er vild og modig." "See der," raabte Dbed, da han havde endt denne sententårige og forstaaelige Beskrivelse, „der er nu et Dyr, som vel kunde indlade sig med Løven i en Bæddekamp, om hvem der skulde være Dyrenes Konge."

„Jeg veed slet ikke hvad De mener, Doctor Battius;" svarede den skjæmtefulde Pige, som, da hun kjendte Philosophens Svaghed, ofte bevæbnede ham med en Titel, han saa gjerne gad høre; „men jeg anseer det dog virkelig for farligt, at vove sig saa langt bort, naar der streifer saadanne Uhyrer omkring paa Heden."

„Meget rigtigt bemærket," sagde Naturforskeren, i det han traadte hende nærmere, og hans Stemme antog en mere hvissende og fortrolig Tone. „Hidtil har jeg aldrig lært at kjende mit Nervesystem saa nøie, ja jeg maa tilstaae, at der endog var et Dieblif, i hvilket mit fortiter in re skjælvede for en saa skræk-

kelig Fiende; men min Kjærlighed til Naturvidenskaben gav mig Mod og lod mig triumphere.”

„De taler et ganske andet Sprog, end vi i Tennessee,” sagde Ellen, under Bestræbelse for at skjule sin Latter, „saa jeg neppe veed, om jeg forstaaer Deres Mening. Hvis jeg ikke tager feil, saa vilde De nok sige, at Deres Mod begyndte at blive mindre og mindre.”

„Det er et aldeles smagløst Udtryk, opfundet af den pure Uvidenhed, og det passer aldeles ikke her. Stor og lille ere legemlige Dimensioner, og Mod er en Sjæleevne, som man ikke kan maale med en Alen. Men, kjære Ellen,” tilføiede han med en Mine, der var saa høitidelig, at den maatte gjøre Indtryk paa Pigen, „jeg var forfulgt, forjaget og i en saadan Fare, at jeg knap — Stille — hvad er det?” Ellen foer sammen; thi Mandens Alvorlighed, og hans oprigtige og simple Tone havde, trods hendes spøgefulde Stemning, frembragt et Slags Tro hos hende. Da hun saae hen i den Retning, Doctoren angav, opdagede hun virkelig et Dyr, der løb over Heden og i rask Fart nærmede sig det Sted, hvor de Begge stode. Det var endnu ikke høit nok oppe paa Dagen, til at man noie kunde betragte den Gienstand, der lod sig tilsyne; men man kunde dog see saa meget, at man maatte antage det for et glubende og vildt Dyr.

„Det kommer, det kommer!” raabte Doctoren, og

greb ligesom af Instinct efter sin Lommebog, medens hans Been vaklede under ham ved Forsøget paa at faae en fast Stilling. „Nu, Ellen, giver Lykken mig Leilighed til at rette de Feil, som Stjerneflinnet har været Skyld i; holdt — som Blyaske — ingen Dren, langt udstrakte Horn.”

Den skjælvende Stemme, den vaklende Haand blev paa eengang stum og stiv, da Dyret udstødte et Brøl eller rettere sagt et Skrig, som kunde have bragt selv et stærkere Hjerte end Naturforskerens til at standse. I selsomme, vilde Tonefald hvinede Dyret over Heden, og der fulgte derpaa en høitidelig Stilhed, som kun blev afbrudt ved en umaadelig Latter af en temmelig musikalsk Stemme, nemlig Ellen Wade's. Den forbausede Naturforsker stod som en Støtte, i det han maatte tilstaae, uden at han behøvede at lyse med Øgten, at det var et ret udvoret Uesl, der snøstede ad ham.

„Det er jo Deres eget Uesl,” raabte Ellen, saasnart hun kunde komme til Orde, „Deres egen Patient; Gud, hvor det stakkels Dyr har løbet!”

Doctorens Dine rullede vildt fra Dyret paa Pigen og fra Pigen paa Dyret, men han formaaede ikke at udtrykke sin Forbauselse i Ord.

„Vil De ikke kjendes ved et Dyr, der saa længe har været i Deres Tjeneste?” vedblev Pigen, endnu stedse leende, „et Dyr, der, hvad jeg tusinde Gange har hørt

Dem sige, har gjort Dem saa god Tjeneste, og som De elskede som en Broder."

„*Asinus domesticus*," udbrød Doctoren og sukede saa dybt, som om han havde været nærved at tabe Beiret; „her er slet ingen Tvivl om genus, og jeg vil mod Enhver forsvare, at det ikke hører til *Species equus*. Upaatvivelig, unægtelig, det er *Asinus* selv; men det er heller ikke hiin *Vespertilio horribilis* paa Stepperne! Det er meget forskjellige Dyr, det kan jeg forsikre Eder, unge Pige, og meget forskellige characteriserede i alle betydelige Særegenheder (i det han saae paa den aabne Lommebog). „Hiint æder Kjød; dette æder kun Korn; Sædvaner, fyrig, farlig; Sædvaner, taalmodig, sty; Dren, ikke fremragende; Dren, meget lange; Horn, udstrakte til begge Sider; Horn findes aldeles ikke!"

Endnu engang afbrød Ellen ham med høi Ratter, som imidlertid bragte ham til sig selv igjen. „Ja, Billedet af *Vespertilio* stod nu eengang her iblandt Naturens Hemmeligheder," bemærkede den af sin Drøm Spvaagende, som om det kunde tjene ham til Undskyldning, „og jeg var taabelig nok til at holde mit eget Dyr for et Uhyre. Men dog undrer det mig endnu at see, at Dyret er løbet saa vidt omkring."

Ellen fortalte nu i en behørig Orden hvad der havde tildraget sig om Natten. Med en Nøiagtighed,

der hos en mindre trofskyldig Tilhører vilde have vækket Mistanke om, at hun ikke selv havde været tilstede, beskrev hun Maaden, hvorpaa Dyrene vare styrtede ud af Leiren, og den rædsomme Hurtighed, hvormed de havde adspredt sig over Heden. Skjøndt hun vel vogtede sig for at yttre det bestemt i sine Ord, saa kunde og maatte Tilhøreren dog af hendes Tale antage, at det sandsynligviis var disse, som han havde holdt for vilde Dyr. Endelig sluttede hun sin Fortælling med Beflagelse over Tabet, og med nogle meget naturlige Bemærkninger om Familiens nærværende, hjælpeløse Tilstand. Naturforskeren hørte til med stum Forbauselse, uden at afbryde hendes Fortælling, eller lade sin Forundring komme til mindste Udbrud. Det kunde imidlertid ikke undgaae Pigens skarpe Blik, at det vigtige Blad blev revet ud af Tegnehogen, medens hun talte, og det paa en Maade, der ikke efterlod nogen Tvivl om, at Gieren endelig indsaae sit Selvbedrag. Verden har siden den Tid ikke hørt mere om *Vespertilio horribilis americanus*, og Naturhistorien har uigjenkaldelig mistet et vigtigt Led i den store Livs-Kjæde, der, som man siger, forbinder Himmelen og Jorden, og i hvilket Mennesket tænkes saa nær i Slægtsskab med Uben.

Da Doctor Batt var bleven underrettet om Omstændighederne ved Overfaldet, tog hans Bekymring en anden Retning. Han havde til Samaels Omsorg over-

ladt adskillige Foliomapper og flere Kæster fulde af botaniske og animaliske Skatte; og der opstod øieblikkelig hos den skarpsindige Doctor den Tanke, at saadanne listige og omsnufende Røvere, som Siouxerne, vist nok ikke havde ladet denne Leilighed til at berøve ham disse Skatte gaae ubenyttet forbi. Alt hvad Ellen fremsførte derimod beroligede ham ikke i hans Angest; de skiltes ad, han, for at befrie sig fra Frygt og Tvivl, og hun, for at liste sig tilbage til sit eensomme Telt lige saa hurtigt og sagte, som hun for noget siden var kommen ud derfra.

Syvende Capitel.

Dagen var fuldkommen frembrudt over den tilsyneladende ubegrændsede Steppe. Obeds Ankomst i Leiren til dette Klokkeslet og ledsaget af saa stræffelige Sammerklager over hans formodede Tab, maatte nødvendigvis vække den sovende Deel af Familien. Ismael, hans Sønner og hans Kones suurmulende Broder kom hurtig paa Benene, og bleve nu, da Selen fastede sit Eys over Leiren, lidt efter lidt underrettede om deres hele Tab.

Ismael betragtede med sammenbidte Læber de ubevægelige, svært bedækkede Bogne, fastede derpaa et Blik paa de forbausede, hjælpeløse Børn, der havde henflængt sig omkring deres i mørk Fortvivlelse henfunkne Moder, og gik ud i det Frie, som om Luften i Leiren var ham for beflemt. Adskillige fulgte ham med opmærksomme Blik, og fandt i de mørke Udtryk i hans Dine en Nettesnor for hvorledes de selv skulde forholde dem for Fremtiden. Under dyb, fortrædelig Taushed ilede de alle op paa den nærliggende Bakke, hvorfra de havde Udsigt over den ubegrændsede, nøgne Slette. Her var Intet andet at see, uden en Bøffel, der gnavede sin sparsomme Føde blandt de usle Urter paa Heden, og Lægens Uffel, der benyttede sin Frihed til at gjøre sig et rigeligere Maaltid end sædvanlig.

„Der have de Skurke ladet os beholde et Kreatur, for at have os til tilbedste,” sagde Ismael, med et Blik paa Lægen, „og det ovenikøbet det fletteste af alle. Det er et slemt Land, hvor man istedetfor Høst kun har Børn, og dog maae vi see at finde Noget at stoppe i de hungrige Munde.” — „Paa et saadant Sted er en Bøsse bedre end en Spade,” udbrød den ældste Søn med foragtelig Harm, og stampede med Foden i den golde Jord. „Det kan være godt for dem, der heller vilde æde Tidslær end Homminy. Selv en Krage

maatte græde, naar den skulde flyde over saadanne Strækninger.”

„Hvad mener Du, Bildtsfanger,” sagde Ismael, i det han pegede paa de svage Fodspor, han nylig havde trykket i den haarde Jordbund, og opflog en vild, skrækkelig Patter. „Er det det Land, en Mand vilde udvælge sig, der aldrig gad uleilige Scheriffen med et Pennestrøg!”

„I de lave Strækninger dernede er Jorden bedre,” svarede den gamle Mand. „Og I ere dragne over Millioner Dages Ploieland til disse sørgelige Orkener; over Agre, af hvilke Den, der elsker Agerdyrkingen, med ringe Møie kunde høste en Tønde for hver Skjeppe. Ere I komne for at søge Land, da ere I reiste hundrede Mile for langt, eller ogsaa lige saa mange Mile for lidt.”

„Der skulde altsaa være bedre hist ved det andet Ocean?” spurgte Udvandreren og pegede hen mod det stille Hav. „Ja ganske vist, det har jeg selv seet,” lød den Andens Svar, i det han satte sin Bøsse mod Jorden og støttede sig paa den, som om han vilde erindre sig de Optrin, hvortil han med veemodig Glæde havde været Vidne. „Jeg har seet begge Haves Bølger. Ved Strandbredden af det ene er jeg født og opdraget til en Karl, som han der. America, I Mænd, er siden mine Ungdomsdage voxet til et Land, der er større, end jeg engang

troede hele Verden var. Næsten i halvfjerdsindstyve Aar boede jeg i York, saavel i Staten, som i Staten. I have vel ogsaa været i York, — nu, det er ligegyldigt — ”

„Jeg ikke; jeg er aldrig gaaet ind i Byerne, men jeg har ofte hørt tale om det Sted, I der næv- nede. Er der ikke rundt omkring en Egn, som er blot- tet for Skov?“

„Ja altfor vidt omkring, altfor vidt! De flaae Jorden selv med deres Oxer. Hvilke Høie, og hvilke Jagtvieverer har jeg ikke seet, hvorfra de uden Sky og Skam have bortryddet Guds Gaver. Jeg blev der saalænge, indtil Brændhuggernes Slag havde gjort Skoven tom, og mine Hundes Glam var forstummet; da vandrede jeg mod Westen, for at finde Ro. Det var en besværlig Reise. Svært er det at vandre over og imellem knagende Træstammer og igjennem Luft, der er tyn af Skovbrand! Svag og gammel var jeg, og svagere og ældre blev jeg stedse! Der er et godt Stykke Wei herfra og til York!“

„Jeg troer det ligger histovre paa den anden Side af Kentucky; men hvor langt der egentlig er der- til har jeg aldrig erfaret.“

„Wildgaasen maa flyve to tusinde Mile i Luften, for at see det østlige Hav, og det er dog en smal Sag for en Jæger, naar han blot har fuldt op af Bildt

og af Skygge. Der var en Tid, da jeg fulgte Hjorten i Bjergene ved Delaware og Hudson; men da var mit Die hurtigt og sikkert, som Dagen, og mine Ledemode vare som Mosedyrets *), og min gamle Hector, tilføiede han med et venligt, medlidende Blik paa den ved hans Fødder hvilende Hund, „var dengang et rask Dyr og rap tilfods, faasnart den fandt et Spor. Mange Sorger har den sagtens forvoldt mig, den gamle Krabat, mangan Besværlighed og Nød!”

„Ederes Hund er gammel, og et Slag for Panden var endog en Barmhjertigheds = Gjerning mod Dyret.”

„Hunden er som dens Herre,” svarede den gamle Bildtfanger, uden at det lod til, som han brød sig syn=derlig om den Andens barbariske Forflag, „og den vil ende sine Dage, naar dens Jagtgjerning er forbi, og ikke før. For mit Die synes alle Ting i denne Skabning at være i Forbindelse med hverandre. Det er ikke altid den hurtigste Hjort, der undløber Hunden, og det er ikke den stærkeste Arm, der fører den sikreste Bøsse. — See Jer om, Folk; hvad ville Yankee=Brændebuggerne sige, naar de have tilbagelagt Veien fra det østlige til det vestlige Hav, og de finde, at en Haand, der med et eneste Slag kan gjøre Jorden bar og blank, har været her, førend de, og er faren hen over Landet,

*) Store amerikanske Hjorte med brede Horn.

for at hevne deres Udselhed? De ville vende om, som Ræven, der gjør Spring, og da skal Lugten af deres Godspor vise dem hvor taabelig deres Udelæggen er. Smidlertid ere disse Tanter sagtens af den Natur, at de lettere kunne opstaae hos en Mand, der i firsinde-tvve Aar har været Vidne til denne Taabelighed, end de kunne lære saadanne Folk Klogskab, der endnu stedse følge deres Tilbøieligheder. I maae sætte Eder i Bevægelse og ruste Eder, hvis I ville tænke paa at undgaae Indianernes Kraft og Had. De paastaae, at de ere Landets retmæssige Eiere; og de lade sjelden den hvide Hud, naar det først staaer i deres Magt at tilføie ham Ondt, beholde meer end den hvide Hud, hvoraf han er saa stolt; thi Billien dertil fattes dem aldrig.”

„Gamle Mand,” sagde Ismael i en streng Tone, „til hvilket Folk hører I? I har Farve og Sprog som en Christen, og dog lader I til, i Hjertet at holde med de Røde!”

„For mig er der kun ringe Forskjel paa Folkeslag. Det Folk, jeg elskede meest, er adspredt, som det tørre Flodleies Sand for Orkanen, og Livet er altfor kort, til at man kan blive saa fortrolig med Fremmede, som Den ønsker, der i en Række af Aar har levet blandt Benner. Endnu stedse er jeg en Mand, i hvis Aarer der ikke rinder indianst Blod, og hvad en Stridsmand skylder sit Folk, det skylder jeg Staterne; skjøndt de

vel ikke, med deres Krigsmagt og bevæbnede Skibe, trænge til en enkelt, firsindstyveaarig Mand's Arm."

„Da J altsaa endnu vedkjendes Eder's Herkomst, saa kan jeg ogsaa gjøre et simpelt Spørgsmaal. Hvor ere Siouxerne, som have stjaalet mit Dvæg?"

„Ja, hvor er den Bøffeljord," svarede Bildtfangeren, „der igaar Morges blev jaget over Sletten af en Panther. Det er lige saa vanskeligt —"

„Ven!" sagde Doctor Battius, der hidtil havde været en opmærksom Tilhører, men nu pludselig følte Trang til at blande sig i Samtalen, „det gjør mig ondt at høre, at en Jæger af Eder's Erfaring følger en saa sædvanlig Bildfarelse. Dyret, som J omtalte, et virkelig et species af *bos ferus*, eller, som Digterne ikke upassende kalde den, *bos sylvestris*, men det maa dog ikke forveksles med den nærbeslægtede, almindelige *bubulus*. *Bison* *) er det rette Navn, og jeg vil meget bede Eder om for Fremtiden at bruge dette, naar J faaer Anledning til at nævne dette species."

„*Bison* eller Bøffel, det kommer ud paa et. Dyret er det samme, kald det hvad J vil."

„Om Forladelse, høistærede Jæger; eftersom Classification er Naturhistoriens sande Sjæl; saa maa ogsaa Dyrene, eller Vegetabilierne characteriseres efter Egenhederne af deres species; og det betegnes altid ved Navnet."

*) *Bison*, *Bisonore*, *Urore* med *Puffel*.

„Ven!“ sagde Bildtfangeren, „var en Bæverhale et flettere Maaltid, hvis man kaldte den en Mint, eller vilde I med større Fornøielse spise Ulvekød, hvis en lærd Mand kaldte det Dyresteg?“

Da dette Spørgsmaal blev henkastet med megen Alvorlighed og temmelig bittert, var det meget sandsynligt, at der vilde være opstaaet en hidsig Ordstrid imellem disse Tvende, af hvilke den ene var ganske praktisk, og den anden ganske theoretisk, hvis ikke Ismael havde gjort Ende paa Tvisten, ved at bringe en Gjenstand paa Bane, der var af langt større Bigtighed for hans umiddelbare Interesse.

„Om Bæverhaler og Ulvekød kan man snakke bedre og roligere ved Skorstenen,“ afbrød Udvandrerens dem, uden i mindste Maade at tage Hensyn til de tvistende Parters Følelser. „Nu er der noget, som er mere nødvendigt end fremmede Ord, og overhovedet end alle Ord. Siig mig, Bildtfanger, hvor forstikke dine Siouxer sig?“

„Det vilde være lige saa let at beskrive Dig Farverne paa den Rødfugl, der flyver under hin hvide Sky. Naar en Rød har udført sin Gjerning, saa venter han ikke, til man betaler ham med Bly for hans Udaad.“

„Mon det Tiggerpæ af Wilde synes at de have

nok, naar de have gjort sig til Herrer af alt vort Dvæg?"

„Naturen bliver stedsse den samme, af hvad Gud den end bedækkes. Gjorde I mindre Fordringer paa at blive rig, efterat I havde havt en god Høst, end førend I eiede et eneste Korn? Er det Tilfældet med Eder, saa afviger I fra Alt hvad jeg efter lang Erfaring har lært, at der hører til den menneskelige Natur.“

„Tal tydelig, gamle Fremmede,“ sagde Udvandreren, og lod sin Bøssesolbe falde tungt ned mod Jorden; thi hans Landssevner vare ikke af den Bestaffenhed, at han kunde finde Behag i at fortsætte en Samtale i saa dunkle Hentydninger. „Jeg har gjort Eder et simpelt Spørgemaal, som jeg godt veed at I kan besvare.“

„I har Ret, I har Ret. Jeg kan svare, thi jeg har ofte bemærket vor Tilbøielighed til at misforstaae, naar det Onde begynder at røre sig. Naar Siouxerne nu have fanget deres Dyr, og de ere visse paa, at I ikke ere dem i Hælene, saa komme de igjen som hungrige Ulve, for at hente det, de lode blive tilbage. Eller maaskee de vise sig som de store Bjørne, man finder ved Long-Rivers Bandsald. De staae til med Labben, uden at besnuse Byttet med Næsen.“

„Saa har I vel seet de Dyr, I der omtalte,“

raabte Doctor Battius, der allerede havde været bortviiſt fra Samtalen ſaalænge, ſom hans Taalmodighed kunde udholde det. Han vilde nu igjen ſlaae ſig løs og aabnede ſin Tegnebog, ſom om det kunde hjelpe ham at beraabe ſig paa den. „Kan I ſige mig, om det Dyr, I ſaae, hører til Species ursus horribilis, med afrundede Øren, buesformet Pande, med Dine uden bemærkelig fuldkomne Dienlaage, med ſex Skjæretænder, blandt hvilke een er falſk, og med fire fuldkomne Knufetænder?“

„Bidere, Bildtfanger,“ afbrød Iſmael ham, „I troer altsaa, at vi endnu ville ſee meer til Røverne?“

„Nei — nei — jeg kalder dem ikke Røvere, thi det er det Folks Skif og hvad man kalder Hedelandets Lov.“

„Jeg er reift femhundrede Mile, for at finde et Sted, hvor Ingen plagede mit Dre med det Ord Lov,“ ſagde Iſmael vildt, „og jeg har ingen Lyſt til at ſtaae rolig for Skranken, naar en Rød ſidder paa Domstolen. Jeg ſiger Eder, Bildtfanger, naar jeg endnu engang ſee en Siour ſnige ſig om min Leir, hvor det ogſaa er, ſaa ſkal han ſaae at føle hvad en gammel Kentucky-Bøſſe duer til, (han greb med diſſe Ord ſin egen paa en Maade, ſom ikke eſterlod nogen Tvivl om hans Mening,) og det ſelv om han bar Washingtons Medaille.“

„Jeg kalder det Menneske en Røver, der tager, hvad der ikke er hans.“

„Tetonen, Pawnesen, Konzaen, og Mænd af en Snees andre Stammer paastaae, at disse Jorde er deres Eiendom.“

„Men Naturen paastaaer nei. Lust, Vand og Jord ere alle frie Ting, som Ingen har Magt til at udstykke. Mennesket maa drikke, aande, gaae; og derfor har ethvert Menneske Fordring paa sin Andeel af Jorden. Hvorfor rette Staternes Regenter ikke deres Compasser, og drage lige saavel Linier over vore Hoveder, som under vore Fødder? Hvorfor bemalede de ikke deres glatte Kalvestind med store Bogstaver, der anvise enhver Godseier, eller rettere sagt Lusteier, ligesaa mange Aenmaal af Himlen? Hvorfor bestemme de ikke, at Stjernerne skulde være Grændsestene, og Skyerne Mølletrækkere?“

Han slog en vild Haanlatter op, der gik fra benene af hans stærke Søners Mund til den andens, indtil den var gaaet Familien rundt.

„Ingen Bildtfanger,“ vedblev nu Ismael med en anmassende Tone, som Den, der føler sin Triumph, „eller ingen af os Begge, mener jeg, har havt syndelig med Titler, Sheriffer og deslige at gjøre. Hvorfor altsaa spille Ord paa saadanne Taabligheder? J er en Mand, der længe har vandret om i disse frie Egne,

og derfor spørger jeg Eder, Ansigt til Ansigt, uden Frygt eller Gunst, hvad vilde I gjøre, hvis I var i mit Sted?"

Den gamle Mand nølede, og syntes kun med øiensynlig Ulyst at meddele det forlangte Raad. Da imidlertid Alles Bine vare henvendte paa ham, og han, hvor han end saae hen, mødte et Blik, der rettede sit Udtryk efter hans egne Miner, svarede han i en sagte, melancholisk Tone:

"Jeg har seet alt for meget Menneskeblod udgydes ved daarlige Stridigheder, til at jeg endnu engang skulde ønske at høre Bøssknald. Ti moisommelige Aar har jeg vandret alene om paa disse nøgne Sletter, og jeg har aldrig gjort et Slag mod nogen Fiende, der blot var noget mere civiliseret end den rasende Bjørn."

"*Ursus horribilis!*" mumlede Doctoren. Eigesom forventningsfuld, holdt den Talende inde, men da han mærkede, at det blot var et Udraab, vedblev han:

"Mere civiliseret end den rasende Bjørn eller Pantheren fra Rocky=Mountains, med Undtagelse af Bæverren, der er et klogt og fornuftigt Dyr. Dog hvad skal jeg tale mere? Selv Hun=Bøffelen kæmper for sine Unger!"

"Saa skal man ikke heller kunne sige, at Jemael

Busch har havt mindre Kjærlighed til sine Børn, end Bjørnen til sine Unger!"

"Og dog er Stedet alt for nøgent, til at en halv Snees Mennesker kunne forsvare sig mod femhundredede."

"Vel er det det," — gjentog Udvandreren, og maalte Leiren nedenfor med sit Blik, „men der lader sig dog udrette Noget med Vognene og Bomuldstrøerne."

Bildtfangeren rystede vantro paa Hovedet. Han viiste hen over den bølgede Glette mod Vesten, og svarede: „En Bøsse, affyret fra den Høi, kunde sende en Kugle lige ind i Ederes Hytte, og en Pileregn fra Tjeningen bag Leiren kunde fælde Eder som en Flok vilde Hunde. Det gaaer ikke an! det gaaer ikke an! Men tre gode Mil herfra er et Sted, hvor jeg allerede ofte, naar jeg streifede gjennem Orkenen, har tænkt paa, om der ikke kunde opslaaes en Leir for nogle Dage, ja for hele Uger, naar kun Hjerter og Hænder vare beredte til et saadant blodigt Værk."

En sagte spottende Latter hørtes nu paa ny af den Ene efter den Anden, og den beviiste tilstrækkeligt deres Beredvillighed til at paatage sig endnu vanskeligere Foretagender. Udvandreren benyttede strax det Bink, der med saa megen Ulyst var udpresset af Bildtfangeren, der nu eengang var kommen til den Overbe-

viisning, at det var hans Pligt, under disse Omstændigheder at forblive neutral. Det var kun nødvendigt endnu, ved flere paa hinanden følgende Spørgsmaal at erholde nogle Efterretninger, og Ismael, der, naar Nøden krævede det, viiste sig lige saa energisk som sædvanligviis langsom, iværksatte derpaa uden mindste Forhaling den tilraadte Bevægelse.

Uagtet den al Flid og Iver, der blev anvendt, var det dog et ikke ringe Foretagende. De svært bepakkede Bogne maatte med Hænderne trækkes over store Hedestrækninger og det uden anden Hjælp eller Veiledning, end at Bildtfangeren, saavidt han kunde, angav Hovedpunkterne af Retningen. Ved dette Arbeide anstrængede disse Mænd deres gigantiske Kræfter saa meget som muligt, og Børnene og Konerne maatte ogsaa tage behørig Deel i det almindelige Arbeide. Medens Sønerne fordeelte de bepakkede Bogne mellem sig, og med fordoblet Anstrængelse trak dem op ad den nærmeste Bakke, fulgte Ellen og Moderen langsom bag efter, og rundt omkring dem den bestyrkede Flok af smaa Børn. Næsten alle vare nedtrykte under Byrden af de forskjellige Gjenstande, der vare fordeelte iblandt dem efter deres forskjellige Kræfter.

Ismael selv oversaae og ordnede det Hele. Af og til satte han sin colossalske Skulder mod en Bogn, indtil han saa, at den største Vanskelighed var over-

vundet og den jævne Wei naaet. Derpaa viiste han dem den lige Retning og lærte sine Sønner at bære sig saaledes ad, at de ikke skulde miste den Fordeel, de havde vundet ved saa store Anstrængelser. Han vinkede ad sin Svoger, og Begge gik tilbage til den tomme Leir.

Under hele denne Bevægelse, der omtrent varede en Time, stod Bildtfangeren som en stum, men dog opmærksom Jagttager af hvad der foregik. Han lænede sig paa sin Bøsse, og den gamle Hund slumrede ved hans Side. Af og til foer, ligesom et Solskin over nøgne Ruiner, et Smil over hans raae, muskuløse, men dog matte Ansigtstræk og forraadte den øieblikkelige Lyst, han følte, naar han Tid efter anden bemærkede de unge Folks uhyre Kræfter. Men da Toget drog langsomt afsted oppe paa Høien, beskyggede atter en Sky af mørke Tanker hans Ansigt, og det blev igjen lige saa koldt og melancholisk som forhen. Hans Opmærksomhed voxede, da den ene Vogn efter den anden forlod Leiren, uden at han tabte af Synet det lille Telt, der med dets egen Vogn alene blev tilbage. Ismaels Blik til hans mørke Rejsesælle angik imidlertid, som det lod, denne hidtil forglemte Gjenstand.

Efterat de havde kastet speidende og forsigtige Blik til alle Sider, skred begge Mændene hen til den lille Vogn, og skjød den ind under Dvertrækket paa

samme Maade, som de Aftenen før havde trukket den ud. Derpaa forsvandt de bag Dækkenerne; nu forløb nogle forventningsfulde Minuter, i hvilke den Gamle, drevet af en indre, brændende Attraa efter at vide Hensigten af denne Hemmelighed, ubemærket nærmede sig paa saa Aften det Sted, hvor de stode. Tøiets Bevægelse forraadte hvad de Folk, som vare derinde, foretog sig, skjøndt de udførde det med den største Stilhed. Det lod til, at en lang Dvælse havde gjort Begge bekiendte med, hvad Enhver af dem havde at gjøre; thi Ismael behøvede hverken at give sin fortrydelige Medhjælper noget Tegn, eller nogen anden Anviisning, for at lære ham, hvorledes han skulde bære sig ad. I langt kortere Tid, end vi bruge til at beskrive det, var Alt indeni fastgjort og ordnet, og begge Mændene traadte atter ud af Teltet. Ismael, der var altfor sysselsat til at bemærke, at Bildtfangeren var tilstede, begyndte nu at løse Tøidækkenerne fra Jorden, og hængte dem saaledes over Bognen, at den fra alle Sider var tildækket. Buetaget rystede, da den lette Bogn bevægedes, der nu siensynlig atter var beladt med sin hemmelige Byrde. Just som Alt var færdigt, bemærkede Ismaels skelende Medhjælper den opmærksomme Sagttager af deres Bevægelser. Han lod Dækkenet falde, som han just havde løftet i Beiret, gik hen for at indtage den Plads, der ellers sædvanlig blev udfyldt af et min-

dre forsigtigt, men maaskee ogsaa mindre farligt. Dyr, end han selv var, og raabte i en buldrende Tone: „Jeg vil gjerne passere for et Tosskehoved, som J saa ofte har sagt; men see Jer om! Hvis den Karl ikke er en Fjende, saa vil jeg lade mig kalde en Indianer og gaae paa Jagt med Siouxerne.“

Den tæt sammentrængte Sky, der skal til at udlade Lynilden, er ikke mørkere eller mere truende, end det Blik var, hvormed Ismael betragtede den nærstaaende Bildtfanger. Han vendte sig om til alle Sider, som om han søgte et Raaben, der var frygteligt nok til at tilintetgjøre ham med et eneste Slag. Han betvang sig dog øiebliklig, formodentlig ved Tanken om, hvor snart han behøvede hans Raad, og sagde med en vis Maadeholdenhed, der piinte ham selv, medens han udtalte den: „Jeg troede, Fremmede, at denne Omsnigen og denne Skelen til Andres Anliggender kun var passende for Qvinderne i Stæderne; men at det ikke var den Maade, hvorpaa Mænd omgaaes med deres Naboers Hemmeligheder, naar de leve paa Steder, hvor Enhver finder Plads for sig. Hvilken Advocat eller Dommer har J isinde at meddele Jeres Nyheder?“

„Jeg har kun med Gen at skaffe,“ gjentog den Gamle, uden at tilkjendegive mindste Frygt, og han pegede mod Himlen, „og da angaaer det kun mine egne Anliggender. Gen Dommer, og Dommer over Alle!“

Han behøver ikke først at indhente Efterretninger ved mig; og selv i denne Orken vil det kun hjælpe Eder lidt at ønske at skjule Noget for ham.”

Denne Bildtfangerens simple og høitidelige Udfærd dæmpede hans Tilhøreres opbrusende Bredde, og hans Staldbroder fastede uvilkaarligt et hemmeligt Blik op mod den rolige Himmel, der rundede sig saa blaa over deres Hoveder, som om han ventede, at den Almægtiges Døie selv skulde skue frem of Himmelhvælvingen. Saa alvorlige Indtryk virke imidlertid kun sjelden længe paa Gemytter, der have hyllet Dorsthed og Forglemmelse. Udvandrerens Dvælen var derfor kun af kort Varighed. Imidlertid havde dog den Tælendes Sprog og hans satte og faste Bæsen forhindret alle Udbrud af Bredde og Hestighed. Ismael tog atter Ordet i en Tone, der, skjøndt den vel ikke meer var truende, dog vidnede om hans onde Lune:

„Det havde været mere passende for en venstabelig Kammerat at sætte Skulderen til en af hine Bogne; end at snige sig omkring her, hvor vi godt kunne undvære dem, hvis Hjælp vi ikke kræve.” „Den Smule Kræfter, jeg har,” svarede Bildtfangeren, „kan jeg jo lige saa godt anvende ved denne, som ved Eders øvrige Lastvogne.”

„Holder I os for Børn?” raabte Ismael halv i Bildhed, halv i Spot, og i det samme anvendte han

hele sin Kraft paa den lille Bogn, der nu rullede hen over Sletten, tilsyneladende med lige saa stor Lethed, som om den blev trukket af det sædvanlige Forspænd.

Bildtfangeren blev tilbage og stod og estertænkte hvad der vel kunde være skjult i den fjørte Bogn, som han fulgte med Dinene, indtil den var kommet op paa Høien og der forsvandt for hans Blik. Han betragtede atter den forladte Scene rundt om sig. Tomheden paa menneskelig Væsenet havde vist ikke kunnet opvække Følelser i den Mand's Barm, der saa længe havde levet i Gensomhed, hvis ikke den forladte Leir havde erindret ham om de nylig bortdragne Fremmede og tilige, hvad den gamle Mand snart følte, mindet om den fra disse udgangne Ddelæggelse. Han vendte Blikket mod Himlen, og rystede betydningsfuldt paa Hovedet; da han saae Alt saa tomt over sig, hvor for kort siden saa mange Brene og Stammer, der nu laae ved hans Fødder, berøvede deres Grønt, som unyttige Træblokke, havde udbredt deres Skygge.

„Åh!“ sagde han ved sig selv, „det skulde jeg have vidst! Jeg har allerede ofte seet det samme Syn, og dog førte jeg dem derhen, og dog har jeg nu vist dem det eneste Sted vidt omkring, hvor de ere nær ved Folk af samme Slags, som de selv. — Det er Menneskets Dnske, hans Stolthed, hans Ddelæggelse, hans Synd! Han tæmmer Markens Dyr til sine taabelige

Fornødenheder, og naar han har berøvet dem deres naturlige Foder, tvinger han dem til at berøve Træerne Løv og Bark, for at de kunne stille deres Hunger!"

Han hørte pludselig en Raflen i de lave Buske, der voxede i nogen Afstand ved Randen af det Krat, der havde begrændset Ismaels Leir; han endte derfor sin Monolog. Saa mange i Orken henlevede Kar gjorde, at han instincmæssigt, med Ungdoms Raskhed, kastede Bøssen til Kinden, men han fattede sig strax, lod den falde tilbage i Armen, og antog atter det stille, sig selv forglemmende Væsen.

„Kom kun herud, kom herud!" sagde han høit; „Fugl, eller Wildt — I ere sikke for disse gamle Hænder. Jeg har spist og jeg har drukket, hvorfor skulde jeg da røve et Liv, naar min Fornødenhed ei kræver et saadant Offer. Det vil ikke vare længe, saa pikke Fuglene mine Dine ud, der ikke mere kunne see dem, og sidde og gynge paa mine Been; thi naar alle disse Ting ere skabte, for at forgaae, hvad Ret har jeg da til at vente, at jeg skal leve evig. Kom kun herud! I har intet at befrygte af disse svage Hænder!"

„Tak for Eders Hilsen gamle Wildtfanger," sagde Poul Høver, og sprang i det samme frem af sit Skjul; „der laae noget i Eders Miner, da I saaledes holdt Mundingen af Bøssen henimod mig; thi de syntes at

fige mig, at I forstod at lade de øvrige Bevægelser følge bag efter.”

„Ja, I har Ret, I har Ret,” sagde Bildtsfangeren, og loe af inderlig Lyst ved Tanken om sin forrige Dugtighed. „De Dage ere nu forsvundne, da der kun var Faa, som kjendte Fordelen af en lang Bøsse saa godt som jeg, hvor gammel og svag jeg ogsaa nu synes. I har Ret, unge Mand; og der var en Tid, da det var farligt at røre ved et Blad, naar blot Lyden kunde naae mit Øre, eller,” tilføiede han med dæmpet Tone og alvorligt Blik, „da det var farligt for en rød Mingo at lade blot et Øie lige frem af hans Skjul. I har dog hørt tale om de røde Mingoer?” „O ja, jeg har hørt tale om Minferne,” svarede Poul i det han greb den Gamle ved Armen og, alt som han talte, sagte trak ham ind i Krattet; hvorved han tillige med forsigtige Blik saae sig tilbage, for at forsikre sig om, at han ikke blev bemærket; „om Eders almindelige sorte Minfer, men ikke om nogen, der har en anden Farve.”

„Ei! Ei” svarede Bildtsfangeren rystende med Hovedet og vedblev endnu stedse at lee paa sin rolige Maade, „I forvevler mig der Dyr med Meennesker; skjøndt en Mingo egentlig ikke er meget bedre end et Dyr, eller rettere sagt endnu meget værre, naar Kommen eller noget Lignende omtaager hans Øie. Der var nu den for-

dømte Huroner fra de øvre Søer, ham pustede jeg ned i hans Baghold, hist imellem Klipperne — mellem Høiene — paa den anden Side af Hori . . . . —”

Hans Stemme tabte sig i Krattet, hvor han, medens de talte, lod sig føre hen af Poul, da han var alt for beskjæftiget med Tanken om de Optrin og Begivenheder, der for halvhundrede Aar siden havde tildraget sig i hans Land, til at han skulde kunne gøre nogen Modstand.

Ottende Capitel.

For at Læseren ei skal trættes ved at Fortællingens Traad udspindes for langt, er det nødvendigt, at han i Tankerne maa springe over een Uge fra den sidste Scene i forrige Kapitel op til de Begivenheder, hvormed vi ville begynde dette. Vårstiden stod just isærd med at antage en anden Character; den grønne Sommer veeg allerede hurtigere for den brune Høst og dennes mange Skatteringer. Regnskyer dækkede Himmelen og trængte

sig tættere og tættere sammen; de bleve drevne af saa stærke Vindstød, at man undertiden gjennem Aabninger for enkelte Dieblif saae den herlige Glands af den evige Himmel, saa stor og saa evig, at alle den atmosfæriske Verdens Anstrængelser intet formaac imod den. For= neden feiede Winden over den nøgne og vilde Hede med en Hæftighed, som man sjelden kjender til i de mindre aabne Egne af Fastlandet. I Fabeltiden vilde man let være kommen til den Slutning, at Windguden havde tilladt sine Undergivne at fare løs, og med Raadhed storme hen over Drkenen, hvor hverken Trær, eller Menneskeværk, eller Bjerger modsatte sig deres Leeg.

Skjøndt Nøgenhed var det fortrinlige Kjendemerke ved det Sted, hvortil vi nu forlægge Fortællingens Scene, var det dog ikke ganske blottet for Tegn til menneskeligt Liv. Midt under Steppens Bølgeland, hævede sig en eensom, nøgen, og afbrudt Klippe ved Bredden af en lille Bæk, der efter at have slynget sig langt igjennem Sletten, endelig fandt Udvei til en „Flod= dernes Fader“ tributpligtig Strøm. En jevn Land= strækning laae nær ved Klippen, og da denne Plet endnu bestandig var omgivet af et tykt Elle= og Sumak= Krat, saa kunde man troe, at Jorden her engang havde ydet en lille Skov Næring. Træerne selv vare i Tidens Længde bleve forplantede til de nærliggende Klipper.

Paa dette lille, ophøiede Sted fandt man Spor af Mennesker, hvilket Bildtfangeren ovenfor har antydet.

Nedenfra kunde man ikke see andet der, end et Brystværn af Træstammer og Stene, sammenføiet paa den Maade, der kostede mindst Arbeide; nogle faa lave Tæge, flettede af Bark og Grene; hist og her Jordskanser, ligesom Brystværnet oppe paa Toppen, opkastede paa de Steder af Skraaningen, hvor det synes at være lettere at bestige Klippen end paa de andre Steder. Endelig saae man endnu et lille Telt, opreist ovenpaa den yderste Spidse af en lille Klippepyramide, hvis hvide Tag glindsede langt borte som en Sneedrive, eller, for at bringe Lignelsen i Harmonie med det Hele, som en omhyggelig bevogtet Fane, der skulde forsvares med deres Hjerteblod, som nedenfor havde besat Citadellet. Vi behøve ikke at tilføie, at denne raa og besynderlige Fæstning var det Sted, som Ismael Busch havde taget sin Tilflugt til, efter at han var bleven berøvet sine Kreaturer.

Paa en Dag, til hvilket denne Fortælling allerede maa være fremrykket, stod Ismael, støttet til sin Bøsse, nærved Foden af denne Klippe, og betragtede den usrugtbare Jord neden under sig med et Blis, der saavel udtrykte Foragt, som skuffet Forventning.

„Det er Tid at forandre vor Natur,“ sagde han til sin Svoger, der sjelden stod langt fra ham, „og

blive drøvtyggende Dyr, istedet for Christne og frie Mennesker. Jeg troer, at Du, Abiram, kunde blive en god Græshoppe, Du er en flink Mand og kan springe lystigere omkring, end alle vi andre."

"Dette Land duer ikke for os," svarede den Anden, der ikke kunde gaae ind i sin Frændes fremtvungne muntre Tone, "og man maa huske paa, at en seendrægtig Rejsende stedse har en lang Vej."

"Forlanger Du at jeg skal flæbe en Vogn efter mig over Orkenen hele Uger, ja hele Maaneder igjennem," svarede Ismael, der, som alle af hans Stand, kunde arbeide med umaadelig Anstrængelse, naar det kneeb, men som ikke var udholdende nok i sin Glid til at indlade sig paa et Forslag, der kun lovede saa liden No. "For Eder, der leve i Colonierne kan det være ret godt at ile til Eders Huse; men min Forpagtergaard er Gud skee lov saa stor, at jeg ingensinde behøver at mangle en Hvileplads."

"Nu! hvis Anlægget behager Eder, behøver I jo blot at gjøre Eders Høst!"

"Det er lettere sagt end gjort i denne Krog af Jorden. Jeg siger Eder, Abiram, det er af flere end een Grund vanskeligt at sætte sig i Bevægelse. I veed, at jeg er en Mand, der bedre holder, hvad jeg engang har lovet, end I Andre, der give Eder af med Con-tracter paa Papirslapper. I kan lige saa godt gjøre

Regning paa hundrede Mile som paa een; I har mit Ord.

Med disse Ord saae Udvandreren op til det lille Lærreds Telt oppe paa den høieste Top af Fæstningen; dette Ord blev forstaaet og besvaret af den Anden, og hvad enten dets hemmelige Indflydelse nu var bygget paa fælleds Fordeel, eller paa fælleds Følelser, saa tjente det til atter at tilveiebringe imellem dem den Harmoni, der rigtig nok i dette Dieblikt stod noget paa Spil. Abiram svarede:

„Jeg ved det og føler det aldeles; men jeg tænker alt for meget paa den Anledning, som fik mig til at begive mig paa denne forbandede Reise, til at jeg skulde kunne glemme den store Afstand. Hverken I eller jeg vil høste Fordeel af det, vi have gjort, førend vi have endt, hvad vi eengang have begyndt. Det gjælder, tænker jeg, i den hele Verden. Saaledes hørte jeg engang en Præst, der for lang Tid siden drog langs med Ohio, sige: at, hvis en Mand, der i hundrede Aar har levet i Troen, en eneste Dag falder fra den, saa skulde han finde, at han kun fik sin Regning gjort efter Graftaldet, og at alt det Onde og intet af det Gode vilde blive ham tilregnet.“

„Og troer I virkelig hvad den forfuldne Sykler prælede?“

„Hvem siger at jeg troer det?“ svarede Abiram

med et vildt Blik, der tilkjendegav, med hvor stor Frygt han dvælede ved den Tanke, som han nu bestræbte sig for at foragte: „kaldes det Tro hvad saadan en Fieltringagtig — og dog, Ismael, naar man skal see ret til, saa har den Mand dog nok være ærlig! Han sagde os, at den hele Verden egentlig ikke var bedre end en stor Drken, og at der kun gaves een Haand, som kunde føre de lærde Folk igjennem alle dens Bendinger af Godt og Ondt. Naar det nu er sandt om den hele Verden, saa kunde det vel ogsaa være sandt om en enkelt Deel!”

„Bort med disse Betænkkeligheder som en Mand, Abiram,” afbrød Udvandreren ham med en hæs Haanlatter. „Der bliver endnu en Heldøre af Dig. Men hvortil nytter det, efter din egen Lære, at tjene Gud i fem Minuter og Djævelen i en Time? Hør, min Ven, jeg er just ikke nogen god Landmand; men saa meget veed jeg, at der til at gjøre en god Høst, selv i den frugtbareste Jord, først behøves møjommeligt Arbeide, og Eders Brølehoeder sammenligne ofte Jorden med en Korumark, og de Folk, der leve paa den, med Frugterne. Nu siger jeg Dig, Abiram, Du er ikke bedre end en Tiösel eller en Nælde; ja Du er en Hyldebuss, der ei engang duer til at brændes!”

Abirams ondskabsfulde, skelende Diekast viiste den i ham opflammende Harm; men ligesom denne næ-

sten lige saa hurtigt, som den var kommen frem, prælede tilbage for det faste og ubevægelige Udtryk i Ismaels Ansigt; saaledes viiste den ogsaa, i hvilken Grad Ismaels stærkere Mand beherskede den lumst snigende Abiram.

Tilfreds med sin Overmagt, der var alt for øiensynlig og alt for ofte havde viist sig i lignende Tilfælde, til at man kunde tvivle om dens Virkninger, fortsatte Ismael roligt Samtalen, og yttrede sig med større Bestemthed om sin fremtidige Plan.

„Du maa dog erkjende Gjengjeldsens Ret,” sagde han. „Man har berøvet mig mine Kreaturer, og nu har jeg lagt mig en Plan til atter at blive lige saa rig som før, ved at tage Lige for Lige. Naar en Mand skal virke i to Retninger, saa var han en Daare, hvis han ikke lod sig give Provision fra begge Sider.”

Da Ismael havde givet denne Erklæring i en høirøstet og afgjørende Tone, der ved den nylige Gemytsbevægelse endnu forekom hæftigere, kom fire eller fem af hans Sønner, der havde lænet sig mod Foden af Klippen, frem med den hele Familien egne Dorstthed.

„Jeg har raabt til Ellen Wade, der staaer oppe paa Klippen, for at holde Vagt,” bemærkede den Ældste af de unge Folk, „for at vi kunne faae at vide,

om der lader sig see Noget; hun ryster paa Hovedet, og er, for en Kvinde at være, meget sparsom paa Ord. Man kunde nok sætte Skik paa hende, uden derfor just at gjøre det af med hendes venlige Blik."

Ismael vendte sit Blik op mod Klippen, hvor Pigen, der, uden at vide det, havde givet Anledning til Dabel, ængstlig holdt Vagt. Hun sad paa Kanden af det yderste Klippestykke ved det lille Telt, og i det mindste hundrede Fod ovenover Sletten. I Afstanden kunde man ikke see andet end Omridset af hendes Skikkelse, thi Vinden viftede hendes skjønne Haar hen over Skuldrene, og hendes Blik syntes uafslædig fæstet paa et sjernt Punkt paa Heden.

"Hvor gaaer det, Nell!" raabte Ismael og overfreg med sin vældige Stemme det larmende Element. "Har Du seet Noget, der er større end en Ulv eller en vild Hund?"

Den opmærksomme Piges Læber aabnede sig, hun hævede sig saa høit, som hendes Størrelse tillod det, og syntes bestandig at see hen efter den ubekjendte Gjenstand; men hendes Stemme, om hun end overhovedet talede, var ei stærk nok til at overstrige Blæsten.

"Det er ganske vidst, at Barnet seer Noget, der er usædvanligere end en Bøffel eller en Steppehund!" vedblev Ismael. "Heida, Nell, Pige, er du døv? Ellen

figer jeg; — jeg, skulde næsten troe, at der var en Hob af de Røde i Anmarsch; hvor hjertelig ønskede jeg dog ikke, at kunne betale dem for deres Godhed her under Beskyttelse af disse Stammer og Klipper!”

Imedens Udvandrereren talende saaledes, og ledsagede sine Ord med de behørigte Gesticulationer, saae han om til sine Sønner, der røbede lige saa meget Mod, som han, og hevendte saaledes Opmærksomheden fra Ellen paa sig selv. Men nu, da han atter saae opad, for at bemærke den kvindelige Skildvagts følgende Bevægelser, var det Sted, hvor hun nylig stod, pludselig blevet tomt.

„Saa sandt jeg er en Synder!” raabte Usa, der ellers var den Dorfeste af dem Alle, med en hæftig Tone, „Pigen er blæst bort af Vinden!”

En Bevægelse, der ikke var en Følelse ganske ulig, udtænde sig hos ham, og man kunde deraf have gjættet, at Ellens milde blaae Dine, gule Haar, og blomstrende Kinder ikke vare blevne ganske uden Indflydelse paa de unge Folk; thi stumme Forbauselsesblik gik fra den ene til den Anden, idet de stirrede paa den nøgne Klippe.

„Det kunde nok være,” svarede en Anden, „at hun sad paa en løsreven Steen, og jeg har allerede for meer end en Time siden tænkt paa at sige hende, at hun var i Fare.”

„Er det Pigenes Baand, der hænger der ned fra

Hjørnet af Stenen?" raabte Ismael. „Hvad bevæger sig der omkring Teltet? Har jeg ikke sagt Eder alle —"

„Det er Ellen! Det er Ellen!" afbrød hele Hoben af Sønerne ham med een Mund, og i samme Dieblig kom hun ogsaa tilsynne. Hun gjorde derved Ende paa alle deres Formodninger, og befriede derved meer end eet af disse trevne Gemytter fra deres spændte Tilstand. Da Ellen traadte ud af Teltet, gik hun med lette, kjække Skridt hen til det farlige Standpunkt, og vriste henimod Heden, i det hun tillige med ivrig og hæftig Stemme syntes at tale med en usynlig Tilhører.

„Nell er gal," sagde Aisa halv foragtelig, men dog ikke uden al Bekymring. „Hun drømmer med aabne Dine, og tænker, at hun seer et af de rasende Dyr med det vanskelige Navn, hvormed Doctoren har proppet hende Drerene fulde."

„Det kunde vel være, at Pigen har faaet Die paa en af Siourernes Speidere," sagde Ismael med et Blik mod Sletten; men Abirams sagte, betydningsfulde Hvidsten gjorde, at han atter vendte Dinene opad; hvor har netop betids nok bemærkede, at Teltets Løi bevægedes af Noget, der umulig kunde være Vinden.

„Lad hende, — hvis hun vover det!" mumlede Udvandreren imellem Tænderne. „Nei! hun kender mig alt for godt, Abiram, til at hun skulde drive Spas med mig!"

„See selv derhen! hvis Dækkenet ikke er hævet, saa maa jeg ikke kunne see bedre end en Ugle om Dagen!”

Jamael stødte heftigt Bøssen mod Jorden, og raabte med en Stemme, som let vilde være bleven forstaaet af Ellen, hvis ikke hendes Opmærksomhed havde været fængslet ved den Gjenstand, der paa en saa vidunderlig Maade drog hendes Blik ud i det Fjerne.

„Nell” vedblev Udvandrereren. „Tilbage med Dig, Du Nar! Skal jeg komme efter Dig? Hvad, Nell! — Har hun glemt sit Modersmaal, saa vil jeg dog engang see, om hun ikke skulde forstaae et andet Sprog.”

Jamael kastede Bøssen til Skuldren og i næste Dieblit var den rettet mod Spidsen af Klippen. Førrend man kunde indvende et eneste Ord, knaldede den løs, og dens Ladning fløi med en Flammestraale i Beiret. Som en truffet Gemse gyste Ellen tilbage; med et gennemtrængende Skrig styrtede hun ind i Teltet, og med en Hurtighed, der gjorde det uvist, om hun blot ved Skrækken, eller ved et virkeligt Saar var straffet for sin ringe Forseelse.

Gjerningen blev saa pludselig og saa uventet udført, at det ikke havde været muligt at forekomme den; men neppe var den skeet, førend Gjerningsmandens Søner ganske utvetydig tilkjendegave den Stemning, dette fortvivlede Skridt havde frembragt hos dem. Man

verlede vilde og biftre Blik, og en misbilligende Mumlen løb fra den Ene til den Anden.

„Hvad har da Ellen gjort, Fader,” sagde Aja med et Slags opbrusende Mod, der var saa meget desto mere paafaldende, som det yttrede sig saa sjeldent, „siden hun skal skydes som den første den bedste Hjort, eller som en hungrig Ulv?”

„Dndt!” svarede Udvandreren eftertryffeligt, men med Kulde og Rolighed, hvoraf man saae, at han kun brød sig lidt om den af hans Børn yttrede Uvillie; „Dndt, Dreng, Dndt! Sørg for at Uordenen ikke tager Overhaand!”

„Man skulde dog gjøre Forskiel paa en Mand og en skrigende Kvinde!

„Du er en Mand, Aja, hvad Du ofte har rost Dig af, men husk paa, at jeg er din Fader og din Foresatte!”

„Det veed jeg vel, men hvilken Fader er Du?”

„Hør Dreng, jeg er meer end halvt overbevist om, at det var ved din Søvnagtighed, at Siouxerne kom ind. Vær beskeden i din Tale, min aarvaagne Søn, ellers kan Du endnu komme til at staae til Ansvar for det Onde, som din egen flette Opførsel har bragt over os.”

„Jeg vil ikke længer som et Barn gaae ved Ledesbaand! J taler, som om J ikke kjendte til nogen Lov=

og dog holder J mig bunden, som om jeg ikke behøvede at bekymre mig om mit Liv og mine Fornødenheder! Jeg bliver ikke her, for at behandles som det ufleste af Eders Kreaturer!”

„Verden er stor, min prægtige Dreng! og der findes mange skønne Jorde uden Besiddere. Gaae Du! Du har vel et underskrevet og forseglet Skjode ved Haanden. Der er kun saa Fædre, der skifte saa godt med deres Børn, som Ismael Busch; det vil Du i det mindste kunne sige mig paa, naar Du kommer til Enden af Din Reise.”

„See, Fader, see!” raabte paa eengang flere Stemmer, som om de grebe Leiligheden til at afbryde en Samtale, der truede med at blive endnu heftigere.

„See!” gjentog ogsaa Abiram med en dump klingende og advarende Stemme, „hvis J ellers har Tid for Eders Skjænderi!”

Udvandreren vendte sig langsomt bort fra sin opsætsige Søn, og saae opad med Dine, der endnu stedse flammede af Brede. Men neppe var han bleven den Gjenstand vaer, der nu fængslede Alles Opmærksomhed, førend Udtrykket i hans Ansigt forandrede sig til Forbauselse og Brede.

Et quindeligt Bæsen stod paa den Plet, hvorfra Ellen paa en saa skrækkelig Maade var bleven fordreven. Hendes Figur var saa rank og fin, som Skjønhed kan

tillade det og som Digtene og Kunstnere ofte have fremstillet Idealet af qvindelig Elskværdighed. Hendes Klædning var af mørkt glindsende Silketoi, og bølgede om hendes Legeme, som den fine Væv, vi kalde Sommervæv. Det løkkede Haar, endnu sortere og mere glindsende end hendes Klædning, faldt snart i rige Flætninger om Skulderen og bedækkede Halsen og Brystet, snart blev det langt bortvist af Vinden. Den Høide, hvori hun stod, forhindrede enhver nærmere Undersøgelse af hendes Ansigtstræk. Kun saa meget var tydeligt at see, at hun var ung, at hun bevægede Læberne, og at hun i dette Dieblis, hün uventet kom tilsyne, ved Noget var bleven sat i Bevægelse. Den ene lille og overordentlig skjönt dannede Haand var trykket til Hjertet, og med den anden gjorde hun en Bevægelse, som om hun vilde bede Zæmael, hvis han vilde vedblive med sit Rasferi, da at vende det mod hende selv.

Den tause Forundring, hvormed Gruppen af Udvandrerne betragtede dette Syn, blev først afbrudt af Elen, der lod sig tilsyne, idet hun kom frem af Teltet, i Kamp med sig selv, om hun skulde blive tilbage, eller gaae frem, og det lige saa meget af Frygt for sig selv, som ved Tanken om, at hendes Selstaberinde muligt kunde være truet af Fare. Hun taledes, men Ordene bleve ikke hørte af dem, der stode nedenfor, og ikke agtede af den, til hvem de henvendtes. Denne Sidste

trak sig imidlertid tilbage, beroliget ved den Tanke, at hun havde tilbudt sig selv til Offer for Ismaels Hævn-gjerrighed; og det Sted, hvorpaa hun nylig havde staaet, blev atter tomt. Men hun efterlod en saadan Forbauselse hos Tilskuerne nedenfor, at man skulde have troet, at de virkelig havde seet et overjordisk Væsen.

Længer end et Minut indtraadte den allerdybeste Tausshed, under hvilken Ismaels Sønner, endnu stedse i stum Beundring, skuede op til den tomme Klippe. Da de saaledes saae paa hverandre, mødte det ene Spørgsmaal det andet, og saa meget viiste Udtrykket i Alles Ansigter, at Synet af den overordentlige Beboerinde af Teltet var dem Alle lige saa uventet, som ubegribeligt. Trodsende paa sin Førstefødsel, og endnu stedse ved den nylig bilagte Tvist ophidset af Kamplyst, paatog Usa sig at gjøre et Spørgsmaal. Men istedetfor uden Nødvendighed at opflamme sin Faders Brede, hvis vilde Natur, naar den først var sat i Bevægelse, han ofte paa en ubehagelig Maade havde lært at kjende; henvendte han sig til den skelende Abiram og bemærkede med en haanlig Tatter:

„Det er altsaa det Dyr, I bragte med til Stepperne som Lokkemad? Jeg vidste nok, at I er en Mand, der sjelden incommoderer Sandheden, naar der bare ellers kan svares Noget; men at I saaledes overbød Eder selv, det havde jeg dog ikke troet. Tiden-

derne fra Kentucky paastod tidt, at J handlede med sort Kjød, men at J ogsaa handlede med hvide Varer, det have de vel ikke vidst!"

„Hvem handler med Mennesker?" spurgte Abiram med alle Tegne paa Harmen; „skal jeg gjøre Regnskab for enhver Løgn, som man lader trykke i Staterne? See paa din egen Familie, see paa Dig selv, Dreng! enhver Træbul i Kentucky og Venesise anklager Eder. Jeg har, min veltalende Herre, seet din Fader og Moder og tre Børn, blandt hvilke du er eet, opslagne paa Advarselspælene og Træstammerne i Colonierne; og saa mange Daler, at de funde gjøre en ærlig Mand rig, tilbødte som Belønning for den, der funde bringe Eder —"

Han blev afbrudt ved et saadant Slag paa Munden med Bagen af en Haand; at han vaklede, og Blodet ved det stærke Tryk styrtede ud af de opsvulmede Læber.

„Ufa!" raabte Faderen, og traadte frem med en Deel af den Værdighed, hvormed Naturen een Gang for alle har begavet den faderlige Myndighed. „Du har flaaet din Moders Broder!"

„Jeg har flaaet den, der har bestjæmmet vor hele Familie," svarede den opbragte Son, „og hvis han ikke lærer sin Tunge et bedre Sprog, var det bedre for ham, at han slet ingen havde. Jeg synes just ikke synder=

lig om at bruge Kniven, men naar det kommer til det Yderste, kunde jeg gjerne —”

„Dreng! To Gange i Dag har Du allerede glemt Dig selv, vogt Dig, at det ikke skeer tredie Gang. Er Landets Lov svag, skulde dog Naturens Lov være stærk. Du forstaaer mig, Usa, og Du kjender mig! Hvad Eder angaaer, Abiram, da har Drengen gjort Eder Uret, og det er min Pligt, at hjælpe Eder til Eders Ret. Forstaae mig, siger jeg, Retfærdigheden skal komme; og det et nok. Men I har talet skjændige Ting om mig og min Familie. - Hvis Lovens Hunde have opflaaet Placater paa Træer og Pæle, da er det ikke skeet for noget Uærligt, som I vel veed; men fordi vi holde fast ved den Sætning, at Jorden er fælleds for Alle. Nei, Abiram, kunde jeg bare lige saa let vaske mine Hænder rene for det, jeg har gjort efter dine Raad, som for det, jeg har gjort efter Djævelens, saa vilde min Søn være roligere, og Ingen, der bærer mit Navn behøvede at rødme, naar han hørte det nævnes. Fred, Usa, og ogsaa I! der er allerede snakket nok. Lader os betænke vort Bedste, førend der tilstøder os Noget, som kunde gjøre den flette Sag endnu slettere.”

Jæmael svingede bydende Armen, da han endte, og vendte sig bort, fuldkomment overbeviist om, at Ingen af dem, til hvem han havde talt, vilde formaste sig til at stride mod hans Befaling. Usa kæmpede sig

ensynlig med sig selv, om han skulde efterkomme den befalede Endighed; men hans ligegyldige Natur forfaldt snart igjen til den sædvanlige Ro, og han syntes atter at blive det Væsen, som han ogsaa i Sandhed var, kun farlig i Dieblig, og af altfor dorst Blod, til længe at være heftig.

Saaledes forholdt det sig ikke med Abiram. Saa længe det havde Udseende af at kunne komme til personlig Kamp imellem ham og hans colossale Neveu, malede Frygten sig tilsyneladende i hans Ansigtstræk. Men nu da Faderens Autoritet og gigantiske Kræfter traadte mellem ham og Angriberen, gik hans dødblege Ansigts-Farve over til en glødende rød, der viiste, hvor dybt i Barmen den tilføiede Fornærmelse nagede ham. Han taug dog lige saa vel, som Aja, da Udvandrereren bortfjernede sig, og det lod til, at Enighed atter var tilveiebragt mellem den lille Hob af Skabninger, der ikke sammenholdtes af nogen stærkere Forpligtelse, end den svage Bæv af Autoritet, med hvilken det lykkedes Tæmael at omspinde sine urolige Sønner.

En Virkning havde dog denne Strid havt; den havde bortvendt de unge Folks Opmærksomhed fra den nylig seete Gjenstand. Med den efter den Skjønnes Forsvinden opstaaede Strid, syntes ogsaa enhver Grin- dring at være forsvunden om at hun var til. Vel blev der hist og her holdt nogle hemmelige Raadslagninger,

hvis Gjenstand Retningen af de Talendes Dine noksom forraadte; men disse truende Kjendetegn forsvandt snart, og Selskabet adskilte sig atter i de sædvanlige træge og tause Grupper.

„Jeg vil stige op paa Klippen, Dreng, og see ud efter de Bilde,” sagde Ismael, i det han vendte sig om til sine Sønner, og dette skulde tillige, trods deres Opsætsighed, gjælde for en Overgang til Forsoning. „Hvis der Intet er at befrygte, ville vi i Dag ud i det Frie; Dagen er alt for god til at vi skulde spille den med Snak, som Qvinderne i Byerne ved deres Thee eller Sukkerkager.”

Uden at vente enten paa deres Bifald eller Indvendinger, spred Udvandrerens hen imod Foden af Klippen, der dannede en Art af lodret Vold, tyve Fod høi, om hele Klippen. Han tog sin Retning mod det Punkt, hvor man kunde stige op ad en smal Kløft; men som han omhyggeligt havde forskandsset med et Brystværn af Bomuldstræ-Stammer, og atter beskyttet dette ved spanske Ryttere af samme Material. Her stod bestandig en Bevæbnet, da dette Sted var Nøglen til hele Stillingen, og nu lænede ogsaa een af de unge Folk sig skjodesløst mod Klippen, beredt til at forsvare Passet, om det skulde være nødvendigt, indtil hele Mandskabet var opstillet paa de forskjellige Forsvarspunkter.

Men ogsaa her var videre Dypgang besværlig, deels

ved Naturen, deels ved kunstige Hindringer, indtil man havde naaet en Art af Terrasse eller, for at tale nøiagtigere, den egentlige Klippeflade, hvor Hytterne vare opflaaede for hele Familien. Hytterne vare, hvad ovenfor er omtalt, af det Slags, som man hyppigt træffer paa Grændsen, og som høre til Architecturens Barn- dom, da de kun bestaae af Træblokke, Pæle og Bark. Den Plet, hvorpaa de stode, omfattede flere hundrede Kvadratsod, og var tilstrækkelig ophøiet over Sletten, til at formindske, om ikke ganske at tilintetgjøre, Faren for Indianernes Pile. Her troede Ismael, at han i temmelig Sikkerhed kunde lade sine Børn blive tilbage under deres kjække Moders Beskyttelse, og her fandt han allerede sin gamle Esther beskæftiget med de sæd- vanlige huuslige Forretninger. Hendes Døttre stode omkring hende, og hun, som Madmoder, hævede sin skarpe Stemme, for hist og her, med behørig Efter- tryk, at uddele sin Dadel, og derved kunde man for- klare sig, at hun ikke under sin egen Tales Storm havde hørt noget til den heftige Scene, der var forefalden neden under.

„En rar, luftig Plads har Du rigtig nok valgt til din Leir, Ismael,“ begyndte hun, eller rettere ved- blev hun, i det hun holdt op med sin Bjæffen ad en tiaarig, hullende Pige, der stod ved hende, og vendte den mod sin Mand, „jeg maa hvert Dieblif passe

paa, at ikke Ungerne flyve bort, og komme ud mellem Høgene og Uglerne. Hvorfor leire I Eder om denne Klippe, ligesom Størene om Foraaret, naar Luften begynder at blive levende af Fugle. Hvad! tænker I, at man kan fylde Munden og stille Hungeren med Sovn og Gaben?"

„Nei! Du skal ogsaa endnu have Lov til at føre fri Tale, Esther," sagde Egtemanden, og udtalte dette Navn med den eiendommelige amerikanske Dialect, i det han saae paa Kvinden med en Mine, der mere røbede en Taalmodighed, der var bleven ham til Bane, end Tilbøielighed. „Men Du skal ogsaa saae Fugle, hvis din egen Stemme ikke jager mig dem for høit op. Ja, Kone," vedblev han og var imidlertid stegen op til det Sted, hvor Ellen var bleven bortstrækket, „og en Bøffel ogsaa, hvis mine Dine blot kunne opdage Dyret i en spanske Miils Afstand."

„Kom herved, kom herved! og bestil Noget, istedet for at snakke. En vrøvlende Mand er ikke meget bedre end en gjøende Hund. Nell skal sætte Flaget op, naar hun seer nogle af de Røde, for at give Eder Efterretning itide. Men hvad var det, Du før stød, Ismael; thi det var din Bøse, jeg hørte for et Par Minuter siden, eller ogsaa er min Hørelse reent forgaaet mig."

„Oh! det var kun for at bortskrække en Høg, der svævede over Klippen.”

„En Høg! nu i Sandhed! en Mand til Mars! og skyde efter Høge og Orne, naar der er atten Munde at mætte. Betragt Bien og Bæveren, og lær af dem, min gode Mand, hvorledes man maa være forsynlig. — Hvad, Ismael! jeg troer i Sandhed,” vedblev hun og holdt op med at vinde Blaaret om Spinderokken, „at Manden igjen stikker i Teltet; meer end den halve Tid tilbringer han med det elendige og unyttige — ”

Mandens pludselige Tilbagekomst tillukkede hendes Mund, og da han var kommen ned til det Sted, hvor Esther igjen var gaaet til sine Forretninger, lod hun sig nøie med at mumle sin Bredde mellem Tænderne, istedet for at lade den høres i tydelige Toner.

Samtalen, der nu fulgte mellem det elskende Ægtepar, var kort og udtryksfuld. Konens Svare vare i Begyndelsen afsnappede og jevne, men Omsorgen for Familien gjorde hende snart føjeligere, og da Underholdningen kun dreiede sig om, at der i Dag hele Dagen skulde jages, for at tilveiebringe Livets første Fornødenhed, ville vi ikke her gjentage den.

Med den omtalte Beslutning steg Ismael ned, og deelte sin Magt i to Dele, af hvilke den ene skulde blive tilbage i Fæstningen, og den anden ledsagede ham.

Meget klogelig valgte han Usa og Abiram til Ledfagere, da han vel vidste, at ingen anden Autoritet end hans egen, kunde styre hans Søns heftige Temperament, naar det eengang var sat i Bevægelse. Da alt dette var afgjort, droge Fægerne ud, og skiltes fra hverandre noget fra Klippen, for at omgaa Bøffeljordene i en Kreds.

Niende Capitel.

Efterat vi have gjort Læseren bekendt med den Maade, hvorpaa Ismael Busch stiftede Orden i sin Familie, under Omstændigheder, der ellers vilde have været foruroligende for Mange, ville vi forlægge Scenen nogle Mile bort fra det nys beskrevne Sted, uden dog at forlade den naturlige Tidsfølge. I samme Dieblis, i hvilket Ismael og hans Sønner i forrige Kapitel droge ud, vare to Mænd paa en Høi, i Nærheden af en lille Bæk, i en ivrig Samtale om Smagen af en saftfuld Bøffelsteeg, der var tilberedt for deres Gæster med den yderste Omhyggelighed og med Sagt-

tagelse af alle Regler for Tillavningen af dette Slags Kost. Denne Vækkerbidsten var med megen Omhu løsgjort fra Dyrets Ryg; indviklet i dens haarige Skind var den bleven nedgravet i en Jordovn og ristet, og laae nu i hele Steppernes Rjøkkenglands foran dens Eiere. Hvad Saften, Bildtsmagen og Kraften angik, havde dette Kjød et afgjørende Fortrin for alle de berømteste Restaurateurers fordærvelige Retter og Røgefunster, skjøndt denne Vækkerbidsten af Bildt var tilberedt paa en ganske simpel Maade. Tøvrigt lod det til at begge disse lykkelige Dødelige, der glædede sig ved dette Maaltid, hvorved Sundhed og Hunger vare fortræffelige Kryderier paa denne meest nærende Ret fra de amerikanske Drkener, aldeles ikke vare ligegyldige ved den dem tildeelte Lykke.

Den Ene, hvis Erfarenhed i Røgekunsten den Anden dengang maatte takke for sit Gilde, syntes mindst tilbøielig til at glæde sig ved sin egen Duelighed. Han spiste rigtig nok, og det endogsaa med Lyst; men det skete dog med den Maadeholdenhed, hvormed Alderen pleier at fryddre Appetiten. Saadanne Tanker syntes hans Selskabsbroder ikke at kjende. Han var i sin Ungdoms Blomster og i sin fulde Manddomskraft, og han viiste sin ældre Vens Værk den meest uindskrænkede Agtelse. Medens den ene kostelige Mundfuld fulgte efter den anden, lod han sine Diekast strøife over til

sin Selskabsbroder, og syntes med de venligste Blik at udtrykke sin Taknemmelighed, som han ikke kunde ud- tale med Ord.

„Skjær dybere ind i Hjertet, min Dreng,“ sagde Bildtfangeren, thi det var denne ærværdige Drkenbeboer, der tilligemed Biejægeren holdt ovenomtalte Maaltid, „skjær længer ind i Midten, der finder I den sande Saft og Kraft, og det uden alt Fedt, der giver Kjødet en anden Smag.“

„Harde jeg hare en Slurk Mjød,“ sagde Poul, og standsede, for at drage det nødvendige Veir, „saa vilde jeg bande paa, at dette var det kraftigste Maaltid, der nogensinde blev sat frem for en Mand.“

„Ja, kraftigt kan man kalde det,“ gjentog Bildtfangeren og loe paa sin sædvanlige Maade, i det han med inderlig Glæde betragtede sin Selskabsbroders uendelige Tilfredshed; „kraftigt er det, og kraftigt gjør det Den, der spiser deraf! Kom her, Hector!“ ved disse Ord kastede han en god Portion Kjød hen til den taalmodige Hund, der uafsladeligt bevogtede hans Dine. „Du behøver ogsaa Kræfter, min Ven, i dine gamle Dage, saavel som din Herre. See, Dreng, det er en Hund, kan Du trøe, der har faaet rigeligere Spise og Søvn end en Konge! Og hvorfor det? Fordi den har brugt og ikke misbrugt Skaberens Gaver. Den blev en Hund, og den har levet som en Hund. Men-

nesker skabte Gud til Mennesker, og de have flugt som hungrige Ulve. Hector har viist sig som en god og klog Hund, og jeg har aldrig fundet en eneste af dens Race falsk, enten hvad Lugten, eller Trostaben angaaer. Kjen= der I Forskiellen mellem Kogekunsten i Orkenen og den i Stæderne? Nei! jeg kan see paa Eders Appe= tit, at I ikke kiender'den. Saa vil jeg sige Eder det. Den ene tænker, at den endnu kan lægge Noget til Guds Gaver, og den anden glæder sig ved dem. See! deri ligger Hemmeligheden."

"Jeg vil sige Eder noget, Wildtfanger," sagde Poul, der kun var lidt opbygget ved den Moral, hvormed hans Bordkammerat syntes tilbøielig til at frydre Maal= tidet, „hver Dag vi ere sammen her, og det kan maa= skee endnu blive mange Dage, vil jeg skyde en Bøffel, og saa skal I stege mig Ryggen."

"Nei, nei, nei, deri samtykker jeg ikke. Dyret er godt; betragt det fra hvilken Side I vil, saa skal I see, at det overalt er skabt til at give Mennesket Næ= ring. Men jeg vil hverken være Bidne eller Medhjæl= per til daglig at ombringe eet i Orkenen."

"Ja, for Djævelen, gamle Mand! hvis de alle ere saa gode som dette, vil jeg paatage mig at æde dem alene lige til Hoverne! — Hvem kommer der? En med en fiin Næse, og En, som jeg vil bande paa har en

god Lugt, naar han gaaer efter Sporet af et Middagsmaaltid."

Det Individuum, der afbrød Underholdningen og gav Anledningen til Pouls Bemærkninger, nærmede sig nu langs med Kanten af Bækken, med sindige Skridt, og lige henimod Begge. Da der ikke laae noget Rædselsfuldt eller Fiendtligt i det hele Væsens Komme, holdt Biejægeren ikke op med at spise; men forøgede tvertimod sine Anstrengelser saaledes, at han nu selv tvivlede om, at Stegen vilde være tilstrækkelig til at mætte alle dem, der ønskede at deeltage i dette kostelige Maaltid. Men med Bildtfangeren forholdt det sig gandske anderledes. Hans mere maadeholdende Appetit var allerede tilfredsstillet, og han saae den Kommende imøde med hjertelige Blik, der tydeligt viiste hvor beleilig hans Ankomst var ham.

"Kom her, min Ven," raabte han, og vinkede med Haanden, da han saae, at den Fremmede, ligesom i Tvivl, standsede et Dieblif. "Kom hid, siger jeg; hvis Hunger er Ederes Fører, har den bragt Eder til det rette Sted. Her er Føde, og Gutten her kan give Eder Salt, der er tørret saalænge, at det er hvidere end Sneen paa Bjergene. Kom kun hid uden Frygt. Vi ere ikke vilde Dyr, der opæde hinanden, men Christne, der taknemmelige modtage Alt, hvad det behager Herren at give os."

„Høistærede Jæger“ svarede Doctoren; thi det var ingen Anden, end Naturforskeren, der paa en af sine daglige Excursioner nærmede sig dem. „Jeg glæder mig hjerteligt over dette lykkelige Møde. Vi elske det samme, og burde derfor være Venner.“

„Ah, Herre!“ sagde den gamle Mand, og uden just at bryde sig meget om Reglerne for Decorum, loe han Philosophen lige i Ansigtet. „Det er jo den Herre, der vilde bilde mig ind, at det blotte Navn kan forandre et Dyrs Natur! Kom, Ven, I er velkommen, skjøndt Eders Kundskaber ere bleve forkeerte ved altformegen Boglæsning. Sæt Eder ned, og naar I har spist et Stykke, saa siig mig, om I kiender den Skabnings Navn, der her yder Eder sit Kjød til Føde.“

Doctor Battius' Dine, (thi vi ansee det for passende, at give denne Mand det Navn, som han bedst kunde lide, altsaa:) Doctor Battius's Dine tilkiendegave noksom den Tilfredshed, hvormed han modtog dette Forslag. Hans Vandring i Dag og den skarpe Wind havde bevirket en stærk Hunger, og neppe kunde Poul være mere oplagt til at gjøre Bildtfangerens Kjøkken Gæst, end denne Naturven, saasnart den behagelige Indbydelse klang ham i Øret. Med en tvungen Latter, der netop formedelst denne Tvang fremkom temmelig eenfoldig, indtog han den anviiste Plads ved Siden af

Bildtfangeren, og begyndte at spise uden videre Formaliteter.

„Jeg maatte skamme mig ved mit Kald“ sagde han, og nedslugte en kostelig Mundfuld, men forsøgte dog hemmelig at undersøge den ved Ristningen aldeles ukjendelige Guds Eiendommeligheder, „jeg maatte jo skamme mig ved mit Kald, hvis der levede et Dyr eller en Fugl paa det amerikanske Fastland, som jeg ikke kunde kiende ved et af de mange Kiendetegn, Naturvidenskab anfører. Dette — dette — Kjødet er nærende og velmagende — lidt af Eders Salt, min Ven, om jeg tør bede!“

Paul, der vedblev at spise med forøget Glid, og dertil saae lige ud, omtrent ligesom en Hund, der er ifærd med den samme ædle Bestiæftigelse, kastede Pungen hen til ham, uden at han ansaae det nødvendigt at standse med sit eget Arbeide.

„J sagde, min Ven, at J vidste forskellige Kiendetegn paa Dyret?“ bemærkede den opmærksomme Bildtfanger.

„Mange, ja mange, og det ubedragelige. De fjødædende Dyr ere nemlig fiendelige paa deres incisores.“

„Hvad, paa deres . . . .?“ spurgte Bildtfangeren.

„Det er nemlig deres Tænder, hvormed Naturen har forsynet dem til deres Forsvar, og til at sønderderrive deres Føde. Nemlig“ —

„Saa betragt engang dette Dyrs Tand!” afbrød Bildtfangeren, der syntes at vilde overbevise en Mand om hans grove Uvidenhed, der vilde indlade sig paa at stride med ham om de Ting, der henhørte til Orkenen. „Vend dette Stykke om og find saa Eders incisores!”

Doctoren gjorde dette; men forgæves, skjøndt han ved denne Leilighed kastede endnu et Blik paa den sammenkrumpede Hud.

„Nu, min Ven, kan I finde de fornødne Kiendtegn, for at sige mig, om den Ting er en Lax eller en And?”

„Jeg mærker, at Dyret ikke her er heelt.”

„Det kan I sagtens sige uden Fare,” raabte Paul, der nu ophørte af Overmættelse. „Jeg vil være god for et par Pund af denne fede Karl, og det endog saa afveiede efter den allersværeste Vægt. Smidlertid kan I endnu sammenligne Sjæl og Legeme, med det, der er blevet tilovers” — han saae ved disse Ord ikke uden Overvindelse hen paa et vældigt Stykke; som han var nødt til at lade blive tilbage — „skjær nærmere inde ved Hjertet, som den gamle Mand siger, saa vil I finde det Bedste!”

„Bed Hjertet!” raabte Doctoren, glad over, at en saa characteristisk Deel af Legemet var blevet tilbage for hans Ocularinspection. „Lad mig bare see Organerne, saa er jeg paa eengang paa det Rene med Dyrets Charac-

teer. Dette — nei! det er ikke Hjertet — jo i Sandhed det er dog Hjertet! Dyret maa med Hensyn til de fede og kiødrige Dele være ordinis belluæ.”

Han blev afbrudt af Bildtfangeren med en vedvarende og hjertelig, men dog ikke skogrende latter, der forekom Naturforskeren saa utidig, — og som han tog saa ilde op, at hans Mæle og maaske tillige hans Tanker øieblikkeligt gik istaa.

„Nu skal man see, at Dyret ingen rigtig Character har!” raabte den gamle Mand, — der morede sig over sin Modparts Forvirring; „og saa siger han, at det ikke er Hjertet! Hvad, Mand? J er, trods Eders Boglærdom og vanskelige Ord, længere borte fra Sandheden, end fra den nærmeste Colonie. Hvad J der siger vilde ikke blive forstaaet af nogen østlig Stamme eller af noget Folkeslag ved Rocky Mountains. Om nu disse Dyr høre til Bille-ordenen eller har en anden Character, det veed jeg ikke; men de løbe i tusindvis om paa Steppen, og det J der har fat paa er Hjertet af en saa saftig Bøffel, som man kun kan forlange.”

„Min gamle Kammerat” sagde Obad, og betvang med Nøie sin opflammende Bredde, der ikke syntes at kunne passe sig til den Bærdighed, han gjorde Forbring paa; „Eders System er falsk, lige fra Præmisserne til Conclusionen; og Eders Classification er saa

falsk, at al videnskabelig Forskiel ved den ophører. Bøffelens Kiød er aldeles ikke velsmagende og sundt, hvilket jeg dog maa tilstaae at man kan kalde den for en liggende Gjenstand."

"Saa er jeg Eders Modstander paa Liv og Død og holder med vor Wildtfanger!" afbrød Poul Hover ham. "Den Mand, der nægter at Bøffelkjød er godt, han skulde ikke heller spise det."

Doctoren, der hidtil kun flygtig havde betragtet Biejægeren, stirrede nu pludselig paa ham med et Blik, der saae ud som et Slags Gjenkjendelse.

"Jeg er fortrolig med Eders Ansigts Hovedcharacteristik, min Ven," sagde han; "enten maa I selv, eller et species af Eders Klasse være mig bekjendt."

"Jeg er den Mand, som I traf i Skovene østen for den store Flod, og som I vilde overtale til at forfølge en gul Bræmse, som om mit Die havde kunnet bedrage mig saa meget, at jeg ved hei lys Dag kunde holde et saadant Dyr for en Honningbie. Vi strøifede omkring sammen i en Uge, som I maaskee vil erindre Eder; I ester Urter og Fjirbeen, og jeg ester hule Træer og Biesteder; og vi gjorde Begge godt Bytte. Jeg fyldte mine Kasser med den sødeste Honning, som jeg nogensinde har sendt til Colonierne, og fangede desuden en halv Snees Sværme, og Eders Ryg bøiedes fast under Bægten af Eders frybende og

Erablende Museum. Jeg gad aldrig spørge Eder ligefrem derom, Fremmede, men jeg troer, at I er en Curiositets-Handler?"

"Er det ikke atter Menneskenes forsængelige Daarsskab!" raabte Bildtfangeren. "De dræbe Hjorte og vilde Katte og alle Skovens Dyr, og naar de have udstoppet dem med Blaar og Klude, og stukket Glasøine i deres Hoveder, stille de dem op, og kalde dem Herrens Skabninger, ret som om nogen menneskelig Udstopning kunde komme til at ligne hans Hænders Gjering!"

"Jeg kjender Eder nok!" gientog Doctoren, uden at bryde sig synderlig om den gamle Mand's Klager; "jeg kjender Eder nok!" og han trykkede venstabelig Poul's Haand. "Det var en indbringende Uge. O, jeg erindrer mig Eder godt, unge Mand. I er af Klasse: mammalia; Orden: primates; Genus: homo; Species: Kentucky." Efterat han derpaa havde tiet et Dieblif med selvtilfreds Smilen, vedblev Naturforskeren. "Siden vi skildtes ad, er jeg reist langt, da jeg har indgaaet et compactum, en gjensidig Pagt eller Forening, med en vis Mand, ved Navn Ismael."—

Busch!" afbrød den utaalmodige Poul ham. "Ved Himmelen, Bildtfanger! det er den Karelader, om hvem Ellen har fortalt mig?"

"Saa har Ellen ikke ladet mig vedersares Ret,"

sagde Doctoren, „thi jeg hører aldeles ikke til Areladernes Skole, da jeg foretrækker Blodrensningens = Methoden meget for Blod=Aftapning.“

„Det var kun en Feil fra min Side, gode Fremmede; Pigen kaldte Eder en duelig Mand.“

„Saa har hun vurderet min Fortjeneste for høit,“ vedblev Doctor Battius med et dybt Bue. „Men Nell er en god, elskværdig og tillige en modig Pige. Jeg har i Sandhed i Ellen Wade bestandig fundet et rart og venligt Pigebarn.“

„Saa for Diævelen!“ raabte Poul og bortlagde med Uvillie et kosteligt Stykke af Stegen, som han igien havde taget fat paa, og kastede tillige et vildt Blik paa Lægen, der aldeles ikke var sig nogen Brøde bevidst. „J har dog vel ikke Lyst til ogsaa at læsse Ellen paa Eders Ryg?“

„Hele den vegetabiliske og animaliske Verdens=Skatte kunde ikke bevæge mig til at frumme et Haar paa hendes Hoved. Jeg elsker Barnet *auore naturali*, som man siger, eller rettere *paterno*, med faderlig Tilbøielighed.“

„Ja saa! ja det passer sig ogsaa bedst for Eders Alder,“ tilspøiede Poul rolig, og greb atter i Mag efter det henlagte Stykke.

„Ja, det er fornuftigt hvad han der siger, fordi

det er naturligt," bemærkede Bildtfangeren. „Men sagde I ikke, at I boede i en vis Ismael Busch's Leir?"

„Ja vel gør jeg det, og det ex compacto" —

„Ja vel," sagde Bildtfangeren, „I er endnu compact. Sjæl og Legeme, Kjød og Hud hænger endnu sammen. Med min Compacthed er det derimod ude. Siig mig engang, jeg var Dievidne til at Siouxerne brøde ind i Eders Leir og bortdrevne alt Dvæget og berøvede den stakkels Ismael alt hvad der havde Hove, undtagen" —

„Undtagen asinus," mumlede Doctoren, der imidlertid atter rolig havde givet sig ifærd med sin Portion Steg, og ganske havde forglemt dens videnskabelige Kjendetegn, „undtagen asinus domesticus americanus."

„Det glæder mig dog, at der blev saa mange reddede, skjøndt jeg ikke kjender Bærdien af de Dyr, I der nævnede; hvilket heller ikke er saa besynderligt, da jeg har været saa længe borte fra Colonierne. Men kunde I sige mig, min Ven, hvad den Fremmede skjuler i det hvide Telt, som han bevogter med saa skarpe Tænder, som en Ulv, der kæmper for det af Jægeren tilbageladte Bytte?"

„Har I hørt noget derom?" raabte den Anden, og lod i stor Forbauselse den Bid falde, som han var i Begreb med at føre til Munden.

„Nei! jeg har Intet hørt; men jeg har seet Teltet,

og jeg var nær bleven bidt, blot fordi jeg ønskede at komme efter hvad der var deri."

"Bidt! Saa maa det vel altsaa være et fjødædende Dyr. Det er altfor roligt til at være ursus horridus; hvis det var canis latrans maatte Stemmen røbe det. Heller ikke vilde Ellen Wade omgaaes saa fortreligt med et Dyr, der hørte til genus Feræ. Høistærede Jæger! dette selsomme Dyr, der om Dagen føres paa Bognen, og om Natten er indefluttet i Teltet, har bragt mig i større Forvirring, end det hele Catalog over alle de Fiirføddede; og det alene, fordi jeg ikke veed at classificere det.

"Saa I holder det for et glubende Dyr?"

"Jeg veed det er en Fiirfødder, og den Farc, I var udsat for, taler ogsaa for at det er fjødædende."

Smedens denne Forklaring blev givet, havde Poul sidet og betragtet begge de Talende med den største Opmærksomhed; men ligesom pludselig bragt i Bevægelse ved Doctorens selvtillidsfulde Udfærd, gav han ham knap Tid til at udsige denne bestemte Forsikkring, førend han hurtig spurgte:

"Og hvad mener I da egentlig med en Fiirfødder, min Ven?"

"En af Naturens Afvigelser, hvorved den mere end ved noget Andet har lagt sin uendelige Wiisdom for Dagen. Kunde runde Hjul substitueres for to af Be-

nene, ganske efter den Forbedring, som jeg har antydet i min nye Orden: phalanga crura, og som forstaaeligst lader sig oversætte ved Hjulbeneri, da vilde der derved fremkomme en fuldkommen Harmoni. Men da Fiirfødderne nu eengang ere færdige, saa kalder jeg det en Naturafvigelse — en Udvæxt, en puur Udvæxt.”

„Holdt, Fremmede, i Kentucky kjende vi kun lidt til Ordbøger. Udvæxt er lige saa utydeligt som Fiirfødder!”

„En Fiirfødder er et Dyr med fire Fødder — et Bæst —”

„Hvad, et Bæst! Mener I da at Ismael Busch reiser omkring med et Bæst i en lille Bogn?”

„Jeg veed jo, min Ven, — giv kun Agt! — ikke bogstavelig forstaaet,” sagde Doctoren, da han bemærkede, at Poul stirrede paa ham med et forundret Blik, „men kun figurligt formedelst dets Functioner. Jeg har jo allerede sagt Eder, at jeg formedelst et compactum reiser med bemældte Ismael Busch; men skjøndt jeg er forbunden til at opfylde visse Pligter, medens Reisen varer, saa er der dog ikke derved gjort nogen Betingelse, som fastsætter, at denne Reise skal være stedsevarende eller evig. Skjøndt man nu vel kan antage, at denne Egn i en eller anden Henseende maa have en grundet Interesse for Videnskaben, da den i enhver Henseende for Naturhistorikerne udgjør et jom-

frueligt Gebet, saa er den dog, som bekjendt, blottet for det vegetabiliske Riges Skatte. Jeg vilde derfor være bleven tilbage hundrede Mile længer mod Osten, hvis jeg ikke var bleven lokket ved en indre Attraa efter at see med egne Dine det omtalte Dyr, for tilstrækkeligt at kunne beskrive og classificere det. Derfor," vedblev han med dæmpet Stemme, som om det angik en vigtig Hemmelighed, „derfor er jeg ikke ganske uden Haab om at overtale Jesmael til at lade mig secere Dyret."

„Har I seet den Skabning?"

„Ikke med Synsorganerne; men med endnu mere ubedragelige Visionens-Instrumenter; nemlig ved Fornuftsflutninger i Deductioner af scientfiske Præmisses. Jeg har iagttaget Dyrets Skikke og Sædvaner, unge Mand, og jeg kan af saadanne Indicier, der vilde være blevene forbigaaede af en sædvanlig Jagttager, uden Reflektio sige: at det har en meget stor Dimension, at det er uvirksomt og dorst, at det har en rasende Hunger, og hvad der fremlyser af den høistærede Jægers Bidnesbyrd, at det er vildt og fjødædende."

„Det vilde være mig kjærere, Fremmede," sagde Poul, paa hvem Doctorens Beskrivelse lod til at have gjort et mærkeligt Indtryk, „at vide om den Skabning overhovedet er et Dyr, eller ikke."

„Hvad det angaaer, da har jeg selve Jesmaels

Ord derfor, om jeg end manglede andet Beviis, hvilket dog synes mig tilstrækkeligt ført ved Dyrets Sædvaner. I alle Tilfælde er jeg forsynet med tilstrækkelige Grunde. Unge Mand, sædvanlig forfængelig Nysgjerrighed kan ikke plage mig; men, som jeg i Ydmyghed troer, gaaer al min videnskabelige Stræben først ud paa at udvide mine Kundskaber, og dernæst paa at befordre mine Medskabningers Bedste. Hos mig selv nærede jeg en mægtig Attraa efter at vide hvad der var i det Telt, som Ismael saa omhyggeligen bevogtede, og i Anledning af hvilket han havde nødt mig til at sværge, jurare per deos, ikke i en vis Tid at komme det nær i en Omkreds af flere Alen. En jusjurandum, eller Eed, er en meget alvorlig Handling, og man bør derfor ei omgaaes letsindig med den; men da hele mit Foretagende beroer paa min Føielighed; saa indvilgede jeg, og forbeholdt mig Tilladelse til at gjøre Iagttagelser i Afstand. Det er nu omtrent ti Dage siden, at Ismael, der bemærkede min Videbegjærlighed, meddeelte mig „at der paa Bognen lever et Bæst, som han har taget med fra Stepperne, for med dette Exempel at lokke Andre til sig af samme genus eller maaskee endog af samme species." Siden den Tid har det været min eneste Bestræbelse, at iagttage Dyrets Sædvaner, og at optegne hvad jeg bemærkede. Saasnart vi ere i en bestemt Afstand, hvor disse Dyr

skulle findes i Mængde, saa skal jeg have fuldkommen Frihed til at undersøge dette specimen."

Poul vedblev at høre til med den allerdybeste Tausshed, indtil Doctoren endte sin selsomme, men dog characterstikke Forklaring. Da rystede den vantro Biejæger paa Hovedet, og yttrede ved følgende Ord sin Tilbøielighed til at modsigte:

"Fremmede, den gamle Ismael har stukket Eder dybt ind i et huult Træ, hvor Eders Dine ere til lige saa megen Nytte, som en Brumlebassets Braad. Jeg kiender ogsaa til samme Bogn, og jeg tør forsikre, at jeg kan sigte den Karl for aabenbar Løgn. See en gang, min Ven, mener I at en Pige som Ellen Wade vilde kunne udholde at være hos et saadant vildt Bæst?"

"Hvorfor ikke det? Hvorfor ikke det?" svarede Naturforskeren, "Nell har Lust til at lære Noget, og lyster med Fornøielse til de Skatte, som jeg her i Drænen selv føler Trang til at udgyde. Hvorfor skulde hun ikke ogsaa ville studere et Dyr's Sædvaner, om det endog var et Rhinoceros?"

"Saa sagte, saa sagte!" tog Biejægeren Ordet med en lige saa bestemt Tone; thi skjøndt han var mindre lærd, var han dog udentviol heri mere belært end Doctoren. "Ellen er en Pige af Aand, der nok veed hvad hun vil, eller ogsaa har jeg taget ganske feil af hende; men trods hendes Mod og hendes fiæffe Blik,

er hun dog bestandig kun en Pige. Jeg har ogsaa ofte hørt Pigen kalde — ”

„J kjenner altsaa Ellen?“

„Ja en lille Smule skulde jeg mene; men en Pige er en Pige, og alle Bøger i Kentucky kunde ikke bevæge hende til at gaae ind i et Telt, hvor der er et rasende Dyr.“

„Det syntes mig,“ bemærkede Bildtfangeren rolig, „at her er noget Dunkelt og Hemmeligt med i Spillet. Jeg kan bevidne, at den Rejsende ikke lader Nogen see ind i Teltet, og jeg har et bedre Beviis, end Nogen af Eder, for at Bognen ikke er noget Dyre-Buur. Min Hector her har saa god en Næse, som nogen anden, Gud har skabt, af hans Race; og hvis der havde været et Dyr derinde, havde Hunden nok for længe siden fortalt sin Herre det.“

„Hvad, en Hund mod en Mand! Fæiskhed mod Videnskab! Instinct mod Fornuft!“ raabte Doctoren temmelig hidsig. „Hvorledes er det mueligt, at et Dyr saa godt skulde kunne gjøre Forskiel paa et Dyrs Sædvaner, dets genus eller vel endog dets species, som en fornuftig, velunderrettet, videnskabelig dannet Mand.“

„Hvorledes det er muligt?“ gjentog rolig den gamle Bildtfanger; „pas paa! og hvis J troer, at en Skolemester kan snarere gjøre Noget begribeligt end Skaberen, saa skal J see, hvor meget J tager feil. Bevæger der sig ikke Noget der i Krattet? det har allerede i ti Minutter raslet i Buskene. Nu siig mig en gang, hvad det er for et Creatur?“

„Ikke noget vildt, vil jeg haabe!“ raabte Doctoren, og foer op, thi det Intryk, som *Vespertilio horribilis* havde gjort paa ham, var endnu levende. „J har jo en Bøsse, min Ven, var det ikke godt om J holdt den i Beredskab, thi paa min Fuglebøsse kan man ikkeforlade sig.“

„Hvad han der siger, er ikke saa urigtigt,“ sagde Bildtfangeren med et Smil, og efterkom hans Onske forsaavidt, at han tog Bøssen fra det Sted, hvor den under Maaltidet havde ligget, og hævede Mundingen iveiret. „Siig mig nu engang dette Creaturs Navn?“

„Det overgaaer den menneskelige Videns Grændser! Buffon selv havde ikke kunnet siige, om det Dyr er firføddet, eller om det maaske henhører til den Orden: *serpens*; om det er et Gaar, eller en Tiger.“

„Da var Eders Buffon kun en Staffel mod min Hector. Herhen Hund! Hvad er det, Hector? Skulle vi angribe det, eller lade det løbe?“

Hunden, som allerede ved en zittrende Bevægelse med Drerne havde tilkiendegivet den erfarne Bildtfanger, at den lugtede et fremmed Dyr i Nærheden, hævede nu Hovedet op fra Forpoterne, og aabnede Læberne, som for at vise Stumperne af Tænderne. Men derpaa holdt den pludselig op hermed, snøftede et Dieblik i Luften, drog Beiret stærkt, rystede sig, og lagde sig derpaa atter ned i den forrige fredelige, hvilende Stilling.

„Nu, Doctor,“ raabte Bildtfangeren triumpherende,

„nu er jeg overbevist om, at der hverken er Bildt eller noget glubende Dyr i Krattet, og jeg anseer dette tilstrækkelig bevist for en Mand, der er for gammel til at forlade sig paa sine Kræfter, og dog heller ikke ønsker at opædes af en Tiger.”

Hunden afbrød sin Herre med en lydlig Knurren, men holdt dog stedse Hovedet roligt ved Jorden.

„Det er et Menneske!” raabte Bildtfangeren, og reiste sig. „Det er et Menneske! hvis jeg ellers endnu kan stole paa Dyret. Vi have vel kun talt lidt med hinanden, men kun sjelden have vi begaaet en Bommert.”

Som et Lyn sprang Poul op paa Benene, lagde sin Bøsse an, og raabte med en truende Stemme:

„Kom herhid, hvis I er en Ven, og er I en Fjende, saa vær beredt paa det Værste!”

„En Ven, en Hvid, og, som jeg haaber, ogsaa en Christen!” lød en Stemme ud fra Krattet, der i samme Dieblisk aabnede sig; i det næste traadte Den frem, der havde sagt disse Ord.

Tiende Kapitel.

Det er bekjendt, at længe førend Louisianas uhyre Landstrækninger for anden og, som man tør haabe, for

sidste Gang, skiftede Herrer, var dette ubeskyttede Land aldeles ikke sikket for de hvide Eventyreres Indbrud. De halv barbariske Jægere fra Canada, dette samme Slags Mennesker, kun paa et høiere Standpunkt af Dannelselse, fra de forenede Stater, og de af hiin Bastard-Slægt, der endnu stedse ville henregnes til de Hvide, havde adspredt sig iblandt de forskjellige indianiske Stammer, eller førte et eensomt Liv mellem Bæverens og Bisonens eller Bøffelens* Smuthuller.

Det var derfor just heller ikke noget ganske Usædvanligt at møde en Fremmed i disse endeløse Ørkener. Paa Kjendemerker, der vare ganske ubemærkelige for et uøvet Øie, vidste en Grændsebeboer, naar nogen af hans Lige var i Nærheden, og han skyede eller nærmede sig den Anden, alt eftersom det stemmede mest med hans Lune eller Fordeel. Som oftest gik det fredeligt af ved disse Sammenkomster; thi de Hvide havde en fælleds Fiende at befrygte i de gamle og maaskee retmæssige Beboere af disse Egne; dog var det heller ikke sjældent, at Misundelse og Havesyge forvandlede disse Sammenkomster til Forræderiets og Ryggesløshedens

* Med al Agtelse for Doctor Battius's Destinctioner, maae vi endnu anføre, at Bison og Bøffel skille sig ogsaa derved fra hinanden, at Kjødet af den første er et af de mest velsmagende og nærende Fødemidler, og at Kjødet af den anden derimod neppe er spiseligt.

Balpladser. Naar det derfor traf sig, at to Fægere mødtes i de americanste Orkener, saa skete dette bestandig paa den mistænkelige og forsigtige Maade, paa hvilken to Fartøier stode sammen i et Farvand, der er gjort usikkert af Sørovere. Skjøndt ingen af dem Begge vil, ved at vise Mistro, robe Svaghed, saa vil dog heller Ingen af dem gjøre et Skridt til nærmere Forbindelse, efter hvilket det vilde blive vanskeligt at træde tilbage.

Saaledes var ogsaa det nærværende Møde. Den Fremmede kom forsigtigt nærmere, og holdt bestandigt Die med de Andres Bevægelser; medens han bestandigt søgte at finde smaae Vanskeligheder, for at undgaae at nærme sig for hastigt. Paa de Andres Side stod Poul og legebe med Bøsseremmen, alt for stolt til at give det noget Skin af, at tre Mennesker skulde frngte for en Enkelt, og dog alt for klog til ganske at tilside sætte de nødvendige Forsigtighedsregler. Uarsagen, hvorfor de to retmæssige Giere af Maaltidet gjorde en saa mærkelig Forskjæl paa begge Gjæsternes Modtagelse, laae ganske i den forskjellige Maade, hvorpaa disse viiste sig. Istedetfor at Alt hos Naturforskeren tydede paa Fred, optraadte den nye Gjæst langt kraftigere, og hans Holdning og Gang lode ingen Tvivl tilbage om, at han engang havde været Soldat.

Han bar en Foureerhue af fiint blaat Tøi, fra hvilken der hang en smudsig Guldduff ned, og den var

næsten begravet i en Masse af krusede sorte Haar. Om Livet havde han en mørkegrøn Jagtjule, der var kantzet med gule Snorer og saadanne Bivater, som man undertiden finder blandt Grændsetropperne i de forenede Stater. Under denne fremtittede en Trøje af samme Løi og Farve som Huen. Hans Been vare bedækkede af Bukkelæders Beenflæder, og hans Fødder af de sædvanlige indianske Moccasiner. En rigt ziret, farlig og lang Dolk stak i hans Belte, der var af rødttærnet Silketøi. I et andet Belte, eller rettere en Livgjord, bar han i et smukt udarbejdet Hylster et Par zirlige Pistoler. Over hans Skuldre hang en kort og tung, militairisk Flint, og hans Krudhorn og Kuglepung hang som sædvanligt under Armene. Paa Ryggen bar han en Tornister, der var mærket med de velbekjendte Begyndelses=Bogstaver U. S., hvilke siden de forenede Staters (United States) Drettelse have paadraget dem det spottende og velbekjendte Tilnavn af Uncle Sam. (Onkkel Samuel).

„Seg kommer som Ben,” sagde den Fremmede, der var alt for meget vant til at see Baaben, til at han skulde forstrækkes ved den krigeriske Stilling, som det havde behaget Doctor Battius at antage. „Seg kommer som Ben, og mine Dnsker stride aldeles ikke mod Eders.”

„Ja saa, Ben,” sagde Poul overlydt, „forstaaer I Eder da paa at forfølge en Bisværn her fra denne

aabne Mark og til en Skov, der maaskee ligger en halv Snees Mile herfra?"

„Bien er en Fugl, som jeg endnu aldrig har følt Trang til at opsoge," svarede den Anden leende, „skjøndt jeg rigtignok ogsaa undertiden til min Tid var en Fuglefænger."

„Ja det har jeg tænkt mig!" raabte Poul og udstrakte frit sin Haand. Med den Frihed i Sæder, der characteriserer den americanste Grændsebeboer, tilføiede han: „Lad os give hinanden Haanden; I og jeg, vi ville aldrig komme til at stride om en Celle, da I sætter saa lidt Priis paa Honning. Og nu, hvis der er en tom Krog i Eders Mave, og I kan skionne paa en Dugdraabe, der falder Eder i Munden, saa ligger der en Bid; put den derned. Na! prøv det, Fremmede, og naar I har prøvet det, og ikke tilstaaer, at det er saa god en Mundfuld, som man nogensinde — Apropos hvorlænge har I været borte fra Colonierne?"

„Mange Uger allerede, og der kan endnu komme mange, inden jeg kan vende tilbage. Imidlertid tager jeg mod Eders Tilbud, thi jeg har fastet siden Solens Dpgang igaar, og jeg veed altfor godt at vurdere en Bison=Steg, til at jeg skulde vrage saadan Kost."

„Na! I kjender Kosten. Godt! saa har I ved Eders Angreb et Fortrin frem for mig, skjøndt jeg tænkte vi kunne sige, at vi stode paa samme Standpunkt. Jeg vilde være den lykkeligste Karl mellem Kentucky og Rocky=Mountains, hvis jeg bare havde et

smukt lille Kammer nærved en gammel Skov, der var fuld af hule Træer, og saa en saadan Bisonsteg hver Dag til Middagsmad, frisk Straa til mine Bistader og den lille El —”

„Lille — hvad mener J?” spurgte den Fremmede, der øiensynlig morede sig over Biejægerens meddelende Lune.

„Noget, som jeg dog engang kommer til at eie, og som ikke angaaer Andre end mig selv,” svarede Poul, og hamrede paa sin Flintensteen, i det han tilige løselig væk fløitede en ved Missisippi's Bredder velbekjendt Melodie.

Under denne foreløbige Samtale havde den Fremmede sat sig ned og begyndt at gjøre et alvorligt Angreb paa Resten af Maaltidet. Doctor Battius bevogtede imidlertid hans Bevægelser med en Mistænksomhed, der var saa meget mere paafaldende, jo oprigtigere og jo mere aabenhjertet Poul havde modtaget ham.

Men Naturenforsterens Tvivl, eller rettere sagt hans Befymring, angik noget ganske Andet, end Pouls Tillid. Han var nemlig forundret over, at den Fremmede nævnede Dyret, hvoraf han nu gjorde sit Maaltid, med dets rigtige, og ikke med det sædvanligt brugelige urigtige Navn. Da han selv nemlig var blandt de Allerførste, der benyttede Bortryddelsen af de Hindringer, som Spanierne's Politik havde lagt i Veien for dem, der reiste til deres amerikanske Besiddelser, enten det

var for Handelens eller for Videnskabernes Udvidelses Skyld; saa havde han saa megen Philosophie, at han indsaae, at de samme Bevæggrunde, der saa mægtigt havde drevet ham til nærværende Foretagende, kunde ogsaa udøve en lignende Virkning paa andre Naturforskeres Gemytter. Her lod det altsaa, som om han kunde erholde en farlig Medbeiler, der i det Mindste vilde berøve ham Halvdelen af den retmæssige Løn for alle hans Farer og Besværlighed. Betragter man Tingen fra denne Side, er det ikke at undres over, at den af Naturen svage Naturforsker blev sat lidt i Bevægelse, og at han betragtede den Unden med den Opmærksomhed, som han ansaae for mest passende, for at faae Dennes for ham ufordeelagtige Planer opdagede.

„Det er i Sandhed et kosteligt Maaltid,” sagde den aldeles Intet ahnende unge Fremmede; thi man kunde med Føie saavel kalde ham ung, som skøn. „Enten har Hungeren været et særdeles herligt Kryderi for Kjødet, eller ogsaa kan Bisonen dristigt paastaae, at den hører til de Bedste af den hele Drefamilie.”

„Naturalisterne, min Herre, maae vel, naar de tale ligesrem væk, tillægge Koen Navnet af det hele genus,” sagde Doctor Battius, da hans Mistanke vorede, og førend han begyndte at tale, rensede han sin Strube, ved at rømme sig, ligesom den Duellerende, der først prøver Spidsen af sin Kaarde, som han vil støde Modstanderen i Livet; „Billedet er fuldstændigt, da hos, som Dxe be-

tragtet, ei kan forplante sit hele genus, og da bos i udstrakt Betydning, eller vacca, er det ædleste af disse tvende Dyr."

Doctoren udtrede denne Mening med en Bestemthed, hvormed han havde til Hensigt at vise, hvor beredt han var til strax at indlade sig paa et af de talrige Controverspunkter, der muligen kunde opstaae imellem dem; og nu ventede han sin Modstanders Udfald med det Forsæt, at hans næste Stød skulde være langt stærkere. Men den unge Fremmede syntes langt tilbøieligere til at holde sig til det saa rundeligt fremsatte Maaltid, end til at optage Stridshandsken til en tristende Disput om videnskadelige Ubetydeligheder.

"Jeg troer rigtig nok, at I har Ret, Herre," svarede han med en høist fornærmende Eigegyldighed for den vigtige Gjenstand. "Jeg maa tilstaae, at I er ganske paa den rigtige Vej, og vacca havde vistnok været det rigtige Udtryk."

"Om Forladelse, min Herre; men De konstruerer min Tale ganske urigtigt, naar De antager, at jeg uden mangeslags og særdeles Betingelser regner *Bibulus Americanus* med til Slægten vacca. Thi De veed vel, min Herre, eller, som jeg vel snarere burde sige, min Herr Doctor — De har dog uden Tvivl det medicinske Diplom?"

"De tildeler mig der en Ære, hvorpaa jeg aldeles ingen Fordring gjør," svarede den Anden ham.

„Altsaa har de endnu ikke Graden! — Eller erholdt De maaskee denne Værdighed i en anden af de frie Kunster?“

„Heller ikke det, forsikrer jeg Dem!“

„Men, unge Mand, De har dog ganske sikkert ikke begyndt paa denne vigtige, jeg kunde næsten sige ærefrygtbydende Forretning, uden at kunne opvise en eller anden Fuldmagt, hvoraf man kunde udlede deres Berettigelse, eller formedelst hvilken de kan rose dem af Deeltagelse med deres Medarbejdere i det samme ædle Bærk.“

„Jeg veed ikke, ved hvilke Midler, eller paa hvilke Grunde De vil gjøre dem til Herre over mine Hensigter eller mine Planer!“ raabte Unglingen ilbrød, og sprang op med en Hurtighed, der viiste, hvor lidt han lod sig beherske af den raae Edelyst, naar Gjenstande kom paa Bane, der nærmere angik hans Hjerte. „Hold De inde, min Herre; Deres Sprog er uforstaaeligt. Det Bærk, der, hvis det var en Andens, vel fortjente Tilnavn af ædelt, er for mig en dyrebar og hellig Pligt, skjøndt jeg rigtignok maa tilstaae, at jeg ikke begriber, hvorfor der dertil udfordres en særdeles Fuldmagt, eller hvorfor en saadan skulde være nødvendig.“

„Man pleier dog at være forsynet med saadanne Documenter,“ sagde Doctoren i en høitidelig Tone, „og at fremvise dem ved visse Leiligheder, for at aandseflægtede Sjæle strax kunne lade en uværdig Mistanke fare, og hurtigt gaae over fra det, hvad man falder

Underholdningens Indledning, til de Punkter, der for Begge ere at ansee for Desiderata.”

„En besynderlig Fordring!” mumlede Unglingen, og lod sine mørke, sorte Dine rulle fra den Ene til den Anden, som om han vilde prøve Selskabets Character, og maale dets physiske Styrke. Derpaa foer han med Haanden i Barmen, og udtraf et lille Futtetral, som han med Værdighed holdt henimod Doctoren og vedblev: „Her, min Herre, vil De see, at jeg har nogen Ret til at reise i disse Egne, der nu ere de Forenede Staters retmæssige Eiendom.”

„Hvad er det?” raabte Naturforskeren, og oprullede et Pergamentblad; „hvorledes! dette er jo Philosophen Jefferson's Haandskrift! Statsseglet! Krigsministerens Contramærke! det er jo et Diplom, som udnævner Duncan Uncas Middleton til Artilleri-Capitain!”

„Hvem, Hvem?” udraabte nu Wildtfangeren, der under Samtalen havde betragtet den Fremmede med Dine, som om han vilde fluge ham. „Hvorledes var Navnet? Kaldte I ham ikke Uncas? — Uncas! Var det ikke Uncas?”

„Saaledes lyder mit Navn,” svarede Unglingen noget stolt. „Det er en sødt Hovedmands Navn, som min Oncle og jeg med Stolthed bære, thi det er Mindet om en vigtig Tjeneste, som blev gjort min Familie i en gammel Krig i Provindserne.”

„Uncas! Kaldte I ham ikke Uncas?” gjentog Wildt-

fangeren; han nærmede sig Unglingen, og strøg de sorte Løkker fra hinanden, der hang ned over den brede Pande, uden at der fra den Fremmedes Side gjordes nogen Modstand. „Å! mine Dine ere saa svage og ikke saa skarpe som dengang, da jeg selv var Kriger, men dog kan jeg gjenkjende Faderens Blik hos Sønnen. Jeg saae det strax, da I kom. Siden hiin Tid er der skeet Meget; mit Syn er blevet fløvt, og derfor kunde jeg ikke strax erindre mig, hvor jeg havde seet Dem, der lignede Eder. Siig mig, min Søn, hvad kaldte man Eders Fader?“

„Han var Officeer i de forenede Staters Tjeneste i Revolutions Krigen, og bar samme Navn som jeg; min Onkel, min Moders Broder, hed Duncan Uncas Heyward.“

„Bestandigt endnu Uncas! bestandigt Uncas!“ gjentog den Anden og skjælvede af Tver. „Og hans Fader?“

„Han heed det samme, med uden Hovedsmandens Tilnavn; ham og min Bedstemoder blev nemlig den Tjeneste viist, hvorom jeg har talt.“

„Jeg vidste det! jeg vidste det!“ jublede den gamle Mand med skjælvenbe Stemme, og hans stive Træt bevægede sig stærkt, som om de af den Anden nævnte Navne tilbagefaldte nogle for længe siden henflumrede Følelser fra de tidligere Aars Begivenheder. „Jeg vidste det! Søn eller Sønnesøn, det kommer ud paa Et. Det er hans Blod og hans Blik. Siig mig om han;

som J kaldte Duncan, uden Tilnavn af Uncas, endnu lever?"

Den unge Mand rystede bedrøvet paa Hovedet, da han besvarede dette Spørgsmaal benægtende:

„Han døde i sin Manddoms og Hæders Fylde, selv elsket og lykkelig, og lyksaliggjørende Andre.”

„I sin Manddoms Fylde!” gjentog Bildtfangeren, og saae ned paa sine magre, men dog endnu muskuløse Hænder. „Nej ja, han levede i Colonierne og var viis, fjendt efter de Steders Maade. Men J har ofte seet ham og hørt ham tale om Uncas og Skovene?”

„Ja ofte; han var dengang Officer i kongelig Tjeneste, men da der opstod Krig mellem Kronen og dens Colonier, forglemte min Bestefader ikke sit Fødeland. Alle de tomme Titler bortkastede han, var sit Fædreland tro og fægtede for dets Frihed.”

„Deri er Fornuft, og hvad bedre er, Natur! Kom, sæt Eder ned og fortæl mig hvad Eders Bestefader sagde, naar han i Vanden erindrede sig Skovenes Vidundere.”

Yndlingen smilede, saavel over at den gamle Mand paatrængte sig ham, som over at han viiste saa megen Deeltagelse; og da han mærkede, at der ikke var Tanke af noget Fjendtligt eller Ondt, hengav han sig uden Tilbageholdenhed.

„Fortæl Bildtfangeren smukt det Ene efter det Andet, og det med ret forblommede Talemaader,” sagde Poul og indtog rolig sin Plads paa den anden

Side af den unge Soldat. „Det er nu eengang Alderdommens Baner, at glæde sig ved jaadanne forældede Traditioner, og hvad det angaaer, maa jeg rigtignok tilstaae, at jeg ogsaa uhyre godt kan lide at høre derpaa.”

Krigeren smilede atter, og med et Slags Spot; men han vendte sig dog godmodig mod Bildtfangeren, og vedblev:

„Det er en lang og maaskee bedrøvelig Historie; Blodsudgydelser og alle de indianiske Grusomheds Rædsler ere paa en underlig Maade blandede sammen i denne Historie.”

„Kun frist frem med det, Fremmede,” vedblev Poul, „dertil ere vi vantte her i Kentucky, og jeg for min Part maa tilstaae, at jeg slet ikke synes, at en Historie er slettere, fordi der forekommer i den et Par Skalperinger.”

„Men han fortalte Eder om Uncas, ikke sandt?” begyndte atter Bildtfangeren, uden at bryde sig om Biejægerens smaa Afbrydelser, der kun hist og her dannede ubetydelige Episoder.

„Og hvad tænkte og sagde han om ham — saadan i sin Stue, i al Mag og omgiven af Coloniernes Beqvemmeligheder?”

„Han sagde vel det samme, som han vilde have sagt i Skovene, hvis han der var truffen sammen med sin Ven” —

„Kaldte han den Bilde sin Ven, den arme, nøgne, bemalede Kriger?”

„Ja, han roste sig endog af sin Forbindelse med ham, og gav, som I allerede har hørt, sin Førstefødte et Navn, der som Arvegods skal gaae over paa alle Efterkommerne.”

„Det er godt handlet! som en Mand, og som Christen tillige! Pleiede han ikke at sige, at Delaware=ren var hurtig, huskede han ikke det?”

„Hurtig som en Antilop; det sagde han ofte, og kaldte ham da le Cerf agile, et Navn, som han fik for sin Behændigheds Skyld.”

„Og kjæf og uden Frygt, min Dreng!” vedblev Bildtfangeren, og betragtede den Anden med en Mine, der røbede hans Henrykkelse over den Roes, der blev tildeelt en Mand, som han aabenbar havde elsket saa inderligt

„Kjæf som en Løve, og uden Frygt! Uncas og hans Fader, der formedelst sin Wiisdom havde faaet Tilnavnet le gros Serpent, kaldte han Heltemodets og Standhaftighedens Forbilleder.”

„Det var retfærdigt handlet imod dem! Mere trofaste Mænd kunde man ikke finde blandt nogen Stamme eller nogen Nation, hvad Farve dens Hud end havde. Jeg seer at Eders Bedstefader har været retfærdig og har gjort sin Pligt; det seer jeg paa hans Afkom. Det var farligt den Tid imellem hine Høie; og han trak sig herlig ud deraf. Men siig mig, min Dreng — eller Officeer, skulde jeg vel sige, da I dog er Officeer, — var det Alt?” —

„Bist var det ikke det; det var, som jeg har sagt, en frygtelig Historie, fuld af rørende Begivenheder; og Mindet om min Bedstefader og Bedstemoder” —

„Åh!” udraabte Bildtfangeren, og holdt sine Arme iveiret, som om han frydede sig ved blot at høre denne sidste omtale. „De kaldte hende Alice! Elsie eller Alice, det er ligegyldigt. Et smilende, muntert Barn i Medgang, og blød og sørgmodig i Modgang! Hendes Haar var glindsende og guult, som en ung Naaes Skind, og hendes Hud var klarere end det klareste Vand, der strømmer fra Klippen. Jeg erindrer mig hende endnu ganske godt! Meget godt erindrer jeg mig hende!”

Ynglingens Læber fortrak sig herved noget, og han betragtede den gamle Mand med et Blik, hvori man omtrent kunde læse den Erklæring: at han dog ikke selv havde denne Erindring om sin ærværdige Stammomoder; men han ansaae det ei for nødvendigt at udtrykke dette i Ord. Han svarede derfor kun:

„De overstandne Farer havde gjort et alt for levende Indtryk paa Begge, til at de kunde tabe Mindet om Dem, med hvilke de dengang levede.”

Bildtfangeren vendte sit Ansigt bort, og syntes at kjæmpe med dybe Følelser; men derpaa vendte han sig atter til den Anden, og vedblev, skjøndt hans ærlige Dine ikke hvilede med den samme aabne Deeltagelse, som forhen, paa den unge Mand's Ansigt:

„Fortalte han Eder da om Ullé? Vare de alle røde, undtagen han og Munro's Datter?”

„Nei. Der var ogsaa en hvid Mand blandt Deslawarerne; en af den engelske Armées Jægere, men født i Provindserne.”

„En fordrunken, unyttig Svirebroder, som de fleste af hans Farve, der leve blandt Indianerne; ikke sandt?”

„Gamle Mand! Eders graae Haar burde dog gjøre Eder forsigtig mod Bagvaskelse. Den Mand, om hvem jeg taler, var af simple Sæder, men af megen Bærd. Ulig de fleste af dem, der leve paa Grændserne, forenede han hos sig begge Folkeflags gode Egenskaber, og ikke deres flette. Han havde af Naturen faaet den sjelne og maaskee den største Gave: han kunde skjælne mellem det Gode og det Onde. Han stod i Mod ikke under sine røde Staldbrodre, og i krigeriske Dveller stod han ved sin bedre Opdragelse over dem. Raart sagt, han var en ædel Spire af den menneskelige Naturs store Stamme, men han kunde aldrig ganske opnaae den sande Høide og Uddannelse, fordi han levede blandt Skovenes Stammer. Det var min Bedstefaders egne Ord, gamle Jæger, naar han talte om den Mand, som I tænker Eder saa flet.”

Bildtfangerens Dine var sænkede mod Jorden, medens den Fremmede med den ungdomsyrige Tone, hvormed han talede, beskrev denne Mand's Character.

Han legede med sin Hunds Dren, glattede, knappede sin grove Klædning, aabnede og lukkede Panden paa sin Bøse, med saa skielvende Hænder, at de havde været aldeles uduelige til at bruge dette Vaaben. Da den Fremmede havde endt, sagde han med enklangløs Stemme:

„Ederes Bedstefader forglemte altsaa ikke ganske den hvide Mand?“

„Nei det var langt fra! Tre af os bære endog= saa et Navn efter Jægeren.“

„Et Navn siger J!“ udraabte den Gamle. „Hvad! den gamle, forladte, uopdragne Jægers Navn! bære virkelig de Store, og de Rige, og de høit Værdede, og hvad der er bedre end Alt, de Retfærdige dette samme ægte Navn?“

„Min Broder og to af mine Fætttere have allerede faaet Navnet i Daaben, og det skal føies til alle Titler, de endnu maatte erholde.“

„Mener J det samme Navn, stavet med de samme Bogstaver, der begynder med et N, og ender med et E?“

„Ja netop det“ svarede Ynglingen smilende. „Nei, nei, vi have ikke glemt, hvad der tilhørte ham. Jeg har endnu en Hund, der ikke langt herfra er paa Spor efter en Hjort, som den samme Jæger sendte som en Gave til sine Venner, og den Hund er af samme Race, som een han selv stedsse førte med sig. En tilfor= ladeligere Næse og! God findes ikke i alle de forenede Stater.“

„Hector!“ sagde den gamle Mand, kjæmpende med en Følelse, der næsten overvælde ham, og han talte til sin Hund, som til et Barn: „Hører Du det, Hund? Din Slægt og dit Blod er her paa Steppen. „Et Navn! — det er dog forunderligt, meget forunderligt!“

Naturen kunde ikke længer tvinge sig. Overvældet af en Strøm af overordentlige og usædvanlige Følelser, og bevæget ved milde Grindringer, der saa længe havde slumret, og nu atter saa selsomt og uventet bleve levende, beholdt den gamle Mand neppe saa megen Magt over sig selv, at han kunde tilføie med en Stemme, der, formedelst hans Anstrængelse for at blive Herre over sig selv,klang huult og unaturlig:

„Jeg er Jægeren, Dreng; eengang en Krigsmand, og nu en stakkels Wildtfanger!“ — Men derpaa strømmede Taarerne ud af de i lang Tid tørre Kilder og ned over hans furede Kinder. Han lagde Ansigtet ned paa sit Knæ, indhyllede det i sin Læderklædning og hulkede høit.

Dette Syn frembragt lignende Følelser hos de Andre. Poul Hoyer havde lottet til enhver Stavelse af Samtalen, alt som den stykkeviis fremkom, og hans Følelser havde holdt lige Skridt med den stigende Interesse. Uvant til saadanne heftige Følelser havde han snart bortvendt sit Ansigt til den ene Side, snart til den anden, for at undgaae — han vidste egentlig ikke hvad — indtil han saae den gamle Mand's Taarer, og

hørte hans Sukke. Da sprang han hurtigt op, greb med Hestighed sin Gæst i Struben, og spurgte ham, med hvad Ret han bragte hans gamle Ven til at græde.

Men da han pludselig kom til Besindelse, slap han ham strax igjen, og ligesom drevet af en indre Trang til at give sin Glæde Luft, udstrakte han i samme Die= blik sin Arm efter Doctorens Haar, som derved lagde sin kunstige Formation for Dagen; thi Parykken blev i Pouls Haand, og Doctoren stod der med skaldet Tøse.

„Hvad tænker I derom, Mester Coppesamler?“ jub= lede han meer end han skreg det. „Er det ikke en sjelden Biesværn, en skøn og sjelden Fangst?“

„Meget selsomt! forunderligt! opbyggeligt!“ sva= rede Naturvennen; og i godt Lune og med blinkende Dine lavede han igjen Parykken tilrette paa sig. „Det er selsomt,“ kvækkede han atter, „og meget mærkvær= digt. Skjøndt jeg aldeles ikke tvivler paa den regel= rette Følge mellem Virkning og Marsag.“

Med dette pludselige Udbrud endte den larmende Bevægelse, og de tre Tilskuere trængte sig, inderlig rørte, sammen om Bildtfangeren, da de saae denne al= derstegne Mand's Taarer.

„Det maa forholde sig saaledes; hvorledes kunde han ellers være saa fortrolig med en Historie, der kun er lidet bekjendt udenfor vores egen Familie,“ sagde endelig Ynglingen, der aldeles ikke skammede sig over,

at han selv var rørt, men afstørrede sine Dine i Alles Paasyn.

„I Sandhed,” udbrød Poul, „hvis I endnu forlanger mere Beviis, vil jeg sværge derpaa. Jeg veed vist, at hvert Ord er sandt, som Evangeliet.”

„Og dog troede vi, at han for længe siden var død,” vedblev Krigeren; „min Bedstefader har med Ære fuldendt sine Dage, og vi troede at han var den Yngste af dem.”

„Det hendes ofte at Ungdommen saaledes kan stue ned paa Alderdommens Svaghed!” bemærkede Bildtfangeren, og hævede sit Hoved, i det han med værdig Stolighed saac sig omkring. „At jeg endnu stedse vandrer her, unge Mand, er Herrens Villie, der til sine Planer har sparet mig i siirfindstyre lange og møisommelige Aar. At jeg er den Mand, som jeg siger, behøver I ikke at betvivle, thi hvorfor skulde jeg gaae i Graven med en saadan Løgn?”

„Jeg tvivler heller ikke mere, jeg undrer mig kun over at det er saaledes! Men hvorfor maa jeg træffe Eder, mine Forfædres ærværdige Ben, i denne Drken, saa langt fra alle Beqvemmeligheder og fra den Sikkerhed, som Landet nedenfor frembyder?”

„Jeg er kommen til Drkenen, for at undflye Drens Klang, thi herhen forfølger Skovhuggerne mig sandelig ikke. Men jeg kan gjøre Eder det samme Spørgsmaal. Hører I til Dem, som Staterne have sendt ud

i Anledning af deres nye Kjøb, for at see, hvad de egentlig have erhvervet?"

"Nei, jeg ikke. Levis drager nogle hundrede Mile herfra langs med Strømmen. Jeg er paa et Privateventyr."

"Skjøndt det ikke er saa forunderligt at see en Mand, hvis Kræfter og Dine ikke mere due til den ædle Jagt, i Nærheden af Bævernes Boliger, med en Slynge i Haanden istedetfor en Bøsse, saa er det dog besynderligt, at en saa ung og lykkelig Mand, der tilmed har et Patent af sin store Fader, stroiser om paa Stepperne, uden at et eneste Bæsen af hans Farve ledsager ham."

"J vilde ansee mine Grunde for tilstrækkelige, hvis J kjendte dem, og J skal faae dem at vide, hvis J har Lust til at høre min Historie. Jeg anseer Eder Alle for ærlige Mennesker, der hellere hjælpe En, som er ifærd med en ædel Daad, end bedrage ham."

"Saa kom da, og fortæl os saa meget J vil!" sagde Bildtfangeren, og satte sig ned, med Opfordring til den unge Mand at følge hans Exempel. Denne adlød gjerne, og efterat Poul og Doctoren havde taget Plads omkring ham efter Behag, begyndte den nylig Ankomne at fortælle de Grunde, der havde ført ham saa langt ind paa Steppen.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

D v e r s a t

a f

J. R i s e .

T r e d i e H e f t e .

K j ö b e n h a v n .

F o r l a g t a f v g t r y k t h o s E. T r i e r .

1834.

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

18 11 10 10 10 10 10 10

Ellevte Capitel.

Smidlertid fortsatte den virksomme Tid, den ilende, som Ingen tilbagekalder, sit Arbeide. Solen, der hele Dagen igjennem havde kjæmpet med en Masse af Dunster, dalede nu lidt efter lidt til en mindre dunkel Stribe paa Horizonten, og forsvandt derpaa bag de sørgelige Stepper, ligesom den ellers pleier at nedsænke sig i Oceanets Bælte. Hjordene, som havde græsset paa Steppernes vilde Græsgange, forsvandt lidt efter lidt, og de uhyre Skarer af Vandfugle, som gjøre deres aarlige Reiser fra Nordens jomfruelige Søer til den mexikanske Bugt, vistede ikke mere med deres Binger i Luften, der nu var betynget af Dug og Dampe. Kort sagt, Nattens Skygger faldt ned paa Klipperne, og bredte

Mørkets Kappe ud over det allerede forhen sørgelige Sted.

Da det begyndte at blive dunkelt, kaldte Esther de smaa Børn sammen, satte sig ned ved Kanten af den en De lignende Fæstning, og ventede der taalmodigt Sægernes Tilbagekomst. Ellen Wade befandt sig ikke langt derfra, men holdt sig dog stedse noget borte fra deres Kreds, ligesom for at antyde den Forskjel, der var mellem dem og hende.

„Eders Oncle er en flet Regnemester, Ellen, og han vil bestandigt blive det,” bemærkede Moderen efter en lang Pause, som var fulgt paa Underholdningen om Dagens Arbejder. „Altid er den Ismael Busch dorst, naar det gjælder om at betænke noget forud. Der sad han nu her paa Klippen og ligesaa Morgenstunden og til Middag gjorde han flet intet Andet, end drømme, drømme og drømme; og det med syv saa flinke Knegte ved Haanden, som en Kone nogensinde kan føde sin Mand, og hvad kommer der ud af det; Natten kommer, og det Allernødvendigste er endnu ikke gjort.”

„Ja det er vist nok ikke flogt handlet, Tante,” svarede Ellen, uden at det lod til, at hun egentlig vidste hvad hun sagde. „Og det er dog alletider at give Sønnen et flet Exempel.”

„Det var som Fanden! mener Du det, Tøs? Vil Du irettesætte ældre Folk? nei see mig engang til

hænde! og det Folk, der ere bedre end hun! Jeg gad dog nok paa hele Grændsen see en Mand, der giver sine Børn et ærbarere Exempel, end netop Ismael Busch! Nu, saa siig hun mig da, Tomsfru, der nok finder Feil hos Andre, men ikke retter sine egne, siig mig, hvor man finder en saadan Hob prægtige Knegte, som mine Børn, der, naar det kniber, hurtigere kunne ryddeliggjøre, indhegne og omploie en Plet Jord. Og hvor findes vel en Meier, der forstaaer saaledes, som min gode Mand, at føre sine Folk ind i en Hvedemark, saa at der ikke engang bliver Stubbe tilbage. Og som Fader! hvilken prægtig Herre er han ikke da? Hans Sønner behøve blot at nævne et Sted, hvor de ønske at nedjætte sig, og strax udsteder han et Skjøde, og for Documenterne behøve de ikke at give en eneste Kobber-Skilling!”

Konen vendte med en skraldende Haanlatter, der fandt sit Ekko i alle Smaaungernes Munde, dem hun opdrog til det samme ustadige og lovløse Liv, som hun selv førte, og som, trods den Usikkerhed og Besværlighed, det medførte, dog havde noget Tiltrækkende ved sig.

„Holla, gamle Esther!” hilsende hendes Egtfællers velbekjendte Stemme hende nede fra Sletten. „Snadsker I deroppe i Spisekammeret, medens vi bringe Eder Bødt og Bøffelkjød! Kom ned, ned, gamle Mutter, med alle dine Smaa, for at hjælpe os at bringe

Rjødet op — Nu! hvorfor er Du saa højrøstet deroppe? herved! Drengene ere her strax, og vi have nok at gjøre for Eder Alle, om I end vare dobbelt saa mange.”

Ismael kunde gjerne have skaanet sine Lunger, efter som alle hans Bestræbelser for at blive hørt vare forgjæves. Thi neppe havde han raabt paa sin Kones Navn, førend hele Kredsen om hende paa eengang reiste sig op, og Alle, den ene tumlende over den anden, utaalmodigt styrtede sig ned igjennem de farlige Klippekløfter, uden at vente paa nogen Befaling. Esther fulgte den unge Sværm med mere afmaalte Skridt; og heller ikke Ellen holdt det for klogt, eller rettere for passende, at blive tilbage. Diebliflig var derfor hele Familien samlet neden for Citadellet paa aaben Mark.

Her saae man nu først Ismael komme flentrende under Byrden af en fed Raabuk, ved Siden af ham een eller to af hans yngre Sønner. Snart derpaa lod ogsaa Abiram sig tilsynne, og inden faa Minuter ankom ogsaa de øvrige Jægere, enkelte og parviis, og enhver medbragte nogle Frugter af sin Duelighed.

„Sletten er fri for Røde, i det mindste for i Nat,” sagde Ismael, efterat det første Modtagelses- Virvar var forbi; „thi jeg har paa min Fod gjen- nemstrefet Steppen i mange Miles Omkreds, og jeg troer, at jeg forstaaer at see, hvor indianste Moccasi-

ner have traadt. Nu, Gamle, kan Du tillave os en Bid Bilt; og saa ville vi sove paa vor Daggjerning."

"Jeg vilde dog ikke bande paa, at der ikke er Bilde i Nærheden," sagde Abiram. "Jeg kan ogsaa fortælle lidt om de Røde, og hvis mine Dine ikke flaaer mig fejl, saa vil jeg aflægge Gød paa at Indianerne ere i Nærheden. Men vent kun til Usa kommer. Han gik ud over det Sted, hvor jeg fandt Sporene, og han veed ogsaa Bæstet om flige Ting."

"Na den Dreng veed altfor meget om for mange Slags Ting!" svarede Ismael mørkt. "Det vilde være bedre for ham, hvis han troede, at han vidste mindre. Men hvordan det nu er eller ikke er, om saa alle Siourstammer vestligt for den store Flod kun stode en Mil herfra, kunde de dog ikke let fravle op ad denne Klippe, naar den forsvares af ti kjække Mænd."

"Regn os for tolv, Ismael, kun frisk væk for tolv!" raabte den trættesyge Kone. "Thi hvis Eders Ven, Myresamlere, der altid skyder Ryg, skal gaae for een Mand, saa kan jeg vistnok gaae for to. Med Bøsse eller Musket løber jeg ikke for ham, og hvad Courage angaaer! — Den aarsgamle Dvie, som de Tnyefnegte af Tetoner stjal, var den feigeste af os Alle, og næst efter ham kom Eders forbandede Doctor! Ak, Ismael, I har aldrig sluttet nogen ordentlig Handel, uden at tabe derved, og den Mand, troer jeg, er det Slet-

teste, I nogenſinde har tiltuſket Eder. Kan Du tænke Dig! han ordinerede mig et Trækplaster om Munden, fordi jeg havde Gigt i Benene!"

„Det er Jammerſkade at Du ikke tog det" ſvarede Egtemanden ganſke rolig. „Jeg troer det vilde have hjulpet Dig godt. Men, Dreng, hvis det virkelig ſkulde forholde ſig ſaaledes, ſom Abiram mener, at Indianerne ſkulde være i Nærheden; ſaa er det viſt beſt at vi gaae op paa Klippen og ſpiſe vores Aftensmad. Derfor ville vi blot gjemme vort Bildt, og tale om vor Doctors Recepter, naar vi intet Andet have at gjøre."

Man fulgte hans Anviſning, og i et Dieblif havde Familien ombyttet dette Sted, der ſaa let var udfat for Angreb, med den ſikre Stilling oppe paa Klippen. Her var Eſther nu i fuld Beſkjæftigelse med afverlende at ſkjænde og at arbeide, indtil Aftensmaaltidet var færdigt, og derpaa kaldte hun ſin Mand til at ſpiſe, med en Stemme, der var ſaa ſkrigende, ſom den kan være, hvormed en Tman kalder de Troende til en vigtigere og helligere Pligt.

Da Enhver havde indtaget den ham tilkomende Plads om den ryggede Rjødſjedel, foregik Iſmael dem med et godt Exempel, og ſønderſkjar et koſteligt Stykke Bildt, der var tillavet paa ſamme Maade ſom en Biſon-Ryg, og med en Færdighed, der ſnarere

forøgede end formindskede den behagelige Smag. En Maler kunde ønske sig at have opfattet dette Moment, for at bringe denne vilde og characteristiske Scene paa Lærredet.

Læseren vil erindre sig, at Ismaels Fæstning stod der som en eensom, steil og næsten ubestigelig Klippeøe. Den skinnende, høit opluende Ild, som brændte midt paa dens Tinde, og om hvilken den beskjæftigede Gruppe var leiret, gav den Udseende af et herligt Pharos midt i Orkenen, for at lyse eventyrlige Rejsende over de vide Stepper. Flammen belyste snart eet, snart et andet af de solbrændte Ansigter, og viiste de allerforskjelligste Udtryk, lige fra Børnenes ungdommelige Genfoldighed, der allerede var blandet med en Skattering af den Bihed, som var eiendommelig for deres barbariske Leve- maade, og lige indtil den dorste og ubevægelig Egegyl- dighed, der viiste sig i Udvandrerens Ansigtstræk, naar ikke særdeles Omstændigheder vare forhaanden. Af og til oppustede et Vindstød Baalet, og naar en klar Lysstraale da opluede, skimtede man det lille Telt, der laae deroppe i den natlige Dunkelhed. Alt rundt om var ellers som sædvanligt indhyllet i et uigjennemtræng- ligt Mørke.

„Det er ubegribeligt, at Afa er gaaet ud fra Beien til dette Klokkeslet,“ sagde Ester fortrædelig. „Naar nu Alt er færdigt og borttaget, saa kommer

Drengen herop og forlanger Mad, saa hungrig som en Uls om Vinteren. Hans Mave gaaer saa godt som det bedste Uls i Kentucky, og den behøver ikke at trækkes op saa tidt som det, enten det saa er Nat eller Dag. Spise kan Usa altid, og nu naar han er forsulten tillige!"

Ismael saae med et alvorligt Blik om i Kredsen af sine tause Sønner, om ingen af dem vilde paatage sig at fremføre Noget til Gunst for den fraværende Synder. Men nu, da ingen særdeles Grund væfede deres slumrende Temperament, syntes det dog for meget forlangt, at de skulde forsvare deres oprørske Broder. Abiram, der, efter Forsoningen, enten virkelig følte en ædlere Deeltagelse for Den, der nylig havde været hans Modstander, eller dog lod som om han følte den, yttrede imidlertid en Befymring, der var ganske fremmed for de Andre.

"Hvis blot Drengen har undgaaet Tetonerne!" mumlede han. "Det skulde dog virkelig gjøre mig ondt, hvis Usa skulde være falden i Kløerne paa de røde Djævla. Han var dog en af de vakreste blandt os, hvad Hjerte og Arme angik."

"Pas bare Dig selv, Abiram, og spar dine Lunger," raabte Udvandrerens, "istedetsfor at forskrække Uvinderne og Børnene med den Snak. See Ellens Ansigt er allerede blevet ganske hvidt. See hun mig ikke

allerede saa bleg ad, som om hun stirrede lige paa de Indianere, Du snakkede om, eller som da jeg sidst maatte tale til hende med Bøssen, fordi mine Ord ikke kunde trænge op til hende. Hvordan var det, Nell? Du har dog endnu ikke angivet nogen rigtig Grund, hvorfor Du var saa døv?"

Ellens Ansigtifarve forandrede sig nu lige saa pludseligt, som forhen, da han havde affkudt Bøssen; en glødende Rødme foer over hendes Ansigt og farvede endogsaa Hals og Bryst. Hun lod Hovedet synke, og syntes ikke at ansee det for nødvendigt at give noget Svar.

Ismael, der enten var alfor dorst til at fortsætte Samtalen, eller ogsaa var tilfreds med den blotte Hentydning, reiste sig op fra sit Steensæde og tilkjendegav sin Hensigt at sove, derved, at han som en mættet Dre udstrakte sit uhyre Legeme. Hos Folk, der kun levede, for at tilfredsstille deres Natur=Fornødenheder, maatte en saadan Erklæring opvække lignende Følelser. Den Ene forsvandt efter den Anden, og Enhver opsogte sit simple Sovested. Esther, der havde bragt Børnene til Ro, befandt sig efter ti Minuters Forløbene og i eensom Besiddelse af den nøgne Klippe, med Undtagelse af den sædvanlige Bevogter neden for.

Om end det ustadige, omvankende Liv havde frembragt adskillige mindre agtværdige Egenskaber hos denne udannede Kone, saa havde dog den kvindelige Naturs

Princip fæstet altfor dybe Rødder, til at den ganske kunde opryddes. Da hun havde et kraftigt, for ei at sige vildt Temperament, saa vare ogsaa hendes Lidenskaber hæstige og vanskelige at betvinge. Om hun end i andre Henseender hengav sig til den Frihed, hendes Stilling forskaffede, kunde hendes Kjærlighed til hendes Børn dog aldrig ansees for ganske udslukket, om den end undertiden længe slumrede. Det behagede hende ikke, at Aja udeblev saa længe. Skjøndt hun nærrede alt for lidt Frygt for sin egen Person, til et Dieblif at betænke sig paa at vandre over denne sorte Orken, paa hvilken hun nu skuede ned med længselsfulde Blik, begyndte dog hendes levende Indbildningskraft at adlyde hien uudslættelige Følelse, og at fremmane navnløse Uheld, som kunde være mødt hendes Søn. Det kunde muelig være sandt, hvad Abiram havde hentydet paa, at han var bleven fanget af en eller anden Stamme, der var paa Bøffeljagt i Nærheden; eller der kunde være hendet ham noget langt Bærrer. Saaledes tænkte Moderen, og Mørket og Stilheden rundt om forøgede disse Følelsers Magt.

Disse Tanker og Grublerier gjorde hende det umuligt at sove. Hun ventede standhaftig paa sin Post og lyttede ligesom af dyrisk Instinct efter enhver Raslen, der kunde tilkjendegive, at der nærmede sig Fodtrin. Endelig syntes hendes Ønsker at gaae i Opfyldelse; thi

den længe ventede Lyd lod sig høre; og hun skjælnede nu tæt ved Foden af Klippen en dunkel Skikkelse af en Mand.

„Naa, Ufa! altsaa har Du da eengang fuldkommen fortjent at ligge den hele lange Nat paa Jorden!“ begyndte Konen at mumle, og pludselig vare alle hendes Følelser forandrede, hvilket ikke kan være paafaldende for Dem, der ere indviede i den menneskelige Characters Modsigelser. „Og jeg kunde ønske Dig, at den maatte være ret haard! Heida, Abner! Hører Du, Abner! Gover Du? Ja understaae Dig at aabne Bommen, inden jeg kommer ned! Jeg vil vide, hvem det er, der forstyrrer en fredelig og ærlig Familie i dens Hø, og det i en saadan Nat som denne.“

„Qvinde!“ svarede nedensfra en Stemme, der stræbte at vorde larmende og fjæk, skjøndt den Talende dog aabenbart tillige tænkte paa de mulig flette Følger. „Qvinde, jeg forbyder Eder i Lovens Navn at udsende noget som helst af Eders fjendtlige Rastevaaben. Jeg er en Borger og en fri Herre, har taget Graden ved to Universiteter, og jeg staaer paa min Ret. Bogt Eder for at gjøre forsætlig, imputeret, eller casuel Skade, eller for Manddrab. Det er jo mig, Eders Ven, amicus, Eders Ven og Medinteressent, det er jo mig, Doctor Obed Battius.“

„Hvad! sagde T, at det ikke var Ufa?“ spurgte Esther

med en Stemme, der neppe var stærk nok til at naae til den nedenfor opmærksomt Lyttende.

„Nei, jeg er hverken Aja, eller Absalon, eller nogen anden af de hebraiske Prindsler, men jeg er Obed, Rod og Stamme til dem Alle. Kvinde, har jeg ikke sagt Eder, at der for Eder staaer En og venter, der er berettiget til at fordre en fredelig og ærefuld Indbydelse. Holder I mig for et Dyr af Amphibiernes Klasse, og troer I, at jeg kan haandtere med mine Lunger, som en Smed med sin Blæsebælg!“

Naturforskeren kunde imidlertid længe have anstrængt sine Lunger, hvis Ester havde været hans eneste Tilhørerinde. Skuffet og mismodig havde hun allerede søgt sit Leie, og med et Slags Eigegyldighed lavede hun sig til at sove. Men Abner, der stod Skildevagt nedenfor, var ved Skriget bleven opstrækket af sin meget tvetydige Stilling; da han var kommen til saa megen Bevidsthed, at han tydelig kunde gjenkjende Lægens Stemme, blev denne indladt med saa lidt Ophold som muligt. Doctor Battius arbejdede sig igjennem den snævre Indgang med en besynderlig Utaalmodighed, og begyndte allerede at bestige den besværlige Brink; men da han kastede et Blik paa Dørvogteren, blev han staaende, og med en Mine, hvori der efter hans egen Mening laae al mulig Autoritet, bemærkede han:

„Abner! der yttres sig farlige Symptomer paa

Søvnfyge hos Dig! Det viser sig i Særdeleshed tydeligt ved din megen Tilbøielighed til at gabe; og det kan let blive farligt ikke allene for Dig, men tillige for din Faders hele Familie!”

„Nei, deri tager I mærkelig Feil, Doctor,” svarede Rnegten og gabede som en doven Løve, „jeg har ikke paa nogen Deel af mit Legeme noget Symptom til den Sygdom, som I der nævnede, og hvad min Fader og Børnene angaaer, saa mener jeg, at de for flere Maaneder siden ere færdige med Kopperne og Mæslingerne.”

Fuldkommen tilfreds med sin korte Formaning, havde Doctoren allerede overvundet den halve Deel af de Vanstkeligheder, der vare forbundne med at stige op, førend den betænksomme Abner var færdig med sin Retfærdiggjørelse. Paa Toppen ventede Dbed ganske vidst at træffe sammen med Esther, paa hvis Tungefærdighed han ofte havde haft bittre Prøver, og fra hvem han altid holdt sig i sky Afstand, saa at han aldeles ikke længtes efter at hun skulde fornye sit Angreb. Læseren ahner, at han heri blev behagelig skuffet. Doctoren gik med sagte Skridt og saae sig bestandig ængstelig over Skuldrene, som om han frygtede for Noget, der endnu var værre end Ord. Saaledes tog han sin Retning lige henimod det Sted, der ved den almindelige Udde-ling var anvist ham til Sovested.

Men istedetfor at sove, blev den værdige Naturforsker siddende opret, og estertænkte alt, hvad han i Dag havde seet og hørt, indtil en Bevægelse fra hans nærmeste Naboerske, Esthers Aflukke underrettede ham om, at dets Beboerinde endnu var vaagen. Da han indsaae, at det var nødvendigt at gjøre Noget, som først kunde dølge den qvindelige Cerberus i Søvn, førend han selv udførte sit egentlige Forehavende, fandt Doctoren sig tvungen til at begynde en Samtale, hvor nødig han end vilde i Collision med hendes Tunge.

„Det lader ikke til at I sover, min kjære og værdige Misses Busch,“ sagde han og søgte at smigre hendes Egenkjærlighed ved dette Ord=Plaster. „Det lader til at I ikke har nogen god Hvile, min fortræffelige Bertinde. Er der maaskee Noget, hvormed jeg kan raade Bod paa Eders Ildebefindende?“

„Hvad vilde I maaskee give mig?“ brummede Esther. „Maaskee et spansk Flue=Plaster, for at bringe mig til at sove!“

„Nei, intet Plaster, eller, som jeg heller hører, Kataplasma. Men hvis I føler Smertes, saa er der nogle hjertestyrkende Draaber, og naar I tager dem i et Glas af min Cognac, vil I faae Ro, hvis jeg ellers forstaaer mig noget paa materia medica.“

Doctoren vidste nok, at han havde angrebet Esther

fra hendes svage Side, og da han aldeles ikke tvivlede om, at hun jo vilde tage det, han havde foreskrevet, gav han sig øiebliklig ifærd med at tilberede Medicinen. Da han bød hende Drikken, modtog hun den vel med en modbydelig, frastødende Mine, men i det hun saae sig om, nedslugte hun den paa en Maade, der noksom viiste, hvor meget Patientinden ønskede den. Hun mumlede sin Tak, og Lægen satte sig taus ned, for at iagttage hvad Virkning denne Dosis gjorde. I mindre end en halv Time blev hendes Mandedræt stedse dybere, eller, som Doctoren selv vilde have udtrykt sig, saa abstract, at, hvis han ikke havde vidst, hvor naturligt det var at tilskrive denne Søvnagtighed den mægtige Dosis Spiritum, der var forsat med Brændeviin, maatte han tilsidst have sat Mistillid til sin egen Recept. Da denne ellers saa aarvaagne Kone var falden i Søvn, var Stilheden rundt om ganske almindelig.

Nu ansaae Doctor Battius det for passende Tid at reise sig, og saa stille og forsigtig, som en natlig Røver, at stjæle sig ud af sit Kammer, eller rettere sagt, sit Hul, thi bedre Navn fortjente det ikke, og hen til det nærmeste Sovested ved Siden af. Her gav han sig Tid til at forvisse sig om, at alle nærmeste Naboer laae begranne i en dyb Søvn. Overbevist herom, nølede han ikke længer, men begav sig paa den halsbrækkende Wei til den høiere Klippeflade. Hvor for-

sigtigt han end gif, skete det dog ikke uden Larm. Da han allerede ønskede sig til Lykke med ganske at have fuldført sin Hensigt, og just satte Foden paa den øverste Klipperand, greb en Haand ham uventet ved Kjolkefjødets, og gjorde paa eengang Ende paa hans videre Fremskriden, som om Ismaels gigantiske Kraft selv havde lænket ham til Jorden.

„Er der Noget syg i Teltet,” hviskede en blød Stemme ham i Øret, „siden Doctor Battius bliver faldet paa dette Klokkeslet?”

Saa snart Doctor Battius's Hjerte var kommet tilbage igjen fra den hurtige Fremtrængen til hans Strube — thi maaskee en Lærd, der var mindre bekjendt med den animalske Formation, end Obed Battius, havde saaledes udtrykt med 7 Ord den overordentlige Bevægelse, der ved denne overraskende Hindring bemægtigede sig ham — fandt han igjen Kraft og Besindelse til at give et Svar, men gjorde herved, saavel af Frygt som af Klogskab, meget forsigtigt Brug af sin Stemme.

„Min værdige Nelly! jeg er høilig glad over at det ingen Anden er end Dig. Stille, Barn, stille! Skulde Ismael faae Nys om vores Plan, vilde han ikke et Dieblisk tage i Betænkning at styrte os Begge ned fra Klippen. Stille, Nell, stille!”

Doctoren sagde dette i afbrudte Sætninger, og skred bestandigt videre frem; men nu, da hans Tale var

tilende, var han og hans Tilhørerinde kommen til den øverste Høide.

„Dg nu, Doctor Battius,” spurgte Pigen alvorlig, „tør ieg vide Grunden, hvorfor I udsætter Eder for den Fare at flyve ned fra denne Høide uden Vinger, og sikkert paa Eders Halses Beføstning?”

„Intet skal blive skjult for Dig, min tro og værdige Nelly; men er Du ogsaa vis paa at Ismael ikke vaagner?”

„Vær ikke bange for ham. Han sover til Solen skinner paa hans Dienlaage. Men der er alene at frygte for min Tante!”

„Esther sover!” svarede Doctoren betydningsfuld. „Ellen, Du har i Dag havt Vagt paa Klippen?”

„Dertil havde jeg Befaling.”

„Har Du seet Bisonen, Antilopen, Ulven og Hjorten som sædvanlig, Dyr der høre til ordines, pecora, belluæ og fera?”

„Ja jeg har seet nogle af de Skabninger, I nævne i vores eget Sprog, men det indianske Sprog forstaaer jeg ikke.”

„Men der er dog en ganske forskjellig ordo, som Du ogsaa har seet. En primas — ikke sandt?”

„Det kan jeg virkelig ikke sige, jeg kjender ikke noget Dyr af dette Navn.”

„Ikke, Ellen? Du taler med en Ven. Af genus, homo, mit Barn?“

„Hvad jeg endogsaa kan have seet, saa har jeg dog bestemt ikke seet en *Vespertilio horribi* —“

„Stille, Ellen, din Livlighed vil forraade os. Siig mig, Pige, saae Du ikke nogle bipedes, saakaldte Menne-ster, som vandrede om paa Steppen?“

„Jo jeg gjorde. Min Oncle og hans Sønner vare paa Bøffeljagt til Solen begyndte at dale.“

„Jeg seer, at jeg maa tale Modersmaalet, for at blive forstaaet! Ellen, jeg meente af species: Kentucky.“

Skjøndt Ellen blev saa rød som en Rose, skjul-tes denne Rødmen dog af Mørket. Hun dvælede et Dieblif, samlede det behørige Mod og sagde i en afgjørende Tone:

„Hvis I ønsker at tale i Gaader, Doctor Bat-tius, saa maa I see Eder om efter en anden Tilhører. Spørg mig i godt Engelsk, saa skal jeg ærlig svare Eder i samme Sprog.“

„Jeg reiste ind i Orkenen, som Du veed, Kelly, for at opsøge Dyr, der hidtil vare skjulte for Wi-denskabernes Die. Iblandt Andre opdagede jeg en primas af genus: homo, og species: Kentucky, som jeg benævnedes Poul —“

„Stille, for Himlens Skyld!“ afbrød Ellen ham.
 „Sagtere, Doctor, sagtere, ellers hører man os!“

„Poul Hoyer, der efter sin Haandtering er Bisamler,“ vedblev den Anden, „nu bruger jeg det reent-
 engelske Ord — og bliver forstaaet?“

„Fuldkomment, fuldkomment!“ svarede den forventningsfulde Pige, der i sin Forvirring neppe traf Beirret.
 „Men hvad er der paa Færde? Sagde han Eder, at I skulde stige op paa Klippen. Han vidste jo selv Intet; thi den Ged, jeg aflagde min Oncle, holdt min Mund lukket!“

„Ja, men nu er der en Anden, som ingen Ged har aflagt, der har opdaget Alt. Jeg vilde ønske, at det Tæppe, der er hængt for Naturens Hemmeligheder, med lige saa megen Virkning kunde drages bort fra dennes skjulte Skatte. Ellen Ellen! Den Mand, med hvem jeg i min Uvidenhed har indgaaet et Compactum eller en Forening, har nederdrægtigt forglemt alle Verlighedens Forpligtelser. Din Oncle, mit Barn —“

„I mener Ismael Busch, som har min Farbroders Enke til Kone!“ svarede den fornærmede Pige lidt stolt. „I Sandhed, det er grusomt at dable mig for en Forbindelse, som Tilfældet har knyttet, og som jeg usigelig gjerne afbrød for stedse!“

Den ydmygede Ellen kunde ikke sige Mere, men hun sank ned paa en Klippebænk, og begyndte at hulke

saaledes, at hendes Stilling derved blev mere betænkelig. Doctoren mumlede nogle Ord, der baade skulde være en Undskyldning og en Erklæring; men førend han havde faaet Tid til at fuldende sin Retsfærdiggjørelse, stod hun igjen op og sagde med den største Bestemthed:

„Jeg kom ikke herhid for at bortøse min Tid med taabelig Graad, og I ikke heller, for at forsøge, hvorledes man kan stille den. Hvad bragte Eder altsaa hid?“

„Jeg maa see det i Teltet boende Bæsen?“

„Gaa veed I altsaa hvad det indeholder?“

„Jeg skulde mene at være underrettet derom; jeg bringer et Brev, som jeg egenhændigt maa overlevere. Er det Bæsen et quadrupes, saa er Jesmael en Mand, der er sin Forpligtelse tro, er det et bipes, ligegyldigt om med eller uden Binger, saa er han falsk, og vort Compactum har Ende.“

Ellen gav Doctoren et Tegn til at vente i Stillehed, hvor han stod. Hun smuttede derpaa ind i Teltet, hvor hun blev i flere Minuter. Den Ventende forekom denne Tid ualmindelig lang og piinlig; da hun endelig kom tilbage, greb hun ham ved Armen, og begge traadte nu sammen ind i den hemmelighedsfulde Hytte.

Tolvte Capitel.

Da Familien den følgende Morgen samlede sig, vare Alle stille, mørke og gnavne. Ved Frokosten manglede den sædvanlige Disharmoni, hvormed Esther ellers pleiede at ledsage den frembaarne Mad; thi det søvndyssende Middel, som Doctoren havde givet hende, forfeilede ikke sin Virkning; hendes sædvanlige Livlighed var bedøvet. Sønerne grublede over deres Broders Fraværelse. Ismaels sammentrykte Dienbryn gav ham et alvorligt og betænksomt Udseende. Han lod et fortrædeligt Blik svæve fra den ene af Sønerne til den anden, som om han forberedede sig paa at udholde og tilbageflaae et forventet Angreb paa sin faderlige Anseelse. Midt under denne gjensidige Mistro indtog Ellen og hendes natlige Ledfager deres sædvanlige Pladser hos Børnene, uden at de opvækkede nogen Mistanke, eller foranledigede Bemærkninger. Det eneste kjendelige Tegn paa dette Eventyr var, at Doctoren tilfældigviis vendte Blikket opad mod det Høie, hvilket de Dvrige antog for en videnskabelig Betragtning af Himmelen, men det var i Sandhed kun en hemmelig Skelen hen til det klapprende Telts Sider.

Efter at Ismael forgjæves havde ventet paa at Sønernes formodede Gjenstridighed skulde tage en af-

gjørende Bending, besluttede han sig endelig til at komme frem med sin egen Willies=Erklæring.

„Ufa,” bemærkede han koldt, „skal bøde for sin pligtstridige Dpførsel. Den hele, lange Nat er forbi; og at han bliver ude paa Steppen, paa en Tid, da hans Arm og Bøsse skulde gjøre Sit ved et muligt Overfald af Siouxerne, er endog uforsvarligt, om han end vidste os sikker for enhver Fare.”

„Skaan dine Lunger, kjære Mand,” sagde hans Kone, „skaan dine Lunger, Du kan maaskee endnu komme til at behøve dem, og gaae længe og raabe paa din Søn, uden at han giver Dig noget Svar.”

„Det er desværre en afgjort Sag, at der gives qvindagtige Fædre, der tillade deres Drenge at spille Herrer over de Gamle; men Du, gamle Esther, Du skulde dog have lært at kjende mig bedre, og vide, at i Ismael Busch's Familie finder saadant Noget ikke Sted.”

„Ja vist! Du er en Eisensresser mod dine Børn, naar det kniber. Det er mig velbekjendt, Ismael. Dette Sindelag har Du fulgt, og allerede jaget een af dine Sønner bort fra Dig paa en Tid, da vi havde ham mest nødig.”

„Fader!” sagde Abner, hvis dorste Natur endelig havde arbejdet sig op til det Mod, at vove at bryde Tausheden og give sit Hjerte Luft, „Fader! mine Brø-

bre og jeg have saa temmelig besluttet at opsoege Broder Usa. Vi ere urolige for ham, og underligt tilmode ved Uvissheden om, hvorfor han har tilbragt Natten paa Steppen istedetfor i sin Seng, hvor vi dog Alle vide at han helst havde været."

"Aah!" mumlede Abiram, "Drengen har vel skudt en Raabuk eller maaskee endog en Bøffel og vaaget ved Dyret, for at Ulvene ikke skulde snappe det bort i Nat. Vi ville strax see ham komme eller idet mindste høre ham raabe, at der skal komme Noget, for at hjælpe ham at bære Byrden hjem."

"Jo nu skal man see," afbrød Esther ham, "at en Søn af mig raaber om Hjælp, for at kaste en Raabuk op paa Skulderen, eller skjære en Bøffel i Stykker. Og Du, Abiram, taler som En, der ikke veed hvad han siger. Har Du ikke sagt, at de Røde endnu igaar lode sig see i Nærheden?"

"Jeg?" raabte Broderen hæftigt, som om han var bange for at erkjende en Feiltagelse. "Ja, jeg har sagt det igaar, og jeg siger det endnu i Dag; og Du skal faae at see, at det er sandt. Tetonerne ere i Nærheden af os; og jeg ønsker, at Drengen maa have undgaaet dem."

"Det synes mig," sagde Doctor Battius med den sindige og værdige Tone, som man pleier at antage, naar man tilfulde har overtænkt en Sag, og foredra-

ger Resultatet af sin Mening, „det synes mig, der dog er temmelig bekjendt med den Maade, hvorpaa Indianerne føre Krig, især i disse fjerne Egne — det synes mig, der dog, uden at rose mig selv, er trængt temmelig dybt ind i Naturens Hemmeligheder — det synes mig, siger jeg, i al Ydmyghed, og jeg finder mig tilbøielig til at afgive min Dom derhen: at, hvis der i en Sag af saa stor Vigtighed, som denne, findes nogen Tvivl, da er det allerbedst og visest, at løse og opklare den.”

„Jeg vil ikke vide noget af Eders Doctorering, Hr. Doctor!” raabte den fortrædelige Esther, „og jeg vil heller ikke vide noget af Eders Jur og Sammenrøringer i vor Familie, der, Gud ske Lov, er rast; hører I det? Jeg seilede ikke det mindste, undtagen at jeg var kommen lidt ud af min Orden ved at tunle Drengene, og strax var I der ved Haanden med Eders forbandede Medicin, der endnu ligger mig saa svært paa Tungen, som et Punds Vægt paa en Bies Binger.”

„Har Midlet virket?” spurgte Ismael tort. „Der maa have hørt en god Dosis til at kunne virke føleligt paa gamle Esthers Tunge, eller endog falde den svær.”

„Min Ben,” vedblev Doctoren, og bevægede Haanden frem og tilbage mellem ham og den opbragte Hus-

moder, „at Midlet ikke har været tilstrækkeligt til at bevirke alt det, der nylig er blevet sagt om samme, beviser netop den gode Esthers lille Udfald imod mig. Men for at komme tilbage til den fraværende Ufa. Det er tvivlsomt, hvad der er mødt ham. Jeg gjør det Forslag, at hæve denne Tvivl, thi i Naturvidenskabben er Sandheden stedse et desideratum principale. Jeg tilstaaer ogsaa, at i nærværende Tilfælde, hvor der gives et Vacuum, en Tomhed nemlig i vor Visshed, og hvor Physikens Love ikke ere tilstrækkelige, der synes det mig, at det er mere hensigtsmæssigt at tage sin Tilflugt til de materielle Beviser, end til de mere haandgribelige.”

„Bryd Jer ikke om ham! Bryd Jer ikke om ham!” raabte Esther, da hun syntes at bemærke, at de Andre agtede paa hans Tale, skjøndt det ikke var klart, om den Opmærksomhed, de stænkede ham, var en Følge af at de vare enige med ham i hans Forslag, eller af at de bestræbte sig for at bringe Mening i hans uforstaaelige Tale. „Bryd Jer ikke om ham, ethvert af hans Ord er et forbandet Medicament.”

Med Beskedenhed lagde Ellen sig derimellem: „Doctor Battius vil sige at, da nogle af os frygte for at Ufa er i Fare, og Andre ikke dele denne Frygt, saa skulde hele Familien bryde op, og et Par Timerstid søge efter ham.”

„Ja, er det hans Mening?” raabte Moderen, „nu

faa har saamænd Doctor Battius meer Forstand, end jeg troede. Ellen har Ket, Ismael, og hvad hun der siger det skal og maa skee. Jeg vil selv tage en Bøsse paa Skulderen, og vee den Røde, der kommer mig i Sigte. Igaar har jeg for første Gang fingernet med Trykkeren, og hørt en Indianers Hyl. Hvad har jeg at frygte for?"

Esthers Mod var en Spore til det Seiersraab, der opvækkede de dorste Sønner. De stode samtlige op, og tilbøde sig at understøtte denne kjække Beslutning. Ismael var klog nok til at give efter for en Opbrusning, som han ikke med Nytte kunde modsætte sig. Efter faa Minuters Forløb viiste Konen sig med Bøssen i Armen, beredt og færdig til i egen Person at anføre dem af hendes Børn, der vare sindede at følge hende.

„Lad Hvem der vil blive hos de Smaa," sagde hun, „og Enhver, der ikke har et Kyllingehjerte, følge mig!"

Ismael hvisttede til Abiram med et Blik paa Teltet: „Vi maae dog ikke lade den Bolig være uden Bevogter!"

Denne studsede, saasnart han hørte denne Bemærkning, og svarede hurtigt: „Jeg bliver tilbage for at bevogte Leiren."

En halv Snees Stemmer hævede sig herimod.

Han maatte nødvendig være med, for at vise de Steder, over hvilken Fienden var draget. Hans frigerste Søster hørtes frem for Alle, og kaldte ham en Kvinde. Abiram vilde vægre sig, men maatte dog give efter, og Ismael gjorde en ny Disposition til at forsvare denne Plads, der efter Alles Mening ikke kunde sikkes formeget.

Han tilbød først Doctor Battius Commandant-Posten, men peremptorisk og paa en stolt Maade afflog han denne tvivlsomme Ære, og verlede derved tillige nogle Forstaaelses-Blik med Ellen. Nu blev der intet andet tilbage for Ismael, end at udvælge denne Pige selv til Castellan, og ved Overdragelsen af denne vigtige Post at anbefale hende Forsigtighed og meddele hende Forholdsregler. Da dette foreløbige Punkt var bragt i Rigtighed, indrettede de unge Mænd Forsvarsmidlerne og Nødsignalerne, der for en saa svag Besætning vare dobbelt nødvendige. Paa Standen af den øverste Flade, bleve Steenmasser opdyngede, og anbragte saaledes, at det blev den svage Ellen og hendes Medhjælperinder muligt, efter Godtbefindende at nedrulle dem, paa Dem, der muligt forsøgte at klavre op ad den snævre og steile Sti, som vi allerede ofte have omtalt. Desuden bleve alle Tilgange saa stærkt befæstede og spærrede, at det syntes at være umuligt at gjenembryde dem. Mindre Stene og Rasteredskaber bleve sammenbragte

paa Steder, hvor Faldet og Nedrullingen kunde gjøre dem farligt for Angriberen. Endelig sammenhobede man tørt Løv og Grene til Bedækning paa den øverste Klippespids, for at give den et vildt Udseende, saa at der, selv efter den vanskelige Faders Dom, Intet syntes at være blevet forsømt til Stedets Sikkerhed.

Da nu Leiren var sat i Forsvarsstand, brød det Parti op, der, saa at sige, skulde gjøre Udfaldet, og begav sig paa Veien til den piinlige Undersøgelse. Esther anførte, som sagt, i egen Person Fortroppen. Hun var halv mandligt klædt, og med sin Bøsse, ligesom de Andre, saae hun ikke ud til at være nogen slet Anfører for den Hob af vilde bevæbnede Grændsemænd, der udgjorde Midten og Bagtroppen af denne lille Hær.

„Nu, Abiram!“ raabte Amazonen med en Stemme, der af en meget simpel Grund, ved den anstrængte Brug af hendes unaturlige Lunger, var bleven stingrende og raa; „nu, Abiram, hold nu Næsen lavt og lugt; viis Dig nu som en dygtig dresseret og tillært Sporhund, viis hvad Du duer til. Bring os paa den rette Veie. Det var Dig, der først traf paa Spor og Trin af indianske Moccasiner. Lad nu Andre drage Fordeel af din Wiisdom og Klogskab; kom, kom i Spidsen, anfør os som det sømmer sig en tapper Mand.“

Broderen, der altid tilkjendegav, hvormeget han rettede sig efter Søsterens Anseelse og Willie, viiste sig ogsaa føielig her. Dog laae der denne Gang saa megen Modstand i hans Estergivenhed, at det ikke undgik de ellers saa tankeløse og uopmærksomme Søners Spot. Ismael selv, deres Fader, bevægede sig blandt disse langsomme Bæsjener, som En, der kun lovede sig Lidet eller Intet af at opsoge Usa, og hvem det i Grunden var ligegyldigt, om det lykkedes eller ikke. Paa denne Maade rykkede Hoben fremad, indtil Fæstningen var sunken saa dybt og saa langt bag ved dem, at den kun var tilsyne, som et fjernt lille Skypunkt. Hidtil vare de Alle tause gaaede fremad og temmelig hurtigt; men da de vare stegne op og ned ad den ene lille Bakke efter den anden, og Intet fandt, som i mindste Maade kunde afbryde Udsigten eller det Heles Censformighed, var det ikke længer Esther muligt at holde sin Tunge og sin Uengstlighed i Tømme. Ismael besluttede ogsaa at gjøre Holdt, og i det han stødte sin Bøssesolbe mod Jorden, gjorde han den Bemærkning:

„Det er nok. Spor af Bøssler, Hjorte og Raadyr er her i Mængde, men hvor ere de Fodspor af Indianere, som Du vil have seet, Abiram?“

„Længer hen imod Vesten,“ var Svaret, og han viiste derhen med Haanden. „Dette er det Sted, hvor

jeg fandt Sporet af den Bue, jeg skød, og først læn= ger hen traf jeg Fodspor af Tetonerne:"

"Der har Du da gjort et blodigt Stykke Arbeide," raabte Faderen, og viiste paa de Pletter, der endnu vare at see paa hans Svogers Klæder, pegede til= lige for Contrastens Skyld med en triumpherende Mine paa sine egne. "Her paa dette samme Sted har jeg gjort det af med to Hinder og en letsodet Kalv, uden at plette mig med en eneste Blodsdraabe, og Du, elendige Pralhans, seer ud, som om Du havde arbeidet for Esther og hendes Døttre som en udlært Slagter. Kom, Børn, jeg siger Eder, vi ere gaaede langt nok. Jeg er altfor gammel, til at jeg ikke nok skulde vide Kjendetegnene paa Snigveiene; her har der ikke været nogen Indianer, siden den sidste Regn faldt. Følg mig, jeg vil endnu skyde et Stykke Bildt, for at vi dog kunne have Noget for vor Umage."

"Følg mig" raabte Esther, gjentagende hans: "følg mig," og skred rast fremad. "Jeg er i Dag Anfører, og jeg vil og byder det. Hvem tilkommer det meer end Moderen at anføre Troppen, naar der søges om hendes Barn?"

Ismael vendte sit Blik med et skaanende Medli= denheds=Emil mod sin uimobstaaelige Hustru. Da han bemærkede, at hun allerede havde taget en anden Vej, end den, han og Abiram havde foreslaet, vilde han

ikke spænde sin Overmagts Strænge alt for høit, og, skjøndt ugierne, gav han efter for hendes Willie. Men nu reiste der sig en Modstand fra en anden Side. Doctor Battius, der hidtil havde været en tro, stum og estertænk som Ledfager af Konen, fandt for godt, at hæve sin svage Stemme og gjøre Modforestillinger. „Jeg er ganske af samme Mening, som Eders Ledfager paa Livets Bane, gode og ædle Mistres Busch, naar han paastaar, at Get eller Andet har bedaaret Abirams Indbildningskraft, og ladet ham see Symptomer af Spor og Fodspor, som ikke i Virkeligheden vare til.”

„J kan selv være en Symptom!“ afbrød Brusthovedet ham. „Her er ligesaa lidt Tid til at udframme Eders Bogsnak, som her er Sted til at holde stille og nedsluge Eders Medicinjur. Er J stiv og træt? Godt, saa siig det uden Omsvøb, som det sømmer sig en Hædersmand, og sæt Eder her midt paa Heden paa B . . . n, som en Hund, der har, ondt i Poterne og pleier sin Rolighed.”

„Jeg er fuldkommen af den Mening,” svarede den Naturkyndige med megen Koldsindighed. Han fulgte ogsaa punktlig og bogstaveligt hendes Raad, saa at Esther maatte lee af ham. Men dette hindrede ham aldeles ikke i at nedlade sig i Mag paa en Træstub, som han strax begyndte at undersøge videnskabeligt, for at Naturhistorien ikke skulde gaae glip af en Tilvæxt, og

han selv ikke skulde forbigaae en Anledning til at gjøre en ny og vigtig Tjeneste. „Jeg ærer,” vedblev han, siddende, „som I seer, Eders fortræffelige Raad, Mistres Esther. Gaae og søg Eders Hjertes Barn, medens jeg bliver siddende her og søger, hvad der endnu er bedre end et Barn, nemlig en dybere indtrængende Kundskab i det store Naturarchivs Hemmeligheder.”

Konen besvarede hans Tale med en huul, modbydelig, foragtelig Latter. Selv hendes tungnemme Sønner fandt det Umagen værdt, da de gik forbi hans Sæde, at udtrykke den i Betragtninger hensunkne Naturforsker deres Foragt med et haanligt, megetsigende Smil. Inden faa Minuter havde Toget naaet den næste Ophøining, og da det var forbi denne, var Doctoren ganske overladt til sine nyttige Forskninger.

Endnu en halv Time forløb. Esther ilede stedse foran og fortsatte den, efter Udseende, unyttige Søgning. Dog bleve Standnings-Pauserne hyppigere, hendes Dæmpe ubestemt og ustadigt omkring; pludselig hørtes Fodtrin, som raslede hen over Jorden. Et Dieblif efter faae man en Buß springe hen imod Høien, og neddække sig i Dybden, hvor Naturforskeren sad. Bildtet strøifede saa pludselig og uventet forbi, og Jordens Ujevnhed kom det saa godt tilpas, at Mændene ei engang fik Tid til at tage deres Bøser fra Skulderen,

thi da de havde gjort det, var Dyret allerede ude af Skud.

„See, see Ulven!” raabte Abner, halv ærgerlig over at Fangsten var undsluppen dem, og pegede paa nok et Dyr: „See Ulven! et Ulvestind er heller ikke at foragte til Dækken i en Vinternat; see! der kommer den sultne Djævel løbende!”

„Holdt!” raabte Ismael og hindrede Sønnens Skud: „Det er ikke en Ulv, det er en lys levende Hund, som Du og jeg ere Mennesker. Vi have Jægere i Nærheden; see, der kommer endnu en Hund!”

Han havde neppe udtalt, før begge Hundene satte forbi efter Bukken, i idel Tver for at løbe hinanden forbi. Den ene var en gammel Hund, hvis Kræfter endnu syntes at understøttes af en rosværdig Bestræbelse for ikke at blive tilbage; det andet Dyr var en ung Hund, der uden Skade for den hidrige Forsøgning tillod sig ungdommelige Gasser og Spring. Begge løb i fuld Strækning; med Snuderne iveiret som ægte Jagthunde. Allerede vare de forbi som et Lyn, allerede saae de Bukken paa den næste Ophøining foran dem, og satte efter den med aaben Glab, da pludselig den unge Hund sprang ud fra Linien, udstødte en skrigende Lyd, og studsede. Hans gamle Ledfager, der alene var løbet et Stykke foran, standsede ogsaa, og vendte udmattet og pustende til det

Sted, hvor hiin, siden Standsningen, løb om i en Kreds, hvorved den bevægede sig hurtigt og ligesom ude af sig selv, og gjennemløb stedse paa ny Kredsen af sine egne Fodspor, gjentagende sit Skrig i en fort og afbrudt Gjøen.

„Det maa være en stærk Lugt,” sagde Abner, der tilligemed de Øvrige opmærksomt havde betragtet alle disse Bevægelser, „naar den kan bringe to saa vel afrettede Dyr ud af deres første Spor.”

„Skyd den ihjel!” raabte Abiram. „Jeg vil bande paa, at Hunden tilhører den gamle Bildtfanger, der har viist sig som vores dødelige Fiende. Det er hans Kjøter!”

Skjøndt Esthers Broder gjorde dette Mord = Forflag, lod det dog ikke til, at han selv var færdig til at skyde, snarere syntes den samme Forbauselse at have bemægtiget sig ham, som den hele øvrige Familie, hvilket ogsaa var synligt i hans stive, døde og bestyrkede Blik, og ligeledes i de Andres mere livlige Træk. Saaledes blev der ikke givet Agt paa hans blodige Raad; man overlod Hundene til deres egen uforklarlige Drifts Tilskyndelser, og lagde ingen Hindringer i Veien for deres Bevægelser.

Efterat man en Tidlang havde seet til, fandt Ismael for godt at bruge sin Myndighed, og paatog sig

at gjøre en Ende paa dette Dptrin, ved at drage sine Børn bort fra dette Skuespil.

„Kom, Dreng, Kom. Vi ville gaae videre, og lade Hundene til deres egen Glæde istemme og fortsætte deres Musik.“ Dette sagde han i den koldeste Tone af Verden, og tilføiede: „Jeg vilde skamme mig ved at berøve et Dyr Livet, fordi dets Herre har trængt sig for nær ind paa mig og søgt at udforske mig. Kom, Dreng, bort herfra; vi have for os selv nok at gjøre med vore Hænder, uden at vi behøve at befatte os med vore Naboers Jagtvæsen.“

„Ikke bort herfra! ikke af Stedet!“ raabte Esther med en Tone, der kunde have gjort hende til en Sybille. „Jeg siger Eder, ikke bort herfra, mine Børn. Der ligger en Betydning, et Barsel i denne Omstændighed. Saasandt jeg er en Kvinde og Eders Moder, vil jeg vide Besked om Sagen!“

Med disse Ord svingede Konen sine Baaen med en Mine, der ikke forseilede sin vilde, hemmelige Indflydelse. Hun ilede øieblikkeligt foran hen til det Sted, hvorfra Hundene vare vegne, og hvor de i eet væk havde opfyldt Luften med deres langtrukne, medlidenshedsfulde Hyl. Hele Hoben fulgte efter, Nogle, fordi de vare for dorste til at modsige, Andre, af Lybighed mod hendes Befaling, og Alle, mere eller mindre grebne af dette usædvanlige Dptrin.

„Siig, Abner, siig Abiram, Ismael! siig mig,” raabte Qvinden, da hun stod stille og havde naaet Stedet, hvor Jorden var nedtraadt, sammenstampet og besprængt med Blodpletter, „siig mig, I, som ere Sægere, hvilket Dyr har her blødt og her fundet sin Død? Tael! I ere Mænd og vante til saadanne Tegn! Siig mig, I Alle, er dette Ulve- eller Panther-Blod?”

„En Bøffel har det været,” tog Faderen Ordet, og saae med Kulde hen paa de Spor, der syntes hans Kone saa frygtelige, „et ædelt, prægtigt Dyr. Her ere endnu Mærker af Hovene, som det i Dødskampen har flaaet i Jorden, og der har den revet Jorden op med sine Horn. Det maa have været en stærk og modig Bøffel.”

„Men hvem har nedlagt den?” spurgte Esther. „Mennesker? hvor er da Affaldet? Ulve? men Ulve æde ikke Huden. Siig mig, I Mænd og Sægere, er dette Blodet af et Dyr?”

„Dyret har maattet bløde her, og har siden flæbt sig frem over Høiene til Dybden,” sagde Abner ved sin Tilbagekomst, thi han havde begivet sig noget bort fra de Andre. „See der! en Sky af Fugle svæver over Kadselet!”

„Intet Kadselet,” sagde Faderen, „Dyret lever endnu. Hvis det var dødt, vilde allerede Ravnene have bemægtiget sig sit Bytte. Efter Hundenes Bevægelser at dømme, maa det have været et glubende Dyr, som jeg

formoder, en hvid Bjørn fra de øvre Bænde. Man siger, at de have et uhyre seigt Liv."

"Na, lad os gaac hjem," sagde Abiram. "Der kan her være Fare; og det er ikke raadeligt at give sig af med et glubende Dyr. Betænk, Ismael! Fare og ingen Fordeel!"

Ynglingerne smilede ved det nye Beviis paa Dufelens allerede for længe siden velbekjendte Frygtsomhed. Den Eldste af dem gik endnu videre, og plumpede frem med de Ord: "Jeg vil tage Dyret med og indespærre det i Buret tilligemed det andet Dyr, vi føre med os, saa kunne vi med dobbelt Fordeel gaac tilbage til vore forrige Etablissementer, og fremvise vore skionne Raariteter og drage om med vore seeværdige Dyr i Kentucky."

Et mørkt og truende Blik af Faderen var tilstrækkeligt til at bringe den unge Mand til at forstumme. Vel verlede han halvt oprørsk, hemmelige Blik med Brødrene, men fandt det dog ikke raadeligt at mukke. Istedet for at følge Abirams Raad, satte hele Skaren sig i Bevægelse, og gjorde først Holdt, da den kun vare saa Alen borte fra Krattet, der var omgivet af høit Græs.

Hele Egnen havde imidlertid et saa raat og vildt Udseende, at det vilde have gjort et dybt Indtryk paa mere modtagelige Gemytter, end den udvandrede Fami-

lies, men selv denne blev derved intet mindre end ligegyldig. Himlen var, som sædvanligt paa denne Aars-tid, bedækket med mørke Skyer, og uhyre Flokke af Vandfugle gennemstrøg larmende Luften, i en Retning henimod de fjerne sydlige Blande. Vinden havde reist sig og blæste, snart lavt, uimodstaaelig, i hæftige Stød hen over Sletten, og bortrev Alt med sig, snart rasede den i de høiere Lustegne, som om den vilde drive sit Spil med Skyerne, jagede dem, drev dem omkring i Hvirvler, rullede dem sammen i store Masser over hverandre, og fremstillede et rædsomt Skuespil af Dyrer i Luften. Over de lave Hedelyng søgte de flaggrende Fugle Beskyttelse, de kunde neppe holde sig i Luften; snart i Strid med en Bindstrøm, holdt de sig saa nær ved Jorden som muligt, for at modstaae dens Magt, snart hævede de sig høiere op fra Krattet, som de dog ikke vilde forlade, fordi Dine og Instinct sagde dem, at de maatte bevogte Stedet saa længe indtil Timen slog, der overleverede dem deres Bytte. — Ismael stod nogle Minuter med sin Kone og sine Børn, tæt sammentrængte, forbausede over dette Syn, der tillige opfyldte Hæmmen med de besynderlige Følelser af den Frygt, som en Døds-Stilhed frembringer. Endelig brød Esthers Stemme Tausheden, og erindrede de forstummede Tilskuere om, at det var nødvendigt at løse deres Tvivl, paa en mere hæderlig Maade for deres

Mandighed, end ved uvirksomt at betragte Gjenstandene. „Kald ad Hundene!“ raabte hun, „kald dem tilbage og slip dem ind i Krattet. Hvis I ikke har mistet det Mod, som jeg veed er Eder medfødt, ere I jo nok til at betvinge alle Bjørne Besten for den store Flod. Endnu engang, kald paa Hundene, Enoch, Abner Gabriel! Har da det Underværk gjort Jer baade døve og stumme?“

En af Ynglingerne gjorde, hvad Moderen begjærede. Det lykkedes ham at kalde Hundene bort fra Stedet, som de ikke havde ophørt at omkredse; derpaa førte han dem til Kanten af Krattet.

„Hids dem derind,“ raabte Moderen, „jag dem derind, Dreng, og I, Ismael og Abiram, hvis der skulde vise sig noget Farligt, saa beviis med Eders Bøsser, at I ere gode Grændsemænd; eller mangler der Eder Mod, saa vil jeg for alle Børnenes Dine gjøre Eder tilskamme.“

Hidtil havde Sønerne koblet Hundene, men paa Moderens Opfordring slap de dem løs, og dreve dem ind med de sædvanlige Hidsetoner. Men det led til at noget Overordentligt holdt den gamle Hund tilbage; eller at en eller anden Følelse, eller Erfaringen forbød ham raske Foretagender: Da han nemlig kun var nogle faa Favne borte fra Kanten af det lave Buskværk, standsede han i Løbet, skjælvede over hele Lege-

met, og syntes lige saa uskicket til at gaae fremad som tilbage. Han brød sig ikke længer om, at Ynglingerne dreve ham fremad, og han svarede dem kun med Hyl og Jamren. Et Minut igjennem studsede ligeledes den unge Hund, men, mindre erfaren eller lettere hidset, lod han sig endelig bevæge til at gaae videre frem, og trængte tilsidst ind i Krattet. Men nu hørte man et ængsteligt, forskrækket Hyl, og i næste Dieblif brød den ud Krattet, og begyndte, ligesom forhen, at omkrædse Stedet, og lige saa vildt og ustadigt. —

„Er der en Mand blandt mine Sønner“ spurgte Esther heftig. „Giv mig en anden Bøsse istedet for min Borneflint, saa skal jeg vise Eder, hvad en Grændsekvinde duer til!“

„Bliv, Moder!“ raabde nu Hnoch og Abner, „vil I see det Bæsen, saa ville vi drive det ud.“

Dette, hverken Mere eller Mindre, pleiede Sønnerne at sige selv i vigtigere Anledninger. Men naar de eengang havde brugt denne Talemaade og givet et Løfte i disse Udtryk, gjaldt det for en høitidelig Forsikkring, som de ikke for Alt i Verden vilde bryde. De satte nu med største Omhyggelighed deres Vaaben i Beredskab, og rykkede ind i Krattet. Ynglinger, der havde haft mindre hærdede Nerver end vore Grændsebeboere, vilde have skjælvnet ved dette farlige Foretagende, thi jo længere de trængte frem, desto flageligere og betænkeligere to-

nede Hundenes Hyl; Ravnene og Krager flaggrede om dem, og fløi saa nær ved dem, at de berørte de nederste Grene med deres frække Vinger. Vinden susede saa huult over den nøgne Steppe, at man skulde have troet, at Luftens Vænder vare stegne ned, for at være Vidner til denne Dydagelse.

Endogsaa for den hidtil ubøielige Esther var det et beflemlende Dieblik, da hun saae sine Sønner bøie Krattets sammenslyngede Grene fra hinanden, og dem selv forsvinde, begravne i denne Labyrinth. Der fulgte en stille, høitidelig Pause. Derpaa lød paa eengang to skarpe, høie og gennemtrængende Skrig, korte og hurtigt efter hinanden; nu indtraadte atter Rolighed og Stilhed, men endnu rædsommere og forventningsfuldere end den forrige.

„Kommer tilbage, Børn! Kommer tilbage, mine Børn!“ raabte Moderen med hele den Følelse, der havde bemægtiget sig hendes Hjerte — — —

Men hendes Stemme qualtes, og Forbauselse forstenede hele hendes Bæsen, da Krattet i det samme skiltes ad, og begge Sønnerne lode sig tilsynne, næsten lige saa blege og livløse, som hun, og nedlagde for hendes Fødder den tabte Afsas stive og affjælede Legeme. Ethvert af hans Ansigtstræk bar tydelige Mærker af en voldsom Død.

Hundene gav det sidste, langvarige Hyl; derpaa

løb de afsted, for atter at søge Vildtets forladte Spor. Fuglene stege ogsaa iveiret og opfyldte Lusten med Klageskrig, fordi de vare bleve berøvede et Bytte, som de allerede ansaae for deres, skjøndt de menneskelige Træk hidtil havde afholdt dem fra at give sig ifærd med det.

Trettende Capitel.

„Træder tilbage! træder langt bort Allesammen!” saaledes taledes Esthers hæse Stemme til Kredsen, der trængte sig om Liget. „Jeg er hans Moder, jeg har mere Ret til ham end Noget af Eder! Hvem har gjort dette? Taal, Ismael, Abiram, Abner, aabner Mund og Hjerte, og lader Guds Sandhed alene og intet Andet komme frem. Hvem har gjort denne blodige Daad?”

Faderen gav ikke en Lyd fra sig. Han stod, lænet til Bøssen, og betragtede med mørke Blik, men med tørre Dine, de mishandlede Rester af sin Søn. Saaledes var ikke Moderen. Hun styrtede ned paa Jorden, tog den Dødes kolde, fortrukne Hoved i sit Skjød, betragtede nogle Minutter de musteistærke Træk, i hvilke

den sidste Dødskamp endnu var synlig, og hendes Taus=hed var mere udtryksfuld, end de bittreste, lydelige Klager kunde have været.

Qvindens Stemme var i Sandhed stivnet til Gis. Forgjæves forsøgte Ismael at sige hende nogle Trø=stensord; hun hørte ikke derpaa; hun gav intet Svar. Sønnerne stode i en Kreds rundt omkring hende, og udtrykte paa deres egen, raae Maade, deres Deelta=gelse i Moderens Qual, og deres egne Følelser ved Ta=bet af deres Broder; men Moderen tilvinkede dem utaal=modigt med Haanden, at de skulde træde tilbage. Un=dertiden legede hendes Fingre med den Dødes forvik=lede Haar, undertiden gjorde hun sig Umage for at bringe de spændte Muskler i det blege Ansigt i en bli=dere Stilling. Saaledes har man ofte seet en kjærlig Moder bøje sig ned over det sovende Barn og med øm Haand sagte berøre de smaa Træk. Men paa eengang opstrækket fra denne oprørende Bestjæftigelse, trak hun Hænderne bort, slog dem rundt om sig, og vendte og dreiede sig, som for at søge et Middel mod det vold=somme Slag, der saa pludseligt havde berøvet hende hendes Barn, til hvilket hun ikke alene havde sat sit største Haab, men hele sin moderlige Stolthed. Me=dens hun teede sig paa denne ubegribelige Maade, vendte den ellers saa søvnige Abner sig bort fra hende, og bemærkede med en Stemme, der næsten var halv

qvalt af de usædvanlige Følelser, der samlede sig til Udbrud i hans Strube:

„Moder mener vist, at vi skulde søge de Kjendtegn, som kunne give os Oplysning om, hvorledes Aja er omkommen.“

„Oh!“ raabte Ismael, „hans Død er et Bært af de forbandede Siouxer! To Gange have de sat mig dybt i deres Gjæld, den tredje Gang skal Regningen blive afgjort!“

Sønnerne var ikke ganske tilfredse med denne Erklæring, maaskee ønskede de ogsaa at drage Dinene bort fra et Syn, der frembragte saa usædvanlige og overordentlige Følelser i deres ellers ubevægelige Hjerter; de traak sig derfor noget tildage fra Liget og Moderen, for at begynde de Undersøgelser, som denne ved sine Bevægelser saa ivrigt syntes at forlange og paa- byde. Ismael var tilfreds dermed og fulgte endog sine Børn, dog mere som En, der giver efter for daarlige Ønsker, som altsaa ikke lade sig modsiges, end som En, der lovede sig nogen Nytte deraf. Trods deres Kandsfattigdom vare de unge Folk dog saa vel erfarne i Alt, hvad der angik deres Levemaade, at de med Kyndighed og Skarpsindighed kunde anstille en Undersøgelse som denne, der beroede saa meget paa Tegne og Spor, der stode i Forbindelse med Jagtvæsenet. Saaledes gik det

til, at denne sørgelige Forretning blev drevet med Færdighed og Indsigt.

Abner og Enoch vare allerførst enige om Stillingen, hvori de havde fundet Liget i Krattet. Den var mere siddende end liggende, med Ryggen støttet mod en tæt sammenvokset Busk. I den fast sammentrykte Haand holdt han en afbrudt Ellegreen. Denne Stilling maatte man efter al Sandsynlighed tilskrive, at han hidindtil havde undgaaet Uadsselfuglene, der sadde rundt om ham i Krattet, og Grenen tjente til Beviis paa, at han havde holdt sig ved den og var krøbet ind imellem Buskene, efterat han paa fri Mark havde erholdt det dødelige Saar. En Stribe i Buskværket viiste ligeledes dette. Nær ved Kanten af Forskoven var et Sted, der tydeligt bar Mærker af en fortviolet Kamp, som der var bleven holdt. Man kunde see det paa de nedtraadte mindre Grene, paa de dybe Spor i den fugtige Jord, og paa det meget Blod.

„Han har faaet Skuddet paa Sletten,“ sagde Abiram, „og derpaa flæbt sig ind i Krattet, for at frelse sig; Kjendetegnene ere umiskjendelige. De Vilde have i en Hob angrebet ham; og han har værget sig som en Helt, men tilsidst har Kræfterne forladt ham, og de have fortrængt ham ind i Krattet.“

Kun nogle enkelte Stemmer lode sig høre mod denne sandsynlige, overveieende Mening. Ismael forlangte

nemlig, efter sin sindige Tænkemaade, at man skulde fremfor Alt først undersøge Liget. Af dettes Saar vilde meget lade sig oplyse. Det skete. En Flintefugle var gaaet ind igjennem den fjødrige, stærke Skulder og ud igjennem Brystet. Der hørte en fuldkommen Kundskab om Saarvunder til at bringe dette vanskelige Punkt paa det Rene; men heri gjældte Grændseboernes Erfarenhed lige saa meget, som Saarlægernes Behændighed, og Opdagelsen, hvorledes det var gaaet til med Saaret, afvang Ismaels Søner en vild Smilen, og det skjænkede dem en Følelse af Trøst, at Abner erklærede: „Ufa er bagfra bleven angreben og skudt af sine Fiender.”

„Ja, saadan maa det være,” sagde den mørke, men opmærksomme Fader. „Ufa var af for god Art og for brav Karl til, at han i Kamp med Mennesker eller Dyr skulde have budet dem den svage Side og vendt Ryggen til. Mærk Eder det, Dreng, saalænge I byde Eders Fiende Spidsen, enten det er et Menneske eller et Dyr, saa længe ere I sikrede for feig Overraskelse. Men Esther! Kone! hvad bestiller Du der for Dig selv alene? hvorfor rykker Du i din stakfels Ufas Haar og Klæder? Dermed er han ikke hjulpen, gode Gamle!”

„See her!” afbrød Esther ham, „see her!” og med disse Ord tog hun et Stykke Bly ud af Folderne.

Det er den Kraft, som har flaaet den Stærke til Jorden. „Her er Kuglen.”

Ismael tog den i sin Haand, besaae den og undersøgte den længe taus.

Endelig mumlede han mellem Tænderne. „Nei, nu er det ingen Tvivl mere! Kuglen kommer fra den forbandede Bildtfangers Komme. Som mange andre Tægere har ogsaa han et Mærke i sin Kugleform, for at kunne gjenkjende sine Skud. See her! her er Mærket! ser smaa Huller satte i et Kors!”

„Jeg vilde bande derpaa!” raabte Abiram i en triumpherende Tone. „Han har ofte viist mig Mærket og pralet af, hvormeget Wildt han havde nedlagt med det Slags Kugler. Naa, Ismael, vil Du nu endelig give mig Ret, naar jeg har sagt: Tro ham ikke, den gamle er en Spion for de Røde!”

Kuglen gik nu fra Haand til Haand. Uheldigviis for den gamle Mand og hans gode Rygte erindrede flere af Ynglingerne, at de havde seet det omtalte Mærke paa hans Kugler, da de af Nysgjærrighed toge Alt i Diesyn, hvad der var hos ham og om ham.

Foruden Aas Hovedvunde, fandtes endnu flere mindre Saar, ikke saa farlige, men dog af den Betskaffenhed, at al Mistanke maatte falde paa Bildtfangeren som skyldig.

Imellem det Sted, hvor Hundene først havde op-

Steppen, 3 S.

sporet Blod, og Bussene eller Krattet, hvorhen Usa efter den almindelige Mening vilde have frelst sig, stødte man ved nøiere Undersøgelse paa flere Steder, der tydede paa en Kamp. Deraf blev der draget den Slutning, at den angribende Part maatte have været svag, og at Morderen endnu lettere vilde have sendt den Myrdede ud af Verden, hvis ikke Unglingens døende Kraft dog endnu stedse havde været farlig for den Gamle. Frygten for ved gjentagne Skud at lokke andre Tægerne derhen, syntes en tilstrækkelig Grund, hvorfor Morderen ikke mere havde betjent sig af sit Skydegevær, efterat det først en Gang havde ydet ham den vigtige Tjeneste, at saare hans Fiende dødeligt. Den Myrdedes Baaben bleve ikke fundne, og det forklarede man sig derved, at de vare tilfaldne Morderen som Bytte, tilligemed en Deel andre Sager, som han pleiede at bære hos sig af mindre Vægt og Værdi.

Men hvad der fuldkomment bidrog til at forstærke de Beviser, Kuglen frembød, og til med fuld Visshed at tilskrive Wildtfangeren denne grusomme Daad, var Kampsporenes øiensynlige Vidnesbyrd, som gjorde det indlysende, at den unge Mand trods sit dødelige Saar, endnu havde været istand til at afværge de følgende Angreb med udholdende Kraft og lang, fortvivlet Modstand. Jesmael kom bestandigt tilbage til denne Grund med en forunderlig blandet Følelse af Smerte

og Stolthed; af Smerte, over Tabet af en Søn, som han, mens de vare Venner, agtede saa høit; af Stolthed over det Mod og den Kraft, som han havde udviist til det sidste svage Mandedræt.

„Han er død, som en Søn af mig bør døe,” sagde Faderen og søgte en Trøstegrund i denne unaturlige Følelse. „Han døde, frygtelig for sin Fiende til det sidste Dieblif, og uden Beskyttelse fra Lovens Side. Kommer, Børn, først maae vi berede ham en Grav, og derpaa opføge hans Morder!”

Tause og bedrøvede lavede Sønerne sig til denne sørgelige Pligt. De op søgte et Sted, hvor Jorden var haard, gravede med megen Umage, Arbeide og Tid et dybt Hul, omviklede Liget med saa meget Tøi, som de kunde undvære af deres egen Klædning, og da Alt var færdigt til Nedsænkningen, traadte Ismael hen til den tilsyneladende bevidstløse Esther og tilkiendegav hende, hvad der skulde skee. Hun hørte paa ham, lod Haanden falde bort fra Liget, og fulgte det taus til det nære Hvilested. Her sank hun atter ned ved Graven, og betragtede med hurtige og ivrige Blik enhver af Sønernes Bevægelser. Efterat man havde tildækket den Døde med tilstrækkelig Jord, for at bevare ham mod enhver Mishandling, havde Enoch og Abner endnu den Forsigtighed at faststampe Jorden i og over Graven med deres Legemers hele

Kraft. De gjorde dette med en sælsom (for ei at sige vild) Blanding af Omhyggelighed og Eiegyldighed, og de gjorde det, fordi en saadan Forsigtighed var nødvendig, for at forhindre, at de fjødædende Dyr paa Steppen ikke skulde oprode og sønderrive Eiget, der ikke længe vilde blive skjult for deres naturlige Instinct. Selv Rovfuglene havde under Arbeidet leiret sig om Pladsen, som om de havde haft en hemmelig Kundskab om, hvad der skulde skee, og som om de vilde bortskræmme Arbeiderne ved deres Skrig og Flaggren, eller i det mindste gjøre dem det stridigt, som de ansaae for deres Bytte og Eiendom.

Jesmael stod med forslagne Arme og gav Agt paa Alt hvad der foregik og skulde foregaae. Da Alt var forbi, tog han sin Kappe af, bukkede for sine Sønner og takkede dem for den udviste Tjeneste, med en Værdighed, som endog havde anstaaet en mere dannet og opdragen Mand. Under hele denne sørgelige, men høitidelige og lærerige Scene havde han været mørk og estertænksom. Paa hans stærke Træk laae Følger og Udtryk af dyb Følelse; hans Miner fornægtede sig intet Dieblit. Kun da han vendte Ryggen til Graven og for stedse troede at tage Afsked med sin Førstefødte, rørte Naturen sig mægtigt i ham, og Ansigtsmusklerne begyndte synligt at arbejde. Børnene hæstede deres

Dine paa hans, som om de i dem vilde læse en forklarende Grund for det, de selv følte i dette Dieblif. Faderen gav dem ikke Tid dertil; hans indre Kamp ophørte pludselig, og viiste sig udvortes; ved Armen greb han Esther, der endnu stedse laae paa Jorden, hævede hende op som et let Barn og talede til hende med en Stemme, hvori en opmærksom Sagttager vilde have fundet mere Godhed og Mildhed, end i hans sædvanlige:

„Esther, vi have gjort Alt hvad en Mand og en Kone kunne gjøre. Vi have opdraget ham til han var stor; vi have gjort ham til en Mand, der neppe fandt sin Lige paa Amerikas Grændser! nu have vi givet ham en Grav. Kom, lad os gaae!”

Moderen vendte langsomt sine Dine fra den nylig opgravne Jord, lagde sine Hænder paa Mandens Skuldre, saae ham et Minut ængsteligt i Ansigtet, førend hun kunde frembringe et Ord, og udbrod derpaa med dyb, skjælvende, halvqvalt Stemme: „Ismael! Ismael! Du skiltes fra Drengen i Brede!”

„Herren tilgive ham sine Synder, som jeg tilgiver ham hans største Forseelse mod mig,” svarede Faderen rolig. „Du, Kone, gaae hjem paa Klippen og læs et Stykke af Bibelen, et Kapitel af din Bibel gjør dig altid godt. Du kan læse, Esther; det er et Fortrin, som jeg aldrig har havt.”

„Ja, ja,” mumlede Konen, som gav efter for hans

Overmagt, men dog ikke uden kraftig Modstand lod sig trække bort fra Pladsen.

„Ja, ja, jeg kan læse, og hvor megen Nytte har jeg ikke haft af denne Kundskab. Men, Ismael, han, han bærer ikke den Synd paa sig, at have feilet, trods flittig Underviisning. Denne Synd have vi sparet ham, om af Medlidenhed eller Grusomhed, vil jeg ikke afgjøre.“

Hendes Mand gav intet Svar paa denne Bebreidelse; han lod det være sig nok, at drage hende bort med sig til hendes nærværende Opholdssted. Da de nu havde naaet Spidsen af den Jordbølge, som de vidste var den sidste, hvorfra man kunde see Stedet, hvor Afa sov i sin Grav, søgte Alle, som om det skete efter Overenskomst og Aftale, at sige den Hedenfarne og Stedet Levvel. Gravhøien selv var ikke synlig, men en Sky af Fugle, der flaggrede om samme, gjorde den kjendelig. Fra den modsatte Side, mod Horizontens Grændse, viiste sig den lille, blaa, lave Høi, hvor Esther havde efterladt de yngre Børn. Dette var hende en tiltrækkende Kraft til at bortvende de modstræbende Fjed fra Stedet, hvor hendes Søns Been laae jordede. Naturen rørte sig i Moderbarmen ved dette Syn; hun følte sig paa ny oplivet, og overførte den Dødes Rettigheder paa de mere trængende Levendes Fordringer.

I denne Families haarde Gemyt tændte den omstalte Begivenhed og Tildragelse en Funke, der atter

opflammede Blodets sovende og døende Følelser, som kun i saa ringe Grad findes hos Mennesker, der for medelst deres udannede Levemaade kun ere saa løseligt sammenbundne. Forældrene havde hidtil kun gjældt Sønnen meget lidt; disse troede ikke at være dem meget mere skyldige end Tilværelsen. Ikke uden Grund havde Ismael forudseet, at den stærkt beboede Familie-Kube vilde faae Lyst til at sværme, og at den svære Byrde, at sørge for de yngre Børn, vilde overlades til ham; thi ingen af de ældre Børn kunde betænke, at det tilkom dem at dele en Byrde, som Faderen havde sat dem istand til at hjælpe ham at bære. Oprørsaanden, som var udgaaet fra Asa, havde udbredt sig blandt Brødrene, og Faderen blev mod sin Villie og med piinlige Følelser mindet om den Tid, da han i letsindig og letsærdig Tillid til sine ungdommelige Kræfter fulgte Naturens Orden hos Dyrene, og forlod sine gamle svage Forældre, for at vandre fri og frank om i Verden. Men Faren for en lignende Adskillelse var i det mindste for Diebliffet forsvunden; og om end og den faderlige Anseelse ikke var fremtraadt i hele sin forrige Kraft, faae han den dog i det mindste for nogen Tid opretholdt.

Saameget er imidlertid ogsaa vist, og, hvormeget Sønnen end lode sig henrive af Indtrykket af den sidste Begivenhed, ulmede dog hos dem en skrækkelig Mis-

tanke om den Maade, hvorpaa deres ældre Broder havde fundet sin Død. Især hos de To efter ham følgende viiste sig stille Tanker og Billeder, der fremstillede Faderen selv som en Efterligner af Abraham, skjøndt der aldeles ikke for ham fandtes de Grunde, der havde berettiget den hellige Stammefader til en Handling, der i og for sig selv syntes saa oprørende. Men disse Billeder og Forestillinger vare saa Forbigaaende og saa indhyllede i Taage af en svag Intelligents, at de ikke efterlode noget hadeligt Indtryk. Hele Optrinnet og den derpaa følgende Handling var mere skikkaet til at forstærke end til at formindste Faderens Anseelse.

I denne Stemning paa begge Sider fortsatte de deres Tog hen til det Sted, hvorfra de om Morgenens vare udbandrede, for at anstille den Eftersøgning, der endtes saa sørgeligt. Den langvarige Marsch, som de gjorde under Abirams Anførsel, Ligets Opsøgelse og Begravelse, havde medtaget en saa betydelig Deel af Dagen, at, da de atter begave sig paa Veien, for at tilbagelægge den lange Strækning fra Aas Grav til Klippen, havde Solen selv allerede fuldendt en stor Deel af sit Løb. Alt som de nærmede sig Klippen, kom den mere frem, retsom et Fyrtaarn midt i Søen, og da de kun vare en Miil borte, kunde de allerede dunkelt og i Taage adskille de mindre Gjenstande paa Spidsen.

„Det vil være en bedrøvelig Efterretning for de

arme Piger!" sagde Ismael, som ikke havde undladt fra Tid til anden at komme frem med Noget, som han tænkte kunde trøste den nedbøiede Esther. „Alsa var fremfor Alle afholdt af de Smaa; sjældent forsømte han at bringe Noget med hjem fra Jagten, hvorover de glædede sig."

„Ja, det gjorde han! det gjorde han!" mumlede Esther for sig selv; „Drengen var hele Familiens Stolt-
hed og Glæde. Mine andre Børn ere slet ingen Ting i Sammenligning med ham."

„Tael ikke saaledes, gode Kone," sagde Faderen og kastede med Stolthed sit Blik paa den atletiske Gruppe, der fulgte dem i nogen Afstand. „Tael ikke saaledes, gode Esther, thi kun faa Fædre og Mødre have Aarsag til at være saa stolte af deres Børn, som vi."

„Taknemmelige, Taknemmelige," sagde Konen med ydmygt Sind. „Du vil sige taknemmelige, ikke stolte."

„Naa, saa lad det være taknemmelige, hvis det Ord behager Dig mere, gode Gamle. Men hvordan er det fat med Nell og de Smaa. Hun har vist glemt den Formaning, jeg gav hende; hun har ikke alene tilladt de smaa Børn at lægge sig til at sove; hun sover vist selv og drømmer om Tennessee. Din Niece tænker sandsynligviis ikke paa Andet, end paa hiin Colonie."

„Hun duer ikke for os. Det har jeg sagt og det har jeg tænkt ligesaa det Dieblif, da jeg tog hende til mig, fordi hendes øvrige Frænder vare døde. Døden er en sørgelig Gæst i en Familie, Ismael! Ufa var Pigen god, og de havde engang kunnet træde istedetfor os og afløse os, hvis Alt var gaaet, som det skulde!”

„Nei, hun passer ikke til Kone for en Grændsebedoer, hvis det skal være en Kones Pligt at passe paa Huset, mens Manden er paa Jagt. Tag Bøssen, Abner, og skyd, for at de kunne vide derinde, at vi ere her. Jeg er bange for, at Nell og Børnene sove.”

Den unge Mange adlød med en Hurtighed, som viiste, hvor gjerne han vilde see den livlige Ellen bevæge sig paa Toppen af Klippen. Men hans Skud blev hverken besvaret med det aftalte Tegn eller paa anden Maade. Et Dieblif stod hele Hoben stille i fuld Forventning; men, som af en fælleds Tilskyndelse eller Drift skjøde de Alle paa eengang deres Bøsser af, og det forenede Knald maatte opstrække og vække alle de Sovende.

„Der kommer de endelig!” raabte Abiram, der sædvanlig var den Første, som gjorde opmærksom paa Omstændigheder, der kunde vække ubehagelige Betynkninger.

„Det er een af mine Kjoler, der flagerer paa Sno-

ren," sagde Esther, „jeg har selv hængt den op for at tørres."

„Ganske rigtigt," vedblev Abiram, „og der kommer hun allerede selv; Teldækkenet rører sig; hun har sovet i Teltet."

„Nei, Nei!" raabte Ismael, hvis ellers ubevægelige Ansigtstræk begyndte at udtrykke den Uro, som piinte hans Indre. „Nei, Teltet selv hænger løst, og beræger sig for Binden, og hvis vi ikke kommer tidsnok derop, flyver det Hele ned til os!"

Nepe havde han udtalt, førend et stærkt, rustende Windstød som en Hvirvel foer hen over Stedet, hvor de stode, drev en Støvsky iveiret, hævede sig derpaa selv, og som et Kastespind, slynget af en Mesterhaand, stormede det lige løs paa Klippen, og prælede mod det Sted, hvorpaa Alles Dine vare henvendte. Det løse, linnede Dække skulmede som et Seil, hævede sig og sank, og blev derpaa atter en Tid lang roligt. Nu hvirvlede Binden det ovenpaa opdyngede tørre Løv. Jagede det ned, som en Høg, der flaaer ned paa Sletten, og derpaa langs med samme i alle Retninger, som en Hob Svaler. Efter Bladene fulgte snart derpaa det sneehvide Telt, der dog blev standset af en skarp Klippekant og blev hængende paa denne. Den høieste Spids stod nu saa nøgen og bar, som om den laae midt nede i Drænen.

„Her have Morderne huseret!“ jamrede Esther.
„Mine Børn! mine Børn!“

Ismael stod et Dieblikt som forstenet og bukkede under for den uventede Ulykkes knusende Bægt. Men derpaa rystede han sig som en opvaagnende Løve, stormede fremad, bortslængede som Fjær de hindrende Skranke, og styrtede opad med et Raseri, der viiste, hvor frygtelig en søvrig og dorst Natur kan blive, naar den fra Grunden af sættes i Bevægelse.

Fjortende Capitel.

For at holde Skridt med Begivenhederne i denne Fortælling, synes det nødvendigt at vende tilbage til de Tildragelser, som begav sig, medens Ellen førte Opførelsen over Klippen.

De første Timer beskæftigede denne ærlige og godmodige Pige sig med at tilfredsstille alle de Ungres Ønsker, og idelige Fordringer paa hendes Tid og Taalmodighed. Snart hungrede de, snart tørstede de, snart forlangte de Dette, snart Hiint; man kjender jo nok den

letsindige og lunefulde Ungdoms stedsevarende Ansæer og indbildte Fornødenheder. Neppe havde hun faaet et Dieblis Keilighed til at smutte ind i Teltet og tilbyde sin Tjeneste til Den, der meest af Alle fortjente hendes Omhu, førend Børnene udenfor opløstede et Skrig, der atter bragte hende i deres Midte, for at see hvad der feilede dem.

„See, Nell, see” raabte en halv Snees skingrende Stemmer, da hun var kommen dem nærmere: „hif er der Mænd, og Phøbe siger, at det er Sioux = Indianere!”

Ellen saae henimod den Egn, hvorhen de alle viiste med Arme og Fingre. Til sin største Bestyrtelse saae hun flere mandlige Skikkelser, der aabenbart med hurtige Skridt kom hen imod Klippen ad den nærmeste Bei. Hun talte fire, men nøie kunde hun ikke skjælne dem; saa meget kunde hun kun see, at det var Folk, der ikke maatte indlades i Fæstningen. Det var et skrækkeligt Dieblis for Ellen. Hun var uden Bistand; omringet af en Skare smaa, forskrækkede Bæsjener, der hang sig i hendes Klæder, skjulte sig i Føldeerne, og slyngede sig tæt om hende. Hun søgte at tilbagefalde i sin Hukommelse et af de Exempler paa qvindeligt Mod, hvorom hun havde læst, og hvoraf den vestlige Grændses Historie opbevare saa mange. Her havde en eneste Mand ved tre eller fire Koners Hjælp,

forsvaret et Pæleværk flere Dage igjennem mod hundrede Fiender. Hist havde Kvinder alene havt Mod til at beskytte Børnene og Mændenes tilbageledte Eiendom. En tredje Historie fortalte om et eneste, characterfast Fruentimmer, der i Fangenskab havde dræbt sine sovende Bevogtere og sat sig i Frihed med en Hob smaa hjælpeløse Børn. Dette sidste var omtrent som det Tilfælde, hvori Ellen befandt sig med de Smaa. Med glødende Kinder og flammende Zine indpræntede hun dem Mod, og begyndte at estertænke, hvorledes hun skulde forsvare sig.

Hun stillede de største af Pigerne ved Underlagene, som holdt Klippestykkerne, for at de paa et givet Tegn skulde trække dem bort og lade Stykkerne rulle ned. De Mindre vare bestemte til blot at lade sig see, da man ikke kunde vente sig nogen virkelig Tjeneste af dem. Hun selv ledede og anførte det Hele, og bar sig ad som Andre af hendes Kjen; hun viiste sig som øverste Befalings- og Opsyns-Mand, og indgjød de Andre Mod. Da alle Anstalter vare trufne, gav hun sig Mine af rolig og usorfærdet at oppebie, hvad der vilde skee, for derved ogsaa at indgyde de Andre Mod og Tillid.

Skjønt Ellen i Almindelighed grunder sig paa moraliske Egenskaber, havde et stort Fortrin for de tvende ældste Døttre, som hun dem dog ikke nær i en Egenskab, der er ligesaa nødvendig i Krigen, nemlig i Eige-

guldighed for Fare. Disse to Piger vare opdragne med Haardhed, under alle de Besværligheder, som et stedse omvankende Liv medfører; de vare blevne staaende paa den yderste Grændse af Selstabelighed og vare derfor blevne fortrolige med Farer og denne Vilhedstilstand; de havde tydeligt ladet sig forlyde med, at, naar de en gang bleve store, vilde de ligne deres Moder i Characterfasthed, og stræbe efter at opnaae den Kjæfthed og den sælsomme Blanding af Godt eller Ondt, der uden tvivl i en større Virkekreds vilde have gjort denne Moder til et paa hendes Tid i alle Henseender udmærket Fruentimmer. Allerede een Gang, da Ismaels Skovforpacting skulde være ødelagt, havde Esther forsvaret den mod en sammenstimlet Hob af de Wilde. En anden Gang var hun af Fienderne efterladt som død, efter en saadan Modstand, at en mindre uciviliseret Beleirer ikke havde afflaact at tilstaae hende fri Bortmarsch med al Krigsære. Denne Gjerning og flere lignende vare ofte blevne Døttrene fortalte, saa at de unge Amazoner's Hjerter nu afberlende bankede høit, snart af en meget naturlig Frygt, snart ved det ærgjerrige Ønske: at kunne gjøre Noget, der viiste, at de vare værdige Døttre af en saadan Moder. Nu var Diebliffet der, da en saadan Udmærkelse skulde tildeles dem.

De Fremmede vare omtrent hundrede Alen borte fra Klippen. Enten det nu kom af den sædvanlige For-

figtighed med at rykke frem, eller af Pigerne's truende Stilling (de stode nemlig bag deres Steenvold forsynede med to gamle Bøsser) nok er det, at de fire Unkom= mende gjorde Holdt i en Huulning, hvor de med Sik= kerhed kunde skjule sig i det høie Græs. Derpaa ryk= fede en Enkelt frem, der mere lignede og bar sig ad som en Scrold, end som en Fiende.

„Sknd, Phøbe!“ og „Nei, Hetty, tryk Du af!“ raabte begge Søstrene, halv forskrækkede, halvt som mo= dige Døttre af deres Fader. Om Ellen end ikke frelste den Fremmedes Liv, som nærmede sig, sparede hun ham dog en ikke saa ringe Frygt ved at raabe:

„Sknd ikke! det er Doctor Battius!“

Pigerne adløde for saavidt Commandanten, at de toge Hænderne bort fra Hanen, men forbleve i en truende Stilling, færdige til at skyde. Naturforskeren var imidlertid rykket frem med muligste Forsigtighed; den lille Besætnings fiendtlige Bevægelser havde ikke undgaaet ham; derfor bandt han et hvidt Tørklæde om sin Bøsse, hævede den iveiret, og da han lidt es= ter lidt var kommen saa nær Fæstningen, at han kunde høres, paatog han sig, i egen Indbildning, en vigtig Mine af Bærdighed og Anseelse, og raabte med en Stem= me, som vilde være bleven hørt i en langt større Af= stand.

„Holla, hoh! I Nordamerikas souveraine forenede

Staters Forbunds Navn opfordrer jeg Eder til at underkaste Eder Lovene!”

„Doctor eller ikke Doctor, han kommer som Fiende! Hører Du ham, Kelly, hører Du ham? han taler om Lovene.”

„Stille, bide til han har svaret!” sagde den halvt aandeløse Ellen og bortskuppede begge Flinteløbene, hvis Retning begyndte at blive farlig for den forstrækkede Herolds Person.

„Jeg formaner og advarer Eder Alle,” vedblev den skjælvende Doctor, „om, at jeg er en Borger i omtalte Stat, en Forsvarer af den selskabelige Forening, og en Ven af god Orden og Fred,” og, da han saae, at de frygtelige Anstalter vare noget tilsidefatte, tilføiede han med en høi og atter fiendtlig klingende Stemme: „Derfor opfordrer jeg Eder Alle, samtlige at underkaste Eder Lovene.”

„Jeg tænker,” tiltalede Ellen ham nu, „at I var en Ven af os, og reiste med min Onkel ifølge en gjensidig Contract?”

„Contracten er ugyldig! Jeg er bleven svigefuldt behandlet i Hovedpunktet og erklærer derfor: Forbundet mellem Ismael Busch, uretmæssig Nybygger og Obed Battius, Doctor Medicinæ, er fra dette Dieblif en Nullitet; vel at mærke, Børn, Nullitet er blot en benægtende Egenskab, og skal ikke være Eders værdige

Fader til nogen videre Forkleinselse. Saa tag dog de Gæværer tilside og hør paa mine Fornuftgrunde. Jeg erklærer endnu engang Contracten for mangelfuld, uheldig, og ophævet. Hvad dig angaaer, Ellen, saa ere mine Følelser for dig gode og aldeles ikke fiendtlige; hør derfor paa alt hvad jeg har at aabenbare dig; vend ikke dit Øre bort fra mig i lettsindig Tillid til indbildt Sikkerhed, Du kjender den Mands Character, hos hvem Du lever, unge Pige; Du kjender ogsaa den Fare, der er forbunden med at træffes i slet Selskab. Afstig derfor den ubetydelige Fordeel, som din nærværende Stilling giver Dig; overgiv frivillig Klippen i deres Hænder, der følger mig; deres Navn er legio, ja unge Pige, en uovervindelig, mægtig Legion. Overgiv os denne lovløse, uretmæssige Boldmands Eiendom. Ja, Børn, en saadan forsættelig Overtrædelse af det selskabelige Livs Love er i egentlig bogstavelig Forstand det, der tilintetgjør al venstabelig Selskabeligheds Glæde. Medløg de fiendtlige Vaaben, jeg besværges Eder, mere for Eders egen, end for min Skyld! Hetty, har Du allerede forglemt, - hvo der lindrede din Smerte, da dine Ørenerver priinte Dig, formedelst Leiet paa den bare Jord og sammes opstigende Dunster? og Du, Phoebe, utafnemlige, glemsomme Phoebe, har Du allerede forglemt denne Arm, som Du nu tænker paa at gjøre lam for evig, og som dog har befriet Dig for

Tandpine? Bort med Ederes Raaben, Hør paa en Mands Raad, der stedse var Ederes Ven! Og nu for sidste Gang, unge Pige,” og medens han sagde dette, betragtede han med ufravendte Bine Løbene, som de unge Piger kun holdt en lille Smule ud af den lige Retning: „Du unge Pige, sidste og altsaa høitidelige Gang spørger jeg Dig: vil Du uden Forhaling eller Modstand overgive Klippen, i Magtens, Retfærdighedens og — Fornustens Navn? han vilde egentlig have sagt: „og Lovens Navn,” men af Frygt for at dette Ord mulig kunde have Fiendtligheder til Følge fra Børnens Side, afværgede han dette endnu til rette Tid og endte med det mindre farlige og til hans Tale passende Substantivum.

Alligevel forfeilede denne Tale og Opfordringen forønskede Virkning. For de yngre Tilhørere var den fød størstedelen uforstaaelig, paa de fornærmelige Udtryk nær, der godt skielnedes fra de andre. Ellen, der allerede nøie forstod Heroldens Mening, lod sig efter Udseende ligesaa lidt bevæge af Talerens Kunst, som hendes Medhjælperinder. Ved de Steder, som han havde søgt at gjøre pathetiske, og hvor han havde bestræbt sig for at lægge Omhed og Følelse for Dagen, havde denne aandrige Pige neppe kunnet bare sig for at lee, trods hendes Angst og piinlige Anstrængelse, end-

skjøndt hans Trusler kun gjorde lidet Indtryk paa hende.

Da Manden havde endt sit Foredrag, svarede hun med rolig Besindighed: „Doctor Battius, jeg forstaaer ikke Meningen af alt hvad De der har behaget at sige; men hvis Deres Hensigt har været at forlede mig til Utroskab, erklærer jeg herved, at det var bedre, om jeg slet ikke havde hørt Noget. Jeg lover Eder, at jeg ikke skal bruge Magten. Af hvad Betsaenhed mine Tanker end ere, saa seer I dog, at jeg er omgivet af en Magt, der let kan overvælde mig selv, og I fiender, eller burde i det Mindste fiende, denne Families Tænkemaade for godt, til at ville støde Nogen af den for Hovedet af hvad Alder han end er.”

„Jeg er ikke saa ubekjendt med Menneskernes Character og Tænkemaade, at jeg ikke skulde forstaae Eder,” svarede Doctoren, og holdt sig med behørig Klogskab borte fra det Sted, hvor han hidtil havde staaet ved Foden af Klippen: „Men her kommer En, der endnu bedre, end jeg, kan udgrunde det menneskelige Hjerte.”

Det var Paul Hover, som imidlertid var rykket frem til Doctor Battius. Uden i mindste Maade at dele sin Naboes Frygt for forestaaende Fare, raabte han: „Ellen Wade, Ellen Wade, jeg haaber ikke, at jeg i Eder finder en Fiende.”

„Det skal I heller ikke finde, naar I forlanger

det af mig, som jeg kan tilstaae uden Skam og Utro-
skab. I veed at min Onkel har betroet sine Børn til
mig og min Omsorg. Kunde jeg nu være saa skien-
dig at forraade ham, og indlade Eder som hans Fien-
der, der muligt ville dræbe de Smaa, og plyndre det
Lidet, som Indianerne have ladet tilbage.”

„Er jeg en Morder? seer jeg ud som en Morder?
er denne gamle Mand — er denne Officeer i de
forenede Staters Tjeneste en Morder?” ved disse Ord
viiste han paa Bildtfangeren og sin nylig fundne unge Ven,
som imidlertid vare komne nærmere og stode ved Si-
den af ham. „See alle vi ud som Mennesker der ere
istand til at gjøre hvad I siger?”

„Nu, hvad ville I da, hvad forlange I af mig?”
svarede Ellen og vred sine Hænder, sønderreven af hef-
tig Tvivl.

„Dyret! Ikke mere og ikke mindre, end det af
Lovens Overtræder skjulte farlige Rovdyr!”

„Fortræffelige unge Pige — — —” begyndte nu
den unge Fremmede, der saa silde var kommen til;
men et Bink af Bildtfangeren stoppede ham Munden,
og denne hvistede ham i Øret:

„Lad den Anden tale for Eder. Naturen er den
bedste Taler; den vil ikke forseile sin Virkning, og vi
komme paa den Maade nærmest til Maalet.”

Nu vedblev Paul: „Ellen, Sandheden er lagt for

Dagen; vi have opdaget og forfulgt Bedrageren ligetil hans Forbrydelses Grændse. Vi ere komne for at skaffe den Undertrykte Ret, og befrie den Fangne. Er Du nu den Pige med det ædle Hjerte, som jeg stedse har fundet hos Dig, saa tænk ikke paa at lægge os Hindringer i Veien; saa foren dig med vort fælleds Forbund, og overlad den gamle Ismael og hans Stade til de Bier, som han selv har opdraget."

"Jeg har svoret en høitidelig Eed — — —"

"En Kontract, et pactum, hvori man uvidende eller tvungen indlader sig, er i alle gode Moralisters Dine en Nullitet!" raabte Doctoren.

"Stille, stille," afbrød Bildtsangeren ham, og tilføiede sagte: "Overlad Alt til Naturen og den unge Mand!"

"Jeg haver svoret for hans Ansyn og ved hans Navn, der er Skaber og Styrrer af alt det, som vi i Moralen og Religionen erkjende for godt, aldrig at aabenbare, hvad Teltet indeholder, og aldrig at hjælpe den Fangne til Frihed. Jeg og endnu Gen have svoret samme høitidelige og rædsomme Eed, og maaskee er Livet kun blevet os skænket paa denne Betingelse. Det er sandt, at Hemmeligheden er i Eders Hænder; men ikke ved mig; ja, jeg veed ikke, om det staaer mig frit for og er mig tilladt, eller om jeg kan forsvare for mig

selv, at forholde mig neutral og lidende, hvis I vove et Forsøg paa at trænge ind i min Onkels Bolig."

Den Naturkyndige raabte med megen Heflighed: „Jeg paatager mig at bevise, og jeg er overbevist om, at Ingen kan gjendrive mig — ja jeg kan og vil af Paylan, Berkley, ja selv af den ubødelige Binkershoek bevise, at en indgaaet Contract, et pactum, hvorved den ene Part — enten det nu er en heel Stat eller et enkelt Individuum — har været i Baand, Fængsel eller anden Tvang — — —"

„I bringer mig Pigen ganske ud af det med Eders forrykte Talemaader," afbrød paany den forsigtige Wildtfanger ham sagte. „Overlad det bare til den unge Mand og til hendes egen Hjertes Følelser. Det vil være tilstrækkeligt til at gjøre hende saa blød og bøielig, som en ung Kaa. O, I forstaaer lige saa lidt som jeg denne Deel af Naturen og det hemmelige Sprog, hvormed man vinder Menneskets Indre."

„Ellen," sagde Paul videre, „er hiint Løfte, Ellen, det eneste, som I har gjort?" Han sagde dette i en Tone, der i den letsindige, raske og muntre Bijægers Mund klingede som Smerte og Bebreidelse tillige. „Har I slet intet andet svoret, end dette? Smage de Ord, Bedrageren har talt, som Honning i Eders Mund, og ere alle andre Løfter tomme Borkager?"

Den Blegthed, der hidtil havde været paa Ellens

Kinder forsvandt, og veeg for en Rødme, der var synlig for Mændene, trods den Afstand, hvori de stode. Hun standsede et Dieblif, som for at undertrykke en Uttring af Dmfindtlighed, førend hun kunde beslutte sig til at svare med det hende medfødte Livlighed:

„Jeg veed ikke om der er Noget i Verden, der har Ret til at udsørge mig om Eder og Løfter, der, selv under den Forudsætning, som J synes at antage, at de ere bleve givne, dog kun angaae de Personer, til hvem de ere givne. Jeg vil ikke længer verle Ord med en Mand, der skatter sig selv saa høit, og kun søger Raad hos sine egne Følelser.“

„Hører Du det, gamle Ben, hører Du det?“ sagde den hidfige Bijæger, i det han vendte sig til Bildtfangeren. „Det mindste lille Insect, der summer i Luften, flyver ganske ligefrem og ærlig, som dets Natur er til, hen til sin Rede eller til sin Stade, naar det har samlet sin Ladning; men det qvindelige Hjertes Veie ere sammenslyngede og ujevne, som en knudret Teg, og de gaae frumt, som Mississippis Bugter!“

„Vist ikke, vist ikke,“ sagde Bildtfangeren, og lagde sig med Godmodighed derimellem, for at betage Pauls fornærmende Udfald en Deel af dets Haardhed. „Bestænk kun, hvor rast Ungdommen er, og hvor lidt Eftertanke den har! Men et Løfte er og bliver rigtig

noe et Løfte, og kan og bør ikke atter bortkastes, som en Bøffelhund."

"Vær takket, for at I minder mig om min Gæd," sagde den endnu stedse omsindtlige Ellen, og bed sig af Brede i Underlæben, "ellers kunde jeg dog maaskee have forglemt den!"

"Ha, nu er den bevægelige, qvindelige Natur vaagnet hos hende," sagde den Gamle og rystede med Hovedet, da han saae, hvor lidt Virkningen svarede til hans Ønsker. "Men den viser sig ikke, som den burde, den modsiges den rene Natur."

"Ellen!" raabte nu den unge Fremmede, der hidtil havde været en stum, men opmærksom Tilhører, "thi under Navn af Ellen er I jo her bekjendt."

"Man giver mig ogsaa et andet Navn, og kalder mig efter min Fader."

"Kald hende eengang for Ellen Wade," mumlede Paul, "det er hendes Navn, og for mig maa hun beholde det."

"Jeg burde have kaldt Eder Wade," vedblev den Fremmede. "Altsaa Ellen Wade, I maa indrømme mig, at, skjøndt jeg selv ei er bunden ved en Gæd, har jeg dog viist, at jeg veed at agte Andres Gæd. I maa tilstaae mig, at jeg ikke har givet en eneste Lyd fra mig; at jeg har paalagt mig al mulig Tvang, skjøndt jeg vel vidste, at min Stemme kunde naae til

viſe Drer, hvem den vilde være meget velkommen. Tillad mig, alene, at beſtige Klippen. Jeg lover Ederſ Onkel tilſtrækkelig Skadeerſtatning for Alt, hvad der ved denne Leilighed kan tabes af hans Eiendom!"

„Ellen ſyntes at vakle; men ulukkeligviis kaſtede hun et Blik paa Paul, der ſuur og ſtolt ſtod lænet til ſin Bøſſe, og gav ſig-Udſeende af at være ganſte ligegyldig, i det han, hende til Trods, fløitede en Landsmandſang. Hun fattede ſig hurtig og ſvarede.

„Jeg er ſat til Commandant paa denne Klippe ſaalænge min Onkel og hans Sønner ere paa Jagt, og ſom Commandant vil jeg forſvare denne Plads, indtil han afløſer mig fra min Poſt.“

„Diſſe ere vigtige Dieblif,” ſagde den unge Kriſger, „der maafkee ikke ſaa ſnart komme igjen; og vi gjorde høiſt urigtig i at lade dem gaae ubenyttede bort. Solen daler, om ſaa Minuter kan den ubudne Gæſt atter være her med ſine vilde Sønner og igjen indtage ſin uretmæſſige Beſiddelse.“

Doctor Battius ſaae her med et ængſtligt Blik bag om ſig, og ſagde derpaa „Fuldkommenhed ligger ſtedſe i Modenheden, baade i den dyriffe og aandelige Verden. Overlæg er Moder til Wiisdom; Wiisdom er Moder til et hældigt Udfald. Derfor foreſlaaer jeg, at vi ſkulle trække os lidt tilbage fra denne uindtagelige Fæſtning, og holde Raad, og raadflaae om Mid-

lerne til at begynde en regelmæssig Beleiring, eller om vi skulle udsætte denne til en anden Tid, naar vi fra beboede Egne have forskaffet os Bistand og Hjelp, og paa denne Maade kunne redde Lovens Hæder og Bærdighed uden at udsætte os for nogen Fare."

"Vist ikke," sagde Officieren smilende, og maalte tillige med sikker Die Høiden og overveiede Hindringerne, "vist ikke; heller løbe Storm, det koster os i det Høieste et Armbrud eller et Saar i Hovedet."

"Ja, lad os løbe Storm!" raabte den utaalmodige Paul, og gjorde et Spring henimod Klippen, der sikrede ham for Skud og bragte ham ind under den fremspringende Bold, paa hvilken Besætning havde opstillet sin: "Gjør nu hvad I ville, I smaa Djævelunger. I et Dieblif er jeg færdig med Eder."

"Paul! heftige, raske Paul!" raadte Ellen til ham, "blot et Skridt videre, og Klippestykkerne knuse Dig! De hænge kun ved en Traad, og Pigerne ere færdige og villige til at lade dem rulle ned!"

"Nu, saa driv Du den forbandede Sværm fra Stedet, for jeg har besluttet at flattré op ad Klippen, om den saa var oversaaet med Bremsér."

"Lad hende forhindre os, hvis hun tør!" raabte den ældste Datter truende, og svingede sin Musket med en Mine og en Bestemthed, der gav Amazonens Ord Bægt. "Jeg kjender Dig, Nelly Wade; i Hjertet hol-

der Du med Lovens Mænd. Kom Du bare et Skridt nærmere saa skal en Grændsemands Datter give Dig din Rest. Giv Ugt, Piger, Giv Ugt! Jeg vil see paa den Mand, der kan trænge ind i Ismaels Busch's Leier, uden at have hans Datters Tilladelse."

"Rør Dig ikke, Paul; Dit Liv er tabt, hvis Du vover Dig et Skridt nærmere — —"

Her blev Ellen afbrudt af den straalende Skikkelse, som Dagen iforveien havde dæmpet et lige saa frygteligt Dyr. Den viiste sig i samme svimlende Høide, som igaar.

"I det Bæsens Navn, der hersker over Alt, besværges jeg Eder at holde inde, baade Eder, der saa dumdriftigt styrte Eder i en uundgaaelig Fare, som Eder, der saa rask ere beredte til at gjøre, hvad der ikke kan kaldes tilbage!"

Saaledes talede denne Skikkelse, der strax drog Alles Bine hen paa sig, med en blød og advarende Stemme, i en lidt fremmed Dialect.

"Tnez! Tnez!" raabte Officieren, "Seer jeg Dig igjen. Min skal Du være, om ogsaa tusinde Dævler havde stillet sig om denne Klippe. Fremad, kjære Søger, for at jeg kan komme til at følge Dig!"

At denne Skikkelse saa pludseligt kom frem af Teltet og lod sig tilsyne, gjorde et øieblikkeligt Indtryk paa Forsvarerne, og frembragte en Standning,

som vel benyttet, kunde have ført til noget Godt; men saa snart Phøbe havde hørt Middleton's Stemme, trykkede hun sin Musket af mod Teltet, skjøndt hun vel neppe vidste, om det var en Dødelig, hun skjød paa, eller et Bøsen fra den anden Verden. Ellen udstødte et Rædselskrig, og sprang i samme Dieblig ind i Teltet efter hendes saarede og forstrækkede Beninde.

Medens denne farlige Scene foregik, begyndte man udenfor et alvorligt Angreb paa Klippen. Paul havde forsaavidt benyttet den rystende Begivenhed ovenpaa Klippen, at han var gaaet tilside og havde givet Plads for Middleton. Efter ham fulgte Naturforskeren, som ved at høre Bøseknald var bleven betaget af Sands og Samling, og instinctmæssigt var ileet hen til Klippen, for under samme at skjule sig for Skuddene. Bildtfangeren allene blev staaende, hvor han fra Begyndelsen havde staaet, rolig og ubevægelig ved Alt, hvad der foregik. Saa lidt som han havde i Sinde at tage virksomt Deel i Fiendtlighederne, saa langt var han fra at være en ganske ledig Tilskuer. Hans Stilling gjorde ham det muligt, at give sine Benner Underretning om de Bevægelser, der ovenfra bleve gjort imod dem; og at meddele dem behørig Anvisning om og hvorledes de kunde rykke videre frem.

Esthers Børn kom snart igjen til det Mod og den Bestemthed, som de med Moder-mælken havde indsuget.

Saa snart de saa sig befriede fra Ellens og den Ubeskjendtes Nærværelse, henvendte de deres hele Opmærksomhed paa de langt farligere, mandlige Angribere, hvem det imidlertid var lykkedes, at indtage en sikker Stilling under Beskyttelse af Klippens Forspring. De gjentagne Opfordringer til Overgivelse, som Paul havde ladet gjenlyde med en Stemme, der efter hans Mening skulde gjøre Indtryk paa de unge Forsvarerinder og opvække Frygt, bleve ligesaa lidt tagne i Betragtning, som Bildtfangerens Tilraab og Advarsler, at holde op med en Modstand, der kunde blive Nogle af dem forværvelig, uden at den aabnede den mindste Udsigt til et heldigt Udfald. De opmuntrede hinanden gjensidigt til Modstand. De rykkede i Klippestykkerne, og holdt Stene og de øvrige Kastevaaben i Beredskab, og de sigtede med deres Musketløb med en Sikkerhed, Bestemthed og Koldblodighed, der endog havde geraadet Mænd til Ure, som længe havde været øvede i Krig og Kamp.

„Bliv bestandigt under Klippevæggen!“ raabte Bildtfangeren til Paul, medens han rykkede frem; „træk den høire Fod mere til Jer, at de ikke knuse Eder den. Ja, seer I? paa et Haar nær havde Stenen truffet! min Advarsel kom endnu til rette Tid. Og I, min Bens Navnebroder! Uncas af Navn og af Aand! Nu er det Tid; har I samme Behændighed

som Gers=Agile, saa vov det Spring! spring til høire, saa kan I sikker og uden Fare flattre tyve Fod opad Klippen. — Nei ikke der! hold Jer ikke ved den Bust! — den giver efter — den er for svag — nei! dog lykkedes det, lykkeligt derfra! — Rødderne holdt — hvor modig, hvor forvoven! — Nu er Touren til Eder, Ven Bijæger! til venstre, tilvenstre, for at dele Børnesnes Opmærksomhed. Ja, Pige, skyd Du kun paa mig! mine gamle Dren ere vante til at høre Rugler pipe, og med siirindstyve Kar paa Bagen vilde det kun passe sig lidt for mig at bære et Harehjerte i Barmen.” Da den rasende Hetty's Kugle pek ganske tæt forbi det Sted, hvor han stod, rystede han sit graae Hoved med et melancholisk Smil, men uden at fortrække en Muskel. „I gjorde bedre i at drive Eders sædvanlige Haandtering, end at narres med ærlige Folk og trykke løs med de svage Fingre! Men,” tilføiede han: „den menneskelige Natur vil nu eengang vise, hvor tilbøielig den er til at gjøre Ondt, selv hos saa unge Skabninger. — Bravo, min Dyr= og Plantemand! Endnu et Spring, saa kan I see ad alle Ismaels Bolde og Skandser. See der! Doctoren har ret grebet sig an. Jeg seer paa hans Dine, der kan blive noget Godt af ham — Hold Jer fast, Doctor, tryk Jer ned!” Den gamle Wildtfanger tog ikke feil af Doctorens Bestræbelse, men vel af den Bevæggrund, der

bragte ham dertil. Medens denne nemlig betragtede begge sine Forgjængeres Bevægelser, og omhyggelig og inderlig bange traadte i deres Fodspor, vare hans Dine tilfældigviis faldne paa en fremmed Plante, der stod nogle Alen over hans Hoved, men paa et Sted, som var meget mere udsat for Pigernes Kast, end alle andre Tilgange, saa at de ikke ophørte at lade en uophørlig Steenregn falde derpaa. Men Doctor Battius havde i dette Dieblik forglemt Alt, undtagen den Ære at være den Første, der indlemmede den botaniske Juvel i Planteregisteret. Han styrtede op efter den, ligesaa begjærlig, som en Spurv skyder ned efter en Sommerfugl. Det kort efter nedrullede Klippestykke beviste, at man kun alt for godt havde seet ham. Nogle Dieblikke var han indhyllet i en Sky af Støv og Jord, og bedækket og skjult af de mindre Stykker, som den større Masse nedrullede med sig, saa at Bildtfangeren troede, at det var ude med ham; men et Minut efter saae han ham i en Huulning, der var frembragt derved, at nogle Stene havde givet efter og vare bragte ud af deres Stilling ved Trykket af det nedrullende Klippestykke. Han saae ham svinge Armen og holde i Haanden den erobrede Plante, som han betragtede med et frydefuldt og øvet Die. Paul benyttede sig af denne Omstændighed. Med Lynets Fart, sprang han ind i den bedækte Gang til det Sted,

som Obed Battius havde været saa lykkelig at indtage; uden at udbede sig videre Tilladelse, brugte han den over Planten bøiede Doctors Ryg til en Fodskammel, og svingede sig op til en Abning, som et nedstyrtet Klippestykke havde gjort paa den øverste Vold, og derfra ind i Fæstningen. Efter ham fulgte Middleton, som strax greb og afvæbnede Pigerne. Paa denne Maade blev der, uden Blodsudgydelse, vundet en fuldstændig Seier over en Fæstning, som Ismael havde smigret sig med var bleven gjort uovervindelig for den korte Tid, han var borte.

Fjortende Capitel.

Vi maae her afbryde vor Fortællings Løb, indtil vi have angivet de Aarsager, som foranledigede den besynderligt Strid, der nylig har fundet Sted. Vi ville bestræbe os for at gjøre denne Afbrydelse saa kort, som det er tilstrækkeligt for at tilfredsstille dem af vore Læsere, der ansee det for stridende mod Forfatterens Pligt

at lade der være Huller, som Æsersens egen frugtbare
 Indbildningskraft selv kan udfylde.

Blandt de Tropper, der af de forenede Staters
 Regjering bleve affendte, for at besætte det nylig er-
 hvervede Land i Westen, befandt sig en lille Afdeling,
 anført af den samme unge Officier, der i Løbet af vor
 Fortælling har viist sig som en virksom Deeltager i ad-
 skillige Optrin. De godmodige, magelige Efterkommere
 af de første Nybyggere modtog deres nye Landsmænd
 uden Mistro, da de vel indsaæ, at Afstrædelsen af Lan-
 det vilde hæve dem fra den forrige absolute Regjerings
 Underjaatter til den misundelsesværdige Klasse af Stats-
 borgere, der kun behøve at adlyde Lovene. De nye
 Betjente udførte deres Embede med Skaansel, og ud-
 øvede den dem overdragne Magt, uden at det blev føle-
 ligt for de Undergivne. Alligevel maatte der med-
 gaae nogen Tid, inden den selftabelige Disharmoni kunde
 opløse sig, der var frembragt ved den pludselige Sam-
 menblanding af Frihedens Børn og den absolute Magts
 eftergivende Æt, af Katholikker og Protestanter, af op-
 vakte og søvnige Gemytter. For at naae dette hel-
 bringende Maal, var ogsaa her Qvinden skabt, for
 at spille sin sædvanlige og taknemlige Rolle. Fordom-
 mens og Religionens Skranke maatte vige for den
 første og stærkeste Eidskabs uimodstaaeligt Magt; og
 snart bleve Familieforbindelser det faste, politiske Bånd,

der tilveiebragte en tvungen Forening mellem Folkeslag, hvis Skikke, Opdragelse og Meninger vare saa forskjellige.

Iblandt de nye Colonister var Middleton en af de Første, der lod sig fængsle af en louisiansk Lady's Skjønhed. Ganske nær ved den ham anviste militaire Post boede Faderen for en gammel Planteursfamilie, som i lang Tid havde ladet sig nøie med at føre et overflødig, mageligt Liv i de overnaturlige skjøne spanske Provindsjer. Han beklædte der et kongeligt Embede; men ved en stor Urv fandt han sig foranlediget til at forlade Florida og nedsætte sig i det tilgrændsende franske Louisiana. Han hed Don Augustin de Cervavallos, og hans Navn var neppe bekjendt uden for den lille By, som han havde valgt til Opholdssted, skjøndt han fandt en hemmelig Fornøielse i, og lagde ikke ringe Værd paa at opvække sin eneste Datters Opmærksomhed for hans alenlange, støvede Stammetræs-Rulle, og indpræge hende, at dette Pergament indeholdt Navnene paa de største Helte og Grandder i det gamle og det nye Spanien. Denne Omstændighed, der i hans Dine var saa vigtig, og i alle andres saa ubetydelig, var Hovedårsagen til, at han, medens hans liblige franske Naboer ikke forsømte at skaffe sig en fri og aaben Dmgang med de Nyankommende, træk sig tilbage, og levede indgetogent for sig

felv allene, tilsyneladende tilfreds med sin Datters Selskab, der just havde gjort Overgangen fra Pige til Mø.

Den unge Inez, hvis Nysgjerrighed ikke var af en saa søvrig og uvirksom Natur, havde ikke hørt Besætningens frigeriske Musik, der hensmeltede i Aftenluften, og ikke seet det fremmede Banner, som vaiede ned fra de Høie, der grændsede til hendes Faders vidtløstige Besiddelser, uden at føle visse Tilbøieligheder, som udmærkede hendes Kjon fremfor det andet. Men en naturlig Undseelse, forbunden med den vante, maaſtee medfødte Efterladenhed, der er den kvindelige Organisation egen i Spaniens tropiske Provindser, holdt hende i Tilbageholdenhedens snævre Baand; og det er mere end sandsynligt, at, hvis Middleton ikke havde haft en særdeles og uventet Beilighed til at gjøre hendes Fader en personlig Tjeneste, kunde der være forløbet lang Tid, inden de to unge Mennesker gjensidigt havde lært at kjende hinanden, og at Inez, der just var i den Alder, hvori mandlig Skjønhed har saa stor Indflydelse paa et kvindeligt Hjerte, da havde ladet sin Tilbøielighed falde paa en anden Gjenstand.

Forsynet — eller hvis dette vægtige Ord staaer for høit til at være clasisk — Skjæbnen havde bestemt det anderledes. Den stolte, afmaalte Don Augustin var altfor streng en Jagttager af de Former, som hans Stand, paa hvilken han lagde saa stor Vægt, so

reskrev, til at han skulde glemme en Adelsmands Pligter. Taknemmelighed for Middleton's udviste Tjeneste bevægede ham til at aabne sit Huus for denne Besætningens Officier, og at tilstæde ham en Dmgang, hvori han fra sin Side viiste lige saa megen Høflighed, som Forsigtighed. Lidt efter lidt veg den første Tilbageholdenhed for den unge Chef's Artighed og aabne, venlige Bæsen. Hans Munterhed, hans Mand, hans hele Adfærd vandt ham den rige Planter's Kjærlighed og Agtelse, og snart glædede han sig lige saa meget som hans Datter, naar en Banken paa Døren forkyndte den behagelige Gæstes Ankomst.

Vi ansee det for unødvendigt at dvæle ved det første Indtryk, som den unge Inez's Ynde gjorde paa den unge Krieger, og at standse Gangen i vor Fortælling med at beskrive de gradvise Fremskridt, hans mandlige Skjønhed, indtagende Bæsen og stadige Besøg gjorde i den sextenaarige Piges følsomme, romantiske og varme Hjerte. Det er tilstrækkeligt at fortælle, at de elskede hinanden; at den unge Mand var glad ved at opdage, at hans Erklæring snart overvandt baade Pigens Betænkeligheder og Faderens Indvendinger; og at vor lykkelige Officier, inden Provindsen Louisiana endnu havde været sex Maaneder i de forenede Staters Besiddelse, var forlovet med den rigeste Arving ved Missisippi.

Svormegget vi end ere overbeviste om, at Læseren vil tænke sig den Maade, hvorpaa Sagen bragtes saa vidt, og at heri kun er blevet fulgt den sædvanlige Gang, maa han dog ikke troe, at Middletons Seier over Faderens eller selve Datterens Fordomme var aldeles let. Troesforskjellighed havde her været en stærk, næsten uroffelig Hindring. Den unge Mand maatte med al den Taalmodighed, der var ham mulig, underkaste sig et frygteligt Experiment, hvis Udøvelse var overdraget til Pater Ignatius, nemlig — Omvendelses Experimentet. Den værdige Præst gik systematisk, kraftigt og stadigt tilværks. En halv Snees Gange (saa ofte nemlig som Inez's Sylphe = Skabning som et Fæebillede svævede den Elskende for Dine og udgjød sin Klarhed over Conferencerne) smigrede den gode Pater sig med, at han allerede stod paa Spidsen af Seieren over den Bantroende; men pludselig svandt atter alle hans Forhaabninger, naar hans Discipel, Gjenstanden for hans ferme Anstrængelser, faldt ham paa tværs ind i Talen med en munter Indvending. Saa længe Angrebene paa hans Tro kun vare svage og anlagte fjernt fra, gav Middleton efter med en Martyrers Ydmyghed og Taalmodighed, da han just ikke havde bragt det vidt i Polemiken; men saa snart den gode Pater, hvem den unge Mand's evige Lyksalighed laae saa meget paa Hjertet, tænkte paa at sikre sig den vundne faste Grund

end ydermere, ved at rykke frem med en eller anden af sin Religions Spidsfindigheder, vendte Middleton om, og som en duelig Soldat afflog han tappert det hele Angreb ved en Manøvre. Vi tilstaae, at han i denne Troeskamp ikke brudte andre Vaaben end dem, som sund Menneskeforstand gav ham ihænde, eller som han kunde hente fra sit ringe Kjendskab til begge Religioners afvigende Sætninger; men netop af disse Vaaben betjente han sig ikke uden Virkning, omtrent som, naar en Fægter, der godt forstaaer at føre sin Knortestok, i Kamp med en behændig Fægtemester, stiller kraftige Grunde imod dennes Udfald og Pareer og ligefrem besvarer sin Modstanders Kunst med sønderflaet Pande og brudte Vaaben.

Førend denne geistlige Feide endnu var tilende, havde en Tilvært af Protestanter bragt vores Helt Hjælp. Saavel det hensigtsløse Fritænkeri, der besjælede nogle af Disse, der kun attraaede Jordlivets Nydelse, som de Andres regelrette og fornuftige Fromhed opvækkede den ærlige Geistliges Opmærksomhed og Bekymring, og gjorde ham betænkt paa Midler til at reise en Dæmning mod denne Strøm. Fra den ene Side begyndte det gode Exempel, fra den anden Side det flette at virke, og selv i hans egen Menighed, som han hidtil havde anseet for blindt hen at være underkastet det geistlige Nag, begyndte nu en Mand at røre sig. Det syntes

Pateren den høie Tid at opgive sin Angrebsplan, og at forandre den til et Forsvarssystem, for at hans Eftersølgere kunde blive istand til at sætte en Modstand mod den lovløse Strøm af Meninger, der truede med at gjennembryde den catholske Religions Skrænker og Dæmninger. Saaledes begynder en flog Commandant i en Fæstning at forlade Udenværkerne og indskrænke sig til kun at forsvare Hovedpunkterne, naar han indseer, at han i Forhold til den Magt, der staaer under hans Befaling, har udbredt sig paa en altfor stor Plads og derfor ikke kan besætte den. Han unddrog de Uindviedes Nine Reliquierne, og formanede sine Egne til ei at omtale dem for de Verdensbørn, der ikke alene benægte dem, men endogsaa opfordre til at fjæmpe for dem og bevise dem. Derfor blev det-ogsaa paany under frygtelige Trudsel forbudt at læse Bibelen, af den seierrige Grund, at den kunde blive urigtigt udtydet og forklaret.

Men tillige fandt han for godt at berette Don Augustin, hvad Virkningen hidtil havde været af hans Underviisning og hans Bønner for den unge Rjetters Salighed og Omvendelse. Der er Ingen tilbøielig til at tilstaae sin Svaghed i det samme Dieblis, i hvilket det kommer an paa at give Prøver og Beviser paa sin formodede Styrke. Den hellige Mand betjente sig i dette Tilfælde af et Slags fromt Bedragerie, hvorfor han formodentlig fandt Absolution i sine rene Bevæg-

grunde; skjøndt der nemlig ikke nu var foregaaet nogen Forandring i Middleton's Tænkemaade, erklærede han dog: at det af tilstræffelige Grunde lod sig haabe, at Overbeviisningens Kile var trængt ind i hans Hoved, og havde der frembragt en heldbringende Åbning, gennem hvilken det sandsynligviis var at formode, at en religiøs Befrugtnings velsignede Spire vilde finde Veien til Hjertet, isærdeleshed, hvis den christlige, catholske Menigheds Velgjerninger uophørlig bleve lagte alle disse Bestræbelsers Gjenstand for Dine.

Dette opvækkede Don Augustin's hele Iver for ufortøvet at gjøre en Profelyt af den unge Forvildede. Selv den blide, yndige Inez ansaae det for en hæderlig Opfyldelse af alle hendes Ønsker, hvis hun kunde være det ydmyge Redskab til at indføre hendes Elskede i den ene-saliggjørende Kirke. Middleton var saa langt fra at afflaae den forenede Storm, at han fra sin Side gjorde Forslag til Overgivelse, og medens Faderen med største Utaalmodighed ventede den til Giftermaalet bestemte Dag, fordi han troede, at paa denne skulde Troens Seier fuldkomment bekræftes, var denne Dag Datterens eneste Tanke, en Tanke, hvori Religionens hellige Indtryk blandede sig med Kjærlighedens, Ungdommens og et ægteskabeligt Forholds sødere Følelser.

Paa Bryllupsdagen opstod Solen saa klar og skynfri, at den ømtfølende Inez hilsede den som sin nære

Lykkes Herold. Pater Ignatius forrettede denne hellige Handling i et lille Kapel, der tilhørte Don Augustin, og længe førend Solen heldede mod sin Nedgang, trykfedede den lykkelige Middleton den rødmende og undseelige Spanierinde til sit Hjerte, som sin anerkjendte og uadskillige Hustru. Det var vedtaget og besluttet af begge Parter, at tilbringe denne skønne Dag i Stilhed, ganske at hellige den til de bedste og reneste Følelser, og bortfjerne fra den al den larmende og hjerteløse Glædesstøi, der sædvanligviis følger med en tvungen Festlighed.

Om Aftenen paa den Tid, naar Solstraalerne sammensmælte med den svindende Dags Skygger, da Middleton kom tilbage fra et Besøg, han ansaae for en Uresgjæld, som den Nygifte maatte aflægge hos sine Baabenbrødre, skimtede han gennem Bladene af et Træ, der stod noget borte fra Beien, en Klædning, der lignede den, i hvilken Inez havde ledsaget ham til Alteret. Han nærmede sig Stedet med en Delicatesse, der snarere var forøget end formindsket ved den erholdte Ret til at deeltage i hendes hemmeligste Dieblikke; men da han hørte Tonen af hendes bløde Stemme i en Bøn, hvori hans Navn gjentagne Gange svævede over hendes Læber, ledsaget af de sømteste Benævnelser, lod han alle Betænkeligheder fare, og søgte sig en Plads, hvorfra han ubemærket og useet kunde høre Alt. Det

maatte vistnok for Ægtemanden være et helligt og taknemmeligt Dieblif, da han læste i sin Hustrues aabne, ubedækkede Sjæl, og fandt sit eget Billede indfattet i hendes Hjertes Kamme, i de rene og helligste Følelser. Han følte sin Egenkjarlighed og Selvagtelse forsmigret, til at han ikke skulde have søgt nærmere at udforske Bønnens umiddelbare Indhold. Hun bad Gud, at han vilde gøre hende til det ydmyge Redskab, der indførte ham, den dyrebare Ægtefælle, i de Troendes Menighed. Hun bad for sig selv, at Gud vilde tilgive hende, hvis Egenraadighed, eller Ligegyldighed mod Kirkens Raad havde bragt hende til at lægge for stor Bægt paa sin Indflydelse paa sin Ægtefælle, og udsat hende for den Fare at forskjertse sin egen Sælgighed ved at gifte sig med en ung Kjetter, i den Hensigt at frelse hans Sjæl. Der laae i hendes Bøn en saa inderlig Fromhed forbunden med saa stærke naturlige Følelser, og en saadan Blanding af en Kvinde og en Engel, at Middleton maatte have tilgivet hende, om hun ikke blot havde kaldt ham en Kjetter, men endogsaa en Hedning og en Afgudsdyrker, saa om, saa inderlig og himmelsk var den Deeltagelse, hun yttrede for ham.

Den unge Mand oppebiede det Dieblif, da hans Brud reiste sig op fra sin knælende Stilling, da traadte

han hen til hende, og lod som han aldeles ikke vidste, hvad der var foregaaet.

„Det er silde, kjære Inez,” sagde han. „Don Augustin vil bebreide Dig Mangel paa Omhu for dit Helbred, som Du udsætter for den farlige Aftenluft. Hvor meget mere maa Du ikke vente at høre denne Bebreidelse af mig, der har faaet lige saa stor Myndighed over Dig og nærer dobbelt saa stor Kjærlighed til Dig, som han?”

„Eign ham i Gæt og Alt,” svarede hun med Taarer i Øinene. Hun sagde dette med et betegnende Eftertryk, og gjentog: „i Gæt og Alt. Tag min Fader til Forbillede, kjæreste Middleton, saa har jeg ikke Mere at bede Dig om.”

„Og heller Intet at bede for mig? Jeg tvivler ikke paa, at alle dine Ønsker vare opfyldte, hvis jeg kunde være og blive saa god som din ærværdige Fader; men vær blot noget overbærende med Krigsmands Svagheder og Skikke, og nu lad os gaae til vor uførlignelige Fader!”

„Endnu ikke,” sagde Bruden og snoede sig mild og venlig ud af Armen, han havde slynget om hende, i den Tanke at føre hende med sig: „Jeg har først en anden Pligt at opfylde, førend jeg kan adlyde din Befaling, hvor militairisk den endogsaa flinger. Jeg lovede min tro Amme, Inesilla, min anden Moder, som

Du veed, at besøge hende paa denne Tid. Hun tænker, at det er det sidste Besøg, som hun faaer af sit Barn, som hun kalder mig, og jeg tør derfor ikke undlade det. Gaae til Don Augustin, jeg kommer tilbage om en lille Time.”

„Glem ikke, i det Sildigste om en Time?”

„Om en lille Time,” gjentog Inez og gav sin Mand et Kys, men ligesom rødmende over denne Kjæfthed, ilede hun bort fra Træet, og et Dieblif efter saae Middleton hende foran Ammens Hytte, hvor hun forsvandt.

Langsomt og estertænkende vendte Middleton hjem og kastede ofte sit Blik tilbage til det Sted, hvor han sidst havde seet sin kjære Kone, og malte sig hendes Billede i Aftendunsten, som omgav ham. Don Augustin modtog ham med Varme, og han fandt i nogen Tid Fornøielse i at underholde sin nye Svigerfader med Planer om sin Fremtid. Den ægte, gamle Spanier glædede sig ved at høre den unge Mand's fyrige, men tro Beretning om den Lykke og Velstand, der herskede i Staterne, om hvilke han var ganske uvidende, skjøndt han sin halve Levetid havde været deres Nabo. Han hørte paa ham, halv med Forundring, halv med den Bantro, hvormed man erfarer Noget, som man anseer for Overdrivelse eller en i Phantasien avlet Beskrivelse

af Ting, som partist Forkjærlighed laaner for glimrende Farver.

Saaledes forløb den Time, som Inez havde betinget sig af sin Egtesælle, og den forløb meget hurtigere end han havde troet at det var muligt, naar det Væsen, der var dyrebarest paa Jorden, var fraværende. Endelig fæstede han sine Blik paa Uhret. Det ene Minut forløb efter det andet. Inez kom ikke. Biseren havde allerede gennemløbet den halve Deel af den følgende Time, da sprang Middleton op og tilkjendegav sin Beslutning, at begive sig paa Veien for at gaae den Fraværende imøde. Han mærkede, at det imidlertid var blevet mørkt, og at Himlen var overtrukken med den truende Dunst, der er et useilbarligt Forbud paa en Storm. Lige saa meget ængstet ved disse frygtelige Aspecter, som ved en hemmelig, indre Uro, fordoblede han sine Skridt, og fløi mere end han gik henimod Inesilla's Hytte. Han standsede dog hvert Dieblik, og indbildte sig, at han skimtede Inez's Klædning. Han gennemsøgte Veien paa kryds og tværs paa begge Sider, søgte stedse paany og stedse forgjæves. Endelig kom han til Hytten selv, bankede paa, aabnede Døren, traadte ind, fandt den gamle Amme, stod foran hende og saae sig om, men saae ikke Den, som han søgte. Den Bessed, han fik, var: at hun havde været der, men var igjen gaaet hjem. Nu overtalede Middleton

sig til at troe, at han i Mørket havde forfeilet hende paa Tilbageveien, han vendte selv hjem, og erfarede til sin største Forstrækkelse, at hun ikke var bleven seet. Uden at aabenbare Noget sit Forsæt, ilede han atter med bankende Hjerte tilbage til det Træ, hvor han havde beluret sin Bruds varme Bøn for hans Salighed og Omvendelse. Men heller ikke her fandt han hende, og nu var hans sidste Haab forsvundet.

En hemmelig Mistanke om de Grunde, der kunde have bevæget Snez til at unddrage sig ham, gjorde at han i et Par Timer viiste sig tilbageholden og forsigtig i sin Søgning; men da Dagen frembrød, og Snez hverken var vendt tilbage til sin Fader eller til sin Mand, bekiendtgjorde han lydeligt og offentligt hendes uforflarlige Udeblivelse. Der blev strax anstillet Undersøgelser til alle Sider. De bleve uden Virkning. Ingen havde seet Snez eller hørt fra hende, siden hun havde forladt Ammens Hytte.

Den ene Dag forløb efter den anden. Der indløb ingen Efterretninger, skjøndt man ideligt og flittigt vedblev at søge; endelig var den største Deel af Husets Frænder og Venner af den Mening, at al videre Søgning var forgjæves; og nu blev den stakkels Snez opgivet.

Men en saa overordentlig Begivenhed kunde ikke saa snart forglemmes. Den gav Anledning til Efter-

tanke, til Rygter, til Udtydninger og Opdigtelser af mange Slags. De, som for egen Forretninger havde Tid til at befatte sig med fremmede Unliggender, vare enige i det simple og let forklarlige Resultat: at den fraværende Brud ikke havde gjort mere eller mindre, end taget Livet af sig selv. Pater Ignaz følte i sit Hjerte og i sin Samvittighed Angest og hemmelige Bebreidelser; men som en vis geistlig Kriger vidste han ogsaa af denne Ulykke at drage Fordeel for sin Kirkes Tro. Han forandrede derfor sine Batterier, og hvistede nogle af sine ældste Skriftebørn i Ørerne: at han havde taget feil af Middletons Sindelag og Sjælestilstand, og at han nu maatte troe, at denne Ulykkelige uden Redning var strandet paa Kjetteriets Sandbanke. Nu bragte han paany sine Reliquier for Dagen, og berørte atter, ligesom forhen, den kildne og næsten forglemte Lære om Miraklerne. Ja, det gik saa vidt, at den fromme Præsts Uttringer bevirkede, at Mange af de Troende forfaldt til den Tanke, som de først hvistede hinanden i Øret, men siden antog som en Troesartikkel i Menigheden: at Inez, for at frelles fra Kjetteren Middleton, var bleven optaget til Himlen.

Don Augustin nærede vel alle faderlige Følelser, men Creolernes Træghed bidrog til at neddybse dem. Han lyttede til sin geistlige Samvittighedsraads Taler

og begyndte endelig at troe, at han havde handlet urigtig i at overgive en saa reen, saa ung, saa elskværdig, og frem for Alt saa from Engleskabning, som hans Datter var, i en Rjetters Arme. Han var ikke langt fra at forklare sig den Ulykke, der var mødt ham, som en Straf, fordi han var afveget for meget fra Troens Forskrifter. Da det gjængse Rygte om Snez's Optagelse i Himlen ogsaa kom ham for Øre, fandt han vel i Begyndelsen nogen Trøst i denne Tanke; men Faderhjertet bankede dog endnu for mægtig i hans Bryst, til at han skulde kunne have undertrykt den Tilfætning: At denne hans Datters Arv i hin Verden tilfaldt hende dog alt for tidligt. Men hvorledes gik det vor Middleton? Middleton, Elskeren, Egtfællen — Brudgommen; Middleton var som sønderknust ved dette frygtelige, uventede Slag. Selv opdragen i en simpel og fornuftig Troes Lære, der ikke tilegner sig nogen Deel i de Catholskes aabenbarede Sandheder, vidste han ikke at forklare sig Snez's Forsvinden af andre Grunde, end af saadanne, som hun kunde hente af de, efter hans Mening, overtroiske Forestillinger, som hun gjorde sig om hans Kirke og hans vildfarende Religion. Vi ville ikke dræle ved at skildre de Qualer, der sønderrev hans Hjerte, de Formodninger, der bestormede ham, det Haab og den Modløshed, der i de første Uger afverlede i hans Barm, og den usigelige Ulykke, for

hvilken denne hans Sjæls Tilstand gav ham til Priis. En hemmelig Misbilligelse af den Grund, hvorfor man forklarede sig Snez's Forsvinden, en hemmelig Stemme, der sagde ham, at han vilde gjenfinde hende, bragte ham til at sætte Stranker for sine Efterforskninger, uden dog at afbryde dem ganske. Men da den svindende Tid mere og mere svækkede den Forestilling hos ham, at Snez havde forladt ham, uden at han havde fortjent det, og at hun af sig selv vilde vende tilbage; og da denne første Anskuelse gjorde Plads for en anden, og frembragte den piinlige Overbeviisning hos ham: at hun var død, da bleve paa eengang alle hans hendøde Forhaabninger paa en sælsom Maade atter levende.

Sørgmodig, nedslaaet og langsomt vendte den unge Anfører fra Korpsets Aftenparade tilbage til sit Quarteer, der laae noget borte fra Dvellspladsen, men paa samme Flodbredde som denne. Hans tankeløst omsvævende Blik faldt paa en menneskelig Skikkelse, der dvælede paa en Tid og et Sted, hvor det ikke var Noget tilladt at opholde sig. Den Fremmede var fattigt klædt, og i sine Træk og sin hele Holdning bar han Spor af den meest smudsige Armod og udsvævende Levemaade. Sorgen havde nedstemt Middleton's militaire Hovmod, saa at han, da han gik forbi Mennesket, der bukkede

sig dybt, tiltalede ham mildt, ja næsten velvilligt, med følgende Ord:

„Min Ven, Du kommer til at tilbringe en Nat i Bagten, hvis Patrouillen træffer Dig her. Der har Du en Dollar, gaae, og skaf Dig et bedre Sovested og Noget at spise.”

„Kapitain, jeg sluger mit Foder, uden at tygge det,” svarede Landstrygeren; „forvandl denne Mexicaner til tyve, saa sælger jeg Eder en Hemmelighed.”

„Gaae, siger jeg Dig,” sagde Middleton med den militaire Strengthed, som Hiin havde fortjent, „eller jeg lader Dig fæste i Bagten!”

„Godt! skal jeg endelig gaae, saa gaaer jeg; men naar jeg gaaer, saa tager jeg med mig, hvad jeg veed, og saa kan I let komme til at leve som en stakfels Enkemand til Eders sidste Dags Tappensstreg er slaaet.”

„Hvad mener Du dermed, Knegt?” spurgte Middleton, og vendte sig hurtigt om til Karlen, der allerede langsomt begyndte at sætte sine lamme Lemmer i Bevægelse.

„Jeg mener dermed, at jeg vil veksle denne Dollar i spanskt Brændeviin, og saa vil jeg komme tilbage og sælge Eder min Hemmelighed for saa Meget, som jeg behøver til at kjøbe en heel Lønne for.”

„Har Du Noget at sige mig, saa siig det paa

Stedet!" vedblev Middleton, som med Møie betvang den Utaalmødighed, der begyndte at opstaae hos ham.

"Min Hals er tør, Capitain, og Talen vil ikke gaae, naar Struben ikke er vaad. Hvormeget vil I give mig for hvad jeg har at opdage? Lad det være noget Anstændigt, omtrent saa Meget, som den ene Gentleman kan byde den anden!"

"Mig synes det var bedre at sende Dig Tambouren paa Halsen. Hvorom er din Hemmelighed?"

"Om Ægteskab — en Kone og ingen Kone — et smukt Ansigt og en riig Brud — taler jeg tydeligt nok, Capitain?"

"Veed Du Noget om min Kone, saa kom frem med det! for Belønningen behøver Du ikke at være bange!"

"Ei Capitain, jeg har sluttet mangen Handel i mit Liv, og jeg har snart faaet Betaling i klingende Mynt og snart i Løster; men troe mig, Løster ere Lapperie."

"Forlang en Priis."

"Tyve — nei Fanden tage mig, min Hemmelighed er tredive Dollars værd, ja vel hundrede."

"See her, her har Du dine Penge; men vær tillige overbeviist om, at, hvis din Hemmelighed ikke er Noget værd, vil det være mig en let Sag igjen

at fratage Dig dine Dollars, og ovenikjøbet lade Dig straffe for din Uforstammenhed!"

Karlen befiggede Banknoterne med et mistroisk Smil og stak dem derpaa til sig, som det lod til, tilfreds med at have befundet dem rigtige.

"Jeg kan godt lide de nordamerikanske Noter;" tilspøiede han kolsindigt; "Regjeringen holder paa deres Ægthed og jeg paa min; I skal ikke være bange for mig, Capitain, jeg er en Mand af Ære, og skal ikke sige et Ord mere, eller et Ord mindre, end hvad jeg veed er den rene Sandhed."

"Nu frem med det, uden videre Fortale, eller det skal fortryde mig, at jeg har verlet Ord med dig, og jeg lader Dig hele din Gevinst fratage, baade Banknoter og Sølvpenge."

"Nei, Ederes Naade vil dog vel ikke!" raabte Knekten med hævet Haand, og lod som om han forstrækedes ved denne frygtelige Trudsel. "Det var ganske mod Aftale. I maa vide, Capitain; Alle leve ikke paa een og samme Naade; Nogle søge at beholde, hvad de have; Andre søge at bekomme, hvad de ikke have."

"Du har altsaa været en Tyv?"

"Jeg! Det var foragteligt. En Mennesketyv har jeg været. Der er Mange af den Mening, at Stegerne ere elendige, ulykkelige Væsener, der i det var.

mere Klima maae arbejde i Plantagerne i den brændende Solhede, og desuden udstaae andre Smaasonder. See nu, Capitain, jeg har i min Tid været en saadan En, der har undet de arme Djævole lidt Fornøielse og Afverling, og i det Mindste har flyttet dem om fra det ene Sted til det andet."

„Altsaa uden Dmsvøb og med tydelige Ord: en Menneſketvo, en Seelenverkoer?"

„Har været, Hr. Capitain, har været; men nu er jeg gaaet af, eller ligner i det mindste en Kjøbmand, der før solgte sin Tobak fadeviis og nu sælger den alenviis. I mine gode Dage har jeg ogsaa været Soldat. Kan I sige mig, hvad der bliver anseet for den største Hemmelighed ved vores Haandtering?"

„Det veed jeg ikke," svarede Middleton, allerede fjed af hans Snak, „maaske Mod?"

„Nei! baade Been til at sægte med og Been til at løbe med, og heri har I min dobbelte Forretning. Men nu ere mine Been just ikke med de bedste, og uden Been er Handelen med Menneſker ikke indbringende; men der gives Andre, der ere forsynede med dette Materiale."

„Altsaa stjaalet! stjaalet er hun!" udbrød den forfærdede Egtemand.

„Snappet op underveis, saa vist som jeg staaer her."

„Skurk, hvad Grund har Du til at formode en saadan Kjeltringstreg?“

„Slip mig! slip min Hals! Hvor kan J troe, at min Tunge kan tale, naar J tilsnorer min Hals? Taalmodighed, saa skal J faae alting at vide; men hvis J endnu engang behandler mig saa usømmelig, saa seer jeg mig nødsaget til at henvende mig til Retten.“

„Tael videre; men siger Du et eneste Ord mere eller mindre end Sandheden, saa frygt for min Brede og min Straf!“

„Vær dog ikke en saadan Nar at bilde Eder ind, at det skulde mangle en saadan Skurk, som jeg er, paa en Løgn, for at gjøre det sandsynligt, som han har opdigtet! Nu, jeg veed, J er ingen Nar. Saa her altsaa; jeg vil fremføre Eder min Beretning og mine Tanker; den kan J fordøie, mens jeg drikker paa Eders Sundhed og Gæmildhed. Jeg kjender et Menneſke, han hedder Abiram White, jeg troer, han har antaget dette Navn, for at hentyde paa sit Had til de Sorte. Nu, denne Mand er for Diebliffet og har, hvad jeg veed for vist, i mange Nar været — ja hvad skal jeg kalde det — Bispekrammer med Menneſker, og forhandlet dem fra en Stat til en anden. Jeg har i min Tid staaet i Forbindelse med ham, og jeg kan forsikre Eder, at det er en forbandet listig Hund. Han har ikke mere Ore i Livet, end jeg i

bette Dieblig Mad i Maven. Jeg saae ham i Byen paa Eders Bryllupsdag. Han var i Selstaa med sin Svoger, og denne gav sig ud for at være en Jæger fra de nye Colonier. Med ham var der en net lille Hob, hvor med man kunde udrette Noget; syv Sønner, alle store, som Eders Sergeant, naar han har Huen paa. Steppe erfarede jeg, at Eders Kone var borte, førend jeg havde fundet det: Abiram har kapret hende."

"Veed Du det bestemt? Kan det være muligt? Hvorpaa grunder sig denne affærlige Formodning?"

"Meer end Formodning; jeg veed hvad jeg veed, jeg kjender Abiram White udenad. Naar, vil I rykke ud med en Ubetydelighed endnu, for at jeg kan være min tørre Gane?"

"Gaae, gaae! Du har allerede drukket dig dum og dyrisk, du elendige Drukkenbolt, og veed ikke hvad Du siger. Tag Dig i Agt, Karl, for Tambouren!"

"Erfaring gjør Flog!" raabte Karlen efter den bortvandrende Middleton, og vendte sig derpaa om med en glad Grinen, som En, der netop har Aarsag til at være tilfreds med sig selv. Derpaa ilede han til nærmeste Markedeterbod, for ret at faae sin Næse glindsende.

I Løbet af en søvnløs Nat svævede Middleton bestandig mellem den Tanke: at denne Uslings Beretning fortjente Opmærksomhed, og den Mening, at den

var altfor gal og urimelig, til at fortjene Tiltro. Efter denne indre Urolighed var han allerede oppe, da Ordonantsen ufornødentlig traadte ind og mældte: at paa Paradepladsen, ikke langt fra hans Bolig, havde man fundet et dødt Menneske. Middleton klædte sig hurtigt paa, kom til Stedet, og fandt den Mand, med hvem han Aftenen før havde haft en Samtale, i den samme Stilling, i hvilken han havde truffet ham første Gang.

Han var bleven et elendigt Offer for sit Fylberi. At Brændeviin havde kostet ham Livet, beviiste hans fremstaaende Dine, hans opsvulmede Ansigt, og den næsten utaalige Stank, der udbredte sig om ham. Modbydelig ved dette ækle Syn, vilde den unge Mand allerede gaae derfra, efter at han havde givet Befaling til at skaffe Liget bort, da hans Dine faldt paa Stillingen af dets høire Haand. Pegefingeren var fremstrakt, ligesom Fingeren paa En, der skriver i Sand. Han undersøgte videre, og fandt efter en besværlig Udtydning en ufuldstændig Sætning, næsten ulæselig fradset i Sandet; den lød saaledes: „Capitain, det er den rene Sandhed, saa vist som jeg er en Gentle — — — Her var Manden enten død eller falden i den Søvn, der er Forløber for Døden.

Middleton meddeelte ikke Noget denne vigtige Bemærkning, gjentog blot den givne Befaling og trak

sig tilbage. Denne den Dødes Paastaaelighed og alle øvrige Omstændigheder tilsammentagne, bevægede ham til at anstille hemmelige Undersøgelser. Han erfarede, at en Familie, der efter Beskrivelse lignede den, Karlen havde omtalt, paa hans Bryllupsdag var kommen igjennem Stedet. Man fulgte dens Spor, der i lang Tid gik langs med Mississippis Bredder; men herpaa havde den leiet en Baad, og var seilet op ad Strømmen til Missouris Indløb; derpaa var den forsvunden, og havde, som hundrede lignende, søgt sin Lykke og Belsignelse i det Indre af Ørkenen.

Forsynet med disse Underretninger, tog Middleton et lille Antal af sine paalideligste Folk med sig, tog Afsked med Don Augustin, uden at meddele ham sine Forhaabninger eller Bekymringer, kom til det betegnede Punkt, hvor Familien var gaaet ind ad Landet til, og tiltraadte ligeledes denne Vej til Ørkenen. Det var ikke vanskeligt at forfølge Sporene af et saadant Tog, som det Ismael anførte; han kunde forfølge dem langt over Ny-Coloniernes sædvanlige Grændse. Allerede denne Omstændighed vækkede i høieste Grad hans Mistanke, og oplivede hans Haab om et lykkeligt Udfald.

Efterat den Dplysning var ophørt, som han kunde faae ved mundtlige Spørgsmaael og Meddelelser, tog den ængstelige Egtesfælle sin Tilflugt til de sædvanlige Kjendetegn, naar man vil forfølge Sporet af en

Flygtende. Dette faldt ham ikke vanskeligt lige indtil det Sted, hvor de bølgede Steppers hårde og sporløse Jordbund begyndte. Her ophørte al Underretning; han saae sig tilsidst nødt til at bestemme en vis Plads, hvor de Alle skulde samles paa en vis kommende Dag, thi derved, at han forøgede Antallet af de speidende Dine, troede han desto lettere at kunne opdage Sporene.

Paa denne Maade havde han, for sin Person, allerede i otte Dage vanket om allene, da Tilfældet lod ham møde Bijægeren og Bildtfangeren. Tilbeels er deres Møde blevet fortalt; og Læseren vil let kunne tænke sig de Oplysninger, der fulgte af hans Fortælling og som hjalp ham til at gjenfinde sin elskede Brud.

The first part of the report is devoted to a description of the
 work done during the year. It is divided into three main sections,
 each of which deals with a different aspect of the work.
 The first section deals with the general work of the
 department, and the second section deals with the work
 done in connection with the various projects.
 The third section deals with the work done in connection
 with the various committees and sub-committees.
 The report concludes with a summary of the work done
 during the year, and a list of the names of the
 members of the department.

The following table shows the number of hours spent by each
 member of the department during the year. The total number
 of hours spent by all members of the department is 10,000.
 The following table shows the number of hours spent by each
 member of the department during the year. The total number
 of hours spent by all members of the department is 10,000.
 The following table shows the number of hours spent by each
 member of the department during the year. The total number
 of hours spent by all members of the department is 10,000.

Coopers's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Sex = til ni og halvtredstyvende Hefte.

K i ö b e n - h a v n .

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

0 2 1 0 0 0

7 5 1 1 9 0 9 1 1 1 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

0 0

S t e p p e n .

E n R o m a n .

O v e r s a t

a f

J . K i i s e .

F j e r d e H e f t e .

K j ö b e n h a v n .

F o r l a g t a f o g t r y k t h o s S . E r i e r .

1835.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

PROBLEM SET 10

Due Date: _____

NAME: _____

Sextende Capitel.

Med hastige Spørgsmaal og Svar, der næsten uden Sammenhæng fulgte paa hverandre, var en Time forløben, førend Middleton, der bevogtede sin gjenfundne Skat ligesaa mistænksom, som en Gjerrig bevogter sit Pengeskrin, havde endt den fragmentariske og ofte afbrudte Fortælling af sine egne Begivenheder, og nu spurgte Inez:

„Sig mig, Kjæreste, hvorledes har man behandlet Dig?“

„I alle Maader,“ svarede hun, „undtagen i Hovedsagen, Adskillelsen fra mine Venner, saa godt, som Omstændighederne have tilstedet mine Nøvere det. Efter min Mening er den Mand, der i Almindelighed ansees for Formanden her, kun en Begynder i Sturkestreger. Han kjendtes forstræffeligt i min Nærværelse med den Nidding, der greb mig; tilsidst traf de endelig en Overeenskomst, hvori jeg ogsaa maatte finde mig, og bandt ved en hellig Eed baade mig og dem selv til aldrig at bryde Forbundet. O, Middleton, jeg frygter, jeg fryg-

ter meget for, at Rjetterne ikke holde deres Eder saa strengt, som vi, der ere opdragne i den sande troende Kirkes Skjød?"

„Disse Skurker, Tnez, have slet ingen Religion. Brød de Eden?"

„Nei, det just ikke; men var det ikke allerede en Synd, at misbruge Guds Navn til at besværge et saa vanhelligt Forbund?"

„Deri har Du Ret, Tnez; derom ere vi begge ligesaa overbeviste, som den hellige Fader kan være det. Men hvorledes have de holdt deres Eed? Meddeel mig Meningen og Indholdet af den."

„De forbandt dem til at lade mig være uforstyrret og ufrænket, og at befrie mig fra deres skrækkelige Nærværelse, under den Betingelse, at jeg ogsaa edelig forpligtede mig til, ikke at gjøre noget Forsøg paa at flye, ja, til ikke at lade mig see for noget menneskeligt Die i en vis af mine Tyranner bestemt Tid."

„Og denne Tid," afbrød den utaalmodige Middleton, som godt kjendte sin Egtesælles fromme Betænklichkeiten, „er den? . . . naar er den udløbet?"

„Den er det. Jeg maatte sværge ved min Skjts-helgen, og gjorde det og holdt troligt min Eed til det sidste Dieblif, da den Mand, som man kalder Ismael, brød sin og truede med Magt. Da viiste jeg mig for første Gang paa Klippen, og jeg vil haabe, at selv

Pater Ignaz vilde have løst mig fra mit Løfte, fordi min Bortfører havde brudt sin Eed."

"Hvis han ikke vilde have gjort det, saa vilde jeg for stedse have befriet ham for Omsorgen for din ømme Samvittighed," mumlede den unge Mand mellem Tænderne.

"Thi," vedblev hun rødmende, uden ganske at have forstaaet ham, og saae ham ind i hans blodrøde Ansigt, "thi Du, Middleton, kan vel modtage mine Løfter, men Du har aldeles ingen Magt til at løse mig fra dem!"

"Nei, nei, nei, Inez! Du har ganske Ret. Jeg forstaaer mig slet ikke paa Samvittigheds Tvivl og Spidsfindigheder; der er ingen Ting i Verden, jeg er saa lidt som Præst. Men siig mig engang, hvad har bevæget disse Uhyrer til at drive et saadant fortvivlet Spil med Dig, og røve mig min Himmel?"

"Du veed, hvor uvidende jeg er om al Verdens Gang og dens Gjerninger, og hvor lidt jeg er istand til at angive de Grunde, disse Mennesker kunne have, der ere saa himmelvidt forskellige fra dem, jeg hidindtil har kjendt. Men bringer ikke Kjærlighed til Penge mange Mennesker til endnu skjændigere Handlinger end denne? Jeg vil troe, at den Tanke har ledet dem, at en gammel, rig Fader vilde fristes til at give mange Løsepenge for sit Barn. Maa skee de ogsaa" — vedblev hun med et forskende Blik, der fra hendes taare-

vædede Die falbt paa Middleton — maaskee de ogsaa have indbildt sig, at en Brudgoms omme Kjærlighed —.”

„Ja vist nok; de kunde draabeviis have aftappet mit Livsblod!”

„Ja,” vedblev den undseelige Egtfælle, der hurtigt bortvændte det hemmelige Blik, hun havde fastet paa ham, og ligesaa hurtigt fortsatte sin Tale, som om hun ønskede at bringe det Sagte i Forglemmelse; „det er blevet mig forsikkert, at der endog gives Egtmænd, der drive Nederbrægtigheden saa vidt, at de kun aflægge Løftet for Alteret, for at sætte sig i Besiddelse af den uskyldige, lettroende Bruds Formue. Kan Kjærlighed til Penge føre til en saadan Grad af Slethed, saa kunne vi jo ogsaa forklare os, at denne Guldtørst kunde forlede Andre, der have hengivet sig til den, til Handlinger, der ikke ere saa reent fordømmelige.”

„Ja, det er jo vel muligt. Men, Inez, skjøndt jeg her indestaaer for Dig med mit Liv, og skjøndt vi ere Herre af Klippen, ere dog de Hindringer og Farer, vi have at bekæmpe, ikke tilende. Du maa falde hele dit Mod til Hjælp, for at arbejde Dig ud af denne Stilling, og Du maa vise, min kjæreste Inez, at Du er en Krigers Kone!”

„Jeg er beredt til strax at bryde op. Det lille Brev, som Du lod mig tilstille ved Doctoren, gav mig

de bedste Forhaabninger; jeg gjorde Alting færdigt iforveien, og ventede kun paa det første Bink til Flugt."

"Nu, saa lad os forlade dette Sted og ile til vore Benner."

"Til vore Benner?" sagde Inez og kastede Dinene rundt om i det lille Telt, for at finde Ellen — "Og saa jeg har en Veninde, som jeg ikke maa forglemme, og som skal tilbringe sit hele Liv hos os. Hvor er hun? hun er her ikke længer!"

Middleton førte Inez ud af Teltet, og svarede smilende: "Hun er, ligesom vi, i en kjærlig Samtale med En, der elsker hende."

Men heri lod den unge Mand ikke Ellens Hensigt vederfares Ret, hvorfor hun havde forladt Teltet. Den unge Pige havde strax i Begyndelsen saa megen Delicatesse og fin Følelse, at hun indsaae, at en Tre-dies Nærværelse ved en Sammenkomst, som denne, var intet mindre end nødvendig, derfor havde hun besteden i al Stilhed trukket sig tilbage; en Egenkab, der overhovedet mere er hendes Kjon egen, end det mandlige. Man saa hende sidde paa et fremragende Sted af Klippen ganske indhyllet i sin Klædning, som skjulte hendes Ansigt og Skabning. Her sad hun en Time. Der var Ingen, der havde nærmet sig hende og efter hendes hemmelige og urolige Blik at dømme, troede hun heller ikke, at der var Noget, der søgte et Blik af

hendes Dine. Men heri feilede Ellen, der ellers var saa skarpsende og nøie iagttagende.

Det første Poul Hover havde at gjøre, da han var bleven Herre over Ismaels Citadel, var et spøgefuldt Geirstegn, som der er brugeligt blandt Beboerne af de vestlige Egne. Han slog nemlig med begge Hænderne paa Siderne, ligesom Stridsghanen pleier at gjøre; derpaa efterabede han med en pibende Stemme deres Rikferiki, en Lyd, som ved Leilighed kunde have gjældt for en farlig Udfordring, hvis en af Ismaels atlethiske Sønner havde været der i Nærheden.

„Nu,” raabte han videre, „det falder jeg et Slaaetil og Forbi=Spil i bedste Form; og ikke engang Knoxler itu! Hvordan er det, gamle Skovmand! Du har jo ogsaa i din Tid været ved Militzen, har været Plo-ton=Soldat, har staaet i Geledderne og har seet mange Forter tages og Batterier stormes; ikke sandt?”

„Ja vel har jeg det,” svarede den Gamle, der endnu bestandigt stod paa sin Post nede ved Foden af Klippen, og var saa lidt bevæget ved Alt, hvad han havde seet, at han besvarede Pouls Patter paa sin Maade med en taus Smilen og godhjertet Overbærenhed.

„Ja vel har I ved Angrebet viist Jer som en Mand.”

„Men siig mig ogsaa, er det ikke efter Reglerne,

at man efter et Slag opraaber Navnene paa de Levende og begrave de Døde?"

„Mange gjøre det, Mange ikke. Da Sir William traf den tydske General Dießkau ved Brebberne af Horikan —”

„Ederes Sir William,” afbrød Bijægeren ham, „var en Vandbi mod Sir Poul Høyer og forstod ikke den militaire Orden og Form. Her gaaer Alting bedre til. Listen bliver læst! Men i Forbigaaende, Gamle, jeg har over al den Bijagt og Bøffelsteg og alle de andre Ting bestandigt glemt at spørge Dig om dit Navn; men nu maa det skee, for jeg har betænkt at gjøre Besyndelsen med Arrieregarden, da jeg nok seer, at min Avantgarde er alt for bestjæstiget, til at kunne give mig Svar.”

„Gode Gud, min Søn, jeg har i min Tid faaet og ført saa mange Navne, som der gives Folkeslag, blandt hvilke jeg har tumlet mig. Delawarerne kaldte mig efter mine Dine, hos dem heed jeg Faldøie (Hawkeve). De, der have nedsat sig om Dtssegohøiene, have atter omdøbt mig, og kaldt mig efter min Hurtighed. Saaledes har jeg baaret alle slags Navne*, og er afverlende vandret Livet igjennem med dem. Men det kommer kun lidt an paa hvad jeg hedder, naar den store Mynstring Ansigt til Ansigt skal foregaae, og det Spørgs-

* Hans virkelige Navn er: Nathanael Bumpo.

maal lyder til Alle: „hvoreledes har Du levet, Menneſte?“ da haaber jeg, at jeg med høi at mandig Stemme kan ſvare og aflægge Regnſkab.”

Paul gav kun liden eller ingen Agt paa den Gamles Tale, han lod ſin Munterhed have frit Løb, og op-
raabte nu med en Stentors Stemme Doctor Battius. Denne havde ikke holdt det for nødvendigt og fortsætte ſine Fremſkridt ud over den til hans Held op-
ſtaaede Huulning, ſom Tilfældet syntes at have be-
ſtemt til hans Beſkyttelse, og hvori han nu hvilede ef-
ter ſine Anſtrengelser og Farer med ſtille Bevidſthed
om Stedets Sikkerhed og med den stolte Følelſe af at
være i Beſiddelse af den omtalte botaniſke Skat.

„Kom herop! kom herop, min værdige Muldvarpe-
fanger! Kom og tag Landſtrygeren Iſmaels Bolig i
Dieſyn. Kom og ſee Naturen driftig under Die og
Eryb ikke længer din Sneglegang i Græsſet paa Step-
pen blandt Kongelyſene, ligesom en Falkunſt Hane, der
ſtøver efter Græshopper!”

I dette Dieblik taug den letſindige, overgivne Bi-
jæger. Han forſtummede pludſelig, hvor høirøſtet og
ſnakkelyſten han end havde været, thi i dette Dieblik
viſte Ellen Wade ſig. Gaasnart den ſørgmodige Pige
havde forandret ſin Plads ved Klippespidsen, forandrede
Paul ſin Rolle, og lod ſom om han ivrigt gjennemſøgte
Udvandrerens Sager. Med uſkaansomme Hænder ro-

dede ham om i Esthers Kister, fremrev de grove Klæder og hendes Døttres Stads, fastede begge Dele paa Jorden, uden at bryde sig om Værd eller Bestaaffenhed, og tumlede derpaa om med Potter og Rjedler, som om de vare af Træ og ikke af Jern. Alt dette gjorde han alene for et Syns Skyld og uden egentlig Hensigt. Han søgte Intet uden for sig selv, ja han lod ikke engang til at vide, hvad det var han tog i Haand og behandlede saa voldsomt uden alt Hensyn. Efterat han paa denne Maade havde gjennemvandret det Indre af Hytten, og paa ny undersøgt det Sted, hvor han havde indespærret Børnene og bundet dem med Strikker, og til Tegn paa sin letsindige Overgivenhed havde kastet et af Moderens Fæde, som en Bold, tyve Alen høit i Luften, begav han sig atter til Enden af Klippen, stak begge Hænderne i sit Læderbelte, og begyndte at fløite „Kentucky Jægerens“ Sang saa ivrigt, som om han var leiet til i en heel Time at gjøre Musik for sine Tilhørere. Saaledes var hele Tiden forløbet, indtil Middleton, som sagt, førte sin Snez ud af Teltet. Hans Ankomst gav de Andres Tanker en ny Retning, bragte Paul til at ophøre med sin Musiceren, og bortvendte Doctorens Opmærksomhed fra Planten; thi som en erkjendt Anfører uddeelte han Befaling til øieblikkeligt Opbrud.

I den Uorden og Forvirring, der nødvendigviis

var en Følge af den tiltrædende Marsch, blev der ikke Tid til Overlæg og Modsigelser. Beleirerne vare ikke uberedte komne til Seieren; desto lettere blev det for Enhver, at gjøre det, som han ansaae for sin Pligt og Forretning. Bildtfangeren havde allerede bemægtiget sig det taalmodige Asinus, der roligt græssede ikke langt fra Klippen, og han belæssede det nu med den combinerede Maskine, som Doctor Battius havde behaget at kalde en Sadel. Doctoren for sin Person styrtede over sine Mapper og sine Planter og Insectsamlinger, bragte dem hurtig ud af Leiren, og puttede dem i den saa kaldte Sadel's Kommer og Beholdninger, og Bildtfangeren kastede dem ligesaa hurtig ud igjen, saasnart Doctoren havde vendt ham Ryggen. Paul viiste sin Behændighed, ved at flytte de Smaating, som Inez og Ellen havde holdt færdige, og opstablede dem ved Foden af Klippen; og Middleton hjalp begge Fruentimmerne ved Nedstigningen, efterat han først afberlende med Trudsel og gode Ord havde formanet Børnene til at forholde sig stille og rolige. Da det var den høie Tid, og man hvert Dieblif kunde vente, at Ismael vilde komme tilbage, bleve alle disse Ting besørgede med største Hurtighed.

De Sager, som han holdt for at være medtagne til Fruentimmernes Fornødenhed, puttede Bildtfangeren i de Kommer, af hvilke han med saa saa Omstændighe-

der havde udtaget Doctorens Skatte, og tilbød Middleton, at han skulde bringe sin Tnez til eet af de to Sæder, som Wflets sadlede Ryg frembød.

Tillige vendte han sig til Ellen, og med et ængstelig speidende Blik paa Drkenen bag sig, tilføiede han: „Stig op, mit Barn, og gjør det hurtigt. Det kan ikke vare længe, saa er Eieren her og seer efter Sit, og han er i Sandhed ikke den Mand, der uden Modstand og Klage lader fare hvad der tilhører ham.”

„Du har Ret,” sagde Middleton, „vi have spildt en kostbar Tid, og det bliver maaskee vanskeligt at indhente den igjen. Derfor muntert til Gjerningen!”

„Ja, ja, Capitain, jeg har jo nok tænkt det og vilde ogsaa have sagt det, men jeg huskede paa Eders Bedstefader, hvorledes han altid fandt Fornøielse i at see den i Dinene, som han i sine lykkelige Ungdomsdage havde ført hjem som sin Kone. Det er Natur! Det er Natur! og det er bedre at give efter for dens Følelser, end at søge at standse og opholde dens frie Løb.”

Nu nærmede Ellen sig paa den anden Side af Wflet, greb Tnez's Haand og talte med hjertelig Varme. Efterat hun havde bestræbt sig for at undertrykke den Beemodighed, der næsten qualte hende, sagde hun: „Gud signe Eder, bedste Lady! Jeg haaber, at I vil kunne glemme og tilgive alt det Onde, som min Onkel har tilføiet Eder.”

Den nedflaaede, rørte Pige kunde ikke tale videre. Stemmen kvaltes, og Lyden uddøde paa hendes Læber; hun udbrød i en næsten uhorlig hulkende Sukken.

„Hvad er det?“ raabte Middleton, „har Du ikke sagt mig, at dette fortræffelige unge Fruentimmer vilde ledsage os og tilbringe sin øvrige Levetid hos os, eller i det mindste blive saa længe hos os, til hun selv kunde sættes i en behagelig Stilling?“

„Det har jeg sagt, og jeg haaber det endnu bestandigt. Ellen har altid givet mig Anledning til at troe, at hun, der i min Ulykke har vist mig saa megen Deeltagelse og Kjærlighed, ikke vil forlade mig i lykkeligere Omstændigheder.“

„Jeg kan og bør ikke,“ sagde Ellen, der nu var bleven Herre over sin blødere Følelse. „Det har behaget Gud at lade min Lod falde blandt disse Folk, og jeg bør ikke forlade dem. Det vilde ogsaa være at gjøre Forræderiet sortere i den Mand's Dine, der allerede troer at have Grund nok til Mistanke mod mig. Da jeg var fader- og moderløs, har han behandlet mig med Godhed, forsaavidt som det kan ligge i hans roae Charaeteer at være god. I et Dieblif som dette kan jeg ikke stjele mig bort fra ham.“

„Hun er ligesaa lidt beslægtet med Landstrygeren Jesmael, som med en Biskopshue,“ raabte Paul med et lydeligt: Hm! som om det kostede ham Umage at staffe

Struben Luft. „Har Landstrygeren for saavidt gjort hende Godt, at han af og til har givet hende et Stykke Bilt eller en Skeefuld af sin Hominny = Brød, saa har hun rigeligt indbragt ham det og afbetalt det, ved at undervise de smaa Djæвлеunger i Bibellæsning, og ved at hjælpe Esther at give hendes Stads et bedre Udseende. Man kan sige mig, at en Wandbi har en Braad, og jeg vil ligesaa gjerne troe det, som jeg vil troe, at dette unge Fruentimmer staaer i Ismaels eller hans Stammes Skyldbog.”

„Det kommer her ikke an paa, hvem jeg er beslaegtet med, eller i hvis Skyldbog jeg staaer. Det er ikke Alles Sag at sørge for et fader- og moderløst Barn, hvis nærmeste Beslaegtede ere Udskuddene af ærlige Folk. Nei — min kjære Eddy, gaae, og Himlen være med Eder! det er bedre for mig, at jeg bliver her i Orkestenen langt fra dem, der kjende min Skjæbnel.”

„Nu, gamle Sæger,” sreg Paul, „det kalder jeg dog at vide, hvorfra vinden blæser! I er dog en Mand, der kjender til Livet, og har vandret om i Verden og studeert Menneftenes Færd; Eder spørger jeg og overlader det ganske til Eders Forstand at sige mig, klart og tydelig at sige mig, om det ligger i Tingens Natur, at en Bisværme flyver ud, naar Unge gerne have naaet deres fulde Væxt; og naar Børn forlade deres Forældre, er det saa ikke ret og bil-

ligt, at de, der ikke have mindste Haar eller Hud af en Familie — — —

„Stille!“ afbrød Bildtfangeren ham, „Hector bliver urolig. Tael Hund! Frem med det! Hvad er der paa Færde? Hvordan har Du det? er Du utilfreds?“

Den gamle ærværdige Hund havde reist sig iveiret, og snusede mod den friske Landvind, der blæste over Steppen. Da han forstod sin Herres Ord, hylede han, fortrak Læbemusklerne, som han havde isinde at true med Tandstumperne og sætte sig til Modværge. Og saa den unge Hund, der hidtil havde udhvilet sig efter den raske Morgenjagt, gav Kjendetegn til, at noget Fremmed anstak Lusten, og at hans Snude lugtede det; derpaa lagde begge Dyrene sig igjen til Ro, som om de ved denne Mælding havde gjort deres Skyldighed.

Strax greb Bildtfangeren Veslet ved Bidstet og raabte saa høit, som om han ved sin Stemme tillige vilde anspore Dyret. „Her er ingen Tid til Ord. Ismael og hans Yngel ere neppe to Mile borte fra dette forbandede Sted.“

Over denne Mælding forglemte Middleton Ellen, og bestjæftigede sig under denne overhængende Fare alene med sin gjensundne Brud. Vi behøve ikke at omtale, at Doctor Battius ikke behøvede mere end den første Opmuntring til Opbrud.

Hele den lille Hob vandrede nu ad den Wei, som Bildtfangeren angav, om Hjørnet af Klippen, og begunstiget af Skumringen gik den nu saa hurtig som muligt toers over Steppen.

Kun Paul Hover blev som fastnaglet tilbage og lænede sig mørk og gnaven paa sin Bøsse. Først efter nogle Minutters Forløb bemærkede Ellen ham. Hun havde bedækket sit Ansigt med begge sine Hænder, da hun ilede bort, ligesom om hun vilde skjule sin Smerte for sine egne Blik.

„Hvorfor flyer Du ikke?“ raabte den grædende Pige, da hun bemærkede, at hun ikke var alene.

„Dertil er jeg ikke vant!“ var Svaret.

„Min Onkel er her strax. Du kan ikke vente Medlidenhed af ham.“

„Heller ikke af hans Niece, mærker jeg. Lad ham kun komme. Han kan ikke gøre mere end fløve mit Hoved.“

„Paul, Paul! er jeg Dig kjær, saa fly — —“

„Alene? Hvis jeg gør det, vil jeg — —“

„Er dit Liv Dig kjær, saa fly!“

„Mit Liv er mig Intet, Du — Alt!“

„Paul!“

„Ellen!“

Hun udstrækkede begge Hænderne efter ham, og brød ud i en endnu voldsommere Strøm af Taarer,

end før. Bijægeren slyngede den ene af sine kraftfulde Arme om hendes ranke Liv, rev hende bort med sig og ilede hurtigt over Sletten efter deres flygtende Benner.

Syttende Capitel.

Den lille Bæk, som forsørgede Udvandrerens Familie med Vand og vædede Træerne og Buskene ved Foden af Klippen, udsprang nær ved denne fra et lille Krat af Bomuldstræer og vilde Vinranke. Bildtfangeren rettede Flugten herhen, som det eneste Sted, hvor man under denne overhængende Fare kunde vente at blive skjult. Man forglemme ikke, at det var den gamle Mands Skarpsindighed, der, skjærpet ved en lang Række af lignende Begivenheder, var bleven til et Slags Instinct i pludselige Farer, som førte ham ad denne Vej, da Klippen paa denne Maade kom til at staa mellem ham og den kommende Fiende. Begunstigede af denne Omstændighed, naaede de til rette Tid Krattet, og Paul Høver, der var den sidste i Toget, havde just skjult

fig selv og sin næsten aandeløse Ellen under de sammenflyngede Grene, da Ismael paa den oven beskrevne Maade havde naaet Spidsen af Klippen, og et Dieblig stod som En, der er alle sine Sandser berøvet, ved Synet af den Forstyrrelse, som man havde anrettet blandt hans Eiendomme; derpaa søgte han sine Børn, som bundne og kneblede af Bijægeren vare bragte ind under et lille Skurs Barketag. Havde Udvandreren faaet Die paa de Flygtende, førend de havde skjult sig i Krattet, saa vilde et eneste Skud af hans lange Bøsse fra den Høide, hvor han stod, have naaet dem og hævnnet ham paa Dphavsmændene til hans Lidelser og Tab.

Bildtfangeren var den Første, der gav sin Mening tilkjende, og han var ogsaa Den, der langt overgik de Dvrige i Raad, Erfaring og Indsigt. Efterat han havde kastet sit Blik omkring paa dem, der omgave ham, og han havde overbeviist sig om, at Ingen — ikke heller Ellen — manglede, udbrod han:

„O Natur, Natur! Du har fuldbragt dit Værk!“
 Derpaa tilvinkede han den lykkelige Paul og med et bifaldende Smil tilføiede han: „Jeg tænkte nok, at det vilde være vanskeligt at skilles i Uvillie for Dem, der, saa ofte have truffet hinanden i Solskin og i Storm, under Stjernehimlen og i Maaneskin. Men vi ville ikke spille Tiden med Ord; nu gjælder det at handle

og at være virksom med sin Aand. Om kort Tid vil en Deel af Unglen sætte deres Næser i Bevægelse, for at søge vort Spor, og finde de os — og tvinge os til Modstand, saa maa Bøssen gjøre Udslaget, og det forbyde Himlen! Capitain, kan I ikke føre os til det Sted, hvor en Deel af Ederes Mandskab ligger? Thi Landsstrygerens Hjæmpesterke Sønner ville snart være os i Hælene, eller ogsaa forstaaer jeg mig ikke paa Krigshaandværket.”

„Vor Samlingsplads,” svarede Middleton, „ere mange Mile herfra, ved Bredderne af Platte.”

„Det var ilde, meget ilde! Thi hvis en Fægtning er uundgaaelig, saa er det godt, at begge Parter ere hinanden vorne. Hvad er her at gjøre, hvor Tiden er saa kort, og Hjælpen saa langt borte. Wille I bifalde det, som et graat Hoved og mange Aars Erfaring foreslaaer Eder, saa hør mig. Er der saa Noget iblandt Eder, som kan udfinde en fligere Plan til Flugt, saa ville vi følge ham, og forglemme hvad jeg har sagt. Dette Krat gaaer næsten en Miil i lige Strækning ud fra Klippen, og føret mod Vesten istedet for at føre mod de beboede Egne — ”

„Det er nok, det er nok!” raabte Middleton, der var altfor utaalmodig, til at lade den betænksomme og maaskee for Diebliffet altfor vidtløftige Gamle have

Tid til at ende sin omstændelige Bestrivelse. „Tiden er for kostbar, til at spille den med Ord. Rader os fine!”

Med en bifaldende Gebærde gjorde Bildtfangeren en Bending halvt til venstre og ledede Misset tværs over Stetten paa haard Grund, henimod den Side, der netop laae i modsat Retning af Ismaels Veir.

„Skæler den gamle Ismael blot med et halvt Die hen ad den Wei, vi have gaaet gjennem Krattet,” sagde Paul, i det han saae sig hurtigt tilbage efter den Nabning, som deres Svingning havde frembragt i de lavere Buske, „saa behøver han ingen videre Fingerspegning, for at komme os paa Spor. Men lad ham kun komme med alle sine Sønnen! Jeg veed ret vel, at de, der sværme omkring, ikke ønske Noget saa meget, som at blande sit Blod og sin Slægt med ærligt Blod og ærlig Slægt; men hvis nogensinde en af hans Sønnen bliver gift med — — —”

„Stille, Paul, stille!” sagde den rødmende og tilige forstrækkede unge Pige, og klynge sig op til ham, „Eders Stemme kunde høres!”

Bijægeren taug, skjøndt han endnu bestandigt, da de bøiede omkring Bækken, kastede betydningsfulde Blik tilbage, der noksom tilkjendegav hans Sindelags blodkrævende Tilstand. Da Enhver stræbte efter at naae den haarde Grund saa hurtigt som muligt, forløb neppe

faa Minutter, førend Toget var steget op og atter ned ad en anden Jorbølge, og for saavidt var sikket for at forfølges af Ismaels Sønner, at de vare ude af Sigte, og at hine maatte gaae efter et uvist Spor. Jordbundens Egenkab kom her den gamle Anfører saa godt tilpas, at han nu kunde tage en ganske modsat Retning; for at skuffe Forsølgerne, ligesom et Skib, der skjuler sig bag Damp og Taage, for at undgaae Fiendens Narvaagenhed. To Timers raske Marsch havde sat dem istand til at gaae i en Halvcirkel om Klippen og naae det tilsigtede Sted, der lage i en Retning, som var stik imod den, i hvilken det maatte formodes, at de havde taget Flugten. Denne af Wildtfangeren tagne Vending havde vist de Fleste ligesaa lidt bemærket, som Passagererne bemærkte et Skibs forandrede Cours midt paa Verdenshavet. Men den gamle, erfarne Fører benyttede enhver Krumning, enhver Opbøining eller Huulning i Jordbunden, med en Sikkerhed, der indgjød de Andre Tillid, da de nok saae, at han var en Anfører, der tilfulde kjendte Veien. Hans Hund, der af og til stod stille, for at see efter sin Herres Dine, var hele Veien gaaet foran ham, og havde, saa at sige, fuldkommen enig med ham, betegnet den Wei, som man skulde følge. Men just da denne To-Timers-Marsch var tilbagelagt, studsede paa

eengang Dyret, lagde sig, snusede et Dieblis og begyndte derpaa at hyle høit og ynkeligt.

„Oho:” raabte den Gamle, „oho, Anegt, fjender Du Stedet igjen? ja jeg med; det er et Sted, der vel er værdt at huske paa!” Med disse Ord blev han staaende ved sin urolige Ledfager, til de Andre vare komne efter ham. Pøgende hen med Fingeren vedblev han nu: „Der ligger et Krat, hvori vi kunne ligge sikkert saa længe til Træerne blive store paa den nøgne Mark; derhen vil ingen af Landstrygerens Børn følge os.”

„Rigtigt!” raabte Middleton, der undersøgte Egnen med et Diekast, hvori en oprørende Grindring malte sig. „Det er det Sted, hvor Liget ligger!”

„Ja netop,” svarede Skovmanden, „men vi maa se efter, om de have nedgravet det eller ikke. Hunden har vel fundet Sporet; men lader dog paa en Maade til at være usikker. Gaae derfor foran, Paul, mens jeg bliver tilbage, for at holde Hunden fra at hyle!”

„Jeg gaae foran?” raabte Paul, og foer med Haanden i det tykke Haar, som en, der eftertænksom træder tilbage, førend han begynder et saa frygteligt Foretagende. „Hør, gamle Ven, i mine unge Dage har jeg uden at knurre staaet midt i Sværme, der havde mistet deres Dronning, og den Mand, der har saa meget Mod, vil i Sandhed ikke lade sig sige paa, at han

er bange for en af Ismaels levende Sønner; men med de Dødes Been vil jeg intet have at gjøre; dertil føler jeg hverken Kald eller Lyst; jeg takker Eder for Eders Godhed og Eders Valg, som den Gemene i Kentucky's Militien pleier at sige, naar man gjør ham til Corporal, men jeg betakker mig for Tjenesten."

Den gamle Mand, der sandt sig skuffet i sin Forventning, kastede nu sit Blik paa Middleton, der imidlertid havde været altfor beskæftiget med sin Tnez, til at bemærke hans Forlegenhed; paa denne blev der dog raadet Bod fra en anden Kant, hvor man ikke efter alt hvad der var foregaaet, kunde vente en saadan Grad af Mod.

Doctor Battius havde under hele Flugten i en ikke ringe Grad gjort sig bemærket ved den store Tilfærdighed, som han lagde for Dagen. Hans Tver i denne Anledning havde virkelig været saa stor, at den havde seiret over hans sædvanlige fjære Tilbøieligheder. Den ærede Naturforsker hørte vel til det Slags Forstere og Opdagere, der ere de allerfletteste Reisleedsagere for den, der har Grund til at haste. Deres opmærksomme Dine, deres Jagttagelser og Underiøgelser forbigaae ingen Steen, ingen Bust, ingen Plante; Jordenen kan rulle, Regnen kan pladske, Intet forstyrret dem i deres fjære Drømmerier. Men saaledes gik det ikke med denne vor Discipel af Linné, saa længe som det store Spørgsmaal blev forhandlet for hans Forstands Domstol: om Land-

strygeren Ismaels stærke Yngel med Kette kunde hindre ham i fri og frank at gaae igjennem Steppen. Den meest afrettede Hund af den bedste Race, der har faaet Die paa sit Bildt, kan ikke forfølge det med et mere stadigt og fast Blik, end det, hvormed Doctoren fulgte den i en Halvcirkel afrundede Wei. Det var maaskee en Lykke for hans Mod, at han ikke var bleven underrettet om Bildtfangerens Krigslist, at omgaae Ismaels Bolig, og maaskee denne Uvidenhed var ham velgjørende, da han troede, at ethvert Skridt paa Steppen forlængede Afstanden saa meget fra den forhadte Klippe, og skjønt Hundehylet rev ham ud af hans Bildfarelse, og han til sin store Forstrækkelse saa, hvormeget han havde bedraget sig, var han dog den Mand, der var modig og villig nok til at trænge ind i Krattet, hvor han formodede at finde Liget af den dræbte Usa. Maaskee Naturforskeren ved denne Leilighed følte sig drevet til at vise Mod, fordi en indre Selvfølelse gjorde ham den hemmelige Bebreidelse, at han havde vilst sig over al Maade uilfærdig ved Retiraden. Saa meget er imidlertid vist, at, hvor stor den Fare end var i hans Dine, som man kunde befrygte af en hurtig Forfølgelse, var han dog ved Bane og ved sine Rundskaber hævet over al Frygt for Liig.

„Forlanges der af Noget en Tjeneste, hvortil der udfordres en fuldkommen Oversigt over Nervesystemet,”

sagde den videnskabelige Mand med en Mine, hvori der laae en lille Smule Praleri, „saa behøve I kun at give denne Nogen og hans Forstandsevner en behørig Retning; thi her staaer en saadan Nogen, over hvis physiske Kræfter I have at befale.”

„Manden er vant til at tale i Billeder og Parabler,” mumlede den eenfoldige Bildtfanger, „men det forekommer mig dog, som om der stedse ligger nogen Forstand i hans Birvar og Ord. Vel er det ligesaa vanskeligt at pille denne Forstand ud af hans Ord, som at finde tre Orne paa et og samme Træ. Klogskab udfordrer, at vi skjule os, min Ven, thi det var dog muligt, at Ismaels Sønner kom i Hælne paa os og havde opdaget vort Spor. Men, hvad I veed ligesaa godt som jeg, det er at befrygte, at dette Krat gjemmer et Syn, der nok kunde forstrække et Qvindehjerte. Er I Mand for at skue den Døde i Ansigtet, eller skal jeg selv trænge ind og risquere at Hundene flaae an?”

„Om jeg er Mand derfor, ærværdige Skovmand! vort Bekjendskab er nyt, ellers vilde Eders Spørgsmaal indvikle os i Forklaring og hidfige Erklæringer. Om jeg er Mand for? om jeg er Mand? Jeg paastaer, at jeg er af Classen: mamalia, af Ordenen: primates af Genus: homo. Dette er mine physiske Attributter; hvad mine moralske Egenskaber angaaer, om dem maae

Efterverdenen bømme, om dem sømmer det sig mig at tie."

„Physiks* (Medicamenter) kunne være gode for dem, der finde Fornøielse deri; efter min Mening ere de hverken velsmagende eller nyttige. Men Moralen derimod har endnu ikke gjort noget menneskeligt Bæsen Skade, enten han saa levede i Skovene eller i Huse med Glasvinduer og rygende Kaminer. Det er blot hist og her nogle uforstaaelige Ord, der gjøre os uenige, min Ven, og jeg er af den Mening, at det ved en længere og friere Dmgang vilde lykkes os at forstaae hinanden, og at blive enige i hvad der er Hovedpunktet i at bedømme Mennesker og Verdens Gang. Rolig, Hector, rolig! Hvad gjør Dig saa utaalmodig? er Du ikke vant til at lugte Menneskeblod?"

Doctoren skjænkede Bildtfangeren et velvilligt Smil, der dog var blandet med nogen Medlidenhed. Tillige benyttede han dennes Tiltale til Hunden, for at træde nogle Skridt tilbage fra det Sted, hvorfra hans ustandselige Mod havde bragt ham. Maa skee gjorde han ogsaa dette, for at kunne tale med mindre Brystanstrengelse,

* At den gamle Jæger her bruger Ordene: Physik og Moral i en anden Betydning, kan i Oversættelsen kun antydes. Man maa ikke forglemme at Doctor Battius er Læge (a Physician) og det er denne Egenkab Bildtfangerens: Physiks peger paa.

med mindre Tab af Veir og med Frihed i Bevægelser og Holdning.

„Et Homo — et Menneſte er upaatvibelig et homo,“ ſagde han og udſtrafte Armen foran ſig med en eſtertrykkelig, beviisførende Gebærde. „Forſaavidt det udfører ſine animalſke Functioner, ere diſſe de forbindende Led i det Heles Harmoni, Orden, Regelmæſſighed og Planmæſſighed; men her ophører ogſaa Eigheden. Menneſket kan ved Uvidenhed ſynke ned til det ſidſte Trin, til Grændſepunktet af den Linie, der adſtiller det fra Dyret, ligesom det ogſaa ved Videnskaberne kunne hæve ſig til Forbindelſe med den ſtore Mand, og alle Manders Herre. Ja, jeg veed ikke, om det ikke, hvis det fik Tid og Leilighed, kunde gjøre ſig til Herre af al Viden, og derved blive det ſtore bevægende Princip ligt.“

Den gamle Mand, der i en eſtertænksom Stilling lænede ſig til ſin Bøſſe, ſvarede ham med den medfødt Kraft og Faſthed, der ganſke fordunklede hans Modſtanders anmaſſende Væſen, hvormed denne ſøgte at imponere:

„Hvad I der fremfører er ikke mere og ikke mindre end den ſtolte Kyggeſløſhed, der hænger ved det dødelige Menneſte. Sex og ſiirſindstve Vintre og Sommere har jeg beboet denne Jord, og har hele Tiden bemærket, at Træerne vore op og gaae ud; men

aldrig har jeg opdaget Grunden, hvorfor Solen om Sommeren stikker i Dinene, og hvorfor Kulden om Vinteren afriver Løvet. Eders Biden er Daarstab i Hans Dine, der boer i Skyerne og med Brede seer ned paa sine Skabningers Stolthed og Forfængelighed. Mange Timer har jeg tilbragt med at ligge i Skovenes Skygge eller paa Høiene paa den aabne Mark, og betragte Stjernerne paa det blaae Firmament, hvor jeg da har tænkt mig, at det høieste Væsen fra sin Throne alvorlig og høitidelig skuede ned paa Menneskenes og Dyrenes underlige Færd, ligesom jeg selv tidt har betragtet en Myretue og seet de smaa Dyr's Frem- og Tilbageløben, der dog er langt mere regelmæssig og griber langt mere ind i Almagtens og den store Guds Plan, end vores elendige Omflakken. Bidenstab! et sandt Legetøi! — Kan I, hvem det synes saa let at stige op til denne høieste Forstands Sæde — kan I forklare mig Begyndelsen og Enden! I især, der er Doctor, der lindrer Smerte og heldbreder Sygdomme, sig mig engang, hvad er Liv og hvad er Død? Siig mig, hvorfor Ornen lever saa længe, og hvorfor en Sommerfulgs Levetid er saa kort? Siig mig noget endnu simplere, sig mig, hvorfor min Hund i dette Dieblik er saa urolig, medens I, hvis hele Levetid er svunden hen iblandt Bøger, ikke sporer nogen Grund til Urolighed hos Eder?"

Doctoren, der et Dieblig studsede ved den gamle Mand's Værdighed og Tænkraft, trak Beiret dybt, omtrent som en mat Kjemper, der slipper fri fra sin Modstanders Hænder, som tilsnørte hans Strube og truede med at kvæle ham; han benyttede denne gunstige Pause til at fatte sig og svarede:

„Det er dens Instinct.“

„Men hvad er da Instinct?“

„Et lavere Trin af Forstand end Fornuften, en vis hemmelig Forbindelse mellem Tanker og Materier.“

„Og hvad kalder I Tanker?“

„Frede Jæger, det er en Raisonnements = Methode, som ganske tilintetgjør den indførte Brug af Definitioner; jeg kan forsikre Eder, at den ikke bliver taalt i Skolerne.“

„Saa ere Ederes Skoler mere snue, end jeg havde tænkt, naar de bandlyse en Methode, der aabenbart aflører deres Forfængelighed,“ svarede Wildtfangeren og afbrød pludselig en Samtale, der begyndte at behage Naturforskeren meget. Han vendte sig til sin Hund, hvis Urolighed han søgte at stille, ved at kradsse den bag Dret. „Hector,“ tiltalede han den, „vær ingen Nar! Du bærer Dig jo ad som en ung, uoplært Dingesst, og ikke som en fornuftig Hund! Betænk, at det er Erfaringen, der har gjort Dig til en god Medhjælper paa Jagten, og at Du ikke er vant til at løbe i de andre Hundes Spor, ligesom en Dreng i Colonierne træder i

sin Lærers Godspor, enten de ere rigtige eller gale. Derpaa vendte han sig atter til Doctoren og vedblev: „Lad det være godt, min Ven; da I dog forstaaer saa meget, saa spørger jeg Eder endnu engang: har I Hjerte til at trænge ind i Krattet og undersøge det, eller skal jeg selv?“

Nu paatog Doctoren sig igjen den forrige, modige Mine, og uden at svare et Ord skred han fremad og gjorde, som der blev forlangt. Hidindtil havde Bildtfangeren for saavidt holdt Hundene tilbage, at de lode sig nøie med at hyle sagte, men dog vedholdende. Men da Doctoren begav sig paa Veien ind i Krattet, var det ikke længere muligt at tvinge den unge Hund, den løb i en Kreds om Krattet, snusede til Jorden, og vendte derpaa hylende og skrigende tilbage til den anden Hund. „Landstrygeren Ismael,” sagde den Gamle, „og hans Dreng maae have efterladt et stærkt Spor paa Jorden her.” Medens han talde, gav han tillige Agt paa sin Sporhunds første Bevægelse, for at kunne følge den angivne Retning. „Jeg vil dog haabe,” tilføiede han, „at den høilærde Doctor vil kunne erindre sig den Wei, jeg har sendt ham.“

Doctor Battius var nu forsvunden i Krattet; det varede allerede Bildtfangeren for længe, og i sin Utaalmodighed begyndte han at tænke sig alle Muligheder, da saae han Manden komme skridende baglængs ud af

Krattet med Ansigtet mod det Sted, som han nylig havde forladt, og hans Dine vare som ved et Trylleri ufravendt hæstede paa Noget. „Her er ikke Alting rigtigt!“ raabte den Gamle, slap sin Hector løs og gik hen til Doctoren. „Manden har jo et ganske forvildet Udseende. Lad see! hvad er der mødt Eder, min Ven? Har I fundet et nyt Blad til Eders Biisdoms-Bog?“

„En Basilisk! en Basilisk!“ mumlede Doctoren. „Et Dyr af Ordenen Serpens. Jeg havde holdt dens Attributer for fabelagtige, men den mægtige Natur holder lige Skridt med den raskeste Phantasi!“

„Hvad er der nu? Hvad er der nu igjen? Slangerne paa Steppen ere uskadelige Væsener, undtagen naar een en sjelden Gang bliver tirret og gjøres arrig, og da gjør den først Bevægelser med Halen, førend den bider. Gode Gud! hvad dog Frygten er for en ndmygende Ting! Her staaer nu En, der er vant til at kaste om sig med Ord, som en eensoldig Mand ikke kan eftersege; see ham! han har knap saa meget Veir, som man behøver, for at faae en Tone ud af en Stillings-Fløite. Frisk Mod, Mand! Hvad er det for et Dyr? Kom ud med det!“

„Et Vidunder! et *lusus naturæ*! Et Uhyre, frembragt af den skjæmtende Natur, for at vise, hvorvidt dens Magt strækker sig! I mit hele Liv har jeg ikke

seet en saa vidt dreven Forvirring af dens Love, eller fundet et specimen, som i den Grad trodser alle Skjælnemærker mellem Classer og genera. Lad mig tilbagefalde mig Billedet i min Erindring," tilføiede han og ravede efter sin Skrivetable med saa skjælvende Hænder, at de ikke kunde gjøre deres Skyldighed. „Lad mig optegne det, saa længe jeg har Hoved dertil: Dine, gjennemtrængende; Farve, broget, sammensat, dybt furet — " „Hvad snakker nu Manden der om brogede Farver og gjennemtrængende Dine! Skulde man ikke troe, at han var gal?" afbrød den gnavne Bildtfanger ham, noget fortrødelig over, at hans Ledfagere hele Tiden igjennem ei havde tænkt paa at søge en sikker Hvileplads. „Er der virkelig en Slange i Krattet, saa viis mig den, og vil den Skabning ikke vige med det Gode, saa maae vi stride med den om Pladsen."

„Der er den," sagde Doctoren og pegede med Fingeren hen paa en tyk Gruppe af Træer i Krattet, omtrent halvhundrede Fod borte fra det Sted, hvor de stod. Med fulkommen Fatning og Sindsrolighed gav Bildtfangeren sine Dine den foreskrevne Retning, men neppe havde han opdaget Gjenstanden, der bragte Naturforskerens Philosophi saa mægtigt ud af Ege vægten, før han selv studsede, derpaa hurtigt lagde an med sin Bøsse, men bragte den atter lige saa hurtigt igjen i Hvile, som om en anden Tanke var opstaaet hos ham

og havde overbevist ham om, at den første var urigtig. Hverken hiin instinctmæssige Bevægelse eller denne pludselige Betænkning var uden tilstrækkelig Grund. Thi ved den yderste Stribe af Krattet laae der en levende Klump, som ved sit sælsomme Udseende og ved den Bildhed, der var i dens Dine, nok kunde retfærdiggjøre Doctors Skræk. Det vilde være vanskeligt at beskrive Farven og Skikkelsen af denne besynderlige Substant; kun i ganske almindelige Udtryk kunde man sige om den, at den var næsten af sphærisk Form, og gjengav alle Regnbuens Farver, men, uden at iagttage dette Meteors Orden, i bare sammenfæstede Striber uden planmæssig Tegning og Harmoni. Hovedfarven var sort og skinnende hvid. Med begge Dele var der blandet forskellige Schatteringer af Gult, Hvidt og Karmoisin; Alt var vildt og sælsomt blandet mellem hverandre. Hvis dette allene havde været Kjendetegnene, vilde det have kostet Umage at afgjøre, om det var et levende eller et livløst Væsen, thi det laae der ubevægelig, som en Steen, medens to mørke, glindfende og rullende Dine, der med ængstelig Opmærksomhed bevogtede Bildtfangerens og hans Ledfagers mindste Bevægelse, satte det udenfor al Tvivl, at der var Liv i denne Kugle.

„Eders Basilisk er en Spion, eller ogsaa maa jeg kun slet forstaae mig paa indianer Bemaling og indi-

ansk Djevelfkab!" mumlede den gamle Mand og stødte Bøsseskolben ned mod Jorden; med ufravendte Dine stirrede han lige hen paa den frygtopvækkende Gjenstand, roligt og fattet støttende sig paa Løbet. „Den Halunk vil berøve os Dine og Forstand, og bilde os ind, at Hovedet af en Rød ikke er meer eller mindre end en Steen, der ligger i Løvet; eller maaskee han endogsaa har djævelske Anslag isinde.”

„Er da det Dyr noget Menneffeligt?” spurgte Doctoren. „Hører det til genus homo? jeg tænkte det hørte til en Slægt, der endnu ikke var bestre-
vet.”

„Det er ligesaa godt et menneffeligt og dødeligt Væsen, som nogensinde en indianer Kriger har været det paa Steppen. Jeg har levet den Tid, da en Rød vilde have været en dumdriftig Bovehals, naar han i denne Stilling havde figet frem af sit Skjul paa en vis Jæger, som jeg kunde nævne, men som nu er for gammel og sit Livs Maal for nær, til at være noget andet end en ussel Bildtfanger. I alle Tilfælde vil det være godt, at vi indlade os i Samtale med denne Røbold, og vise ham, at han har at gjøre med Mænd, der have Haar paa Hagen. „Gode Ven!” vedblev han i de talrige Dahcotah-Stammers Sprog, „kom frem af Dit Skjul; der er endnu paa Steppen Plads tilovers for en Kriger!”

Ruglens Dine begyndte at lyne endnu vildere end forhen; thi Ruglemassen var, som Jægeren havde gjættet, intet mere og intet mindre end et Menneſkehoved, med afraget Haar, ſom Krigerne i Beſten pleiede at bære — men Hovedet rørte ſig ikke af Stedet.

„J har ſeet fejl,” ſagde Doctoren. „Det Dyr hører ikke engang til Claſſen mammalia, langt mindre til genus homo.”

„Saa høilærd en Herre J endogsaa er,” ſvarede Bildtfangeren og ſmiilte med inderlig Tilfredsſhed; „ſaa ſtor endogsaa den Videnskab er, ſom J har pillet ud af Ederſ Bøger, ſaa kunne Ederſ Dine dog ikke adſkille en Muus fra en Bildtkat. Kom her, min Hector — Hunden har rigtig nok kun lært det, der kan gavne ham i hans Fag; den ringeſte UBC Knækker i Colonierne vilde ſætte ham i Forlegenhed ved det ſimpleſte Spørgſmaal; men i en Sag ſom denne, ſkal J ikke kunne narre ham; han forſtaaer mere deraf end J. Og da J mener, at den Maſſe derhenne ikke er noget Menneſke, ſaa ſkal J ſee ham i Legemsſtørrelſe for Eder; men ſaa maa jeg ogsaa udbede mig, at en gammel uvidende Jæger, der aldrig har haft en UBC i Hænderne, maa have Tilladelse til at ſige Eder, hvad han kalder Ederſ Videnskab. Tænk ikke, at jeg vil bruge Magten og ſkyde; nei, jeg vil kun ſkræmme Djævelen frem af ſit Skjul.”

Nu undersøgte den Gamle betænkstom Krudet paa Panden af Bøssen, og gjorde ligesaa betænkstom de øvrige Haandgreb, for at vække Opmærksomhed og tilkjendegive fjendtlige Hensigter. Da han var overbevist om, at den Skjulde maatte ahne Alvor og Fare, rettede han Bevæhret paa ham og raabte med høj Stemme:

„Gode Ven, Fred eller Krig! I har Balget! — Alt bliver stille? — Nu vel saa er det dog intet Meneseste, og den Lærde her ved Siden af mig har Ret; saa kan det heller ikke skade, at jeg skyder i en Hob tødt Løv!”

Med disse Ord lod han Bøsseløbet synke, til det kom i lige Retning med Hovedet, spændte Hanen, og vilde ikke have forseilet Maalet, hvis ikke i det samme Dieblig en stor, lang Indianer var sprunget ud af den Hob af Løv og Grene, som han havde sammendynget over sig, da han langt fra havde seet de fire Mænd komme hen imod Stedet. Han reiste sig op med det sædvanlige Udraab: Duagh!

Attende Capitel.

Den gamle Jæger, der ikke for Alvor vilde skyde, hævede atter Bøssen iveiret, og smilende veltilfreds over Virkningen af sit Forsøg, drog han den forbausede Doctors Blik fra den Bilde hen paa sig ved at tiltale ham.

„Ja, ja, de forbandede Kobolde blive hele Timer liggende, som sovende Slangar, og drømme om deres Djævelskab eller gruble over deres Troldomsfunster, indtil de see en aaben Fare for Dine; saa bære de sig ad som andre Menneſker. Men denne Spion har Krieger-Bemalning. Der kunde let være flere af hans Stamme i Nærheden. Lad os see at faae Sandheden ud af ham; en saadan fortviolet Hob indianſke Krigere kunde let blive farligere for os, end Landstrygerens hele Familie.”

„Ja vel,” sagde Doctoren, som ſkaffede ſin Forbauselse Luſt ved et langt Mandedræt, der syntes at fylde hele hans Lunge. „Ja vel, Indianerne ere et farligt, fortviolet species, en vild og voldsomt Race, en Yngel, der vanſkelig lader ſig henføre under de ſædvanlige Glasſer og Definitioner. Tiltal ham derfor, men om jeg maa bede, ſaa lad Eders Tale, være Benſkabets kraftige Ord.”

Smidlertid havde den gamle Mand omhyggeligt seet sig om til alle Sider, for at komme efter den høist vigtige Omstændighed, om den Fremmede blev understøttet af Andre i Nærheden. Nu gif han dristig hen imod ham, men dog med Tegn paa Fred, det vil sige, med den flade, aabne Haand udstrakt imod ham. Indianeren gav heller ikke fra sin Side Tegn til Ufred. Han lod Jægeren nærme sig, uden at han forandrede sin værdige, uforfærdede Mine og Stilling. Maaſkee betænkte ogsaa den forsigtige Kriger, at det formedelst de forskjellige Vaaben var fordeeltigt for ham, at den Anden kom nærmere. Da en Beskrivelse af hans Person tillige kan give et Begreb om hans hele Races udvortes Udseende, saa ville vi et Dieblif afbryde vor Fortælling, og paa vor overfladiske og ubestemte Maade gjøre et Udkast til denne Beskrivelse. Vilde en Alston eller Leslie blot et Dieblif bortvende deres Blik fra Oldtidens Studium, for at betragte dette frænkede og ydmygede Folkeslag! Begge vilde spare os — de langt ringere Kunstnere — den Umage at tegne en Skitse.

Den Indianer, om hvem her er Tale, var i alle Henseender en Kriger-Figur af fortrinlig skøn Bygning og den fuldkomneste Regelmæssighed. Da han havde afkastet sin Bedækning, der bestod af brogede Blade, stod han der i sin Haandterings hele Værdighed, ja

vi kunne næsten sige, i dens hele Frygtelighed. Grundtrækkene i hans Ansigt vare ædle og mindede om de romerske; kun Wittrækkene vare afvigende fra disse og nærmede sig til de velbekjendte Tegn paa asiatisk Herkomst. Den naturlige Hudfarve var allerede i og for sig stikket til at forhøje det kraftige, krigeriske Udtryk; men den fik en ny Tilvæxt af Blidhed og Frygtelighed ved Kriger-Bemalingen. Men, som om han forsmaaede at betjene sig af sit Folkeslags sædvanlige Kunstgreb, bar han ikke de sælsomme Rædselstegn, hvormed Skovens Sønner, — ligesom de mere dannede Helte med Rnebelbarter — ere vant til at tilkjendegive deres Mod, han lod sig nøie med en bred, dyb, sort, beskyggende Stribe, der med tilstrækkelig Effect stak af mod Glandsen af hans naturlige, sorte-brune Farve. Hans Hovedhaar var som sædvanligt afraget, undtagen en lille Duff i Midten, og denne stride, kraftige Haarbusk syntes at ville trodse den Fiende, der vilde gribe efter den. De Prydelser, der i Fredstid hang i hans Øren, vare borttagne, da de ikke passede til hans nuværende Bestilling. Skjøndt Esteraaret var rykket temmelig langt frem, var han næsten nøgen; over den øverste Deel af hans Legeme var der blot kastet et let, fiint tilberedat Hjorteskind — der var prydet med grove Tegninger af hans kjække og dristige Krigsbedrifter, og hang skjodesløst om ham,

mere for et Syns og for Pragts Skyld, end fordi han
 quindagtig behøvede den til Bedækning og Varme.
 Hans Beenklæder vare af skinnende Skarlagen; og det
 var paa hans hele Person det eneste Beviis paa, at
 han havde havt Samqvem med de Handlende blandt de
 blege Ansigter. Men, som om han dog i eet Punkt
 vilde give efter for den indre Tilbøielighed til quindelig
 Forfængelighed, var denne hans Lænders Bedækning,
 fra Knæet af ned til Moccasinerne, omgivet med Haar af
 afragede Menneſtehooveder, ligesom med Fryndser. Med
 den ene Haand støttede han sig let paa en kort Bue
 af Valnøddetræ, og i den anden Haand holdt han det
 kunstigt udarbejdede Greb af et langt Asketræes Spyd.
 Paa Ryggen hang et Kogger af Rugar-Hud*, med
 Dyrets nedhængende Hale til characteristisk Prydelse, og
 et Skjold af Skind, der var ziirligt sammenføiet, og
 som et Slags Baabenskjold fremstille hans Krigsbedrifter.
 Han bar det i en Rem, der var gjort af Sener.

Da Bildtfangeren nærmede sig ham, blev han
 staaende lige op og ned i den eengang antagne Stil-
 ling, og han lod sig ligesaa lidt mærke med den Hen-
 sigt, at udforske, hvad man havde for med ham, som
 med det hemmelige Ønske, selv at undgaae en Prø-
 velse. Kun hans Dine, der vare fortere og dog

* Rugar, (Cugar, Buffon) den amerikanske Løve, brasilian-
 ske Kat.

klarere end den unge Hjorts, vare i en idelig Uro og Bevægelse, og de løb uophørligt afvejlende fra den Gue til den Anden.

„Er min Broder langt fra sin By?“ spurgte den gamle Mand i Pawneernes Sprog; thi nu havde han nøie bemærket Bemalningen og de andre smaa Kjendestegn, hvoraf et saa øvet Die, som hans, strax opdagede, til hvilken Stamme enhver Kriger hørte, som han kunde møde i de amerikanske Orkener; han erfarede det med samme Hurtighed og paa samme hemmelighedsfulde Maade, paa hvilken en Sømand opdager, til hvad Land et endnu fjernt Skib hører.

„Til Lang-Knivenes Byer er der endnu længer,“ var det lakoniske Svar.

„Hvorfor begiver en Pawné-Loup sig saa langt bort fra Mundingen af sit Hjemms Flod til en saa øde Egn, uden at have en Hest med til Reisen?“

„Kunne de Blege-Ansigters Qvinder og Børn leve, naar de ikke opjage en Bøffel? Hungeren har indfundet sig i min Hytte.“

„Min Broder er endnu meget ung, til at være Huusfader,“ sagde Jægeren, uden at vende Dinene fra den unge Kriger; „men saa meget seer man paa min Broder, at han er brav, og at mangen Høvding har tilbudt ham sine Døttre til Koner. Men hvorhen havde vel min Broder ifinde at gaae,“ tilføiede den

Gamle med et Blik paa den Fjer, der bevægede sig i Indianerens Haand ved Siden af Buen, „siden han har taget en saa let befjeret Piil med til Bøffeljagt? Wille Pawneerne maaskee gjerne have, at de Saar, som de give Wildtet, ikke skulde gjøre andet end forgifte og brænde?”

„Denne Piil har jeg tiltænkt en Sioux. Der er vel ingen at see, men der kunde dog let lure En i Krattet.”

„I Sandhed, den Mand er et levende Beviis paa, at hans Tale er sand,” mumlede Wildtfangeren paa Engelsk; „han er tillige en modig og bestemt Knekt; men altfor ung, til at være en Høvding af synderlig Bigtighed. Jeg tænker, det er det fløgeste at behandle ham godt. En Arm mere eller mindre, som slog sig til det ene eller til det andet Parti, kunde let gjøre Udslaget, hvis vi skulde træffe sammen med Ismael og hans Sønner. Min Broder seer, at mine Børn ere trætte,” vedblev nu den Gamle i den indianerske Dialect og viiste med Haanden paa de Dvrige, der imidlertid vare komne nærmere. „Vi ville gjerne leire os og spise os mæt. Kalder min Broder denne Jord sin egen?”

„Bandlerne fra det Folk ved Big-River fortælle, at Ebers Nation har kjøbt de Sortebrune hiinsides Salt-

soen, og at Stepperne nu er det Land og den Grund, hvor Long = Knivene holde Jagt."

"Det har sin Rigtighed, som jeg hører af Sægerne og Bildtfangerne ved Platte; kun med den Forskjel, at mit Folk har fluttet Handel med Franterne og ikke med de Mænd, der høre til Mexico."

"Og strøife ikke Krigere langs med Long = River, for at erfare, om de ikke ere blevene bedragne ved Handelen?"

"Jeg frygter ogsaa for, at dette tildeels er sandt. Det vil ikke vare længe, saa følger en skjændig Bande dem i Hælene, for at hugge og fælde Træerne og ødelægge den skønne Stov, der saa stor og rig strækker sig langs med den vestlige Bred af Missisippi. Lige fra Havets Bred og til Rocky = Mountains bliver da Landet en befolkets Orken; befolkets, siger jeg, af Afstum og Udskud af Menneskeslægten, berøvet alle Naturgaver og al den Elskværdighed, hvormed Skaberens Haand prydede den."

"Og hvor vare Pawné = Coupernes Høvdinger, da denne Handel blev afsluttet?" spurgte hurtigt og rast den unge Indianer, og et stivt og stolt Blik skjød frem af hans sorte Dine. "Bliver en Nation solgt og kjøbt som en Bæverhud?"

"Du har Ret, Du har Ret. Ja, hvor var den =

gang Troffel og Rebelighed? Men Magt gaacr for Ret, Magt bliver til Ret, sige Verdens Mordlove; og hvad den Stærke og Mægtige gjør, det maa nu en gang den Svage kalde Retfærdighed. Blev Wahcondas Lov ligesaa agtet, Pawnee, som Lang-Knivens Lov, saa vilde I have en ligesaa grundet Ret til Steppen, som den mægtigste Høvding i Colonierne til det Huus, under hvis Tag han boer."

"Den Reijendes Forstand er viis," sagde den unge Indfødte, og berørte eftertrykkeligt med Fingeren den gamle Bildtsangers haarde, runke Haand. "Er hans Hjerte af det Slags, at det taler anderledes end hans Mund?"

"Den vise Wahconda har Dren; men lukker dem for en Løgn. See mit hvide Hoved, der, som en sneedækt Fyr, hvert Dieblif venter at fældes. Hvorledes kunde jeg ønske at skue den store Vand Ansigt til Ansigt, naar jeg maatte frygte for, at han vilde see paa mig med Brede?"

Pawneen skjød sit Skjold paa Skulderen, lagde Haanden paa sit Bryst og bøiede sit Hoved til Tegn paa Urefrygt for Jægerens hvide Haar; og fra dette Dieblif af viiste han ikke saa megen Mistroe og Stolt-
hed. Dog blev der endnu stedse et Skiu tilbage af Mistænksomhed og Ugtpaagivenhed, vel formildet og undertrykt, men dog ei ganske tilfidesat. Efter at disse

temmelig tvetydige Tegn paa Venfkab havde fundet Sted mellem Krigeren og den gamle erfarne Jæger, vendte denne tilbage til Paul, for at tage Forholdsregler og træffe Anstalter til deres Ophold, og anviste ham, hvad der var at gjøre. Paul og Middleton hjalp Inez og Ellen ned fra deres Sæder, og de forbleve under begge disse Mænds Beskyttelse. Fra nu af taledede den gamle Bildtfanger afværlende Landets Sprog med Indianeren, og Engelsk, naar Doctoren eller Paul kom til og blandede sig i begge Hovedpersonernes Samtale. Imellem Krigeren og Bildtfangeren opstod en fin, kunstig anlagt Beddekamp, om hvem der vel først kunde komme efter den Andens Hensigter, uden at røbe sine egne, eller uden at lade sig mærke med, at han vilde udforske den Anden. I denne Beddekamp, hvori Snildheden, Betænksomheden og Forsigtigheden omtrent var lige stor paa begge Sider, kan man let tænke sig at Ingen af Begge naaede Maalet. I sine Spørgsmaal lagde Bildtfangeren saa megen Genfoldighed og tilsyneladende Eiegenlydighed for Dagen som muligt; han spurgte om Coup-Stammens Tilstand, om dens Høst, om hvorledes det stod sig med dens Vinterforraad, og om dens Forbindelse med tilgrændsende Krigerstammer; men han kunde ikke udlokke et eneste Svar, som kunde give ham Oplysning om, hvorfor denne enkelte Kriger reiste og hvorfor han havde bortfjernet sig saa langt

fra sit Folk. Den Anden derimod syntes at lægge meer Værdighed i sine Spørgsmaal end egentlig Nysgjerrighed, men de vare i Grunden ligesaa fiint anlagte. Han spurgte om Pelshandelens Tilstand, talede om, hvad Held eller Uheld de hvide Jægere havde havt, som han selv havde mødt, eller om hvem han havde hørt tale; han omtalede ogsaa den forventede Marsch, som hans Store-Faders Nation — saaledes kaldte han yderst forsigtigt de forenede Stater — var i Begreb med at gjøre i hans Stamnes Jagtterne. Af den forunderlige Blanding af Deeltagelse, Foragt og Uvillie, som af og til fremskinnede trods den unge Krigers Tilbageholdenhed, kunde man dog see, at han mere af blot Nygte end af egentligt Samqvem med det, var bekjendt med det fremmede Folk, der imod de Indfødtes Villie vilde sætte sig i Besiddelse af Landet. Dette personlige Ubekjendtskab med de Hvide, røbede han især ved den Maade, hvorpaa han betragtede den quindelige Deel af den Hob, der stod lige over for ham, og ved de korte, men kraftige Udtryk, som da faldt ham af Munden.

Smedens han talede med den gamle Jæger, lod han sine glindsende Zine falde paa den skønne Inez's aandrige og dog næsten barnlige Træk, som om han beskuede en elskværdig, men aandig Gjenstand. Saa meget var afgjort, at det var første Gang han havde

seet et af de unge Fruentimmer, som hans Fædres Stamme saa ofte omtalede og som bleve beskrevne som Bæsoner, der til Fuldkommenhed besad Alt, hvad en ung, uersfaren Bild kunde tænke sig yndigt. Paa Ellen henvendte han ikke saa megen Opmærksomhed, men skjøndt den var mindre synlig, laae der dog i hans Krigerste, men tillige tugtige Dine noget af det Offer, som enhver Mand pleier at yde Qvinderne, og som udtrykkes ved de flygtige Blik, som han af og til kastede paa hendes modnere og maaskee mere livlige Skjønhed. Alligevel vidste han af naturlig Belevenhed saaledes at betvinge sin Beundring for Begge, og saaledes at lade den smelte sammen med sin Kriger = Stolthed, at hans indre Følelse blev ubemærket af Alle, undtagen af den gamle Bildtsfanger, der var altfor bekjendt med Indianernes Skikke, til at han ikke skulde have opfattet Ynglingens Character ganske rigtig, eller til at han skulde lade det mindste Træk eller den mindste Bevægelse, som han gjorde, gaae ubemærket forbi. Ellen, der imidlertid ikke ahnede noget af alt dette, puslede venligt om den svage og mindre characterfaste Inez, og yttrede i sin frimodige Udfærd afverlende Følelser af Glæde og af Anger, der opstod hos hende, alt eftersom hendes virksomme Tanker beskjæftige sig med det vigtige Skridt, som hun havde gjort, med de i hendes Barm stribende Forhaabninger og Bekymringer, og med en Ube-

Æmthed, der maaskee er hendes Kjøn egen eller var en Følge af hendes Stilling.

Saaledes gik det ikke Paul. Med den Følelse, at have opnaaet begge de Ønsker, der laae ham saa nær paa Hjerte — nemlig Ellens Besiddelse og Seier over Ismaels Sønner, der stode ham iveien — drev han Dieblikkets Forretninger med den største Iver, det vil sige, med den samme Koldblodighed, hvormed en Elsker fører sin kjære Brud tilbage fra den Dyrigheds-person, der har fuldbyrdet Egtteskabet og bringer hende, der gjerne følger ham, til sin sikre Bolig. Han havde paa Udvandrer-Familiens hele besværlige Marsch hemmelig været i Nærheden af hende, bestandig omsvævet hende, havde holdt sig skjult om Dagen og, som vi have seet, bemærket og benyttet enhver Leilighed til at underholde sig med den Elskede, indtil endelig Lykken og hans Mod havde ført hende i hans Arme netop i det Dieblif, da han begyndte at fortrivle. Hvad vare nu i hans Dine Reizens Farer, Længde og Besværligheder! Alt, hvad der endnu forstod, syntes blot en Leg for hans modige Phantasi og bestemte Character. Saaledes tænkte han, saaledes følte han; og han yttrede begge Dele i sit Udvortes. Med Huen paa tre Haar og fløitende en Sang, krøb han om i Krattet, for at søge en beqvem Plads for begge Pigerne, og af og til faldt hans Blik paa hans

kjære Ellens lette og runde Skabning, og med Dine fulgte han hendes Gang og Bevægelser.

Den gamle Jæger fortsatte Samtalen med Indianeren, thi, skjøndt han stundom maatte afbryde den, for at give de Andre Anviisninger om, hvorledes de skulde gaae tilværks, var det ham dog magtpaaliggende at den ikke skulde gaae istaa, og derfor betjente han sig ogsaa, som sagt, afvexlende af Landets Sprog og af Engelsk.

„Altsaa,” sagde han, „har Pawneernes Loup-Stamme begravet Stridsøxen med sine Kæboer, Konzaerne? altsaa ere Louperne og de lysfarvede Røde igjen blevne Wenner? — Doctor, (paa Engelsk) det er en Stamme, som jeg er vis paa I ofte har fundet i Eders Bøger, og om hvilken der bliver fortalt saa meget Løgnagtigt og Usandt af de simple Folk i Colonierne. Der var for Exempel et velst (?) Folk, som har boet her et Sted paa Stepperne, og som skal være kommet langt tidligere hertil, end det urolige Hoved, der først bragte de Christne til dette uopdagede Land, for at berøve Hedningerne deres retmæssige Eiendom, endnu drømte om, at det Land, hvori Solen gaaer ned, var ligesaa stort, som det, hvori den staaer op. Og man fortæller tillige, hvorledes de lærte at kjende de Hvide, og antog de Hvides Sæder og Sprog, og tusinde saadanne Daarskaber og Narrestreger.”

„Ja vel har jeg hørt om dem,“ tog Doctoren Ordet, og tabte ud af Munden et Stykke Bøffelsteg, som han just var animalisk befkjæftiget med at analysere ved Tygning. „Jeg maatte være en grov Ignorant, hvis jeg ikke ofte havde glædet mig ved at studere en saa kostelig Theori, en Theori, der paa en saa triumpherende Maade opstiller to Positioner, det vil sige to Sætninger, som jeg selv saa mange tusinde Gange, selv uden det levende Bidnesbyrd til Gunst for samme, har erkjendt, angivet og paastaet uigjendriveligt; nemlig: at Fastlandet af Amerika kan gjøre Fordring paa en langt tidligere Cultur end den, der skriver sig fra Columbus's Tid; og: at Beboernes Hudfarve er en Folge af Levemaaden og Klimatet; men ingenlunde en Urindretning af Naturen. Føi mig i, ærede Jæger, at forelægge den indianiske Gentleman det Spørgsmaal; han er selv af rødlig Farve, og det kunde nok træffe sig, at hans Mening kunde bidrage til at afgjøre Stridsspørgsmaalet og forene begge Partier.“

„Tænker I maaskee, Doctor, at en Pawnee er bevandret i Bøger og troer paa trykte Løgne, som I Straalere i Stæderne?“ svarede den gamle Mand med Tegn paa Ringeagt. „Jeg vil dog spørge ham. Muligt er det, at det Spørgsmaal tiltaler Mandens Humør og morer ham; muligt er det ogsaa, at han be-

svarer det paa en Maade, der stemmer overeens med hans naturlige Mandsgave og altsaa fortjener Agtelse, skjøndt J vil forkaste den med Foragt. — (paa Indianst) Hvad tænker min Broder om Følgende? Alle de, som han her seer, have en hvid Hud; Pawne-Krigerens Hud er rød; tænker Broder, at Menneskets Hud forandrer sig med Aarstiderne og at Sønnens Hud kan have en anden Farve end Faderens?”

Den unge Kriger betragtede Spørgeren et Dieblik med et stivt og trodsigt Blik; derpaa hævede han sin Finger mod det Høie, og svarede med Bærdighed og en stolt Bevægelse:

„Bahconda sender Regnen fra Skyerne; naar han taler, ryster hans Stemme Høiene; den Jld, der svier Træerne, er Breden, der spruder af hans Dine; men Bahconda har skabt sine Børn med Omhyggelighed og Eftertanke. Hvad han eengang har gjort, forandrer han aldrig.”

Sægeren oversatte dette for den sig undrende Doctor, og tilføiede: „Saaledes er Naturens Gang. Pawneerne er et viist og stort Folk, og jeg tør nok give Eder mit Ord for, at de i sunde og fornuftige Sager ere velerfarne.” — (atter paa Indianst) „Sægere og Bildtfangere tale om en stor Kriger af din Stamme.”

„Min Stamme bestaaer ikke af bare Qvinder. Een tapper Mand i en By er ikke noget Usædvanligt.”

„Godt; men man taler meest om en Høvding, hvis Ry strækker sig videre end den simple Mand. Det fordum mægtige, men nu sunkne Folk, Delawarerne paa Høiene, kunde han have ydet Hjælp.”

„En saadan Kriger maatte være bekendt af Navn.”

„De kalde ham Haard-Hjerte, formedelst hans faste Bestemthed, og de kalde ham saaledes med Rette, hvis Alt, hvad jeg har hørt om hans Bedrifter, er sandt.”

Her skød den Fremmede et Blik, der syntes at trænge ind til den gamle Tøgers ærlige Glæde, og tilige spurgte han:

„Har det Blege-Ansigt seet min Stammes Høvding?”

„Aldrig. Det er ikke nu med mig, saadan som for fyrgetyve Aar siden, da Krig og Blodsudgydelse var min Sag, mit Kald og min Gave!”

Et høit Udraab af den ellers saa glade Paul afbrød her Samtalen. I det samme Dieblik traadte han frem, og trak efter sig en indianisk Krigsganger ud af en Deel af Krattet.

„Her er en Hest,” sagde han, „for en Røds ud-

spilede Been." I det samme slog han et Knald med Tungen, for at lade Dyret vise sig muntrere, og han vedblev: „I hele Kentucky kan ingen Chef rose sig af en saa speilglat, velbygget Hest. Desuden en spansk Sadel, som ingen mexicansk Grande behøvede at skamme sig ved; see om ikke Manken og Halen ere flettede og belagte med smaa Sølvflugler, som om Ellen selv havde smykket sit skjønne, glatte Haar til Fest og munter Dands! Gamle Skovmand, er det ikke en prægtig Traver, alt for prægtig til at æde af en Bildmands Krybbe?"

„Prægtig, Dreng, prægtig. Louperne ere bekendte og berømte for deres Heste. Man seer ikke sjelden en Kriger fra Stepperne bedre bereden, end et Congressmedlem i Colonierne. Men jeg maa tilstaae, at denne Hest fortjener at bære en Høvding og ingen Anden. Sadlen har vistnok, som I ganske rigtigt bemærker, tilhørt en stor spansk Krigshovedsmand, der har mistet den og tillige sit Liv i et Slag, som Indianerne i de sydlige Provindsler ofte leverer. Jeg tvivler ikke noget Dieblisk paa, at denne unge Mand her er en Søn af en Høvding, maaskee en Søn af den mægtige Haard-Hjerte selv."

Medens Samtalen med Indianeren saaledes blev afbrudt, havde den unge Parneer hverken tilkjendegivet nogen Utaalmodighed eller Misfornøielse, kun da han fandt, at hans Dyr længe nok havde været Gjenstand for de-

res Samtale, fratog han ganske koldblodig Paul: Hoder Tøilen, som En, der er vant til at sætte sin Vilje igjennem uden Modsigelse, slog den over Hestens Hals, og sprang op paa dens Ryg med en Kunstberiders Behændighed. Man kan ikke tænke sig noget Skjønnere, Bestemtere, Fuldkomnere, end den Maade, hvorpaa de Wilde sidde til Hest. Den stærkt belagte, svære Sadel tjente aabenbart mere til Pragt end til Nytte, og hindrede snarere Vaarets Bevægelser, end den heri var behjælpelig; thi det kunde man strax see, at Rytteren forsmaaede den quindagtige Opfindelse af Stigbøiler. Hesten, som i samme Dieblif begyndte at springe og courbettere, var ligesom dens Herre vild og naturlig i alle Bevægelser. Efter al Sandsynlighed rullede der arabisk Blod i Hestens Aarer, naar man nemlig fulgte høit nok dens Stammetræ, der let kunde bestaae af mexicanske Hopper, spanske og mauriske Stridshester. Rytteren, som havde faaet den fra Mellemamerika, syntes tillige at have faaet Gratie og den Kunst at regjere den, der, i Forbindelse med hans Figur og hele Holdning, lod til at have gjort ham til den modigste og maastee behændigste Rytter i hele Verden.

Skjøndt altsaa Pavnereen paa den beskrevne Maade var ivrigt beskæftiget med sit Dyr, robede han dog ikke det Ønske at begive sig hastigt bort. Nu da han

var i en beqvemmere Stilling, og maaskee ogsaa følte sig uafhængigere og besad et sikkert Middel til at bortfjerne sig efter Godtbefindende, red han op og ned og betragtede hver Enkelt af de Tilstedeværende langt mere utvungent end før. Hver Gang han havde naaet det Maal, han havde afstuffed sig, tænkte Bildtfangeren ikke andet, end at han vilde passe sit Snit og jage derfra; men han vendte bestandigt Hesten om og red det samme Stykke tilbage, snart med samme Hurtighed, som en flyvende Antilop, snart i maadeligt Skridt og med større Bærdighed i Bevægelser og Miner.

Den gamle Mand søgte atter at knytte Samtalens Traad, da han var begjærlig efter at underrette sig om flere Ting, som kunde staae i Forbindelse med hans egne Planer for Fremtiden. Derfor tilkjendegav han ved en udtryksfuld Gebærde dette sit Ønske og sit vedvarende fredelige Sindelag. Denne dobbelte Uttring undgik ingeniunde Indianerens gjennemtrængende Die; men der forløb dog nogen Tid inden han lod til at have overvæiet eller afgjort hos sig selv, om det var klogt, atter at vove sig ganske nær hen til en Gruppe, der var ham saa overlegen i Magtmidler, og følgelig var istand til, saasnart den vilde, at byde over hans Liv, eller i det mindste over hans Frihed. Men, da han efter nogen Tids Forløb besluttede sig til at nær-

me sig de Andre, skete det med en besynderlig Blanding af Trods og Mistro.

„Der er en lang Wei herfra og til Coupernes By,” sagde han, og udstrakte med Willie sin Arm mod en Egn, der laae i en ganske modsat Retning mod den, hvori Skovmanden vel vidste hans Stammes Bolig var. „Og Weien derhen har mange Krumninger. Hvad siger Lang=Kniven dertil, og hvorfor ønsker han at vide dette?”

„Ja vist, Krumninger nok, naar vi ville gaae derhen i den Retning,” mumlede den gamle Wildtfanger paa Engelsk. „Men den snoer sig dog ikke halv saameget, som en Indianers Forslagenhed.” — Derpaa paa Indiansk — „Siig mig, min Broder, om Pavneernes Høvding gjerne seer fremmede Ansigter i deres Boliger?”

Den unge Kriger bøiede sig med Anstand, men kun lidt over Sadelknappen, og viiste derved, at han selv var en Høvding. Han svarede med Alvor og Bærdighed:

„Har nogensinde mit Folk forglemt at give den Fremmede Spise?”

„Hvis jeg fører mine Døttre til Coupernes Dør, ville da Qvinderne tage dem ved Haanden? ville Krigerne ryge med mine unge Mænd?”

„De Blege=Ansigters Land ligger bag ved dem. Hvorfor ville de reise saa langt mod Solens Nedgang; have de tabt deres Wei; eller ere disse den hvide Kri=

gers Qvinder, om hvem jeg hørte, at de vade gennem det mørke Blands Strøm?"

„Ingen af Delene. De Hvide, som vade gennem Missouri, ere min Store-Faders Krigere, som ere udsendte i Grinde. Vi ere fredelige Vandrerere. De Hvide ere de Rødes Naboer og ønske at være Venner med dem. Have ikke Couperne Samqvem med Omahaverne, naar Tomahavken er hængt paa Stilleveien mellem begge Folkeslag."

„Omahaverne ere Couperne velkomne."

„Og Manktonerne og de solbrændte Tetoner, som boe ved Bøiningen af Strømmen „med det mørke Band", komme de ikke ogsaa i Coupernes Leir og ryge med dem?"

„Tetonerne ere et løgnagtigt Folk!" raabte den Anden. „De have ikke Mod til at lukke deres Dine om Natten. Nei, de sove ved Solskin. See her," vedblev han og viiste med Triumph paa sine Beenflæders Zirater, „see her, der er saa mange Scalperinger af dem, at Pagneerne træde paa dem! Lad Siourerne leve paa Sneedynger som Fæ; Stepperne og Bøflerne ere for Mænd!"

„Ha, Hemmeligheden er kommen for Dagen!" sagde Bildtfangeren paa Engelsk til Middleton, der opmærksomt gav Agt paa Alt, hvad der foregik, fordi det nær angik ham selv. Denne unge, anseelige In-

dianer lurer paa Siourerne og deres Bevægelser, det kan I see paa hans befjerede Piil og paa hans kri-
geriske Bemalning, ja endog paa hans Dine, thi en
Rød fornægter ikke sin Natur, enten han er i Krig
eller i Fred. — Stille, Hector, rolig! har Du endnu
ikke lugtet nogen Pagneer? — Rolig, Lille! Rutsch!" —
(paa Indianst) „Min Broder har Ret. Siourerne ere
Tyrer og Skjelmer. Det sige Mænd af alle Farver
og fra alle Egne om dem, og de sige sandt. Men
Folkeslagene fra Solens Dpgang ere ikke Siourere, og
ønske at komme til Loupernes Hytter.”

„Min Broders Hoved er viist,” sagde Pagneen og
kastede et Blik paa Bildtsangeren, der var saa udtryks-
fuldt og talende, saa fuldt af Mistro, Klogskab og
Stolthed, som han kun kunde gjøre det, og derpaa ta-
lede han videre og pegede hen mod den østlige Hori-
zont: „Min Broders Dine have seet Meget. Kan han
sige mig, hvad han seer hist? Er det en Bøffel?”

„Det ligner mere en Sky, der hæver sig paa
Kanden af Heden, og hvis Kant bliver bekinnet af So-
len. Det er en Røg — ”

„Det er en Jordhøi, og paa Spidsen af den ligge
de Blege=Ansigtens Hytter. Min Broder kan lade sine
Qvinder vaske deres Fødder med Folk af samme Farve.”

„Pagneen maa have gode Dine, naar han i en
saadan Afstand kan see en hvid Hud.”

Indianeren vendte sig langsomt om til den Gamle, og efter en kort Pause spurgte han:

„Kan min Broder jage?”

„Nej, med Tægeren er det forbi; jeg er nu kun en ussel Bildtfanger.”

„Naar Bøflerne bedække Sletten, kan min Broder da see dem?”

„Ja vel, vel kan jeg det. Det er meget lettere at see en fremstyrrende Bøffel end at fange den.”

„Og naar Fugle trække til de varme Egne, og Skyerne blive sorte af deres Fjer, kan han da see hver enkelt?”

„Ja, det kan ikke være svært at opdage en Bildand eller en Bildgaas iblandt de Millioner, der formørke Himlen.”

„Naar Sneen falder og bedække Lang=Knivenes Boliger, kan den Fremmede da see Sneeflokkerne flyve?”

„Mine gamle Dine ere ikke mere de bedste,” svarede Bildtfangeren noget stødt, „men der var en Tid, Pavneer, da jeg bar et Navn formedelst mit skarpe Syn.” (Falkøie).

„De Røde see Lang=Knivene ligesaa let, som den Fremmede sees Bøflerne og de borttrækkende Fugleskyer, og de faldne Sneeflokker. J, Krigere, J tænke, at Livets Herre har skabt hele Verden hvid; men J feiler.

J er bleg, og hvad J seer hvidt, det er Eders blege Ansigter. Nei, en Pavneer er ikke blind, og har kun et eneste Blik nødig, for at finde Eders Folk."

Her afbrød Krigeren pludselig og bøiede sit Hoved til Siden i en Stilling, som om han dybt eftertænkte Noget. Derpaa vendte han sin Hest, og red hen til den nærmeste Udgang af Krattet. Med Rydgen mod de Andre skuede han betydningsfuldt ud over den nøgne Steppe, vendte langsomt tilbage til de Andre, der forundrede og opmærksomme saae paa hvad han gjorde. Han fæstede sine Dine paa Jnez, red frem og tilbage foran hende, som En, der i Tankerne ligge i Strid med sig selv over et vigtigt Punkt. Nu holdt han den utaalmodige Hestes Tøile an, og syntes i Begreb med at tale, men derpaa lod han atter Hovedet synke ned til Brystet, og faldt i sin forrige Eftertænkksomhed. Saa hurtigt som en Raa galopperede han derpaa hen til det Sted, hvor han først havde anstillet sine Jagttagelser, red et Dieblikt om i en Kreds, og foer derpaa paa eengang derfra, som en Fugl, der en Tidlang omflaggrer sin Rede, førend den tager nogen bestemt Flugt. Et Dieblikt efter saae man ham jage over Sletten, og nu tabtes han af Synne bag den første lille Høi.

Hundene, der, som sagt, allerede i nogen Tid havde været urolige, fulgte et lille Stykke efter den

Flygtende, men vendte derpaa tilbage og lagde sig ned med den sædvanlige Knurren og Hysten.

---

19. Attendé Capitel

De forskjellige Bevægelser, som vi have beskrevet i Slutningen af det forrige Kapitel, kom med en saadan Hurtighed, at, skjøndt ingen af dem var undgaaet den gamle Mand, fandt han dog ikke et Dieblis Leilighed til at give sin Mening tilkjende om Indianerens Henfigter. Da Pavneen var forsvunden, fik han atter Ro, han rystede paa Hovedet, gik langsomt hen til den Krog af Krattet, hvorfra hiin var jaget ud, og mumlede for sig selv:

„Der gives i dette Dieblis i Luften baade Lugt og Lyd, men mine gamle Sandser ere altfor stumpe, til at kunne sige, hvad der forarsager hiin, og hvoraf denne opstaaer.”

„Der er Intet at see,” sagde Middleton, der stod ved Siden af ham. „Mine Dine og Dren ere gode, og jeg forsikrer Eder, at jeg seer og hører Intet.”

„Eders Dine ere gode, og Eders Dren ere ikke

døve?" svarede den Gamle med et let Udtryk af Ironi. „Tro dem ikke, unge Mand, de kunne sagtens due til at see et Kirketaarn eller høre en Taarnklokke; men førend I har levet Nar paa Stepperne, vil I altid være udsat for at tage en kalkunsk Hane for en Hest, eller af halvhundrede Gange de ni og fyrgetyve troe, at det tordner, naar en Bøffeltyr brøler i det Fjerne. Saa stort er Sandjebedraget paa disse nøgne Heder, at Luften ikke sjelden fremstiller et Billede af Vandet, og at man da anseer Sletten for et umaadeligt Hav. Men see der! der er et Kjendetegn, der er ubedrageligt for Jægeren.”

I det samme viste han paa en Flok Høge, der kom svævende over Steppen og efter Udseende i den Retning, i hvilken Pavneen havde fæstet sine Dine. I Begyndelsen kunde Middleton ikke skjælné de smaa forte Skabninger, der svævede i de graa Skyer; men da de hurtigt fløi nærmere, bleve først deres Skabninger ham synlige og deres svære Flugt.

„Giv Agt,” vedblev Bildtfangeren, efterat han havde gjort Middleton opmærksom paa den bevægelige Fuglemasse, „nu vil I ogsaa høre Bøflerne, eller, som vor lærde Doctor behager at kalde dem, Bisonerne, skjøndt Navnet Buffalo er gjængs blandt alle Jægerne her i Egnen, og jeg skulde dog troe, at en Jæger bedre maa kjende og kunne dømmé om et Dyr og dets

Navn, end (her gav han den unge Kriger et Bink) enhver Anden, der kun har ladet sig nøie med at vende Bladene i en Bog, istedetfor at gjennemvandre Jorden og Landet paa Kryds og tværs, for at finde Beboernes Navne og deres naturlige Egenskaber.”

„Na, jeg indestaaer Eder for, at jeg kjender deres Sædvaner og Egenskaber,” raabte Naturforskeren, der yderst sjelden forbigik en Leilighed til at udlade sig over et Punkt af hans Yndlingsvidenskab; „dog vel forstaaet, for saavidt som man lader de indførte Definitioner vederfares deres Net og tager Sagen fra et videnskabeligt Synspunkt og undersøger den med Kjendergjæine.”

„Hvorfor ikke endog med Muldvarpegjæine? Blev dog staaende ved det simple Udtryk Menneskejæine; hvortil behøves andre Dine? Hvo gav Skaberens Gjærninger Navne? Var det ikke det første Menneske i Edens Have, og er det ikke et indlysende Beviis paa at hans Gaver ere nedarvede paa hans Børn?”

„Det er rigtig nok den mosaiske Fortælling af Sagen; men J tager denne Beretning, som J har læst, altfor bogstavelig.”

„Jeg læst? Jeg troer J bilder Eder endog ind, at jeg har tilbragt og forødt min Ungdomstid i Skolerne, ellers vilde J ikke tilføie mine Kundskaber den største Skam, som den Ene kan tilføie den Anden. Har

jeg nogensinde ønsket at kunne læse, saa har det blot været, for bedre at forstaae den Bogs Indhold, hvorum J taler; thi det er en Bog, som i hver Linie taler de menneskelige Følelser's Sprog og heri stemme overeens med Fornuften."

"Troer J da," sagde Doctoren, der blev ophidset ved sin gjenstridige Modstanders Dogmatismus, og hemmeligen stolede for meget paa sine egne liberalere, skjøndt ikke saa practisk=nyttige Kundskaber. "Troer J da, at alle Jordens Dyr ordret og bogstaveligt vare forsamlede i Edens Have, for at ethvert af dem kunde faae sit Navn af det første Menneske?"

"Hvorfor ikke? Jeg forstaaer meget vel Eders Mening; thi man behøver just ikke at leve i Stæderne, for at høre alle de djævelske Indfald og Spidsfindigheder, som menneskelig Daarskab kan udpille og opfinde, for at undergrave sin egen Lykke. Hvad beviser den hele Indvending? Ikke mere og ikke mindre, end at Edens Have ikke er en saadan Have, som de elendige Anlæg, man nutildags giver dette Navn, og at Guds Skabelse allerede her gjør den menneskelige Uddannelse og Forfeerthed til Skamme. Nei, nei, Guds Have var Skoven, og er Skoven, hvori Frugterne vore og hvori Fuglene synge, som Guds vise Indretning vil have det. — men see nu, Kapitain! Nu kan J see Høgenes Hemmelighed aabenbaret, der komme Bøflerne selv; en

en herlig Hjord. Jeg vedder, at der er en Trop Pavneer i Nærheden, som ligger paa Luur i en eller anden Fordybning, og naar Troppen sætter efter, skal I see en priselig Jagt. Det vil ogsaa være godt til at holde Ismael og hans Slæng borte fra os; vi derimod have intet at frygte for. Pavneen er ingen ondartet Bild."

Nu bleve Alle opmærksomme paa det forud forkyndte Skuespil. Selv den ængstelige Inez ilede hen ved Siden af Middleton; for at nyde dette Syn, og Paul kaldte Ellen bort fra Kogeilden, for at hun skulde være Vidne til dette Optrin.

Hele Tiden igjennem, medens de Begivenheder forefaldt, som vi have gjort os til Pligt at fortælle, var Steppen ikke traadt ud af sin majestætiske, eensomme og ubevægelige Tilstand. De trækkende Fugleflokke havde blot gjennemskåret og formørket Luften, og begge Hundene, baade Middletons og Bildtfangerens, og Doctors Uffel vare de eneste firsøddede Dyr, der befandt sig paa den uhyre øde Strækning. Men nu, som om der skulde skee en Overgang fra den ene Yderlighed til den anden, fremstillede der sig et virksomt dyrisk Liv, der gav Skuepladsen et ganske andet Udseende.

I Begyndelsen saae man nogle faa, uhyre Bøfler, der strøifede ned ad de længst bortffjernede Steppe=Bølger. Snart fulgte enkelte efter hinanden i lange Ræk-

ker, og derefter styrtede en tæt Masse ned ad Høiene og skjulte med den mørke haarrige Hud den visne Græsfarve under dem. Hjorden saae ud som en sammentrængt Masse, der stedse blev bredere, og lignede de uendelige Skarer af Smaafugle, som man ofte seer i vidtudstrukte Masser stige op fra Horizontens Rand, som fra en Afgrund, og tallose, som Bladene i Skoven, over hvilken de flyve, svæve nærmere og fare forbi. Støvskeer hævede sig i smaa Støtter op fra Midten af Hjorden, alt som et Dyr, mere rasende end de andre, opkradsede Jorden med sine Horn. Af og til bragtes med Binden et huult Brøl, som om tusinde Svælg istemte en uharmonisk Brummen.

De Forbausede yttrede tause deres Følelser ved dette skjønne, store Syn. Den gamle Skovmand, der var mere vant til slygt, og altsaa var mindre overrasket og henrevet, og mere Herre over sine øvrige Følelser og Tanker, som kunde opstaae ved dette Skuespil, brød først Tausheden.

„Der drager titusinde Stykker Hornqvæg i een Hjord, uden nogen anden Herre og Hyrde end ham, der har skabt dem og har anvist dem den aabne Slette til Græsning. Kan Mennesket nogensinde bedre end her finde et Beviis for sin Forsængelighed og Daarsskab! Kan vel den stolteste Herster i nogen Stat gaae ud paa sin Mark og slagte et herligere Dyr end det,

som den simple Jæger kan skyde? Og naar der bliver sat et Stykke Drekjød eller Bisonsteg for ham, kan han da spise med samme Appetit, som den der har kryddret sit Maaltid med svært Arbeide og har skaffet sig det paa Naturens Veie og ved de tilladte Midler, som Herren har givet ham i Hænder?"

„Naar en Bisonsteg ryger paa Steppens Dug, saa svarer jeg nei," svarede den lækkersultne Paul.

„Ja, ja, unge Mand, I har smagt det og I kan sige Eder Grunden, hvorfor det er saaledes — Men nu vender Spidsen af Hjorden sig imod os, og vi maae forberede os paa dette Besøg. Hvis vi alle krybe i Ekjul, kan let det plumpe Hornqvæg styrte ind i Krattet og i Farten søndertræde os som Orme. Lader os dele os i tvende Partier, de Svage ind i Krattet, og Mændene og Jægerne, som det sømmer sig, i Fortræfningen."

Der var ikke lang Tid til Betænkning; begge Afdelinger adskilte sig derfor ufortøvet. Inez og Ellen maatte ind i den Deel af Krattet, der var mindst udsat for Hjordens Angreb. I Betragtning af dets Nærver, indtog Uflet Middelpunktet; og Bildtfangeren stillede sig saaledes med sine tre Medhjælpere, at de kunde afvende den fremtrængende Bøffelmasjes Front, hvis den skulde true med at rykke dem for nær paa Livet. De halvhundrede til hundrede Tyre, der dannede Fortrop-

pen, gjorde saa ubestemte Bevægelser, at det en Tidlang var uvist, hvilken Retning de havde isinde at tage. Men et frygteligt Brøl, der reiste sig ud af en Støvsky i Midten af den følgende store Hob, og hvormed Skriget af de Fugle, der fulgte med og fløi over hele den uhyre Masse, stemte i, syntes paa eengang at være Hjorden en ny Drivefjeder, og at gjøre Ende paa Uvisheden af Retningen. Det lod til, at den forfulgte Hjord, som sædvanligt, havde isinde at søge Beskyttelse i Skoven, saa at den styrtede i lige Linie tværs over Sletten henimod Krattet, hvis lille Forskov vi saa ofte have haft Leilighed til at omtale.

Nu havde Faren naaet en Høide, der kunde bringe de stærkeste Nerver til at skjælve. Flankerne eller Kløiene udgjorde i Forbindelse med Midten en concav Bue, og de vilde Dine, der gloede frem af Dyrernes haarrige, buskede Hoveder, vare i ængstelig Hast rettede mod Krattet. Ja, det syntes, som om hver enkelt Dyr anstrengte sig, for at være det første, der naaede det beskyttende Punkt, og da tusinde i den følgende Trop trængte paa de Første, syntes det at være uundgaaeligt, at de, der førte Troppen maatte rives bort med af de andre, og styrte over de sex Mennesker og tilintetgjøre og søndertræde dem. Enhver af disse følte paa en egen Maade den Fare, der svævede dem for Dine.

Middleton vaklede. Snart vilde han styrte sig ind i det tætte Krat, gribe Inez og med hende flyve derfra; men ligesaa snart indsaae han Umuligheden af at undløbe en sky, fremstyrtende Bøffels rivende Fart, og han greb efter sine Baaben, som om han alene vilde byde hele den tallose Hob Spidsen. Den stakkels Doctor Badius's Mandsevner stode paa Springet til at gaae over til en fuldkommen Mandesforvirring. For hans Dine smæltede de enkelte, dunkle Skikkelser sammen i Et og fremstille for hans Phantasi en fuldstændig Samling af alle Jordens Skabninger, der styrtede løs paa ham i en eneste Masse, som om de vilde tage Hævn over ham, for alle de Fornærmelser og Synder, som han i Løbet af sit utrættelige og arbeidsomme Liv havde begaaet imod Naturhistorien derved, at han havde hensættet deres genera og species mellem hverandre. Denne Standning, der paa eengang trængte ind i hans System, frembragte samme Virkning, som om Alperne havde hvilet paa ham. Han stod fast naglet til Jorden og kunde hverken bevæge sig frem eller tilbage. I denne til Vanvid grændsende Tilstand, der krydsedes af hans sædvanlige Tilbøieligheder, frembragte den fortvivlede Beslutning og den videnskabelige Bestræbelse, at classificere denne Verden af Skabninger efter deres Kjensdemærker. Paul opløstede af alle Kræfter et Skrig og raabte til Ellen, at hun skulde nærme sig ham, for at fors-

ene sin Stemme med hans; Hjordens Brølen og Stampen overdøvede hans Raab. Bild af Raseri, og tillige sælsomt greben af den fremtrængende Fare og det frngtelige Syn, halv vanvittig af Selvkjærlighed og Følelse for de Andre, deelt imellem Natur og Hjerte, mellem sig og sin Elskede, kunde han kun raabe til den gamle Jæger, at han maatte skaffe Hjælp, med en Stemme, som om hans Strube skulde springe.

„Frem, gamle Bildtsfanger; frem med Ederes Steppe-Erfarenhed! Hjælp, eller vi begraaves Alle under Bøflernes Hove!”

Den gamle Mand, der hele Tiden igjennem havde staaet lænet til sin Bøsse og med Dinene fulgt Hjordens Bevægelser, ansaae det for det passende Dieblik til at udføre sin Hensigt. Han rettede sin Bøsse mod den forreste Bøffel, og med en Hurtighed, der vilde have gjort hans Ungdom Ære, sigtede han og skød. Kuglen traf Dyret i den sammenvorede Haarbust, mellem begge Hornene; det sank i Knæ, men rystede Hovedet og reiste sig igjen op; Skuddet lod til at have fordoblet dets Kræfter. Nu var der intet Dieblik at spille. Bildtsfangeren kastede sin Bøsse fra sig og rystede med vidtudstrakte Arme ud af Forskoven og lige ind paa den fremtrængende Mæsse.

Naar en menneskelig Stikkelse viser sig med den Fasthed og Standhaftighed, der kun kan være en Følge

af den menneskelige Intelligent, der er udrustet med et uroffkeligt Mod, saa forseiler den sjelden at gjøre et ærefrygtbydende Indtryk paa Skabningens underordnede Dyr. Forløberne og Førerne vege tilbage; et Dieblif studsede og standsede de, der fulgte næst efter, og samlede sig i en Mæsse foran Fronten, undtagen nogle hundrede, der til begge Sider adspredte sig paa Steppen. Men snart kom den brølende Hobs Estertrop stormende og trak de andre fremad. Den forreste Spidse beelte sig. Den gamle Mand stod bestandig fast og uroffkelig. Hans ubevægelige Skikkelse spaltede Fortroppen i to afglidende Strømme. Middleton og Paul fulgte dieblifkeligt hans Exempel og forstærkede de svage Skranker, ved ligeledes at udstrække deres Arme.

Et par Dieblif vare tilstræffelige til at give Fronten den Retning og beskytte Krattet. Men da Hoben og den egentlige Kjerne af Hjorden trængte mere og mere frem paa den aabne Linie af det Bærn, som de tre Mænd dannede, og da den opstampede Støv skjulte Forsvarernes Skikkelse for Dyrene, opstod atter paa ny en uundgaaelig Fare for Gjennembrud, og det blev en dobbelt Nødvendighed for Mændene at være paa deres Post og at være betænkte paa Redning. Bildtfangeren veg allerede med sine Medhjælpere tilbage for den fremstyrtende Hob, da et rasende Dyr streifede saa nær Middleton, at det nær havde rendt ham

om, og derpaa med Stormens Fart trængte ind i Krattet.

„Holder tæt sammen! Ikke af Stedet! Bover Livet derpaa, eller tusinde Djævole styrte efter denne ene!“ raabte Bildtfangeren.

Men deres forenede Kræfter skulde dog ikke have funnet udholde denne levende Strøm, dersom ikke asinus, hvis Domaner bleve gjenembrudte paa en saa barsk Maade, nu havde ladet sin Stemme høre midt under Oprøret. Ved dette ubekjendte, ynkelige Skrig forskrækkedes den Første, der stormede rasende frem, og dens Efterfølgere bortskræmmedes nu fra Krattet, som de et Dieblik før vare ilede henimod med en Boldsomhed, der kunde have bevinget en Morders Fod, der havde i Sinde at frelse sig i den nærmeste Helligdom.

Strømmen af Bøflerne deelte sig nu. Pladsen foran Krattet blev nu atter lys, begge Colonnerne adskilte sig til Høire og Venstre og stødte først igjen sammen en Mill dag ved samme. I det Dieblik, da den gamle Mand bemærkede den pludselige Virkning, som Ufelets Stemme frembragte, var hans Koldblodighed igjen vendt tilbage; han ladede atter sin Bøsse, og stille og tørt gav han paa sin eiendommelige Maade sit indre gode Lune fri Luft.

„Der løbe de, husch, de ere borte. Nu har det god Tid med Faren, nu den store Haab er forbi; thi

for den efterfølgende er jeg ikke bange, de have rigtignok ikke med deres egne Øren hørt Gjelet skrike, men de ere visse paa, at de forreste maae have hørt Noget; og skulde de endelig faae Lyst, nu, saa lade vi igjen Tact istemme sin Sang."

"Gjelet har talt," — sagde Bijægeren og traf atter Beiret i et udbrud af larmende Lystighed, der hvis den havde været ledsaget af Gjelets Organ, sikkert ikke havde bidraget lidet til at formere Bøffelhjordens paniske Skræk. — "Gjelet har talt; men Bileam er forstummet; Manden har saa aldeles mistet sit Mæle, som om en heel ung Sværm sad paa Spidsen af hans Tunge, og som om han var bange for at tiltale dem af Frygt for at faae Svar."

"Naa, hvor staaer det sig, min Ven?" sagde Bildtfangeren til Naturforskeren, der endnu bestandigt stod stiv og ubevægelig, "Eder, hvis Haandtering det er at skrive op i Bøger Navnene paa Markens Dyr og Himmelens Fugle, Eder kan en Hjord af flygtende Bøfler sætte i Frygt? Af Bøfler, siger jeg, eller vil I maafee gjøre mig den Ret stridig, at give dem et Navn, som de have faaet af alle Jægere og Grændsehandlere?"

Men den gamle Mand tog meget feil, hvis han troede, at han paa denne Tiltale kunde faae et Svar af den endnu stedse forvirrede Doctor, og saaledes at-

ter bringe en lærd Disputats i Gang om det omtristede Punkt. Med Undtagelse af en eneste Gang, kom der ligesaa dette Dieblif ikke den mindste Lyd over Doctorens Læber, angaaende bemældte firfødede Dyr's genus eller species. Han gik endogsaa videre. Fra det Dieblif af kom der ikke en Bid Kjød af samtlige Drefamilier i hans Mund, og selv nu, da jeg skriver dette, og han lever i en af vore Gøstæder som Lærd, forsynet med al den Værdighed og Anseelse, som denne Benævnelse medfører, vender han sig endnu bestandigt med Gysen bort fra denne saftige og velsmagende Spise — der spiller en saa vigtig Rolle paa Haandværkerens Bord, indtager Gæstpladsen der, og ikke bliver overgaaet af nogen Ret, som man under samme Navn kommer frem med paa Spisequartererne i London eller Restaurationerne i Paris. Kort sagt, den værdige Naturforskers Bæmmelse og Modbydelighed for Drefkjød var ikke ulig den, som Faarehyrden undertiden bevirker hos sin Hund, der har saaret et Faar eller sønderrevet et Lam, ved først at tilbinde Flaben, saa sammenlænke For- og Bagbenene, og derpaa lægge den som Springsteen ved en Bæg, som hele Hjorden maa sætte over eller lægge den som Tærskel ved Indgangen af Faarestalden — en Medfart og en Straf, der sjelden undlader at betage den, der har fortjent den, al Lust til at spise Faarekjød.

Men da Wildtfangeren og Bijægeren holdt det

for raadeligst, at gjøre Ende paa det første Udbrud af deres Eystighed, der var bragt saa overmaade stærkt i Gang ved deres lærde Ledfagers tause og matte Tilstand, begyndte denne atter at komme til Lande, som om hans Lungers afbrudte Virksomhed ved en kunstig Blæsebælg igjen var bleven forsynet med frisk Luft, for endnu en eneste Gang (den ovenomtalte Undtagelse), og saa aldrig mere, at udtale det rasende og affæselige Ord:

„Boves americani horridi!” udraabte Doctoren og lagde et overmaade stærkt Eftertryk paa det sidste Ord: horridi. Derpaa faldt han tilbage i sin forrige Stumhed og i en Stilling, som om han eftertænkte sælsomme og uforklarlige Begivenheder.

„Ja vist horrid nok,” gjentog Bildtfangeren, „og dertil har den et saa frygtelig Blik for den, der ikke er vant til at betragte Naturlivets Skikkelser og Bevægelser. Man maa blot ikke troe, at Bæstets Modligner dets Udseende. Herregud! Mand, naar Du engang skulde være midt inde mellem en Hob graaspattede Bjørne, som det har været Tilfældet med mig og Hector ved Missouris store Vandfald — — — See her kommer Resten af Bøffelhjorden, og der iler et par hungrige Ulve bag efter, for at benægtige sig dem, der ere blevne udmattede eller have brækket Halsen. — Ha, see! der rider Mænd til Hest bag efter, saa sandt

jeg er en Synder, der kan I see, unge Mand, der hvor Binden jager Støvet foran sig. De gjøre Holdt, og ere isærd med en styrtet Bøffel, som de give sin Rest med deres Pile.”

Middleton og Paul saae ud efter den dunkle Gruppe, som Bildtfangerens øvede Die saa hurtigt og let havde opdaget. Der red virkelig femten til tyve Mænd i smaa hurtige Kredse om en uhyre Bøffel, der satte sig til Modværge, da den var alt for haardt saaret, til at kunne flye, og følte sig for stærk til at give sig, skjøndt flere end hundrede Pile havde gjennemboret dens Hud. Et Landsfestøb af en vældig Indianer gav den sin Rest, og Dyret ubaandede sit Liv i et Brøl, der trængte sig hen til det Sted, hvor vore Eventyrere stode, og, da det havde naaet den forstrækkede Hjord, hjalp det til at paastynde dens Flugt.

„Hvor godt dog en Pawnee forstaaer en Bøffeljagts Philosophi,” sagde den gamle Mand, efter at han en Tidlang med Velbehag havde betragtet dette livlige Skuespil. „Erindrer I Eder det Dieblik, da han, hurtig som en Bind forlod os, førend Hjorden kom hid? Han vilde undgaae, at Luften skulde forraade hans Spor, derfor gjorde han et Flankeridt, for at komme — Ha, hvad er det? De Røde hist ere ikke Pawneer. Fierene paa deres Hoveder ere Uglevinger og Uglefjer — Saasandt jeg er en ussel, halvblind Bildtfanger,

det er en Bande af de forbandede Siouxer. Skjul Eder, Folk, skjul Eder hurtig! Et eneste Blik derfra og herhen, saa beholdt I ikke et Klædningsstykke paa Kroppen; I bleve aflædte, som Lynet afstræller Træernes Bark, maaskee endogsaa Eders Liv var i Fare.»

Middleton havde allerede iforveien begivet sig bort fra Skuepladsen, for at ombytte den med en anden, der var ham kjærere, med Synet af sin unge, skjønne, blomstrende Brud. Paul greb Doctoren ved Armen, og da Wildtfangeren fulgte efter i største muligste Hast, saa havde Troppen i kort Tid skjult sig i det tætte Krat. Efter en kort Betænkning over denne nye Fare, vedblev den Gamle, til hvem man havde overdraget hele Omsorgen for at lede Bevægelserne, da man kunde forlade sig paa hans lange Erfaring:

„Dette er en Egn, maae I allesammen vide, hvor en stærk Arm gjælder meer end Ret, og hvor de Hvides Love neppe fjendes af Navn. Altsaa er Alting her afhængig af Godtbefindende og Magt. Hvis man, vedblev han og lagde Fingeren paa Kinden, som En, der fra alle Sider overlagde de indviklede Omstændigheder, hvori han befandt sig, „hvis man kunde udfinde et Middel til at bringe disse Siouxer sammen med Sømaels Yngel, saa de fik hverandre i Haartotterne, saa kunde vi, ligesom Røsfuglene efter en Kamp med Steppe-dyrerne, komme til at drage Fordeel af denne Omstæn-

dighed. — Nu er der desuden Pavnere i Nærheden, derom er jeg ganske overbevist, thi hiin unge Mand er ikke uden tilstrækkelig Grund saa langt borte fra sin By. Her er altsaa fire Partier i Kanonstuds Afstand fra hverandre, og det ene tør ikke troe det andet, alt dette gjør vort Opbrud og overhovedet enhver Bevægelse vanskeligt og farligt i en Egn, hvor der ikke findes megen Skov. Da vi imidlertid ere tre velbevæbnede Mænd, og, som jeg tør tilføie, tre modige og tappre — — — ”

„Siig fire” afbrød Paul ham.

„Mener I?” sagde den Gamle, og saae for første Gang paa sin Kammerat.

„Fire,” gjentog Bijægeren og pegede paa Doctoren.

„Nu, enhver Hær” vedblev den djærve Jæger, „enhver Hær har sit Paahæng og sin unyttige Bagage. Min Ven, (til Doctoren) det er nødvendigt at dræbe Eders Ufel.”

„Mit asinus? Det var da et non plus ultra af Grusomhed.”

„Jeg forstaaer mig ikke paa Eders ultra og extra, og overhovedet ikke paa Eders Ord, som forstikke sig bag deres Lyd. Saa meget veed jeg kun, at det var et grusomt Menneske, der opoffrede en Christen for et Dyr. Dette kalder jeg den sande Barmhertigheds-Eære. Det vilde være ligesaa fornustigt at blæse i en

Trompet, som at lade et Dyr leve, der atter kunde opløste sin Stemme, som en Udfordring til Siouxerne."

"Jeg indestaaer for mit Wels Taushed; det taler sjældent, naar det ikke har Grund dertil."

"Man siger, at et Menneske kan man kjende paa den, han omgaaes med," sagde den Gamle, "hvorfor gjelder det ikke ogsaa om et Dyr? For lang Tid siden gjorde jeg en tvungen Marsch, hvor jeg var i en Mængde Farer, med et Menneske, der aldrig aabnede Munden uden for at synge; det maa jeg sige Eder, at den Karl voldte mig megen Fortrædelighed og udsatte mig for megen Angest og mange Farer. Men det var imidlertid en Menneskestrube, som han vidste at bruge til rette Tid, skjøndt rigtigt nok ogsaa til urette Tid, naar han burde have holdt sin Mund. O jeg Stakkel! Hvis jeg bare nu var, hvad jeg dengang var, saa skulde en Bande Tyveknekte af Siouxer ikke saa let drive mig ud af en Forstandsning, som denne. Men hvad hjælper det at rose sig, naar man har mistet over Halvdelen af sit Syn og sine Kræfter. Den Kriger, som Delavarerne formedelst hans skarpe Syn kaldte F a l k e ø i e, burde nu kaldes Muldvarpen — efter min Mening vilde det være rigtigt, at slagte Wslet."

"Ja," sagde Poul, "deri er der Forstand og god Logik. Musik er Musik og gjør altid Støi og Spectakel, enten den saa kommer fra en Spillemand eller

fra en Hans Udel. Jeg er af den Gamles Mening og flaaer Dyret ihjel."

"Mine Venner," sagde Naturforskeren og saa snart paa den ene, snart paa den anden af Blodmændene, „lader mit Asinus leve; det er et Exemplar af sin Art, hvorom der lader sig sige meget Godt og lidt Ondt. Dets genus er udholdende og søieligt; dets species er afholdende og taalmodigt. Vi have gjort saa mange Reiser sammen, dets Død vilde gaae mig nær til Hjerte. Erværdige Skovmand, vilde det være dig ligegyldigt, hvis Du saa uventet skulde stilles fra din Hund?"

"Dyret skal ikke dræbes," raabte den gamle Mand med en saa kraftig og fast Stemme, at man nok hørte det var hans Alvor, „men det maa blot forhindres i at skrike. Bind Kjæsten til med Grimen, og ikke videre; det Dvrige ville vi overlade Forsynet, tænker jeg."

Beroliget ved dette dobbelte Middel, Forsigtighed og Forsyn, thi Bijægeren havde ikke forsømt at sørge for det første, lod Wildtfangeren til at være tilfredsstillet, og han gik nu til Udkanten af Krattet, for at see sig om.

Den store Larm, der var opstaaet ved Hjordens Flugt, var ophørt, eller man hørte endnu Gjenlyden af den i en Miils Afstand paa Steppen. Støvskyerne

vare bortpustede af Vinden, og der, hvor der for ti Minutter siden herskede den største Uorden og Forvirring, var der nu atter indtraadt Rolighed, Orden og Stilhed. Paa den anden Side havde Siourerne nedlagt Bøffelen og tilfredse med denne Tilvæxt af Bytte, tænkte de ikke paa at forfølge den øvrige Hjord. En halv Snees af dem forbiene ved Kroppen, over hvilken de begjærlige og utrættelige Rovfugle svævede i snevre Kredse. Andre adspredte sig paa Steppen, for om muligt endnu at finde Noget til deres Brug. Den gamle Jæger fulgte deres Bevægelser og undersøgte omhyggeligt de Skikkelser, der nærmede sig Krattet. Endelig bad han Middleton at lægge Mærke til Een iblandt dem, som han pegede paa med Fingeren; det var Beucha.

„Nu vide vi ikke allene,” sagde han og rystede betænksomt Hovedet, „hvem de ere, men endogsaa hvad de have ifinde. De have tabt Udvandrerne's Spor og de opsoge det atter. Bøflerne ere løbne toers over deres Bei, og saa have de forfulgt dem, og derved have de ulukkeligviis faaet Nie paa Klippen, hvor Ismael huserer med sine Børn — men see engang Fuglene, som vente paa Uffaldet af den dræbte Bøffel! Deri ligger en Moral, en Lære og et Billede af Steppelevet. En Bande af Pavnear lurer paa Siourerne, ligesom Rovfuglene paa deres Bytte. Os Christen-

menneſker, for hvem Alt ſtaaer paa Spil, ſømmer det ſig at have vore Dine henvendte paa begge Dete. — Ha, hvad bringer begge de fremsnigende Slangere til at ſtandſe ſaa pludſelig? Saa ſandt vi leve, de have opſporet det Sted, hvor Iſmaels ulykkelige Søn fandt ſin Død.”

Den Gamle havde ganſke Ret. Beucha og en Bild, der red med ham, havde truffet paa det Sted, ſom vi ſaa ofte have beſkrevet, og hvor der endnu fandtes Spor af den udøvede Boldsgjerning og af det udgydte Blod. Her underſøgte de fra deres Heste med den alle Indianere egen Skarpsindighed de velbekjendte Tegn. De forſkede længe og ikke uden Miſtro og Forſigtighed. Endelig udfødte Begge et Skrig, der næſten var ligesaa ynkeligt og tilkjendegav ligesaa megen Rædsel, ſom hiint Hundehyl, der havde ført Udvandrereren og hans Familie paa dette Spor. Deres Skrig forſamlede øieblikligt hele Banden om dem, ligesom Schakalen ved ſit vilde, rafende Hviin ſammenkalder ſine Staldbrodre til Jagt.

Tyvende Capitel.

Snart derpaa opdagede den gamle Jæger i Siourernes Høvding den ham allerede forhen bekjendte Mahtoree. Denne Anfører var en af de Sidste, der havde indfundet sig paa Beuchas Raab. Neppe var han kommen til Stedet, hvor hele Troppen holdt, før han sprang af Hesten, og undersøgte Sporene med den Opmærksomhed og den rolige Værdighed, som hans høiere Stilling og det Ansvar, han havde paataget sig, gjorde ham til Pligt. Hans Krigere — thi det var upaatvibeligt, at de hørte til denne uforfærdede Glasfe — ventede med taalmodig Verbødighed Udfaldet af hans Undersøgelse; kun Faa af dem, formodentlig de Øverstbefalende og Tappreste efter ham, vovede at tale sagte sammen, medens han nøie tog Stedet i Diesyn. Der forløb nogle Minutter, førend Mahtoree lod til at være paa det Rene og tilfredsstillet. Nu svævede hans Blik paa Jorden efter de forskjellige Kjendetegn, hvoraf Ismael forhen havde seet de hjerteskiærende Beviser paa, at der havde staaet en blodig Kamp, og derpaa have opmuntret Sine til at forfølge Sporene videre.

Hele Banden nærmede sig nu tætsluttet Krattet, og gjorde just Holdt nogle Alen fra det Sted, hvor

Esther havde drevet sine vankelemodige Sønner ind i Krattet. Læseren maa let kunne tænke sig Wildtfangere og hans Kammeraters Stilling, som vare Bidner til enhver truende Bevægelse af Siouxerne, til ethvert farefuldt Skridt. Den Gamle tilvinkede sine mandlige Staldbrødre, at de skulde komme tæt hen til ham, og spurgte dem nu uden Omsvøb i tydelige Ord, men saa sagte, at kun de kunde høre dem, af Frygt for, at de ogsaa skulde høres af Siouxerne: om de havde besluttet sig til at kæmpe for deres Liv, eller de heller vilde gjøre et fredeligt Forsøg paa at bevare det. Da dette var en Gjenstand, der angik dem Alle lige nær, fremkom han med dette Spørgsmaal som for et forsamlet Krigsraad, dog ikke uden derved at røbe en næsten udsluffet, men dog atter opflammende Gnist af militaristisk Stolthed og Mod. Paul og Doctoren vare af ganske modsat Mening; den Første vilde ikke vide af andet end et fortvivlet Forsvar, den Anden var ligesaa ivrig og bestemt for et fredeligt Forsøg. Middleton saa nok, at det var umuligt at bringe to Mænd af saa forskjellige Følelser og Meninger til Enighed, han ansaae det derfor for rigtigt at gjøre sig til Boldgiftsmand, eller, rettere sagt, at gjøre Ende paa Sagen ved at erklære sig for den fredelige Mening, og det saameget mere, da han indsaae, at Magt og Modstand formedelst den store Ulighed i Stridskræfter uselbærligt

vilde bringe dem, der vare de Svageste, Død og Fordærvelse."

Bildtfangeren lyttede med stor Opmærksomhed til den unge Krigers Grunde, og da de bleve fremsatte med Bestemthed af en Mand, som ikke kunde have til Hensigt at forblinde eller bestikke ham, gav han efter for dem, og det saa meget desto snarere, da de havde gjort et dybt Indtryk paa ham.

"Hvad der er blevet fremsat," sagde han, da hiin havde hørt op at tale, "er fornuftigt, er meget fornuftigt. Hvor Menneskets Kræfter intet udrette, maa hans Bid træde i deres Sted. Netop dette Bid er det, der gjør ham stærkere end Bøffelen og hurtigere end Musen. Bliver altsaa staaende her; og holder Eder stille og rolige. Mit Liv er kun lidt værdt, mine Skridt ere ikke mere mange, i Sammenligning med de Farer, I kunne komme i. Jeg vil forsøge at redde fem Menneskeliv, om jeg endogsaa skulde gaae tilgrunde derved. Desuden, uden at rose mig, forstaaer jeg mig en Smule paa den indianske Forflagenheds Slangebugter. Derfor vil jeg alene gaae ud paa Steppen. Maa skee træffer det sig og lykkes det, at jeg kan bortvende Siouxernes Dine fra dette Sted, og skaffe Eder Tid og Plads til Flugt."

Fast besluttet, ikke at ville høre nogen Modsigelse, fastede den gamle Mand kold og rolig sin Bøse paa Skulderen,

bevægede sig langsomt gennem Krattet, kom ud paa Sletten fra et Punkt, hvor han ikke ved Udgangen kunde sees af Siourerne, og undgik saaledes Mistanken om, at han kom ud fra Krattet.

I det Dieblik da Siourerne først saae et Menneske komme hen imod dem i Jægerdragt med det velbekjendte, meget frngtede Skydegevær paa Skulderen, frembragte dette Syn et stærkt, men dog snart betvunget Indtryk paa de Første og derefter paa hele Høben. Den Omvei, som den snilde Bildtfanger havde gjort, havde for saavidt bragt dem i Bildfarelse, at de ikke kunde vide, om han kom fra den aabne Steppe eller fra Krattet, skjøndt de bestandig kastede mistænkelige Blik til denne sidste Side. De havde gjort Holdt omtrent i et Buestuds Afstand fra Krattet; men da den Fremmede var kommen dem saa nær, at de kunde skjælne de dybe Schatteringer af Rødt og Bruunt hvormed Tiden og Skovlivet havde overtrukket det Blege=Ansigt's naturlige Farve; trak de sig lidt efter lidt tilbage fra dette fordægtige Sted saa at de vare udenfor Skudvide og altsaa fra denne Side i Sikkerhed.

Imidlertid nærmede den gamle Mand sig stedse mere og mere, og blev først staaende, da han kunde gjøre sig forstaaelig for dem. Nu stillede han Bøssen ved Foden, holdt den aabne Haand imod dem, til Fredsteegn, og efterat han havde tussset paa sin Hund,

der saae hen paa de Bilde, som om han gjenkjendte iblandt dem nogle af Dem, der havde taget hans Herre til Fange, tiltalede han Siouxerne i deres Sprog:

„Mine Brødre ere velkomne,“ sagde han og gav sig paa denne Maade Mine af, at han var Eier af den Jord, hvorpaa de stode, og nu opfyldte Gæstmildhedens Pligt. „Mine Brødre ere langt bort fra deres Byer og ere hungrige. Behager det dem at følge mig til min Hytte, og der at spise og udhvile?“

Neppes var Lyden af hans Stemme bleven hørt, førend Jubelen af en halv Snees Bilde overbeviste den gamle, skarpsindige Bildtfanger om, at man havde gjenkjendt ham. Dette var ham intet mindre end behageligt; men det var for sildigt at vende om, ogsaa benyttede han den øieblikkelige Forvirring iblandt dem, medens Neucha gav dem nærmere Oplysning, til stedse at nærme sig mere, og stille sig ligeover for den frygtelige Mah-toree. Dette var den anden Samtale, der havde fundet Sted mellem begge disse udmærkede Mænd. Paa ingen af Siderne manglede det paa Grændseboernes sædvanlige Forsigtighed. Et Minut stode de tause og betragtede hinanden. Da Høvdingen saae, at den Gamle ikke lod sig skræmme ved hans truende Blik, og at ikke et eneste Træk i det ubevægelige Ansigt røbede dets Eiers Tanker, spurgte han endelig:

„Hvor ere begge Eders unge Folk?“

„Lang-Knivene komme ikke i Hobe, for at belure Bæveren; jeg er alene.”

„Eders Hoved er graat, men Eders Tunge er fløvet. Mahtoree har været i Eders Leir, og han veed, at I ikke er alene. Hvor er Eders unge Kvinde og den Kriger, som jeg fandt med Eder paa Steppen?”

„Jeg har ingen Kvinde. Jeg har allerede forben sagt min Broder, at det Fruentimmer og den Mand vare mig fremmede. Et graat Hoveds Ord burde høres og ikke forglemmes. Dahcotaherne traf de Reifende og meente de brugte ingen Heste. De Blege = Anfigter, Kvinder og Børn ere ikke vant til at reise saa langt tilfods. Lad dem søges der, hvor I have forladt dem.

Tetonens Dine sprudede Funker, da han svarede:

„De ere borte; men Mahtoree er en klog Høvding, og hans Dine see langt i det Fjerne.”

„Kan en Teton = Anfører see Mennesker paa disse nøgne Sletter?” svarede Bildtfangeren med den største Fasthed. „Jeg er meget gammel, og mine Dine ere svage. Hvor ere de?”

Høvdingen blev en Tidlang taus, som om han forsmaaede længer at ville bevise Sandheden af en Omstændighed, hvorom han ikke tvivlede. Derpaa viiste han paa Jorden og paa Sporene, og med en mildere Tone, ledsaget af et mildere Blik, begyndte han:

„Mange Bintre have lært min Fader Wiisdom; kan han sige mig hvis Moccasiner det er, der have efterladt disse Spor?“

„Her paa Stepperne har der været Ulve og Bøfler, og vel ogsaa undertiden Kuguarer.“

Mahtoree skede hen til Krattet, som om han tænkte, at Sagen dog ikke var ganske umulig. Han pegede hen paa Stedet og befalede sine unge Folk at gennemføge Krattet nærmere; med det samme kastede han et Advarselsblik til dem og et alvorligt Blik paa Bildtfangeren, for at antyde dem, at de maatte være paa deres Post og være beredte paa Svig. Tre eller fire halv nøgne Unglinger med fyrige Dine gave deres Heste Sporen og fløi øieblikkeligt afsted, for at adlyde hans Ord og Tegn. Den gamle Mand skjælvde, da han saa denne Bevægelse og tænkte paa Pauls utidige Mod og Ubetænksomhed. Tetonerne rede et Par Gange omkring Stedet, og ved hver Omkreds nærmere, derpaa vendte de tilbage til Høvdingen med den Besked, at Krattet lod til at være tomt. Hvormeget end Bildtfangeren beleirede Mahtorees Dine, om han ikke i dem kunde opdage en hemmelig Bevægelse, for deraf muligviis at gjette sig til hans Mistanke og give denne en gunstig Retning, saa lod der sig dog, trods hans hele Kundskab til Indianernes paatagne Koldblodighed, ikke udfinde det mindste Spor, hvoraf han havde kunnet op-

dage, om hvorvidt Høvdingen skjænkede hans Beretning Tiltroe eller nærede Mistanke mod den. Istedetfor at give sig blot for hans Speiderblik, bestjæftigede hiin sig med at tale venligt med sin Hest, vinkede derpaa ad en Dreng, som skulde holde den ved Tøilen, eller snarere ved Grimen, steg af, tog Wildtfangeren ved Armen og førte ham nogle Skridt bort fra de Dvrige.

„Har min Broder været en Krieger?“ spurgte den forslagne Teton i en Tone, som han bestræbte sig for at gjøre fortrolig.

„Er der ikke Blade paa Træerne i Frugternes Aarstid?“ — var Svaret. — „Gaae, Dahcotaherne have ikke seet saamange levende Krigere, som jeg har seet Krigere svømmende i deres Blod. Men hvortil en ubehagelig Tilbageerindring,“ tilføiede han paa Engelsk, „naar Lemmerne ere bleve stive, og Dinene svage.“

Høvdingen betragtede ham en Stund med et strengt Blik, som om han havde Lust til at fange ham i Løgn og Praleri; men da han saae i den Gamles rolige Dæ, og i hans Ansigt læste et sikkert Beviis for, at det var sandt, som han havde sagt, greb han Oldingens Haand og lagte den paa sit Hoved til et Beviis for den Uerfrygt, som han bar for hans Alder og Erfaring.

„Hvorfor,” vedblev han, „foreflaae Lang=Knivene deres røde Brødre, at de skulde begrave Tomahavken, naar deres egne unge Mænd ikke kunne forglemme, at de ere tappre, og anfælde hverandre med blodige Hænder?”

„Mit Folk,” sagde den Gamle, „er talrigere end Bøflerne paa Steppen og end Fuglene i Luften. Dets Stridigheder ere mange, og dog har det kun saa egentlige Krigere. Der giver Ingen sig til at være Krigers, uden de, der føle Kald dertil, og deraf kommer det, at de egentlige Krigere bivaane saa mange Slag.”

„Saaledes forholder det sig ikke,” svarede Mahtoree og tillod sig et ironisk Smil, som han dog betog al modsigende og haanende Bitterhed, fordi han vilde ære en saa alderstegen Krigers Velde og Tjeneste, „saaledes forholder det sig ikke; min Fader er i Bildfarelse. Lang=Knivene ere kloge og ere Mænd, de vilde gjerne Alle være Krigere. De vilde gjerne bruge de Røde til at opgrave Stubbene og sammenhobe Mais; men en Dacohyah er ikke født til at leve som en Kvinde; han maa slaae Pavnene og Omahaverne paa Flugt, eller mister han sine Fædres Navn.”

„Livets Herre stuer med aabne Dine ned paa sine Børn, som falde i Slaget for Ret og Retfærdighed; men han er blind og hans Dren ere lukkede for Skrig

af den Indianer, der bliver dræbt af sin Rabe, som han vil udplyndre eller tilføie andet Dindt."

„Min Fader er gammel," sagde Mahtoree med et spottende Blik, der tydeligt tilkjendegav: Jeg er en En af dem, der overspringe Opdragelsens Baand og ganske hengive sig til den aandige Frihed, som de paa denne Maade have erhvervet. „Min Fader er meget gammel. Har han gjort en Reise til en fjern Egn og udsat sig for at tiltræde en lang, besværlig Tilbage-reise, for at fortælle sit Lands unge Folk, hvad han har seet?"

„Teton," svarede Bildtsfangeren, stødte med Hæftighed og Uvillie Bøsskolben mod Jorden, og saae den Unden stivt i Dinene med et skarpt, men muntert Blik. „Teton, jeg har hørt, at der i mit Folk gives Mænd, der har studeret saa længe, at de troe, at de ere Guder, og fornægte al Tro, undtagen den, som de have paa deres egen Forfængelighed. Det kan være sandt. Det er sandt; thi jeg har selv seet det. Med En, der er indespærret i Stæderne og Skoterne med sin egen Taabelighed, kan det komme saa vidt, at han holder sig for større end Livets Mester og Herre; men en Kriger, der lever i et Hus, som har Stjerne til Tag, og hvor han paa eengang kan se Himlen og Jorden; og hver Dag kan see den Store-Lands Magt, en saadan Kriger burde være mere ydmyg."

Den listige Mahtoree indsaae nok, at hans frie Tænkemaade umuligt kunde have den Gamles Bifald. Han tog derfor en anden Bending, og traadte Samtales egentlige Gjenstand nærmere. Han lagde sin Haand fortroligt paa Bildtfangerens Skulder og førte ham fremad, saaledes, at de nu kun stode halvhundrede Skridt borte fra Krattet, derpaa skuede han den Gamle stivt i Dinene, for at opdage, hvorledes det stod sig med hans Redelighed, og sagde endelig:

„Har min Broder skjult sine unge Mænd i Krattet, saa kald dem kun frem; han seer at en Dahcotah ikke er bange. Mahtoree er en stor Høvding. En Krieger, hvis Hoved er graat, og som bereder sig til at vandre over til Wandernes Land, kan ikke have en fløvet Tunge, som en Slange.”

„Dahcotah, jeg har ikke forebragt dig nogen Løgn. Siden den Store-Kand skabte mig til Menneke og Mand, har jeg levet i Skoven eller paa disse nøgne Sletter, uden Hytte, uden Familie. Jeg er Jæger og vandrer min Gang alene.”

„Min Fader har en god Bøsse, sigt, min Fader, mod Krattet og skyd!”

Et Dieblisk studsede den Gamle, men derpaa lavede han sig langsomt til, for at give Indianeren dette kildne Beviis paa Sandheden af sit Udsagn, da han nok indsaae, at hans listige Modstander ikke vilde lade sig

berolige uden ved det forlangte Skud. Men da han lagde sin Bøsse an, gennemløb hans Dine, skjøndt matte og svækkede af Alder, de forskjellige enkelte Gjenstande, som fremskimtede af det skjulende Løv, og nu opdagede han den brune Bark paa en lille Stamme. Paa denne Gjenstand sigtede han og skød. Kuglen var ikke saasnart ude af Løbet, førend der paaKOM den Gamles Hænder en Skjælven, der, hvis den var opstaaet et Dieblif før, havde gjort dem aldeles uskikkede til at skyde sikkert. Derpaa fulgte en frygtelig Stilhed, istedetfor det Qvindeskrig, som den Gamle havde ventet; og da Røgen var trukket bort, bemærkede han til sin store Glæde Træets affkudte, flaggrende Bark, som beviiste ham, at Skuddet havde godt truffet og ikke kunde have gjort nogen Skade, og at han endnu bestandigt var en god, gammel Skytte. Han lod nu Mundingen af Bøssen synke, vendte sig til Indianeren, og spurgte med den største tilsyneladende Eigegyldighed:

„Er min Broder tilfreds?“

„Mahtoree er en Høvding for Dahcotaherne,“ svarede den snedige Deton, og lagde tillige sin Haand paa Brystet, som Anerkjendelse af Bildtfangerens Handling, „erkjender, at en Kriger, der har deeltaget i saa mange Slag, ikke vilde lade sig træffe i slet Selskab. Men har min Fader ikke forhen redet en Hest, som en for-

nem Høvding blandt de Blege-Ansigter, istedetfor at gaae tilfods, som en sulten Konza?"

„Aldrig! Wahcondah har givet mig et Par Been og det Forsæt, at betjene mig af dem. I tredsinde-type Sommere og Vintre har jeg gennemstrøifet Amerikas Skove, ti haarde og besværlige Aar har jeg levet paa disse aabne Marker, og har kun sjeldent haft nødtigt at gjøre Forbring paa Hjælp af Herrens andre Skabninger, for at komme fra det ene Sted til det andet.“

„Naar min Fader saa længe har levet i Træernes Skygge, hvorfor er han da kommet til Stepperne? Solen maa jo brænde og udtørre ham.“

Den Gamle saae et Dieblif kummerfuldt hen for sig, vendte sig derpaa til den Anden med et Slags Fortrolighed, og sagde:

„Jeg har tilbragt mit Livs Foraar, Sommer og Høst i Skovene. Mine Dages Vinter brød frem, og fandt mig endnu stedse i Skovenes Rolighed, af! og i deres rene Usthyldighed og Redelighed. Teton, dengang sov jeg lykkelig, da mit Die endnu saae op til den Gode-Naads Botig gennem Bøgen og Fyrrens Grene. Naar jeg trængte til at udgyde mit Hjerte for ham, naar hans Ild fra oven brændte ned mod mig og lyst, da stod Døren til ham aaben for mig og for mine Dine. Men Træhuggernes Drex have vækket

mig — have fordrevet mig. I lang Tid hørte jeg intet andet end Skovens Omhugning og Fald. Jeg bar det som en Mand, som en Kriger; dengang var der Grund dertil; men da denne Grund ophørte, tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde undgaae at see den forhadte Udelæggelse. Mit Mod og mine Venner tilraadte mig at gjøre et Forsøg; og jeg havde hørt om denne vide, nøgne Steppe, og saa kom jeg herhen, for at undflye Udelæggelsesaanden. Siig mig, Dahcotah, gjorde jeg vel deri?"

Med disse Ord lagde Bildtfangeren sin lange Pegefingert paa Indianerens blottede Skuldre, og syntes at vente dennes Bisald og Utkønftning med et udtryksfuldt Smil, hvori der dog blandede sig Triumph med Beflagelse og Anger. Indianeren, som havde fordoblet sin Opmærksomhed, medens den Gamle talede, tvang sig til at afbryde sin Tausked, og svarede paa dette Folks sentensfulde Maade:

„Min Faders Hoved er meget viist; han har bestandig levet blandt Mennesker, og seet enhver Ting. Hvad han gjør, er godt; hvad han siger er viist. Men nu maa han ogsaa sige mig, om det er viist, at han er fremmed for de Lang-Knive, der søge efter deres Uvæg paa alle Kanter af Steppen?"

„Dahcotah, hvad jeg har sagt, er sandt. Jeg le=
Steppen, 4 S.

ver alene, og blander mig aldrig med Mænd, hvis Hud er hvid, naar —”

Her lukkede hans Mund sig pludselig, formedelst en ligesaa overraskende som ubehagelig Afbrydelse. Det sidst udtalte svævede ham endnu paa Tungen, da Krattet aabnede sig fra den Side, hvor de stod, og hele det Selskab kom frem, til hvis Gunst han søgte at bringe sin Sandhedskjærlighed i Harmoni med den Nødvendighed at skjule dem.

En Pause af stum Forbauselse fulgte paa dette uforudseete Syn. Mahtoree, der ikke lod et eneste Træk eller en eneste Muskel røbe sin Forundring og Forbauselse, var den Første, der gik dem imøde med en paatagen Høflighed og et Smil, der overtraf hans mørke, stolte Ansigt, ligesom den dalende Sols Glands belyster de uhyre Skyer, der svæve frem imod den, betyngede med den forestaaende Jordens electricke Fluidum. Han forsmædede iøvrigt at tiltale de Kommende eller paa anden Maade at tilkjendegive, hvad han havde ifinde, han kaldte blot paa den mere bortskjernede Bande af sine Folk, der paa dette Raab ilede til med al den Hurtighed, hvormed de vare vante til at adlyde.

Bildtfangerens Benner kom imidlertid bestandigt nærmere. Middleton var i Spidsen for dem og førte ved Armen sin lette og ætheriske Snez, hvis ængstlige og talende Træk han bestuede med samme ømme Om-

sorg, som en Fader ved lignende Veilighed vilde vise sit Barn. Efter dem kom Paul og Ellen. Bijægeren aflod ikke at betragte sin blomstrende Ledfagerinde, men fastede til Siderne vilde, opbragte Diekast, der mere lignede en flygtende Bjørns mørke Blik, end en Elfers, der er sin Gjenfjærlighed bevidst. Obed og Asinus sluttede; den første førte sin Kammerat med en Grad af Omhed, der neppe kunde overbydes af nogen af de Andre. Han nærmede sig imidlertid ikke saa rast, som de Dvrige. Man saa paa hans Been, at de ligesaa lidt kunne slutte sig til at gaae fremad, som til at blive staaende, saa at hans hele Stilling ikke var Mahomed's Riste ulig*, kun med den Forskjæl, at den frastødende Kraft holdt ham mere i svævende Hvile, end den tiltrækkende. Siin syntes aabenbar at have faaet Overvægten, og der opstod herved, som han selv vilde have udtrykt det, en Undtagelse, der stod i Modsetning til alle physiske Principer nemlig, at jo mere han fjernede sig fra det frastødende Punkt, des stærkere virkede det paa ham. Og da hans Blik ikke var henvendt paa det Sted, hvortil han gik, men paa det, hvorfra han kom, saa tjente det tillige til Rettesnor for dem,

* Man påstaaer, at Mahomed's Jernriste i Mecca bliver holdt i svævende Stilling midt i Moskeen ved de to store tiltrækkende Magneter, der ere anbragte for oven og for neden.

der betragtede den vandrende Hob, og aabenbarede dem den Hemmelighed, der havde foranlediget, at disse saa uventet kom frem af deres Skjul.

I en ringe Afstand saae man nemlig en anden Gruppe af velbevæbnede Mænd, just som de gjorde en Bøining om Krattet, og ad den korteste Wei, men med største Forsigtighed, ilede hen mod det Sted, hvor Siouxerne stode, omtrent som en Eskadre af Krydsere styre tværs over Havet, for at bemægtige sig en rig, men velbeskyttet Convoi. Med eet Ord: det var Udvandrerens hele Familie, eller i det mindste de Baabendnygtige af samme, der aabenbart rykkede frem paa Steppen, for at tage Hævn over dem, der havde røvet deres Eiendom.

Saa snart Mahtoree og hans Folk mærkede, at de Fremmede kom henimod dem, trak de sig tilbage til en Jordbølge, hvorfra de kunde overse den hele Strækning af den aabne Slette, hvorpaa de stode. Det lod til, at Mahtoree her vilde tage sin Post og træffe sine Indretninger. Som man nok kan tænke, havde han ikke undladt at medtage Bildtfangeren paa sit Tilbage- tog. Middleton med sit Parti fulgte ligeledes efter i en vis Afstand, og gjorde ogsaa Holdt paa Høien, paa et Punkt, hvorfra han kunde gjøre sig forstaaelig for de frigerste Siouxer. De tre Grupper lignede nu ligesaa mange Skibe tilføes, der med tilfattede Topseil og

med største Forsigtighed gaae ud paa at recognoscere, hvilke der ere at regne for Fjender eller Venner, af dem der ligge ligeover for dem.

I dette uviste Dieblis rullede Mahtorees mørke, truende Bine fra det ene Parti til det andet, og undersøgte hurtigt og kjæft deres Bevægelser; derpaa fæstede han et tørt foragteligt Blik paa den Gamle, og sagde med dyb, bitter Haan:

„Lang=Knivene ere Daarer! Det er meget lettere at finde en sovende Kuguar, end en blind Dahcotah. Tænkte det graae Hoved at komme til at ride paa en af Siourernes Heste?“

Bildtfangeren havde imidlertid faaet Tid til at befinde sig; han kom hurtigt til sin Fatning, og forklarede sig hele Sagen. Middleton maatte nemlig have seet den forfølgende Ismael og hans Trop; og hellere end han vilde udsætte sig for Udvandrerens Behandling og Hævn, havde han villet betroe sig til de Bildes Gæstmildhed. Og netop af denne forberedede Bildtfangeren Sine en venstabelig Modtagelse, thi han indsaae, at denne i sig selv unaturlige Forbindelse var den eneste Udvei til redde deres Frihed og maaskee deres Liv.

„Har min Broder nogensinde rykket i Felten mod mit Folk?“ spurgte han med en rolig Stemme

den forbittrede Høvding, der bestandigt lod til at vente, at han skulde tale først.

Tetonens mørke Mine tabte i dette Dieblig saa meget af sin Strenghed og Haardhed, at dens Mildhed endogsaa gik over til et Træk af Glæde og Triumph. Han slog en fuldkommen Cirkel om sig med Armene og svarede:

„Hvor er den Stamme, og hvor er det Folk, der ikke har følt Dahcotahernes Slag? Mahtoree er deres Anfører.“

„Har Mahtoree befundet, at Lang-Knivene vare Kvinder eller Mænd?“ Da Indianeren hørte dette Spørgsmaal, syntes en Mængde vilde Eidskaber at udvikle sig paa hans Ansigt i Kamp med hverandre. I det første Dieblig viiste der sig et uudslukkeligt Had, som om dette vilde saae Dervægten; men snart derpaa fulgte et ædlere Udtryk; en bedre Ufbildning af en sand tapper Krigers Character bemægtigede sig hans Træk, og vedvarede endnu, da han slog det lette, bemalede Hjortehuds Bevand tilside, og pegede paa et Ar af et Bajonetsaar med de Ord:

„Dette Saar blev paa eengang givet og modtaget, Mand mod Mand.“

„Vel, min Broder er en tapper, men er han ogsaa en indsigtsfuld Høvding?“

„See her! er hiin Skikkelse een af de Blege = Un-

figters Krigere? Var det en Saaban, der saarede den store Dahcotah?"

Mahtorees Dine fulgte Retningen af Bildtfangerens Haand, som han havde udstrakt; og saaledes naaede de til Inez's smægtende Skabning. Tetonens Blik var længe og med Beundring fæstet paa den skjøne Figur. Hans Blik var, ligesom den unge Pavnees, meer ligt en Dødeligs Blik paa et himmelsk Billede, end det tilkjendegav den Beundring, hvormed en Mand ellers pleier at hylde en skøn Qvindes Ynde. Hørdingen opvaagnede pludselig, som En, der bliver sig sin Selvforglemmelse bevidst, og vendte sit Blik fra Inez paa Ellen, paa hvem det dvælede længer og med et mere forstaaeligt Udtryk af Beundring. Fra hende gled hans Dine videre frem og holdt en nøiagtig Mynstring over den mandlige Deel af Selskabet.

„Min Broder seer, at min Tunge ikke er fløvet,“ vedblev Bildtfangeren, der fulgte Indianerens Bevægelser med en Opmærksomhed, der ikke gav dennes skarpe Blik noget efter. „Lang-Knivene sende ikke deres Qvinde i Krig. Jeg er overbevist om, at Dahcotah vil røge med disse Fremmede.“

„Mahtoree er en stor Anfører. Lang-Knivene ere ham velkomne,“ sagde Tetonen og lagde Haanden paa Brystet med en let Høflighed, som vilde have gjort

enhver Stand Være i det selskabelige Liv. „Mine unge Mænds Pile blive liggende i deres Røggere.”

Nu tilvinkede Bildtfangeren Middleton at komme nærmere, og inden faa Dieblig vare begge Partier sammensmeltede til eet. Men uagtet denne gjensidige venskabelige Modtagelse, undlod Mahtoree dog ikke den Forsigtighed, bestandigt at have Dinene henvendte paa den anden, bortfjernede Gruppe af Hvide, som om han befrygtede en slem Krigslist eller var begjærlig efter nærmere Forflaring. Dette undgik ikke Bildtfangeren, og denne indsaae, at det var nødvendigt at give videre Oplysninger, for at han ikke skulde gaae Glip af den lille, uviste Fordeel, som han havde tilkjæmpet sig. Han gjorde sig derfor Umage for nøiere at undersøge Hoben, der stedse beholdt den fra Begyndelsen af indtagne Stilling; det Æneste, han gik ud paa, var at opdage dens Hensigter, og Resultatet af hans Jagttagelser blev, at Ismael havde isinde at tage en fiendtlig Stilling og ufortøvet at berede sig til Angreb. Dette første Resultat maatte have et andet til Følge. Et Møde paa aaben Mark mellem tolv modige Grændsemænd og en Hob halvbevæbnede Bilde, om disse endog understøttedes af ham og hans Ledfagere, maatte dog i den erfarne Gamles Dine være en Affaire, hvis Udfald var usikkert og misligt. Skjønt han ikke for sin Person, vilde undslaae sig for Kamp, ansaae han det dog for

mere passende for sin Alder og Tænkemaade at undgaae, end at fremkalde en Træfning. Disse samme Grunde maatte ogsaa føre Middleton og Paul til den samme Slutning, især da de maatte betænke, at det paalaae dem at opholde og beskytte et Liv, der var dem dyrebare end deres eget. I dette tvivlsomme Dieblis Raadsløge disse Tre om et Middel til at undgaae de skrækkelige Følger, der kunde flyde af at Grændsemændene gjorde det første fiendtlige Udbrud. Da denne Raadsløgning maatte tiltrække sig saa mange aarvaagne Dines Opmærksomhed, søgte den gamle Bildtfanger tillige ved udvortes Tegn at give det Skin af, at den kun angik det Spørgsmaal, hvad det var, der havde ført de mandlige og qvindelige Reisende saa dybt ind paa Steppen.

Efter fuldbendt Raadsløgning vendte han sig igjen til Mahtoree og sagde: „Jeg vœd, at Dahcotaherne ere et viist og stort Folk, men kjender deres Høvding ikke en enkelt Nidding iblandt dem?“

Mahtorees stolte Die gjennemløb hele Banden; ligesom i Strid med sig selv lod han sit Blik dvæle paa Beucha og derpaa svarede han:

„Livets Herre og Hersker har skabt Høvdinge, simple Krigere og Qvinder, hvorved han vilde vise at han omfattede alle Grader af menneskelig Fuldkommenhed fra den høieste til den laveste.

„Men Livets Herre har ogsaa skabt Blege-Ansigter, som ere flette, og til dem høre Pine, som min Broder seer derovre.”

„Gaae de tilfods, for at gjøre Ondt?” spurgte Tetonen; men med et Blik, der viiste, at han nok vidste Aarsagen, hvorfor de vare tilfods.

„Deres Dyr ere borte; men deres Krud, deres Bly og deres Bagage have de endnu.”

„Føre de deres Eiendom med dem, som de usle Konzaer? Eller ere de brave og lade den tilbage hos deres Qvinder som Mænd, der vide at skaffe sig det Tabte igjen?”

„Seer min Broder den blaa Plet paa den anden Side af Steppen, som netop nu beskinnes af den nedgaaende Sol?”

„Mahtoree er ikke en blind Muldvarp.”

„Den Plet er en Klippe, og paa denne Klippe ligger Lang-Knivenes Gods.”

Et Udtryk af vild Glæde skjød frem af Tetonens funklende Dine, da han hørte disse Ord. Han vendte sig hurtigt mod den Gamle, som om han vilde læse i hans Sjæl, om han bedrog ham; derpaa gled hans Blik bort fra ham, og overskuede Ismaels Hob og talte Hovederne.

„Der seiler een Kriger,” sagde han.

„Seer min Broder Rovfuglene hist ved Krattet?”

Der ligger Krigeren begravet. Saae min Broder Blod paa Steppen? det var Krigerens Blod."

"Vel, Mahtoree er en klog Høvding. Sæt Eders Qvinder bag paa Dahcotahernes Heste; vi ville see videre frem, thi vore Dine ere aabne."

Bildtfangeren spildte ikke nogen Tid med unødvendige Ord eller nærmere Forklaringer. Fortrolig med de Indfødtes hurtige Fremgangsmaade, meddeelte han strax sine Benner Høvdingens Beslutning. I et Dieblif var Paul til Hest og Ellen bag ved ham. Middleton behøvede nogle flere Secunder for at hjælpe sin Snez til et beqvemt Sæde. Medens han var Omsorg herfor, kom Mahtorees Hest, og Høvdingen gjorde ligeledes Mine til at stige op: Men den unge Kriger rev Tøilen til sig, og nu fulgte der fra begge Sider stolte og truende Blik. Ingen af dem vilde vige.

"Ingen uden jeg kommer paa denne Hest!" raabte Middleton paa Engelsk.

"Mahtoree er Høvding," afbrød den Bilde ham, skjøndt han ikke forstod, men kun gjættede sig til, hvad den Anden havde sagt.

"Dahcotaherne komme for sildigt," hvisttede den Gamle ham i Øret, "seer du ikke Lang-Knivene? de have mærket Noget, og ville strax styrte frem."

Tetonen fulgte denne Advarsel, overlod den Fremmede Hesten, kastede sig paa en anden, og befalede sine

Folk at beførge en Hest for Wildtfangeren. De afstegne Krigere sprang bag paa deres Brøders Heste. Doctor Battius besteg sit Asinus, og, uagtet den korte Afbrudelse, vare Alle til Hest og færdige til Opbrud i kortere Tid end vi behøve til at beskrive det.

Mahtoree gav Signalet. Høvdingen i Spidsen for nogle af de Bedstberedne gjorde en Front-Bevægelse, som om han vilde angribe. Ismael, der allerede havde begyndt at trække sig langsomt bort, vendte ogsaa om og gjorde Front. Men istedet for at udsætte sig for at komme de Hvides farlige Bøsser for nær, gjorde den snedige Bilde en Svingning til Siden og red i en Halvkreds om Fienden, der bestandigt ventede et pludseligt Angreb. Da Tetonerne nu vare visse paa deres Sag, istemte de et høit Skrig og fore ad den korteste Wei over Steppen lige henimod Klippen, lige saa hurtigt, som en Piil flyver fra Strengen.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

O v e r s a t

a f

J . K i i s e .

F e m t e H e f t e .

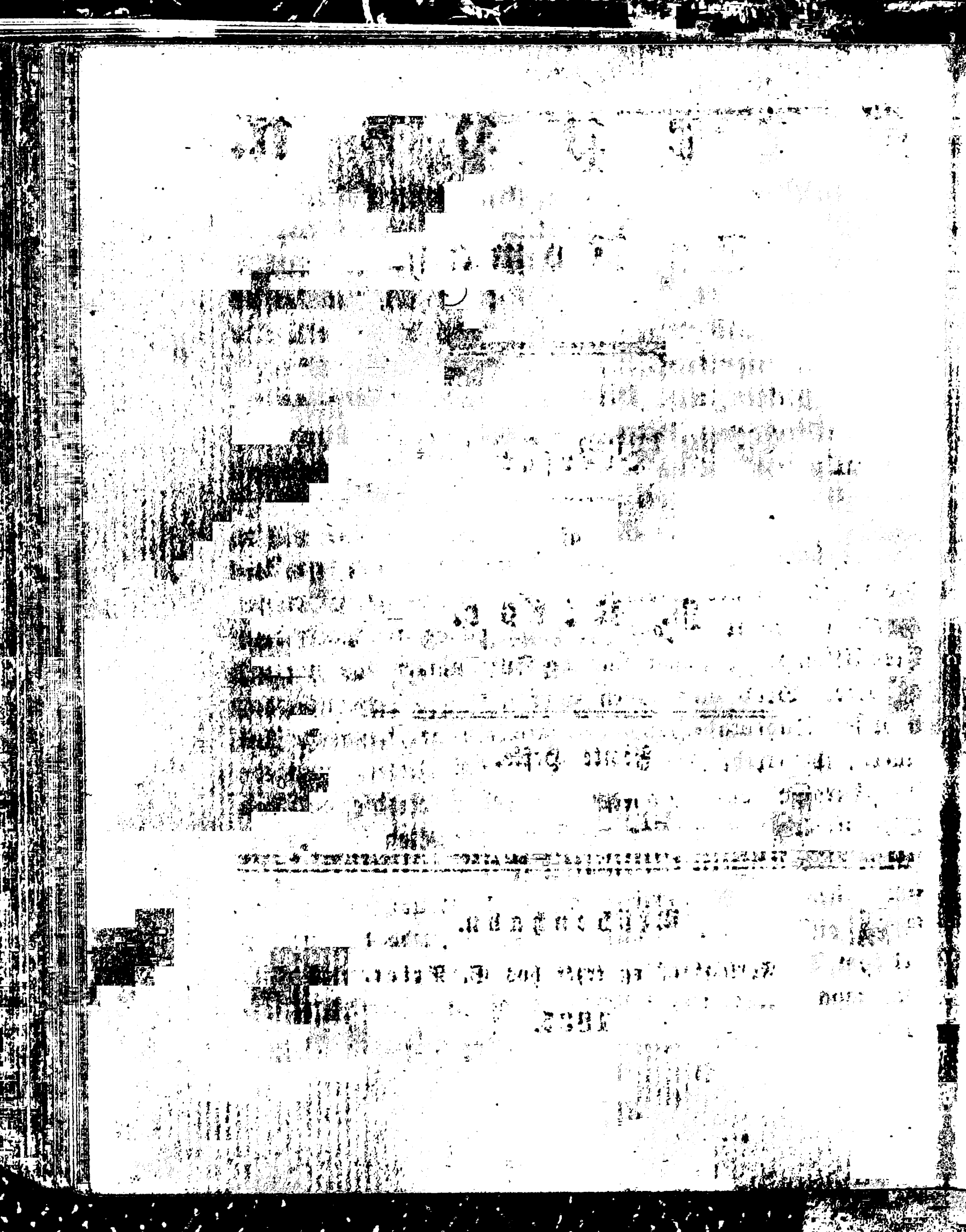

K j ö b e n h a v n .

F o r l a g t a f o g t r y k t h o s S . L r i e r .

1835.

Et og tyvende Capitel.

Neppe havde Mahtoree givet denne første, løselige An-
tydning af sin Plan, førend en Generalsalve fra Grændse-
mændene beviste, hvor godt de havde forstaaet den.
Men Afstanden var saa stor og Svingningen saa hurtig,
at deres Skud bleve uden Virkning. Til Beviis paa,
hvorlidt Dahcotah-Høvdingen frygtede det fjendtlige Ar-
tilleri, besvarede han det med en høj Jubel, svingede
sin Karabin over Hovedet og red i Kredse om paa
Sletten, ledsaget af sine meest udsøgte Krigere, for at
haane Modstandernes afmægtige Forsøg. Hovedcorpset
fulgte den aftalte Retning, og da hiint udvalgte Corps
havde viist Fienden denne Trods, sluttede det sig til
det som Arrieregarde med en Færdighed og en Taktik,
som man snarere kunde vente sig af en frigerst Dvelses-
Manøvre.

Der fulgte nu den ene Salve paa den anden, indtil den bistre Udvandrer mod sin Willie opgav at tænke paa, at tilføie Fienden nogen Skade med disse utilstrækkelige Midler. Han tog nu en anden Beslutning; han forfulgte Siourerne med største Hast og afsyrede af og til et Gevær, for at Besætningen, der denne Gang var sat under den frygtelige Esthers Befaling, derved kunde komme i behørig Bevægelse. Paa denne Maade varede Jagten i nogle Minuter, men dog saaledes, at Rytterne lidt efter lidt vandt et Forspring, skjøndt Forfølgerne tilfods med utrolig Kraft stræbte at blive i deres Nærhed.

Aftentaagen samlede sig allerede paa den østlige Grændse af Steppen, og endnu førend Siourerne havde tilbagelagt den halve Deel af Veien, vare de tydelige Omrids af Klippen nedsjunkne i Slettens Dunst. Denne Omstændighed var Høvdingen ligegyldig, og det saa meget meget mere, da den snarere syntes at begunstige end at hindre hans Plan. Han red i Spidsen af Eskadren ligesom en Hund, der ikke vil tabe Lugten; han ilede blot ikke saa meget, fordi hans Heste og Ryttere da ikke var blevne i deres Geledder.

Den gamle Mand syntes at Dieblikket nu var kommet til at iværksætte hans Forehavende: Han red hen til Middleton og tiltalte ham paa Engelsk:

„Her gaaer det ud paa Tyvestreger, hvori jeg ikke gjerne tager Deel.“

„Men hvad er der at gjøre?“ sagde Middleton i samme Sprog. „Det vilde bekomme os ilde at forsøge paa Flugt; vi støde paa Bagtroppen og falde i de Rasendes Hænder.“

„Ud, ud af de Rasendes Hænder, baade af de Hvides og de Rødes! — — See Dig om, see ganske ligegyldigt hen for Dig, lad som om vi talte dit og dat, om vore Troldomsdoftore, eller endnu heller om Heste. De Gavnhe høre alt for gjerne, at man roser deres Dyr, fast ligesaa gjerne, som de taabelige Mødre i Colonierne høre, at man roser deres egensindige Unger. Saadan! Flap Hesten, betragt det Krimskrans, hvormed de Røde have behængt Manken; lad Dine Dine sige Eet og din Mund et Andet. Hør, hvis vi bære os klogt ad, saa gives der et Middel til at komme bort ved Mattens Frembrud.“

„En herlig Tanke!“ udraabte Middleton, der ikke kunde forglemme, at Mahtoree havde betragtet Snez med Beundring, og at han endogsaa havde paatrængt sig hende til Selskabsrytter og Forsvarer.

„O Gud, o Gud,“ sagde Bildtfangeren, „hvad er dog Mennesket ikke for en svag Skabning, naar han svækker og opløser sine Naturgaver ved Bogfram og qvindagtige Sæder. Et saadant tvetydigt Udraab

endnu vilde tydeligt sige disse Kobolde, der ride om os tilhøre og tilvenstre, at vi gjorde Komplot, ja ligesaa tydeligt, som om vi i deres eget Sprog blæste dem det i Dret. Jeg kjender nok de Djævelskarle, de lade ligesaa uskyldige og uerfarne, som den yngste Kaa; men der er Ingen iblandt dem, der ikke holder sit Die fæstet paa os som en Rikert, og iagttager vore mindste Bevægelser. Hvad der skal skee, maa altsaa skee med den største Forsigtighed og Klogskab, hvis vi ville tænke paa at skuffe deres Snedighed — — Saa, det var Ret, Flap Hesten paa Halsen, smil, som om Du roste den, og bøj dit Dre over til mig saa Du kan høre hvert Ord. Du maae heller ikke anstrænge Dyret for meget, thi skjøndt jeg kun forstaaer mig lidt paa Heste, siger den simple Fornuft mig dog, at man maa skaane deres Lunger naar de skulle gjøre et langt og hurtigt Ridt, og at trætte Been gjøre en slet Traver. Pas paa Signalet, naar Du hører min Hector hyle. Den første Gang betyder: gjør Dig færdig. Den anden: styrt ud fra Hoben. Den tredje: afsted — har Du forstaaet mig?"

„Fuldkomment, fuldkomment!“ svarede Middleton, skjælvende af Utaalmødighed efter at udføre Planen, og trykkede den lille Arm, der omslyngede ham, til sit Hjerte: „Fuldkomment! blot hurtigt, hurtigt!“

„Ei, Dyret er ikke mindre end dovent,“ vedblev

Bildtfangeren i Teton = Sproget, som om Talen hele Tiden havde været om Hesten: Han red nu saa jævnt gennem hele Hoben, til han havde listet sig hen ved Siden af Paul: denne meddeelte han nu sin Plan lige saa snildt og forsigtigt, som han før havde gjort. Den livlige og uforfærdede Bijæger modtog Forslaget med Henrykkelse, og erklærede desuden, at han var villig til at binde an med hele Banden af de Bilde, hvis en Kamp skulde være nødvendig til at naae Maalet: Da nu dette var afgjort, forlod han den anden Sammen-
svorne og saae sig om efter den tredie Rytter, Doc-
toren.

Denne var med megen Anstrengelse, saavel fra sin egen, som fra asinus Side forbleven i Siouxernes Mid-
delpunkt, saa længe han befrygtede, at Ismaels Rugler kunde naae ham. Men saasnart denne Fare var for-
mindsket eller rettere ganske forbi, levede hans eget Mob op i samme Grad, som hans Væls astog. Denne
eenstidige, skjønt følgerige Omklistning maatte det til-
skrives, at Rytter og Dyr nu befandt sig i den Deel
af Banden der udgjorde et Slags Arieregarde. Derhen
styrede Bildtfangeren nu ligesom ganske tilfældigviis sin
Hest, dog saaledes at hans Hensigt ikke kunde be-
mærkes.

„Min Ven,” sagde han til Doctoren, da han fik
et gunstigt Diebliik til at knytte en Samtale, „vilde I

vel gjerne leve en halv Snees Aar blandt de Wilde med raget Hoved og bemalet Hud og maaskee med et Par Koner paa Halsen og fem, sex Børn, som kaldte Eder Fader?"

„Paa ingen Maade!“ raabte den forstrækkede Doctor. „Jeg er overhovedet ugunstigt stemt mod det ægtefabelige Liv, og dobbelt ugunstigt mod en Forening med en Varietet af species, som kun tjener til at forstyrre Naturens Skjønhed og afbryde dens Harmonie. Desuden gjøre saadanne Varieteter en ny besværlig og piinlig Forandring i vores Nomenclatur.“

„Ja, ja der er jo meget meer end Grunde nok til at gjøre Eder et saadant Liv forhadet! Men hvis Siouxerne optage Eder i deres By, saa kan I, saa sandt Gud lader Solen staae op og gaae ned, endnu tale om Lykke, hvis det bliver Eders Skjæbne.“

„Hvad? give mig en Kvinde tilægte, der ikke var prydet med sit species Ynde!“ svarede Doctoren. „Hvilken Forbrydelse har jeg da begaaet, at jeg skal straffes saa haardt? At tvinge en Mand under det ægtefabelige Nag uden hans Villies Tilbøielighed, det er at gjøre Vold paa den menneskelige Natur.“

„Naa, siden jeg endelig engang høre Eder tale om Natur,“ sagde den Gamle med en Bevægelse i de dybtliggende Dine, som han vel søgte at skjule, men som dog røbede, at han i visse Tilfælde kunde være i

muntert Lune, „saa haver jeg dog Haab om, at ikke al Forstand er vejet fra Eders Pande. Men for igjen at komme til Siouxerne, saa ville de vist ikke give Eder een eller to, men fem eller sex Koner, som et særdeles Beviis paa deres Kjærlighed og deres fortrinlige Belvillie mod Eder.”

„Men hvorfor skulde de tage en saadan Hævn over mig?” spurgte Doctoren, hvis Haar begyndte at reise sig, og som skjælvede over Legemet! — „Hvad Ondt har jeg gjort de Folk?”

„Slet Intet; det var tvertimod et Beviis paa Deres Belvillie. Naar de først faaer at vide, at I er en stor, berømt Medicus, saa optage de Eder i Deres Stamme; en af deres mægtigste Høvdinger giver Eder sit Navn, maaskee ogsaa sin Datter eller vel endog een eller to af hans aflagte Koner, som han har levet længe med og om hvis Egenstaber han kan dømmes af Erfaring.”

„Naturharmoniens Herster og Skaber tage mig i sin allernaadigste Baretægt!” udraabte Doctoren, „jeg vilde ikke træde i Forbindelse med et Exemplar af en Egtesfælle langt mindre med et Duplicat, ja et Triplikat af denne Klasse! jeg vilde hellere forsøge Alt, ja maaskee selv en fremtidig Flugt, end jeg vilde udsætte mig for den Fare, at komme i en saa voldsom Conjunction.”

„Der er dog Forstand i hvad I siger — Flugt

o ja men hvorfor en fremtidig Flugt hvorfor ikke en øieblikkelig?"

Naturforskeren saae sig om, som om han virkelig havde isinde øieblikligt at udføre den fortvivlede Beslutning; men da saae han i sin Phantasi, at de mørke Skikkelser, der vare om ham, bleve dobbelte og Mørket, der allerede spredte sig hen over Sletten, forvandlede sig i hans Dine til den lyseste Middag.

„Flugten,“ sagde han, „vilde være ubesindig og aldeles fornuftstridig. Overlad mig, ærværdige Venator, til mine egne Tanker, og saasnart mine Planer ere behørigt clasificerte, vil jeg meddele Eder Slutnings=Resultatet.“

„Resultat, Slutnings=Resultat, Resolution!“ gjentog Bildtfangeren, og rystede Hovedet lidt foragteligt. Han gav sin Hest Tøilen og lod den fare ind i Høben af de Bilde. „Resolution er et bedre Ord end hiint, man taler derom i Colonierne og bringer det istand paa Grændsen.“ Han vendte sig derpaa til en mørk Kriger, vinkede med Albuen henimod Doctoren og det bestedne asinus og sagde i Landets Sprog:

„Kjender min Broder det Dyr, som det Blege=Ansigt rider paa!“

Tetonen saae et Dieblif paa Uflet, men lod sig ikke i mindste Maade mærke med den ringeste Deel af den Forundring, som det sjældne Dyr havde opvækket

hos ham og hans Landsmænd. Bildtfangeren vidste vel at Muulæselet begyndte at blive bekjendt blandt de nærmeste Stammer ved Mexico, men at det høist sjældent blev set saa langt nordligt som la Platte flyder. Han drog den bedste Fordel af denne Omstændighed, som Bildtfangerens øvede Sie tydeligt læste i hans tilsyneladende ligegyldige Træk.

„Holder min Broder den Rytter der for en af Blege-Ansigters Krigere?“ spurgte han, da han troede, at Siouxeren havde haft Tid nok til at betragte Naturforskerens fredelige Træk.

Det foragtelige Blik, hvormed Tetonen besvarede dette Spørgsmaal, blev synlig ved det svage Stjernekin, som en opluende Flamme.

„Er en Dahcotah en Nar?“

„Dahcotaherne er en viis Nation. Deres Dine ere aldrig lukkede; desto mere undrer det mig, at de ikke have bemærket Lang-Knivenes største Medicus.“

„Quagh!“ udraabte den Wilde; thi han kunde ikke længer betvinge sin Forundring, og hans majsommelige tiltvungne Fatning veg for den pludselige Overraskelse, ligesom en Lyn adsplitter Midnattens Skyer.

„Dahcotahen veed,“ vedblev den snu Gamle, „at min Tunge ikke er fløvet; min Broder kan derfor lukke sine Dine høit op, og han vil see en meget stor Medicus.“

Det svage Lys fra Himmelen var ikke tilstrækkeligt til atter at bringe dette overordentlige Bæsens Træk tilbage i den Billedes Grindring. Men strax i det første Dieblif mindede han sig Doctor Battius, hans sælsomme Optog ved Ankomsten, og hans besynderlige Costume. Det var en Egenkab, som Krigeren ikke allene havde tilfælleds med sin Bande, men med alle Indianere, at de, uden i deres Udvortes at røbe nogen Nysgjerrighed, aldrig forbigik at lægge Mærke til et Kjendetegn eller et Charactertræk hos en Fremmed, hvorved han nærmere kunde beskrives. Hvad Bæsen, Væxt, Dragt, Træk, Zienfarve og Haar enhver af Lang-Knivene havde, havde han saa nøie bemærket, at han allerede dermed forbandt Estertanke over de Aarsager, som kunde have foranlediget, at Fremmede, der vare saa forskellige indbyrdes, kunde træffe sammen, og trænge saa langt frem til disse raae Orkenbeboeres Opholdssteder. Han havde allerede afveiet de Reisendes physiske Kræfter og sammenlignet deres legemlige Beskaffenhed med Deres formodentlige Hensigter. Krigere (tænkte han) vare de ikke, thi Lang-Knivene pleiede ligesom Siouxerne at lade deres Qvinde blive tilbage i Byerne, naar de gik ud til en blodig Kamp. Denne Indvending gjorde han sig ogsaa imod at holde dem for Jægere, og selv som Handlende kunde han ikke forklare sig deres Forskjellighed. Her-

med havde han udtømt alle de Forhold, som kunde føre de Hvide til de Rødes Byer. Han havde hørt tale om en stor Forening, Forsamling eller Sammenkomst, hvorved Mennahashaerne, eller Fristaternes Langknive, havde røget med Washsheomantiquaerne eller Spanierne, og vare komne overeens om, at disse Sidste aftraade de Første deres ubegribelige Rettigheder over de vidtløftige Strækninger og Egne, hvor hans Folk frit havde levet og hersket saa lang Tid og saa mange Slægter igjennem. Hans eenfoldige, indskrænkede Aand kunde ikke fatte de Grunde, hvorfor et Folk ansaae sig berettiget til at anmasse sig Overherredømmet over et andet Folks Besiddelser; og saa snart han havde faaet det Bink af Bildtsfangeren, var han ikke ubøielig til at troe, at der ogsaa heri indblandede sig en Trolddomskraft; thi om en saadan var han saa overbevist, at han endogsaa troede at spore den i denne Samtale. I dyb Følelse af sin Uvidenhed lod han derfor alle andre Betænklichkeiten fare, sluttede sig tæt ind til den Gamle og udstrækkede Armene imod ham, som om han overgav sig paa Naade og Unaade.

„Min Fader lader sit Blik falde paa mig,” sagde han, „jeg er en af Steppens vilde Sønner, mit Lege-me er nøgen, mine Hænder ere tomme, og min Hud er rød. Jeg har flaaet Pavnerne, Konzaerne, Omahaverne, Osagerne, ja selv Langknivene. Jeg er en

Mand blandt Krigere, en Kvinde blandt Troldmænd og Besværgere. Tal min Fader! Tetonens Dren ere aabne; han lytter, som en Kaa til Kuguarens Trin."

„Saaledes ere den Enestes vise og urandsjagelige Beie bestaaende, saaledes ere hans Beie, der skiller Godt fra Ondt!" sagde Bildtfangeren paa Engelsk. — „Den Ene giver han Forslagenhed og List, den Anden giver han Mandighed og Kraft. Er det ikke ndmygende, er det ikke rørende, at see en saa ædel Skabning som denne, der har sægtet saa mangen blodig Kamp, at see ham hvorledes han kryber for Dvertroens Afguds-billeder, og trygler om Knokler, som man kun vilde fæste hen for Hunde? Gud tilgive mig, hvis jeg har benyttet mig af de Bildes Uvidenhed; han veed at jeg ikke gjør det for at spotte de Svage eller hæve mig selv; men for at redde Menneskers Liv, for at skaffe den Undertrykte Ret og for at gjøre de Ondes Djævelskab tilskamme! — Teton, (tiltalte han igjen den Bilde paa Indianisk) jeg spørger dig endnu en Gang er Hiin der ikke en underfuld Troldomslæge? Handle Dahcotaherne ikke klogt, naar de ikke indaande den samme Luft som han, naar de ikke berøre hans Klædebon? Bide de ikke at Bahconshech (den onde Mand) tager sine Børn i Beskyttelse og ikke vil deres Vel, der tilføie disse noget Ondt?"

Den gamle Mand sagde dette i en advarende sen-

tentsløs Zone, for at det skulde gjøre et dybt Indtryk. Derpaa red han noget bort, som om han havde givet dette hemmelige Bink, tøvede ikke med at meddele det til de Dvrige af Bagtroppen saa at Alle inden nogle Dieblif saae hen paa Doctoren med Opmærksomhed og Verbødighed. Da Bildtfangeren vidste, at Indianerne frem for Alt søge at formilde den onde Mand, og gjøre ham gunstig stemt, saa oppebiede han med største Rolighed og Koldsindighed Virkningen af sin List. Han behøvede ikke at vente længe; den ene sorte Skikkelse efter den anden sporede Hesten og foer i fuld Galop til Middelpunktet af Banden; tilsidst var alene Weucha og han selv i Nærheden af Doctoren. Hiin tilbageholdt den fløve, dørste Beundring, hvormed han endnu saae paa den formeentlige Mirakeldoctor og Trolde- mand, og han var saaledes den sidste Hindring, som Bildtfangeren maatte have bortryddet.

Han kjendte sin Mand udenad, og spildte ingen Tid for at blive ham qvit. Han red hen til ham og hvistede ham i Dret:

„Har Weucha i Dag druffet af Lang-Knivenes Mælk?“

„Quagh!“ raabte den forfærdede Bilde, da dette Spørgsmaal pludseligt rev ham ud af hans Dørstthed og bragte ham tilbage fra Himlen til Jorden.

„Ja,“ vedblev den Gamle, „det er alene fordi den

store Anfører for sit Folk, der rider i Spidsen, har en Ko, der aldrig er gold. Jeg er vis paa, at der gaaer ikke fem Minutter, uden at der bliver raabt: Er ingen af min Brødre tørstig?"

Neppe havde han sagt disse Ord, før Neucha, for ikke at være den Sidste, var afsted og borte og forenede sig med den mørke, langsomt ridende Trop, der var foran ham. Men den gamle Jæger der nok vidste hvor omstiftelig de Billedes Sind, er, spildte ikke et Dieblif; men benyttede sig af sin Fordeel.

„Seer I" sagde han til Doctoren, „der henne mod Norden, omtrent fire Bøssers Længde over Steppens Horizont?"

„Ja vist, i Constellationen — — — —"

„Gaae I Pokker i Bold med Eders Stellationer og svar mig paa godt Engelsk ja eller nei, har I seet Stjernen, som jeg mener?"

„Ja."

„Nu saa hør videre. I samme Dieblif, som jeg vender Eder Ryggen, maa I holde Eders Ujel an, indtil de Bilde er Eder af Synne. Dvergiv Eder saa til Guds Naade og Stjernens Veiledning. Træk hverken tilhøre eller tilvenstre; spild intet Dieblif. I veed, at Eders Dyr just ikke er af de hidsigste, og hver Fodbred af Steppen, som I faaer bag ved Eder, er en Binding for Eders Liv og Eders Frihed."

Uden at oppebie de Spørgsmaal, som Naturfor-

stæren allerede havde paa Tungen, jagede den gamle Skovmand afsted, og kom i et Dieblif midt iblandt de forreste Ryttere.

Obed Battius var nu allene med sit Ufel. Dyret lystrede Tøilen, som dets Herre holdt an, meer af Desperation, end for at efterkomme den Anviisning, som han havde faaet af Bildtfangeren, og som han næppe havde forstaaet. Det gik altsaa kun i Skridt, og da Tetonerne red fremad i kort Gallop, saa var et par Minutter tilstrækkelige til at bringe dem ud af Synne. Det første Doctoren gjorde da han kom til sig selv igjen, var at estersæe om de Bundter og Pakker, som udgjorde den ynkelige Rest af hans Notitser og Samlinger, endnu vare bag i Sadlen, hvor han havde lagt dem; derpaa vendte han Dyret om i den aftalte Retning, uden anden Plan og Tanke, end at komme bort fra sine forrige Naboer; med blindt Naseri stødte han det nu i Siderne, for at gjøre sin Flugt saa hurtig som mulig. Næppe havde han faaet saa megen Tid, som var nødvendig for at jage ned ad en Høi og op ad en anden, førend han hørte, eller i det Mindste troede at høre, tyve Tetonstruber raabe hans Navn paa godt Engelsk. Denne Indbildning fordoblede hans Hæles Kraft og Takt, saa at ingen Professor i den ædle Dandskunst kunde gjøre bedre Chassés med sine egne Been end vor Naturforsker med sit

asinus's Ribbeen. Dansen varede i flere Minutter uden Dphør, og efter al Sandsynlighed vilde den maa-
 skee havde varet lige til nu, hvis ikke det mere kold-
 sindige Dyr havde fundet denne Behandling usømmelig.
 Af den Maade, hvorpaa dets Herre yttrede sin ind-
 vortes Bevægelse, laante Dyret ogsaa den Tanke at
 sætte sine Been i Bevægelse, men kun paa en anden
 Viis. Det hævede nemlig begge Bagbenene paa een-
 gang i Beiret og ledsagede denne Handling ved et
 kraftig Spring, et Entrechot, hvormed Striden ganske
 blev afgjort til dets Fordeel. Dbed, der var kastet
 ud af Sadlen, kunde ikke holde sig svævende i Luften;
 men i Faldet afveeg han dog ikke fra den foreskrevne
 Retning, medens Asinus som Seierherre og Erobrer be-
 holdt Balpladsen og til Beviis paa sin Triumph be-
 gyndte at afgnave det tørre Græs.

Neppe var Doctor Battius igjen kommen paa
 Benene og i Besiddelse af sit Hoved, der ved den pludse-
 lige Forandring af dets sædvanlige Stilling var i tem-
 melig betydelig Forvirring, førend han igjen søgte sine
 Samlinger og sit Æsel. Asinus viiste sig høimodig,
 lod alt Gaa fare, og Doctoren igjen sætte sig op, og
 begge fortsatte nu igjen Reisen, den sidste vel med lige-
 saa stor Tilfærdighed, men med mindre Hidseghed og
 Hæleveltalighed.

Smidlertid havde Bildtfangeren ikke undladt at give

Ugt paa enhver af de vigtigste Bevægelser, hvorover han havde paataget sig Opsigten. Obed Battius havde ikke havt ganske Uret, da han troede, at han blev savnet og søgt; hans ophidsede Phantasi havde omskabt sig visse skrigende Toner af de Bilde til hans skønne latiniseerte Navn: Medicus Battius. Sandheden var denne: de bageste Krigere havde givet de Forreste Underretning om den mysteriøse Character, som det havde behaget Bildtfangeren at tillægge den aldeles in- tetahnende Doctor. Den samme dumme Beundring, som havde drevet Hine fremad, drev nu disse tilbage. De fandt ikke mere Doctoren, og deres Larm og Skrig, var kun en vild Brølen og Hulen over at de vare skuffede i deres Forventning.

Mahtorees Anseelse hjalp Bildtfangeren, der søgte en Udflugt, og gjorde Ende paa deres Skrig, der begyndte at blive farligt. Da Orden igjen var tilveiebragt, og da Høvdingen havde erfaret, hvorfor hans unge Folk opførte sig saa højrøstet og usømmelig, læste den Gamle, der red ved hans Side, med Bekymring et Udtryk af Mistanke i hans flammende Blik.

„Hvor er Besværgeren?“ spurgte Mahtoree, og henvendte sig fort og hurtigt til Bildtfangeren i en Tone, der skulde gjøre ham ansvarlig. „Kan jeg sige min Broder Stjernernes Tal? En stor Medicus's Veie ere ikke som andre Menneskers Veie.“

„Læg Mærke til mine Ord, gamle Graaskjæg, og tæl ethvert af dem!“ vedblev Hiin, og bøiede sig over den store Sadel, som en beleven Ridder; men sagde derpaa i den uindskrænkede Magts høie Tone: „Dahcotaherne have ikke valgt en Kvinde til deres Anfører. Naar Mahtoree føler en stor Medicus's Magt, saa vil han skjælv, og ikke før; men indtil den Tid vil jeg see ham med mine Øine og ikke høre paa, hvad et Blegt-Ansigt siger om ham. Er Eders Besværger ikke her imorgen tidlig blandt sine Benner, saa skulle mine unge Folk opsøge ham. Eders Øren ere aabne; dermed nok!“

Bildtfangeren var glad ved den lange Frist. Han havde allerede forhen haft Leilighed til at bemærke, at Teton-Høvdingen var en af dem, hvis dristige Mand sprang over de Skranke, som Opdragelse og Sædvaner sædvanligen pleier at sætte for Menneskers Meninger i enhver Stilling i det selskabelige Liv. Høvdingens Ord bekræftede ham paa ny denne Formodning, og saaledes forudsaae han, at han vilde have en sværere Kamp at bestaae med denne, end med hans Ledfager, og at han ikke vilde komme derfra for saa godt Kjøb. Men da man pludselig fik Die paa Klippen, der hævede sig midt i Mørket som en steil og takket Skifelse, gjorde denne Omstændighed Ende paa det piinlige Forhør. Mahtoree overlod sig fra nu af ganske til at

udføre sine Planer mod Udvandrerens øvrige rørlige Gods. En Blædesnumlen gjennemløb Rækkerne, saasnart de havde faaet Die paa det forønskede Maal; men Larmen uddøde igjen, og sagte Trin i Græsset var Alt hvad man hørte.

Dog kunde Esthers Narvaagenhed ikke stufes. Allerede længe havde hun lyttet til den mistænkelige Lyd, der fra Steppen bestandigt kom Klippen nærmere; den pludselige Numlen, da de opdagede Klippen, havde heller ikke undgaaet de forreste Skildvagters Opmærksomhed. De Bilde, som vare stegne af i en ringe Fra-stand, fik ikke saa megen Tid, at de paa deres sagte, stumme, lurende Maade kunde omgaae Foden af Klippen, førend Amazonens uforfærdede Stemme afbrød Stedets Stilhed og raabte:

„Hvem er der nede? svar, eller det gjelder Eder Liv? Siour eller Diævel, det er ligemeget; jeg frygter Eder ikke.“

Paa dette Tilraab fulgte intet Svar. Enhver af Krigerne blev ubevægelig paa sit Sted i den Overbeviisning, at han tabte sig i Nattens Mørke. Dette Dieblik valgte Bildtfangeren til Flugt. Han og hans ledsagere vare betroede til deres Opsigt, der bevogtede Hestene, og da de fem Fremmede ikke vare stegne af, var Dieblirket gunstigt. Bevogternes Opmærksomhed var henvendt paa Klippen, over hvilken der svævede en

mørk Sky, som tillige skyggede for det svage Stjerneskin. Den gamle Bildtfanger bøiede sig forover og mumlede ned fra Hesten:

„Hund; hvor er min Hund? min Hector? hvor er du, Gamle?“ Hunden hørte den velbekjendte Stemme og besvarede den med en venkabelig Hulen, der tilsidst næsten blev til en gennemtrængende Lyd. Da Bildtfangeren efter dette første Signal igjen reiste sig opret, følte han Beuchas Arm, som om han vilde gjøre kort Proces med den, der afbrød den nødvendige Tausshed, og tilsnøre hans Strube. Denne Omstændighed benyttede den Gamle til at give en sagte Lyd fra sig, som om han ikke vilde skriges, men blot trække Beiret. Og saa denne Tone blev troligt besvaret af Hunden med et Hyl. Nu sprang Beucha bort fra Bildtfangeren for at tage sin fulde Hævn over Hunden. Men netop i samme Dieblig hørte man paa ny Esthers Stemme, og Beucha slap Hunden for at lytte:

„Bliv I kun ved at hyle og tude og forstille Eders Stemme, I Nattekobolde!“ raabte Esther med skrallende, spottende Latter; „jeg kjender Eder! I skal snart faae Lys for at see Eders Djævelsgjerning. Kul her, Phoebe, Kul! Fader og Drengene skulle dog see, at man vil have dem hjem, for at tage imod deres Gjæster.“

Hun talte endnu, da et stærkt Lyspunkt, som en

glindsende Stjerne blev synligt paa den høieste Spidse af Klippen. Det udviklede sig snart til en tvetunget Flamme, som i et Dieblisk greb fat i det rundt om opstablede tørre Straa, og derpaa i Bølgegang frem= luede, som en tæt Ildmasse, der kastede et saadant Skin fra sig, at alle Gjenstande i Nærheden bleve op= lyst. En Haanlatter lod sig høre fra Klippefladen, og de smaa Børn istemte den, som en Triumph over at de havde opdaget Tetonernes Anslag.

Bildtfangeren saae sig imidlertid om, for at over= bevise sig om de Medforbundnes Stilling og Ugtpaagi= venhed. Middleton og Paul havde roligt fulgt Sig= nalet; de vare redne lidt til Siden, og gjorde sig fær= dige til at gribe Flugten paa det tredie givne Tegn. Hector, som var sluppen løs fra sin Bøddels Hænder laae igjen under Bugen af sin Herres Hest. Imidlertid havde Ildkredsen tiltaget i Kraft og Udstrækning, og den gamle Mand, hvis Dine og Forstand sjeldent lode ham i Stikken, oppebiede et gunstigt Dieblisk til det mislige Forehavende.

„Op, Ismael! op, min Mand! nu er det Tid, hvis Dine og Arme endnu ere de gamle, nu er det Tid at komme paa Halsen af de Røde, og traktere de Kjæltringer, som ville berøve dig al din Eiendom, din Kone og dine Børn. Nu, min gode, kjære Mand, nu viis hvem du er og hvad du duer til!”

Et sjernt Skrig lod sig høre i den Retning, hvorfra man ventede Ismael og hans Sønner, og det gav den kvinnelige Besætning Wished om, at de snart vilde komme. Esther besvarede deres Raab med et gjennemtrængende Skrig, og i sin Glædes Selvforglemmelse, og for at hendes Venner skulde kunne bemærke hende, bøiede hun sig ud over den yderste Klippe-
rand, saa at hun blev synlig for alle Siouxerne. Ikke endnu tilfreds med at have udsat sin Person for øiensynlig Fare, udtrykkede hun endog den nære Triumph, ved at flaae de udstrakte Hænder sammen, da pludselig Mathorens dunkle Skikkelse skjød sig frem imellem Ilden og hende, greb hende, og bandt hendes Arme bag paa. Tre andre Krigere saae man glide hen over Terrassen; de lignede ligesaa mange nøgne Djævole, der slagrede i Skyerne. De rev Brandene fra hverandre og dæmpede Flammen. Der indtraadte nu en Dunkelhed, som ikke var den ulig, der opstaaer, naar den blegnende Sols sidste Straaler blive unddraget Jorden derved, at Maanens Skive skyder sig imellem. De Bilde istemte et Seiersskrig, som Hector ledsagede med et lydeligt Hyl.

I samme Dieblisk var og Bildtfangeren imellem Paul og Middleton, og greb begge Tøiler, for at betvinge deres Utaalmodighed.

„Sagte, sagte!“ hviskede han, „for et Dieblisk ere

deres Dine paa en underlig Maade tillukkede, som om Herren havde slaaet dem med Blindhed, men deres Dren høre alligevel. Sagte, langtsomt! halvhundrede Favne ganske langtsomt, i det mindste kun i Skridt."

De følgende fem Minutter syntes en Evighed for Alle undtagen for Viltsfangeren. Smidlertid syntes det dem, at Mørket forsvandt, og at det blev saa klart som ved høi lys Middag. Nu tillod den Gamle, at Hestene lidt efter lidt løb hurtigere, indtil de havde naaet Midten af en Fordybning paa Steppen. Da smilede han paa sin stille Wiis, slap deres Tøiler og sagde:

„Lad nu kun Hestene løbe det bedste de kunne; men rid bestandigt paa det tørre Græs for at vi ikke skulle høres."

Man kan let forestille sig, hvor gjerne de fulgte dette Raad. Inden saa Minutter vare de over den første Jordbølge, og nu gik det videre i stærk Galop, dog saaledes, at de ligesaa lidt bortvendte Blikket fra den foreskrevne Stjerne, som en Baad, der trues af Storm og Bølger og styrer efter det Fyrtaarn, der skal føre den i den sikke Havn.

To og tyvende Capitel.

De Flygtende iagttog den dybeste Stilhed, ligesom den, der herskede paa Sletten, over hvilken de ilede fremad og lyttede, om de kunde høre Noget fra den Egn, som de havde forladt. Forgjæves anstrængte den gamle Jæger hele sin Opmærksomhed og alle sine Mandsevner, for at opsnappe et eller andet Kjendetegn. Især var det ham magtpaaliggende at opdage en Larm, som kunde bevise, at Siouxerne vare komne i Haandgemæng med Ismaels Søner. Men Hestene havde allerede bragt dem saa langt bort, at der ikke kunde naae nogen Lyd til dem. Misfornøiet over at al Underretning udeblev, udtrykte Bildtfangeren sin Sjælstilstand ved en sagte Mumlen, men dog kun saaledes, at han ved at tilkjendegive sin ængstelige Formodning om at blive indhentet, alene vilde mere og mere paaskynde deres Flugt. Underveis havde han gjort sine Ledsagere opmærksomme paa det øde Sted, som havde tjent den udvandrede Familie til Hvileplads i den første Nat, da Læseren blev bekjendt med den. Men fra nu af iagttog han en varselfuld Tausked, varselfuld, fordi han beviste de Andre, der kjendte ham, at hans Mand arbeidede, og at altsaa Omstændighederne, der forstyrrede hans Rolighed, maatte være kritiske.

Middleton var den første, der tiltalte ham efter nogle Timers Forløb. Han blev bevæget dertil ved den Belymring, at det lange uvandte Ridt skulde angribe hans Tuez og Ellen alt for stærkt: „Jeg tænkte vi havde gjort det godt nok: Vi ere redne skarpt og have tilbagelagt et godt Stykke Wei. Var det ikke paa Tiden at søge en Hvileplads?“

„Ja den maa I søge i Himlen, hvis I mangle Kræfter til en længere Marsch,“ mumlede den Gamle. „Hvis det var kommet til en Fægtning mellem Siouxerne og Ismael, som Alt tydede paa efter Tingenes sædvanlige Løb at dømme, saa kunde vi maaskee have seet os om efter en stille Hvileplads og anseet denne Dag ikke alene for en af de vigtigste og farligste, men ogsaa for en af de lykkeligste i vort Liv; men saadan som Sagerne staae vilde jeg gjøre Regning paa den visse Død eller paa evigt Slaveri, hvis vi ville lukke vore Dine, førend vi have tilstrækkeligt Skjul over vore Hoveder.“

„Det skulde jeg dog ikke mene,“ sagde den utaalmodige Ungling, der mere tænkte paa det fine og skrøbelige Væsens Lidelser, der havde betroet sig til ham, end han brød sig om den Gamles Erfaring. „Det skulde jeg ikke mene; vi ere redne mange Mil; jeg seer ikke det mindste Skin af Fare, og hvis I, min gode

Ben, er bekymret for Eder selv, saa tillad mig at sige Eder, at I uden — — —

„Hvis Eders Bedstefader var ilive og var her,“ afbrød Bildfangeren ham i det han udstrækkede sin Haand og lagde Pegefingern paa Middletons Skulder, „jaa vilde han ikke have talt saaledes. Han havde en smule Grund til troe, at jeg ikke engang i mine Ungdomsdage, da mit Die var skarpere end Falkens, og mine Been hurtigere end Hjortens, nogensinde med Eyst og Kjerlighed har knuget mig fast til Livet. Hvorfor skulde jeg da nu nære en barnagtig Tilbøielighed til det, som jeg erkjender for forføngeligt og som jeg anseer for lutter Farer, Møisommeligheder og Sorger? Lad Tøtonerne kun gjøre deres Yderste; de skulle ikke finde, at den i Ulykker og Besværligheder hentærede Bildtfanger er den Mand, der vilde flage høiest og stjælve meest.“

„Tilgiv, min værdige dyrebare Ben,“ udraabte den angersulde unge Mand, og greb den Haand, som hiin allerede vilde trække tilbage; „jeg vidste ikke, hvad jeg sagde, eller rettere sagt, jeg tænkte kun paa hende, som har Fordring paa al min Omhed.“

„Nu vel; det er Natur og det er og Ret. I dette Punkt vilde Eders Bedstefader have handlet ligedan. Åh! hvor mange Aar ere ikke henrullede over mit Hoved med Hede og Kulde, med Tørke og Fugtig-

hed, siden den Tid, da vi levede med hinanden, først blandt de røde Huroner ved de store Søer, og siden mellem de steile Bjerge i det gamle York. Siden den Tid er mangen herlig Buß falden for min Haand, og ogsaa mangen tyvagtig Mingo. Siig mig engang, har Generalen, thi General maa han dog vist være bleven — har han ikke fortalt Eder om den Hjort, som vi fældede om Natten, da den forbandede Stammes Spioner forfulgte os og drev os ind i Dens Husler, og hvorledes vi da spiste og drak og holdt os skjulte?"

„O jo, jeg har ofte hørt dem tale om den Nats Farer, som I tænker paa, men — — — ”

„Og om Psalmesyngerens David og hans stedse aabne Mund, og hans Sange under Fægtningen?" vedblev den gamle Mand og smilede inderlig glad over sin stærke Hukommelse.

„Ja, om Alt, om Alt; han forglemte ingen, selv ikke den mindste Omstændighed. Skulde I ikke — — — ”

„Hvad? han fortalte Eder ogsaa om Robolden bag Træstammen? og om den forbandede Djævel ved Bandfaldet, og om den arme Djævel som hang i Egen?"

„Ja, Alt, Alt; de mindste Omstændigheder — jeg skulde mene — — — ”

„Ja,“ vedblev den gamle Mand i en Tone, der røbede, hvor dybt et Indtryk han efter saa lang Tids Forløb bevarede af de Begivenheder; ja, jeg har i halvfjersindstyve Aar været Skov og Orken Beboer, og hvis der er Nogen, der kan paastaae at kjende Verden og forstaae sig paa Tidens Tegn, saa er det mig. Men aldrig nogensinde hverken før eller siden har jeg seet nogen dødeligt Menneſke i en saa fortvivlet Stilling som hiin Bilde, og dog forſmaaede han at give et Ord, en Lyd, et Skrig fra sig, for at klage over sin nære, uundgaaelige Fordærvelse. Det er nu eengang den Bilde givet, og han hævdede ædelmodig sin Natur!”

„Hør, gamle Bildfanger,“ sagde Paul som hidindtil imod Gædvane var reben taus, i Følelsen af den Fryd, at Ellens Arm omslyngede ham, „ved Dagen ere mine Dine saa skarpe, sikke og fine, som en Honningsugers; men ved Stjerneskin due de ikke. Siig mig, er det, der ligger der og bevæger sig paa Jorden, er det en høg Bøffel eller er det en af de Bildes Heste, der er styrtet?“

Hele Hoben styrede nu hen, for nærmere at betragte Gjenstanden. Hidindtil vare de for det meste redne langs med de smale Fordybninger, for at holde sig bedre skjulte; men nu havde de just naaet en

Høi, fra hvilken Paul havde bemærket det velbekjendte Bæsen.

„Kom ned med mig!” sagde Middleton, „enten det er et Dyr eller et Menneſke, ere vi ſtærke nok og behøve ikke at frygte.”

„Hvis det ikke var en moralsk Umulighed,” raabte Bildtfangeren, der gjorde et Misgreb i Balget af sine Udtryk, var det ikke en moralsk Umulighed, ſaa vilde jeg holde den Klump der for den Mand, der gaaer ud paa Jagt efter Inſecter og Slangar, for vores Medreiſende, Doctoren.”

„Men hvorfor en Umulighed? Har I ikke ſelv angivet ham den Retning, hvori han kunde træffe os?”

„Jo det har jeg; men jeg har ikke forlangt af ham, at han med et Œſel ſkulde jage hurtigere aſted end med en Heſt. Men I har Ret, ganſke Ret,” tilføiede Bildtfangeren afbrydende ſig ſelv, da de kom Gjenſtanden nærmere, og nu tydelig ſaae, at det ikke var nogen Unden end Obed og Aſinus. „I har fuldkommen Ret; men den Ting ſeer ud ſom et Mirakel. Gode Gud, hvad dog Frygten er for en kraftig Drivesjeder. Min Ven, min Ven,” tilraabte han Doctoren, „I er en Tusindkunſtner. En ſaadan lang Bei i ſaa kort Tid paa et Œſel! I og Eders Œſel ere et Par Mirakeldyr.”

„Aſinus er anſtrængt over Evne,” ſvarede Natur-

forstøret med en bedrøvelig Stemme. „Det arme Dyr var intet mindre end dovent, siden vi skiltes ad; men nu vil og kan det ikke komme af Stedet, jeg maa bede og bønfalde nok saa meget. Vi have dog vel for Diebliffet intet at frygte af de Bilde?“

„Det maa jeg ikke sige; tværtimod, det staaer sig ikke, som det skulde mellem Tetonerne og Udvandrerne, og jeg tør ikke paastaae, at vore Hjernefæller er fri for Skalpering. Men for igjen at komme til Wflet, det arme Dyr's Knokler ere jo alle møre! I har jaget det over Evne, og nu ligger det der som en halv dvalt Hund. Man maa i alle Ting have Maal og Grændse, og ikke lade Medlidenhed være ude af Syne, selv om det gjældte et Ridt paa Liv og Død.“

„I har jo selv givet mig Stjernen til Veiledning; jeg tænkte ikke at jeg kunde følge den Anviisning hurtigt og langt nok.“

„Vilde I da ride ind i Stjernen selv? I taler afgjort og lærdt om Guds Skabninger, og jeg seer tydeligt, at I er et Barn i alt, hvad der angaaer disse Kræfter, Egenskaber og Instincter. Nu gad jeg seet Eder i en Stilling, hvor det gjældte at forlade sig paa Dyrenes Hurtighed.“

„Den Feil,“ sagde Dhed, hvis taalmodige Sjæl begyndte at sættes i Bevægelse ved den megen, ærgerlige Tiltale, „den Feil ligger i Slægtens Skabning og

Form. Havde disse Fiirføddede af Natur faaet cirkelformige Løstestænger paa to af deres Been, saa vilde de i Løbet spare dimidium af deres Anstrengelse og Arbeide, item, først naar —”

„Bliv mig fra Livet med Eders Girkler og Demisder; et forjaget Wesel er et forjaget, og Den, der nægter det, er dets Broder. Nu, Capitain, der er kun to Ting tilbage for os, enten maae vi lade denne Mand i Stikken, som dog saa længe har deelt Ondt og Godt med os, og ikke fortjener at forstødes, eller ogsaa maae vi finde et Sted, hvor hans Dyr kan udhvile sig og komme til Kræfter.”

„Erværdige Jæger,” raabte den forskrækkede Dbed, „jeg besværges Eder ved vor fælleds Naturs hele hemmelige Sympathi, ved alle skjulte — — —”

„O Bee! Frygt og Angst har igjen saa halvt om halvt bragt ham til sin Fornuft! Nei i Sandhed, Naturen lærer os ikke at lade en Broder i Stikken, og Gud veed, at jeg aldrig har gjort mig skyldig i den Skjændighed. J har Ret, min Ven, J har Ret med Eders skjulte. Vi maae Alle skjule os, jo før jo heller. Men hvad skulle vi gjøre med Weslet, Doctor. Er dets Liv Eder virkelig saa vigtigt?”

„Det er en gammel, tro Djener,” svarede den trøstesløse Dbed, „og det vilde pine mig i min Sjæl,

hvis der blev tilføjet det noget Ondt. Bind dets Bag-
been, og lad det udhvile sig paa en Bunte Græs. Jeg
indestaaer for, at I imorgen tidligt finder det igjen
paa samme Plet."

"Og Siourerne! hvad vilde der blive af det arme
Dyr, hvis blot en eneste af de røde Djævole fik Nie
paa Spidsen af dets Dren, der som et Par Kongelys
rage frem over Steppen. De vilde spække det som en
Maalepude med deres Pile, og endda bilde sig ind, at
de havde gjort et herligt Stykke Arbeide. Og kom saa
ovenikjøbet Kaninerne til, for at afgnave de formeent-
lige Kongelys, saa vilde de ved den første Mundfuld
mærke deres Feiltagelse."

Middleton begyndte at blive utaalmodig over den
megen Snakten frem og tilbage. Han lagde sig dert-
mellem, og da han paa Grund af sin Rang forestillede
den første Person, føiede man sig snart i hans Forslag,
til alle Parters Tilfredsstillelse. Det ydmagte Uffel,
der af Naturen var svagt, og især nu manglede Kræf-
ter til at gjøre Modstand, blev bundet og lagt paa en
Hob tørt Græs, og der forladt af sin Herre, der sik-
kert stolede paa, at han om et Par Timer igjen vilde
finde det udhvilet og gjenoplivet. Den Gamle vilde
vel endnu et Par Gange gjøre Indsigelse mod denne
Indretning, og meente, at et godt Knivstik i Halsen vilde
være bedre end en Strikke om Benet; men Obeds

Bønner og Forestillinger seirede over Bildtfangeren, hvis Hjerte dog i Grunden talte kraftigere til Dvrets Bedste, end dets Herre. Da asinus var skjult, søgte hele Høben at finde en Plads, hvor de Alle kunde hvile sig, mens Dyret skulde samle Kræfter.

Efter Bildtfangerens Beregning vare de redne tyve Mile, siden det første Dieblif, da de begyndte deres Flugt. Den svage Inez begyndte at bukke under for Anstrengelsen, og selv den stærkere Ellen følte, at hun heller ikke længe vilde kunne udholde den uophørlige Riden. Middleton længtes ogsaa efter et Hvilepunkt, og Paul tilstod, at et lille Ophold vilde være ham kjær. Den Gamle syntes alene at være døv og føleløs for Naturens Fordringer. Skjøndt han var mindre vant til at ride, end de Andre, skulde man dog have troet, at han havde daglig Dvelse deri, saa urokkeligt modsatte han sig den menneskelige Naturs Svagheder. I den høie Alder, og sin dødelige Naturs Opløsning saan nær, stod hans afkræftede Legemsbygning som en gammel, trøstet Egestamme, tør og uden Løv, men dog ubetvungen og tilsyneladende forstenet, paa sine urokkelige Rødder. Endelig gav han efter, paatog sig den Umage at søge en Hvileplads, og begyndte dette Sverv med Ungdommens hele Kraft, hemmet ved Alderdommens Betænkksomhed og Erfaring.

Langs med den Græslette, hvor Doctoren var bleven fundet, og hvor de havde besørget et Tæie for hans Hæl, rede de under Bildtfangerens Anførsel en lang Tid fremad, og besteg derpaa den første Høi, hvorfra man saae ud over Steppen, der tabte sig i en vidtstrakt Glæde, som milevidt var bedækket med et Slags tørt Græs.

„Her gaaer det an!“ sagde Bildtfangeren en Gang efter en anden, da de vare komne til Kanten af en Plet, der dannedes af dette Græs, som var blevet til naturligt Hø. „Her gaaer det an, her har jeg mangen Gang ligget i Skjul og hvilt mig, medens de Bilde vare beskæftigede med Bøffeljagt i de høiere liggende Egne. Men ved Indgangen maae vi være forsigtige, og den Ene ride efter den Anden; en bred Sti vilde ikke undgaae Indianernes Opmærksomhed; thi Nysgjerrighed er en farlig Nabo, og saa vilde de snart være os paa Spor.“

Han anførte nu de Dvrige og naaede til et Sted, hvor det lange, udtørrede Græs kneiste høit op, stærkt og tæt, som et fremragende Sibleie. Her trængte de, som sagt, Enkelte ind, og dannede derved en smal Godsti. Efterat de paa denne Maade omtrent havde tilbagelagt tohundrede Skridt og stedse havde fordybet sig mere og mere i Græsset, paabød Bildtfangeren sine Ledsaagere at gaae videre i en bestemt Retning, men han

selv steg af og gik tilbage til Udkanten af den tætbevoksede Eng. Her tilbragte han nogle Minutter med atter at reise de knækkede og nedtraadte Græsstræe, for saa meget som muligt at tilintetgjøre Sporene af Indgangen.

„Imidlertid havde de Andre fortsat deres Vandring, men ikke uden Besværligheder, og altsaa heller ikke saa overmaade hurtigt og langt; de vare neppe trængte en Miil frem. Her fandt de en Plads, der passede sig efter Omstændighederne; de steg af og la-vede sig til at tilbringe den øvrige Deel af Natten der. Bildtfangeren havde imidlertid indfundet sig, og hjalp med at træffe Anstalter til Natteleie.

Man oprev Græs og Urter og jevnede en passende Hvileplads. I et Slags Huulning besørgede Paul og Middleton for Tuez og Ellen et Leie, der for dem skulde træde istedetfor den blødeste Edderduunsjeng. Efter at de udmattede Piger havde vederqvæget sig med nogen Spise, som Paul og Bildtfangeren havde med, overgave de sig til den længe ønskede Hvile, og overlode det til deres stærkere ledsagere at sørge for sig selv. Paul og Middleton fulgte snart deres Exempel og lod Bildtfangeren og Doctoren alene blive tilbage ved et Stykke velmagende, kold Bøffelsteg.

Den usædvanlige Gjæring i Blodet forhindrede Doktor Battius fra at sove, og Bildtfangeren var for

længe siden, ved Dvælse og Nødvendighed, bleven Herre over sine Fornødenheder og Savn, saa at de, naar det var ham magtpaaliggende, maatte rette dem efter hans Villie. Saaledes gik det til, at Begge i dette Dødblik heller vilde vaage end sove.

„Hvis bare,” sagde Døden efter nogle Minutters Taushed, da Middleton havde bortfjernet sig, „hvis bare Velstandens og Magelighedens Børn vidste, hvilke Farer og Besværligheder Naturskaberne for deres Skyld maae udstaae, saa vilde de opreise dem Sølvminder og Jernstatuer til evige Monumenter om deres Hæder.”

„Det tror jeg ikke, det tror jeg ikke,” svarede hans Kammerat, „Guld er sjældent i Jorden, og jeg skulle ikke gjøre Eder noget Billede af Metal,” hedder det i de ti Bud.

„Det er rigtig nok den store jødiske Lovgivers Mening, men Egypterne og Chaldæerne, Grækerne og Romerne havde for Skik at tilkjendegive Efterverdenen deres Taknemlighed ved legemlige Afbildninger af deres Velgjørere. Og Alderdommens berømteste Mestere have i Sandhed ogsaa ved Kunsternes og Videnskaberne Hjælp endog overtruffet Naturens Bærk, og givet den menneskelige Skabning en Grad af Skønhed og Fuldkommenhed, som de levende Exemplarer af alle Species af genus homo skulde have Umage med at komme nær.”

„Kunne Eders Mennesker af Steen og Jern tale?”

„Eller besidde de Fornuftens herlige Gave?“ spurgte Bildtfangeren med nogen Uvillie i Tønen. „Skjøndt jeg kun sjældent har haft Leilighed til at komme til de lærrende og snaddrende Colonier, har jeg dog enkelte Gange i mit Liv været i Stæderne, for at købe Krud og Bly for mit Pelsværk, og der har jeg seet Eders Borduffer og Glitterstads og deres Glasøine.“

„Borduffer?“ afbrød Dbed ham. „Det er at vanhellige Kunsten, at sammenligne Borarbeidernes elendige Kludderi med Altidens sande Mesterværker og Mønstre.“

„Nei, at ville sammenligne Menneskernes Værker og Kludderi med hans Magt, det er at vanhellige Skaberen og at forsynde sig mod ham.“

„Erværdige Søger,“ begyndte atter Doctoren, og rømmede sig, som En, der taler med Alvor, „lader os afhandle Sagen fornuftigt og venstabeligt. I taler om Uvidenhedens Frembringelser, og jeg mindes hine kostelige Juveler, som jeg fordem har haft den Bylke med egne Øine at see blandt den gamle Verdens uskatteerlige Herligheder.“

„Den gamle Verden, den gamle Verden!“ sagde Bildtfangeren. „Er det ikke det evige gamle Skraal, som jeg hørte af de halvt udhungrede Dagdrivere, som i mine Drengear kom herover til dette lykkelige Land? De føre kun det Ord, „gamle Verden“ paa Læberne, og fortælle os kun om den „gamle Verden“, som om det

ikke havde været Gud Herrens mægtige Villie at skabe „Himmel og Jord“ paa een Dag, som om han ikke allevegne have uddeelt sine Gaver med samme Haand; thi endt disse Gaver ikke allevegne ere blyenne modtagne med samme Sindelag og samme Biisdom. Hvis de Folk bare vilde falde deres gamle Verden den forslidte, forrykte og gudsbespottende Verden, deri gjorde de bedre, og saa vilde de ikke være langt fra Sandheden.”

Doctor Battius holdt det for ligesaa vanskeligt at indlade sig paa en af sine Ynglingsgjenstande med en saa lidt skoleret Modstander som han vilde have holdt det for over sine Kræfter at modtage en Næve- eller Arm-Kamp med en Kæmper fra Westen. Han lod sig derfor nøie med at udstøbe et Par Hemmer; og derpaa at benytte sig af den Fordeel, som Bildtfangerens Afvigelse fra det egentlige Stridsspørgsmaal havde givet ham; han bøiede ligeledes af og tog til Orde:

„Med det Udtryk: den gamle og den nye Verden, min fortræffelige Ven, maa man ikke ville forstaae, at vor Halvfugles Høie, Dale, Bjerge og Floder ikke skulde være ligesaa gamle, som de Steder af Jorden, hvorfra man har taget Stene til at bygge Babels Taarn med. Man vil blot dermed sige, at begge De-

les moralste Existents ikke holder lige Skridt med den physiske eller geographiske."

"Naa, og saa?" spurgte den Gamle med et forstende Blik.

"Jeg vil blot dermed sige, at denne Verdensbeel ikke har faaet en moralst Uddannelse saa tidlig, som de øvrige christelige Lande."

"Desto bedre, desto bedre. Jeg er ingen Ven af Eders Moral og Moralitet, som J kalder det; thi jeg har stedse fundet, at Eders gamle Moral ikke er den bedste, og jeg har bestandigt levet saadan ligefrem væf, som man kun kan leve i det egentlige Hjerte af Naturen. Menneftene dreie og vende Guds Grundlove, for at have et Brystværn for deres egen Nederdrægtighed, saasnart deres diævelste Snedighed har faaet saa megen Tid, som der er nødvendig til at drive sit Spil med Guds Bud."

"Nei, ærværdige Mand, J har endnu ikke forstaaet mig ret. Ved Moral tænker jeg mig ikke her Ordets sædvanlige, indskrænkede, bogstavelige Betydning, for saavidt det er eens med Moralitet; men jeg forstaaer herved Mennefternes Handlinger, som følger af deres selskabelige Forhold, af deres daglige Dm-gang, af deres Indretninger, og af deres Love."

"Det er jo netop det, som jeg kalder den bare

Vanvid og urimeligste Sniksnak," afbrød den halsstar-
rige Modstander ham.

„Vel, lad det være saa," svarede Doctoren og opgav i halv Fortvivlelse sin Definition paa den moraliske Verden. Dog tilføiede han strax, som om han igjennem en Sprække havde opdaget et nyt Argument, hvori der var en skinnende Stridsfunke, som atter lod sig oppuste. „Maaskee har jeg indrømmet Eder for Meget, naar jeg har sagt og erkjendt, at denne Halvfugles Skabelse bogstavelig er ligesaa gammel, som dens, der indbefatter de øvrige Verdensdele, Europa, Asia og Africa."

„Det er ligesaa let sagt, som at et Elétræ ikke er saa høit som en Fyr, men hvorledes vil I bevise det? Kan I angive Grunde for en saa taabelig Mening?"

„Der ere mange og vigtige Grunde," sagde Doctoren, „hvem dette indbydende Spørgsmaal var meget velkomment. „Betragt bare Egypten og Arabien; begge Landes Sandørkener ere oversaaede og bedækkede med deres Dittis Mindesmærker; desuden have vi uimodsigelige Efterretninger om deres gamle Hæder; Beviserne for deres fordums Storhed saae dobbelt Bægt derved, at disse Lande nu have mistet deres hele Frugtbarhed. Derimod fattes vi ganske og aldeles Spor og Kjendetegn paa, at Amerika nogensinde har naaet Cultus."

rens høieste Trin. Ligesaa lidt er det lykkedes os at finde den Bei, ad hvilken det er steget ned fra dette Kulturtrin til denne nærværende Tilstand, eller til det fælskabelige Livs anden Barndom.

„Og hvad seer og slutter I nu af alt det?“ spurgte Bildtfangeren, der i Begyndelsen var bleven vildledt ved hans Modstanders heitrevende, indblandede Ord, men dog rigtig havde opfattet Traaden af hans Tale og Meninger.

„En Demonstration af mit Problem, at Naturen ikke har frembragt en saa uhyre Strækning, for at den skulde være ubeboet i saa mange hundrede Aar. Dette er ene og alene det moralske Synspunkts Gjenstand; thi hvad den nøiagtigere geologiske Betragtning angaaer, saa — — —“

„Kommer I der igjen anstigende med Eders Moral?“ raabte den gamle Mand. „Bliv mig fra Halsen med den, af den har jeg meer end nok. Eders Moral er i mine Dine intet andet end daarlige Stolthed. Jeg er vel kun lidt bekjendt med Fablerne om det, som I kalder den gamle Verden, fordi jeg har tilbragt min meste Levetid med at see Naturen i Dismene og estertænke det, som jeg i den selv saae og fandt, og det, som jeg ved Tradition havde hørt af Andre; men dog har jeg aldrig lukket mit Ore for en gods Boges Ord, og i Delaværernes Hytter har jeg tilbragt mangen lang Vinteraften med at lytte til de gode

mæhriske Brødres Foredrag, naar de underholdt Folket fra Lenape med Landets gamle Historier fra dets ældre Tider. Efter en besværligt Jagt var det mig en Fryd og Bederqvægelse at høre paa deres vise Tale. Stor Fornøielse fandt jeg deri. Og hvor ofte har jeg ikke i fredelige Timer paa vore Nattevagter i Skoven, enten vi saa vare paa Spor efter en Mingo eller efter en ung Hjort fra York, hvor ofte har jeg da ikke talt om de afhandlede Gjenstande med Delavarerne's Store-Slange*. Jeg erindrer mig, at jeg af og til har hørt tale om det velsignede Land**, at det forbum har været ligesaa frugtbart, som Dalene ved Mississipi, og sukede under Byrden af sit Korn og sine Frugter, men at en tung Skjæbne siden traf det, og at det nu er mere mærkeligt ved sin Ufrugtbarhed, end ved nogen anden mærkværdig Egenskab."

"Det er sandt; men Egypten og selv en stor Deel af Afrika giver os endnu mere talende Beviser paa en saadan Naturafkræftning."

"Men siig mig engang," faldt den gamle Bildtfanger ham i Tale, "er det en afgjort Sandhed, at der i Pharaonerne's Land findes Bygninger af Menneske-Hænder, som i Høide og Omfang ligne naturlige Jordhøie?"

* Mohikaneren Chingachgook.

** Ved Ohio.

„Det er ligesaa sandt, som at Classen mamalia, genus homo aldrig af Naturen har manglet Skjæretænder.“

„Besynderligt! forunderligt! Det er et Beviis paa, hvor stor han maa være, hvis svage, elendige Skabninger kunne frembringe saadanne Værker. Men hvor mange Mennesker behøvedes der ikke, for at udkaste og fuldføre en saadan Bygning, og det Mennesker, der tillige besad Kraft og Aand! Frembringer Landet endnu stedse noget Eignende?“

„Intet mindre. Landet ligger nu næsten øde, og hvis ikke en mægtig Flod gennemstrømmede det, saa vilde hele Egypten være en Ørken.“

„Ja Floderne, Floderne ere en Begjæring og Betsignelse for Agerdyrkeren. Man kan bare betragte de Strækninger fra Rocky-Mountains og til Mississipi. Kunne I Lærde og I Mænd fra Skolerne og Høiskolerne forklare mig denne Jordfladens Omkiftning og Indbyggernes Tilbagegang?“

„Den tilskrives moralske Mars . . . .“

„Ganske rigtigt, moralske Marsager, det vil sige det, som Mennesker kalde deres moralske Handlinger: deres Udselthed, deres Stolthed og fremfor Alt deres Udelæggelsesdrift. Hør nu paa, hvad Erfaring har lært en Diding! Jeg har levet længe; det bevise disse graae Haar og disse rynkede Hænder, om end min

Tunge skulde mangle min Aiders Wiisdom. Jeg har seet megen menneskelig Daarskab, thi Menneskets Natur er den samme enten han er født i Orkenen eller han er født i Stæderne. Det har altid forekommet min svage Dømmekraft, som om hans Kræfter ikke vare hans Instær voxne. At han, besængt med alle sine Knoder, vilde stige op til Himlen, naar han blot vidste Veien dertil, vil vist Ingen nægte, der er sig sine egne bittere, besværlige Anstrengelser paa Jorden bevidst. Naar Menneskets Kraft ikke er hans Villie voxen, saa er det ene og alene, fordi den guddommelige Wiisdom har sat Skranke for hans onde Virksomhed."

"Det er desværre kun alt for sandt, at visse Facta føre til en Theori, hvoraf man kan slutte sig til Menneskeslægtenes Glethed; men kunde det bare komme saa vidt, at f. Ex. blot et heelt Species blev understøttet af Videnskaberne, saa vilde det blive muligt ved Opdragelse at udrøddet det onde Princip."

"Jeg giver ikke en Skilling for Eders Opdragelse! der var en Tid, da jeg ansaae det for muligt at opdrage et Dyr til min ledsager. Hvor mange unge Ræve og Bjørne, hvarmange spættede Raa- og Hjorte-Kalve og andre vilde Dyr har jeg ikke opdraget med disse mine gamle Hænder, fordi jeg indbildte mig, at jeg kunde ombanne dem og gjøre dem fornuftigere. Hvortil hjalp det? Den unge Bjørn bed og

den unge Raa løb bort, trods mine daarligere Bestrævelser for at ville forandre den Natur, som Herren selv har nedlagt i dem. Er nu Mennesket saa forblindet i sin Daarskab, at han fra Aarhundrede til Aarhundrede tilføier Andre og fremfor Alt sig selv Skade, saa kan man deraf med Rette slutte, at Mennesket saavel her, som i Eders gamle Verden, bestandigt har været et Redskab til Dødt. See Dig om, Mand; hvor ere Alle de, der fordum have beboet disse Stepper? Kongerne med deres Palaier og denne Orkens Rige og Mægtige?"

„Men hvor ere Ruinerne og Monumenterne, hvorfra af man kan udlede Beviis for en saa ubestemt Theori?"

„Seg veed ikke, hvad I mener med Monumenter."

„Monumenter, Mindesmærker ere Bærte af Menneskehaand. For Exempel: de prisværdige Ruiner af Theben og Balbec, Soilerne, Katacomberne, Pyramiderne, der staae midt i Østerlandenes Sandørkener, som Skibsvrag paa en Klippehøst og aflægge Vidnesbyrd om Seclernes Storme."

„De ere sounndne, for længst forsvundne. Tiden er bleven dem for lang, og hvorfor? Fordi Tiden er skabt af Gud. Hiint er Menneskeværk. Dette med Rør og Græs bevorede Sted, hvorpaa vi sidde, har for længe siden været en Konges Have. Det er alle Tings Skjæbne at modnes og at aftage. Træet blom-

strer og bærer sine Frugter; disse falde af, raadne, hentørres, og selv Spiren tilintetgjøres. Gaae og tæl Egens og det vilde Figentræes Ringe, de ligge i Kredse, den ene om den anden; men Eders Die blændes ved at forsøge at skjælné hver enkelt fra de andre og udfinde deres Antal; og dog forløber der et heelt Aar inden Gege stammen har vundet en ny lille Ring om de andre og om sig selv, ligesom Bøffelen skifter sin Hud og Hjorten sine Horn. Og hvad vil alt dette sige? Det ædle Træ, der er luftigere, større, rigere og sværere at efterligne end Eders elendige Søiler, indtager det ikke i tusinde Aar sit Sted i Skoven, førend den Tid er udløbet, som dets Skaber har givet og bestemt det? Da komme Vindene, som I ikke kan see, og affkrælle dets Bark; Regnstrømmene og blødgjøre dets Træ; Forraadnelsen, som vi Alle kjende og som Ingen kan forklare, og gjør dets Stolthed tilskamme. Borte er dets Skjønhed. Det ligger der andre hundrede Aar som en raadnende Klump, og bliver som en Høi af Mos og Jord en sørgelig Afbildning af en Menneskegrav. Dette Træ er et af Eders ægtteste Mindesmærker, skjøndt opreist af en anden Magt end den, Eders pyntelige Bygningskunst kan rose sig af. Og tilsidst vil hele Dahcotah-Nationen, trods dens Snuhed og Speiderkunst, forgjæves bestræbe sig for at finde hvor Træet har staaet og hvor det er faldet, og lige-

saar lidt finde Stedet, naar deres Dine endelig ere blevene matte og svage, som da de vare skarpe og stærke. Som om dette ikke var tilstrækkeligt til at overtynde Menneskene om Uvidenhed! Som om der ikke, de saakaldte Bise til Spot, vorte en Gran frem mellem Egens Rødder, ligesom Ufrugtbarhed følger paa Frugtbarhed, og ligesom de Egne blive til Orkener, der i Begyndelsen vore skabte til Haver! Siig mig ikke om Eders Verdensdele, at de ere gamle; det var at spotte Gud, naar man paa denne Biss vilde sætte Maal og Grændse for den Almægtiges Gjerninger og tale om deres Alder, ligesom Mødrene tale om deres smaae Børns Aar og Maaneder!"

„Kjære Jæger eller Wildtfanger,“ sagde Naturforskeren med et „Hm,“ som igjen skulde stemme hans Taleorganer, der vare bragt lidt i Forvirring ved den Gamles kraftigere Angreb: „hvis Eders Deductioner bleve antagne af Verden, vilde de sætte meget snævre Grændser for Fornuftens Bestræbelser og de menneskelige Kundskabs Omfang.“

„Desto bedre! desto bedre! thi jeg har bestandigt fundet, at en Grubler aldrig bliver staaende, aldrig er tilfreds. Dette trænger ikke engang til Beviis. Hvorfor have vi ikke Duens Binger, Ornens Dine og Musens hurtige Fødder, hvis det havde været Naturens

Hensigt, at Mennesket skulde opnaae alt hvad det ønsker?"

„Erværdige Bildtfanger, der gives visse Mangler og Defecter, med Hensyn til hvilke jeg bestandigt har været tilbøielig til at antage, at de kunde afhjelpes paa en god og heldig Maade, f. Ex. i min egen Orden af phalanga crusta — — —"

„Ja egen og besynderlig nok vilde den Orden blive, der kom fra flige elendige Hænder, som Ebers. Den blotte Berørelse med en af Ebers fem Fingre, mener I vel, vilde være tilstrækkelig til at borttrylle Ubens latterlige Hæslighed? Ti med det! der behøves ikke menneskelig Daarskab til at fremme Guds Planer og Hensigter. Der gives ikke nogen Form eller Skjønhed, eller Regelmæssighed, eller Farve, som kunde bidrage til Menneskeflægtens Prydelse, uden at den jo allerede er anvendt derpaa."

„I berører her et andet vigtigt omtvistet Spørgsmaal," sagde Doctoren, der, som man seer, bestandigt var færdig og beredt til at opfatte enhver tydelig Idee, som den fyrige og lidt dogmatiske gamle Mand bragte til Bane og gav til Bedste. Han nærrede der ved det forfængelige Haab, at han paa denne Maade endelig engang skulde kunne komme til at fremsætte en logisk Udvikling, og ved Hjælp af denne anbringe sit

Batteri af Syllogismer og dermed nedskyde sin ulærde Modstanders Udenværker.

Men det hører ikke til vor Fortælling at gjengive den vidtløftige Samtale, der nu fulgte. Den gamle Bildtfanger undveg sin Modstanders langt udstrakte Slag; ligesom den letbevæbnede Kjemper pleier at undvige sin svært bepandsrede Fiende, og udmatter ham trods den ulige Strid. En Time forløb uden at Begge vare komne til et tilfredsstillende Resultat over et eneste af de mange opkastede Stridspunkter. Alligevel havde Doctorens egne Grunde stærk Indflydelse paa hans Nervesystem, ligesom en kraftig Sovedrik, og hans gamle Kammerat fandt det tilfidsst og fornuftigere at lægge sit Hoved paa sin Badsæk. Doctoren fulgte dette Exempel. Den aandelige Kamp, hvorfra han ikke tvivlede paa at han jo var gaaet bort med Seieren, havde sat ham i en Tilstand, der gik over til en rolig legemlig Søvn, hvori han ikke blev trykket af nogen Marre i Skikkelse af en Teton-Kriger med blodig Tomahavk.

Tre og tyvende Capitel.

De Flygtendes Sønn varede flere Timer. Bildtfangeren var den første, der unddrog sig dens Arme, ligesom han havde været den sidste, der hengav sig til den. Han vaagnede just i det Dieblif, da det graa Dagslys opklarede den østlige Deel af Himlen og bredte sig ud over Steppen. Han vækkede sine ledsagere fra deres bløde Leie og viiste dem, hvor nødvendigt det var at gjøre sig færdige til at ile videre. Medens Middleton var beskjæftiget om Inez og Ellen, med at besørge smaae Tjenester, for at lette dem den lange, besværlige, forestaaende Dagreise, beredede Bildtfangeren med Paul Hover Frokosten, thi Hiin, der var betænkt paa Alt, vilde paa ingen Maade tilstede, at de stege fastende til Hest. Forberedelserne medtog kun kort Tid, og snart sad den lille Gruppe ved Maaltidet, der vel ikke frembød de Lækkerheder, som Middletons fine Brud fordem var vant til, men som dog ikke manglede Gæst, Kraft og Næringsstof.

Bildtfangeren lod det ikke mangle paa Opmærksomhed. Paa den fiint udarbejdede Horntallerken, som han pleiede at betjene sig af, lagde han et velsmagende Stykke Bildt, og rækkede den hen til den skønne

Tnez. „Komme vi først dybere ind i Pavnernes Jagtrevier, saa finde vi federe, sødere og finere Bøfler, Hjorte og Kaaer i større Mængde, og alle Herrens Gaver rigeligere og i større Overflødighed. Maaſkee lykkes det os at fange en Bæver, og at smage dens lækkre Hale.”

„Hvilken Bei tænker I at tage,” spurgte Middleton, „hvis vi have haft det Held at bortdrage Blodhundene fra vort Spor?”

„Maatte jeg give et Raad,” sagde Paul, „saa skulde vi søge at nærme os Vandet saasnart som muligt, og gaae langs ned med Strømmen. Lad os bare naae en Skov af Bomuldstræer, saa indestaaer jeg for, at jeg i en Tid af fire og tyve Timer udhuler en Canot, stor nok til at føre os Alle, undtagen Musſio Wjel. Ellen for Exempel er en elskværdig Pige, men ingen god Rytter. Jeg skulde mene, at det var langt beqvemmere at gjøre en sex til otte hundrede Mil tilbavds, end at drive her omkring paa Stepperne. Desuden efterlader Vandet intet Spor.”

„Det vil jeg dog just ikke ſige,” afbrød Bildtfangeren ham, „jeg har ofte været af den Mening, at de Rødes Dine fandt Fuglenes Spor i Luften.”

„See dog, Middleton,” raabte her Tnez i et Udbrud af ungdommelig Glæde, der lod hende for et Diebliſt forglemme ſin nærværende Stilling; „see dog,

hvor prægtigt Himlen seer ud, et Forvarsel om lykkeligere Dage!"

"Ja vistnok herlig og prægtig!" svarede hendes Mand. "Himmelfæ skjøn er hele Strækningen i Østen og især Karmoisinstriben i Midten. Sjelden eller aldrig har jeg set Solen staae op saa rig paa Farver."

"Solen?" gjentog Bildtfangeren langsomt og reiste sig fra Sæde. "Solen?" gjentog han endnu engang med dæmpet og langsom Stemme, medens hans Dine stivt og ufravendte vare fæstede paa de verlende og virkelig skønne Farver, der saaes paa den østlige Himmelbue. Solen? Det kalde I Solens Dpgang? den Solopgang lider jeg ikke." Derpaa udraabte han: "O Bee! Koboldene have naaet os og omringet os med deres Hævn! Steppen staaer i lys Lue!"

"Gud i Himlen beskytte os!" skreg Middleton, og traef Snez til sit Bryst, som om han selv vilde beskytte hende i denne overhængende Fare. "Der er intet Dieblif at spille, lader os flye, Gamle!"

"Hvorhen?" spurgte den Gamle og tilvinkede ham med Rolighed og Værdighed at blive. "I dette Krat af Græs og Rør ere I som et Skib paa Havet uden Kompas. Et eneste Skridt til den urigtige Side kunde styrte os Alle i Fordærvelse. Sjelden er en Fare saa nær og overhængende, at den ikke lader Fornuften faae Tid til

at træffe Foranstaltninger. Unge Mand, lader os oppe-
bie dens Stemme og dens Raad."

"Hvad mig angaaer," sagde Paul, og saa sig om
med tydelige Kjendetegn paa sin indre Urolighed, "saa
maa jeg tilstaae, at hvis Ilden griber fat i denne tørre
Kormasse, saa maatte selv en Bi flyve høiere end sæd-
vanlig, for ikke at forbrænde sine Vinger. Altsaa,
Gamle, er jeg af Kapitainens Mening. Tilhest og
afsted."

"Det er galt! Et Menneske er ingen Bi, intet
Dyr, som maa følge sit Instinct og lade sig bestemme
af en Lysstraale eller af et Lyd. Mennesket bør see,
overlægge og beslutte. Kom lidt til Venstre med mig,
hvor Jorden hæver sig en Smule, der ville vi recog-
noscere."

Den gamle Mand gjorde en bydende Bevægelse
med Haanden og gik uden videre hen til det betegnede
Sted; de ængstlige Ledsagere fulgte ham. Et mindre
øvet Die skulde have haft ondt ved at bemærke den lille
Dphøining, der i Sammenligning med den øvrige
Strækning blot viiste sig som en lidt høiere voret
Vegetation. Da de vare komne derhen, tilkjendegav
det mere tynde Græs, at Jorden her var fastere og ikke
som den største Deel af den nærliggende Omgivelse,
ved Tilflydning af Fugtighed rigt bevoret, et nyt Be-
viis paa den Gamles Sikkerhed og Skarpsindighed i at

bedømme hele Gladen. Her anvendte man nogle Minutter paa at afbryde Toppene af Rørene, som naaede op over Pauls og Middletons Hoveder, for derved at faae en friere Udsigt over det dem omgivende Flåmmehav.

Dette rædsomme Syn var intet mindre end skikket til at indgyde dem Mod, der befandt sig i denne skrækkelige Stilling. Skjøndt det begyndte at dages, blev dog Himlens Farve mat og dunkel som før, ligesom om Ildens frygtelige Element laae i rasende Strid med Vinds velgjørende. Vinsende Lucstriber skjød frem fra Slettens yderste Grændse, og lignede den hurtige Opflammen af Nordlys; men langt fyrigere og mere truende i Farve og Afverling. Uengsteligheden prægede sig stedse dybere og dybere i Wildtfangerens Ansigtstræk, jo mere utvivlsom denne Brand blev, der som et bredt Bælte slyngede sig om deres Tilflugtssted og snart omspændte hele Horizonten.

Da han nu engang havde seet hen i den Retning, hvorfra det lod til at Faren hurtigst vilde rykke frem, rystede den gamle Mand paa Hovedet og sagde:

„Altsaa have vi dog bedraget os i det Haab, at Betonerne skulde være bortledede fra vort Spor. Her er Beviis nok for, at de ikke alene vide, hvor vi ligge; men at de endog ville brænde og qvæle os som Rovdyr i deres Smuthuller. See! de Dæmle have i

dette Dieblig tændt Ild rundt om os, og, som en De, omgivet os med Flamme.

„Tilhest og afsted!“ raabte Middleton, „er Livet ikke det sidste Forsøg værdt?“

„Men hvorhen vil I? Er en Tetonhest en Salamander, der uskadt kan drage gennem Ilden, eller smigre I Eder med, at Herren vil gjøre et Mirakel for Eder, som i gamle Tider, og føre Eder sikre gennem Ildovnen, som I see gløde under Himlen? Og saa Siouernerne, som med Pile og Knive holde Flammekredsen besat udvendig fra, eller ogsaa maa jeg kun forstaae mig lidt paa deres diævelske Myrdehyst!“

„Vi ville styrte os paa den største Hob,“ raabte den stolte, unge Mand, „og sætte deres Mandighed paa Prøve!“

„Ja, smukke Ord; men hvad vilde der blive af, hvis det kom til Haandgemæng? Her er en Bijæger, der kan belære Eder i en Sag som denne.“

„Nei,“ sagde Paul og hævede sin atletiske Figur, ligesom en Bulbider, der viser sig i sin hele Kraft, „nei, gamle Wildtfanger, heri holder jeg med Kapitanen, og mener, at vi skulle sætte over Ilden om end ogsaa Veien førte os lige ind i en af Tetonernes Byer. Her er Ellen, hun er min — — —“

„Hvad vil Eders Mod, Trods og Fremfusenhed sige her, hvor det ikke kommer an paa en Seier over

Medmennesker, men paa en Kamp med Herrens Elementer? See Eder om, Venner? den Røg og Damp, der rundt om stiger op, siger Eder tydeligt, at der ikke er nogen Udvei fra denne Plet, uden ved at gjennembryde et Flammebelte. Seer selv, kjære Venner, seer selv, og hvis I endnu finde en Aabning, saa er jeg beredt til at gaae med Eder."

Hans ledsagere saae sig nu om til alle Sider i Kredsen og fandt, at den Gamle havde Ret, og denne sørgelige Overbeviisning gjorde i deres Dine deres Stilling endnu mere fortviblet. Tykke Røgskyer rullede over Sletten og samlede sig i tætte Masser ved Horizonten. Den røde Lue, som fremskintede bag de uhyre Røgstøtter, gav dem snart Skikkelse af en brændende Bygning, snart sprang de over fra det ene Punct til det andet og fordunklede hiin, naar Flammerne løb langs hen ad Jorden og antændte en ny Strækning. Dette afverlende Skuespil viiste tydeligere end Ord, hvor frygtelige den truende, overhængende Fare var.

"Det er rædsomt," raabte Middleton og trykkede sin skjælvende Snez til sit Hjerte; „paa en saadan Tid og paa en saadan Maade!"

„Himlens Porte staae aabne for alle dem, som troe og haabe paa Herren," sagde den fromme Gamle neppe hørligt.

„En saadan Hengivenhed i Skjæbnens Billie er

Raseri! Vi ere Mænd; kom, lader os gjøre et Forsøg; det gjælder vort Liv! Hør paa mig! Skulle vi sætte os tilhest og jage gennem Flammerne, eller blive staaende her og see dem, som vi elske, omkomme uden noget Forsøg paa at redde os?"

"Jeg mener, at vi skulle sværme og flye bort, førend Stedet bliver altfor hedt," sagde Bijægeren, thi, som man let vil gjætte, havde Middleton henvendt sig til ham; "kom, gamle Bildtfanger, og tilstaae aabenhjertigt, at vi paa Eders Maade for sildig ville undløbe Faren. Løve vi længer her, saa gaer det os som Bierne, hvis Stade man antænder for at faae Honningen, og som saa ligge døde paa det forbrændte Straa. Hører I ikke, at det larmer og suser rundt om os, og veed I ikke, at naar Græsset paa Steppen engang er antændt, saa maa man ikke være noget Doven dyr, hvis man vil undgaae Flammerne."

"Og tænker I da," svarede den gamle Mand og pegede haanlig paa det dem omgivende hentørrede Straa, "tænker I da, at Menneskesødder ville være hurtige nok til at undflye Ilden paa en saadan Wei, som denne? Vidste jeg nu bare paa hvilken Kant de Hunde havde leiret sig og ligge paa Luur."

"Hvad siger I dertil, Doctor," raabte Paul, der var bleven vild og nu i den yderste Nød henvendte sig til Battius, ligesom den Stærke undertiden henter

Raad hos den Svage, naar den menneskelige Kraft maa give efter for en høiere Magt. „Hvad siger I dertil? Har I her, hvor det kommer an paa Liv og Død, ikke noget Forslag at gjøre?“

Naturforskeren stod hele Tiden igjennem med sin Tavle i Haanden og betragtede Ilden med ligesaa megen Betænkning, Rolighed og Koldsindighed, som om Stepperne kun vare bleve antændte, for at give ham Leilighed til at løse et videnskabeligt Problem. Bijægerens Tiltale vækkede ham af hans dybe Betragtninger. Istedetfor at svare, vendte han sig til den gamle Bildtfanger, der, skjøndt af en anden Grund, var ligesaa rolig og fattet, som han selv, og med en Eigegyldighed, der under en saadan overhængende Fare var opvørende, spurgte han ham:

„Erværdige Jæger, I har vist ofte før gjort lignende prismatiske Experimenter — — —“

Her afbrød Paul ham, og slog ham Tavlen ud af Hænderne med en raa Voldsomhed, der kun lod sig forklare og undskyldte ved den uventede Eigegyldighed, der ganske havde bragt den heftige, næsten rasende, unge Mand ud af sig selv. Forend han kunde blive gjort opmærksom paa det Voldsomme i hans Udsærd, var Bildtfangeren pludselig kommen til sig. Han havde hele Tiden viist sig meer forundret end ængstelig; men dog staaet, som om han hverken vidste ud eller

ind; men nu antog han et bestemt Bæsen, betænkte sig ikke længere, og begyndte en Fremfærd, der i hans Dine ufeilbarlig maatte føre til et heldigt Udfald.

„Nu er det Tid at handle,” sagde han, og afbrød saaledes den Strid, der begyndte at reise sig mellem Bijægeren og Doctoren; „det er paa Tiden at lægge Bøger og Klager bort og at handle!”

Middleton sagde til ham: „Gode Gamle, I er for sildig kommen til Besindelse; Flammerne ere neppe en fjerdedeel Mil fra os; Vinden driver dem lige ind paa os med rasende Hurtighed.”

„Ei hvad! Hvad bryder jeg mig om Flammerne? Vidste jeg bare ligesaa godt at undgaae Tetonerne's Snedighed, som jeg veed, hvorledes jeg skal berøve Flammerne deres Bytte, saa var der intet andet tilbage for os end at takke Herren for vores Regning. Kalder I det en Ild? Nei først naar I saae hvad jeg har oplevet ved Eastern-Hill, hvor vældige Bjerger stode i lys Lue, som Ildovne, først da vilde I kunne vide, hvad det vil sige at frygte for Ilden, og takke Gud, hvis han havde frelst Eder ud af en saadan Fare! Kom, Børn, kom! Haand paa Bærket og ikke snakke derom! Thi hist rulle virkelig de bølgende Flammer, som galopperende Muus henimod os. Haand paa Bærket! Udriiv de korte tørre Græs af Høien, saa at vi komme til at staae paa den bare Jord.”

„Tænker I med saa usle smaa Midler at kunne fravriste Ilden sit Bytte?“ raabte Middleton.

Et svagt, men høitideligt Smil udbredte sig over Bildtfangerens Træk, da han svarede:

„Eders Bedstefader vilde her have sagt: naar Fienden er nær, har Soldaten intet bedre at gøre end at adlyde.“

Kapitainen følte denne Bebreidelse og fulgte uforsøvet Pauls Exempel. Denne, hvis Estergivenhed kom af puur Fortvivlelse, havde allerede længe været ivrig beskæftiget med at udrydde det tørre Ukrudt. Og saa Ellen gav sig ifærd med dette Arbejde og heller ikke Snez blev tilbage, skjøndt Ingen egentlig vidste: hvorfor og til hvad Nytte. Men naar det kommer an paa Liv og Død, gaaer Arbeidet hurtigt fra Haanden. Et Par Dieblikke vare tilstrækkelige til at gøre en Plads ryddelig, der var nogle og tyve Fod i Gjennemsnit. Den gamle Bildtfanger førte nu Fruentimmerne til den ene Ende af den lille Glade og bød Middleton og Paul at bedække dem med Alt, hvad der kunde hindre Ilden i at gribe fat i deres lette Klædning. Han selv begav sig til den anden Ende, til Randen af det høie Græs, som omgav Pladsen i en truende Kreds. Her samlede han en Haandsfuld af det mest tørre Straa, omviklede Panden af sin Bøse dermed, trykkede af, og der gik Ild i den let antændelige Omvikling. Ilden kastede han ind

i det nærmeste høie Græs, trak sig derpaa tilbage til Midten af Kredsen og oppebiede rolig Udfaldet.

Det subtile Element gjennemløb med begjærlig Hurtighed det nye Stof for dets Næring. I et Dieblisk flikkede spaltede Flamme Græsset, ligesom man seer de drøvtyggende Dyr med Tungen vælte Fodret frem og tilbage for først at finde det Bedste.

„Nu,” sagde den gamle Mand og holdt en Finger iveiret i det han smilede paa sin egen Maade, „nu skulle I see, hvorledes Ild bekriger Ild! Ja, hvor ofte har jeg ikke paa denne Maade banet mig en Godsti, enten for Spøg eller naar jeg var træt af at arbeide mig igjennem det høie Græs.”

„Men er det Middel ikke værre end Ulykken selv?” raabte Middleton, „I bringer jo Fienden lige ind paa os istedet for at bortfjerne den.”

„Forbrændes I saa let? Eders Bedstefader havde en seiere Hud. Men blot lidt Toldmodighed, blot en lille Smule!”

Bildtfangeren vidste nok, hvad han havde gjort; Experimentet viiste sig probat. Ilden vandt Plads og udvidede sig fra det ophedede Punkt, hvor den var anlagt, tilhøiere og tilvenstre; men staaende den blotte Plet, hvor den ikke fandt nogen Næring. De Steder, der laae ligeover for dem, bleve snart sorte, ryggede og nøgne, som om de vare afmeiede, og da den tomme

Plads ubvidede sig fra begge Sider, saa afvendtes Fa-
ren for det andet brændende Græs, og da Bildtfange-
ren lidt efter lod dem rykke frem paa det brændte
Sted, saa undgik de endog Heden. I saa Dieblig trak
Flammen sig længer hen mod Fløiene og indhyllede Plad-
sen og de Indsluttede i en Røgsky; men sikrede dem
for Flammestrømmene, der stedse rullede frem ad og alle-
rede vare komne dem i Ryggen.

Bildtfangerens Ledsgere vare ligesaa forundrede
over det simple Middel, hvoraf han havde betjent sig,
som Ferdinand den Katholskes Hoffolk over Columbus's
Kunst; kun var Misundelse der, men Glæde her den
herkende Følelse.

„Forunderligt! høist forunderligt!“ raabte Middle-
ton, da han saae hele Virkningen af det anvendte Mid-
del, der havde reddet ham og Alle fra en uundgaaelig
Fare. „Den Tanke har Himlen indgivet Eder, og
den Haand, der udførte den, fortjente at være udødelig.“

„Gamle Bildtfanger,“ sagde Paul og rev sig i
Haaret, „jeg har forfulgt mangen Bi, der vendte hjem
til sin Stade og forstaaer mig lidet paa Skov og Skov-
liv; men Eders Kunststykke overgaaer dog den Op-
gave, at berøve en Bremse sin Braad, uden at ber-
røre den.“

„Nu gaaer det an; nu gaaer det an!“ sagde den gamle
Bildtfanger, der ikke længer syntes at tænke paa hvad der

steet. „Hold Hestene færdige. Lad Flammerne endnu rase en lille halv Time, saa sidde vi op. Denne Tid maae vi lade gaae hen, thi de ubeslaaede Tetonheste have en saa blød Hov som en barsodet ung Pige.”

Middleton og Paul, der ansaae denne uforudsete Nedning som et Slags Opstandelse fra de Døde, oppebiede den af den Gamle givne Frist med fornøjet Tiltro til Mandens Indsigter. Doctoren søgte og fandt sin Skrivetable, der var faldet i Græsset og var bleven noget beskadiget af Branden; han trøstede sig over denne lille Ulykke dermed, at han havde optegnet i den de mangfoldige Afverlinger af Lys og Skygge, der vare faldne ham i Minde.

For Veteran benyttede Tiden bedre; hans Erfarenhed var altfor nyttigt og frelsende for Alle, til at den ikke skulde foranledigede ham til nye Jagttagelser. Han anstrængede sine Dine, for igjennem de Aabninger, som Vinden tilfældigviis gjorde i de uhyre Røgskyer, der endnu bestandigt laae saa længe paa alle Delene af Steppen, at fatte de fjernere Gjenstande.

„Kommer mig til Hjælp,” — sagde han efter langvarig Forstæn, — „I unge Folk med Eders tilførelseligere Dine, end mine gamle. Der gaves en Tid, da et viist og tappert Folk holdt mig for en Mand, der saae fortræffeligt i det Fjerne; men denne Tid er forbi, og med den mangan tro og prøvet Ven. At, jeg Ar-

me! Kunde jeg ønske en Forandring i Forsynets Anordning, — men det kan jeg ikke, thi det vilde være en Formastelse blot at forsøge det, da jeg seer at Alt i Verden bliver regjeret af en visere Mand, end den svage menneskelige — men kunde jeg, som sagt, træffe en saadan Forandring, saa skulde den bestaae deri, at de, der længe have levet i Venskab og Hjertesforhold med hverandre, og ved mange Lidelser og Bøvestykker have beviist at de ere skabte for hinanden, maatte have Lov til, naar den Enes Død efterlader den Anden kun lidet Lyst og Kjærlighed til Livet, at skilles fra det."

"Er det en Indianer, som I seer der?" — spurgte den utaalmodige Middleton.

"En Rød eller Hvid gjelder her ligemeget. Ven-
skab og Barme kunde binde Menneskene ligesaa tæt til
hverandre i Skovene, som i Stæderne — og i hine
maaskee endnu fastere. Hvor ofte afsondre de sig par-
viis og sætte deres Liv til Pant for Venstabs Pligter;
hvad de have lovet hinanden, holde de ærligt og tro.
Dødsflaget, der falder paa den Enes Hoved, er sædvan-
ligviis ogsaa dødeligt for den Anden. Jeg har tilbragt
det meste af min Levetid i Eensomhed — hvis der kan
siges om en Mand, der i halvfjersindstyve Aar har
levet i Naturens dybeste Skjød, hvor han hvert Dø-
gn kunde udøse sit Hjerte for Gud, uden at behøve
at gjøre sig løs fra Koloniernes Sorger og Sletheder,

at han har levet i Eensomhed. Nu ja, hvis dette er Tilfældet, saa har jeg været en eensomt Levende, et Slags Eneboer; og dog har jeg stedse fundet, at Umgangen med mine Bekjendte var behagelig, og at, forudsat at min Kammerat var et dygtigt, ærligt Menneske, det gjorde mig ondt at skilles fra ham. Dygtig maatte han være, thi en svag Ledfager i Skovene — her kastede han uvilkaarlig et Sideblik paa den abstracte Naturforsker — er skikket til at gjøre en kort Vej lang; ærlig, for saavidt Forslagenhed og Dmsoeb mere er et Instinct hos Dyret, end en Egenkab, som den menneskelige Fornuft bør betjene sig af."

„Men den Gjenstand, som I seer, er det en Sioux?" — „Gud og Gud alene veed, hvad der endnu vil blive af den amerikanske Verden, og hvor og hvorledes disse Folks Rænker og Luftkasteller ville ende. Jeg har i min Ungdom kjendt en Høvding, der i sin Ungdom har seet den første Christen, som satte sin ulykkelige Fod paa Yorks Grund. Hvorledes har vore Skoves og Orknens Skjønhed ikke forandret sig i to orte Menneskealdrer? Mine Dine saae først Dagens Uds paa Kysten af det østlige Hav, og jeg crindrer, som om det var skeet i Dag, det første Skud jeg gjorde med Bøssen, som jeg bar paa den første Marsch fra min Faders Dør til Skoven, hvis man kalder det en Marsch,

som en lille Purk fuldfører fra Morgen til Aften, og at dette Skud blev gjort blot for at prøve et Gevær, og uden at skade Nogens Fordele og Rettigheder, der før havde gjort sig til Herre over Dyrene paa Marsken. Den Tid laae Naturen i sin hele Pragt langs med Søhysterne og overlod Kolonisterne en smal Strimmel mellem Skovene og Oceanet til Afbenyttelse. Og hvor er jeg nu? Havde jeg Ornevinger, de vilde blive trætte endnu førend jeg havde gennemskåret Tiendedeelen af det Mellemrum, der skiller mig fra hiin Kyst; og i dette Mellemrum ligge Stæder, Byer, Gaarde, Landeveie, Kirker og Skoler, kort alle Menneskernes Opfindelser og Djævlerier, adspredte, og oversaae den hele uhjre Strækning. Jeg erindrer endnu meget vel den Tid, da en lille Flok af de Røde strøifede langs med Grændsen og satte ved deres Skrig et heelt District i Frygt og Feberangst. Da maatte alle Mænd gribe til Vaaben; da maatte Tropper ile til Hjelp fra fjerne Egne; da bad de Geistlige, Qvinderne gittrede og bævede, og kun Faa sov roligt i deres Senge, naar Trofesterne droge ud paa deres Krigstog, og den fordømte Mingo viiste sig bevæbnet med Tomahawken. Men hvorledes er det nu? Landet sender sine Skibe langt bort til fremmede Egne, for at føre Krig; der gives flere Kanoner, end der den Tid gives Geværer; der er ingen Mangel paa Godfolk i Rækker og Geledder;

de træde op titusindeviis, saasnart Krigsraabet lyder og deres Tjeneste bliver forlangt. Dette er Forstjellen imellem et District og en Stat, mine Venner! og jeg arme, elendige, halvt hendøde Væsen, som I seer mig her, har maattet leve, for at opleve alt dette!"

„At I har seet mange Træhuggere, der have afskummet Fløden af Jordens Melk, og mangen Eneboer, der har stjaalet Naturens fande Honning, gamle Bildtfanger, derom vil og kan vel ingen fornuftig Mand tvivle,“ — sagde Paul. — „Men her er Ellen fuld af Angst for de fortviolede Siouxer; og nu da I har tilkjendegivet Eders Mening angaaende Eders Yndlingsgjenstand, vilde det være godt, om I foreskrev os den Retning, vi skulle følge, naar vi ville sværme med Sikkerhed.“

„Hvad?“

„Jeg siger, Ellen er urolig, og da Røgen forlader Gletten, vilde det være overeensstemmende med Klogskab, at vælge en anden Vej til Flugt.“

„Røsen er fornuftig. Jeg har virkelig ganske glemt at vi vare midt i det rasende Flammehav, og at Siouxerne omsværme os, som hungrige Ulve, der lure paa et Bøffelspor. Men naar Grindringen spørger i min hamle Hjerne, og jeg gaaer tilbage til de forgangne Tider, er der ingen Standsen mere og Nutiden

er forsvunden. I har Ret, Børn! det er høi Tid at vi røre os, ja høi Tid, thi vor Stilling er farligere end nogensinde før. At gaae af Veien for en Ildmasse, er et let Arbeide, thi Ilden er kun et rasende Element; heller ikke er det vanskeligere, at bringe en spraglet Bjørn af fra Sporet, thi Vildtet ledes og føres let vild af sit Instinct, men at blænde en vaagende Tetons Dine, ja, dertil hører der mere Forstand og Overlæg, da den listige Fornuft i ham kommer hans Djævlerier til Hjælp."

Medens den gamle Mand indsaae Vanskelighederne ved Foretagendet og tilkjendegav dem, fortsatte han sine Forsøg paa at undgaae Faren med sin sædvanlige Livlighed og Bedholdenhed. Da han var færdig med at oversee og undersøge Egnen, en Bestjæftigelse, der en Tid lang havde afbrudt hans Lands melancholske Vandringer i Fortiden, gav han sine Staldbrødre et Tegn til at sidde op og fortsætte Reisen. Hestene, der under Branden vare bleve staaende, sittrende og ubensigelige paa eet Sted, modtoges deres Byrder med en saa synlig Glæde, at man kunde spaae sig at ville rykke muntert frem; Vildtfangeren tilbød Doctoren sin Hest og vilde selv gaae til Fods.

"Jeg er kun lidet vant til fremmede Fodder;" — gav han til Grund, — "og mine Hoster ere trætte af intet at gjøre. Skulde vi desuden støde paa et Bag-

hold, kunde Hestene løbe hurtigere med een Rytter end med to. Hvad mig angaaer, da bekymrer jeg mig lidt om at tælle en Haandsfuld Dage meer eller mindre. Lad Tetonerne aflaae min Pandehud, hvis det er Guds Villie; de ville finde den besat med graae Haar, og jeg udfordrer den nedrigste Sjæl til at berøve mig de Erfaringer og Kundskaber, som jeg har erhvervet mig medens de ere bleve hvide."

Ingen af de utaalmodige Tilhørere vilde være af en anden Mening, og derfor billigede deres Tausked den Gamles Tale. Endskjønt Doctoren knurrede over Tabet af sit Asinus, var han dog i det Hele saa tilfreds med at omvecle sine egne to Been med fire andre, at hans Klager snart forstummede; og inden saa Dieblikke raabte Bijægeren, hvis Stemme sjeldent nølede ved saadanne Veiligheder, høit og tydeligt, at de alle tilfammen vare færdige.

"Holder Eder altid affides henimod Osten;" — sagde den gamle Mand, i det han stillede sig i Spidsen for Toget, og førte det tværs over den endnu rygende Slette; — „seer bestandigt mod Osten! Fryse ville I ikke paa det affvedne Græs; seer altid mod Osten, og hvis I gjennem Røghvirvlen opdager en glindsende Stribe, blank som Sølv, saa tænker at det er Vand. Thi her i Nærheden maa der flyde en bred Strøm, og det tykkes mig, at jeg allerede et Par

Gange har skimtet den; men der er opsteget andre Tanker i mig, og jeg har tabt den af Syne. Det er en bred, rivende Strøm, saaledes som Herren har skabt mange i denne Drik. Thi her er Naturen at see i dens hele Rigdom, naar man blot undtager at her mangler Træer. Træer ere for Jorden hvad Frugter ere for Haven, uden dem kan intet være aldeles behageligt og nyttebringende. Men være nu Alle aarvaagne, seer Eder om, forsker med aabne Dine efter den glindsende Vandstrøbe; thi der er ingen Frelse for os, førend den ligger imellem os og de med skarpe Dine bevæbnede Siouxer."

Den sidste Tilfætning var tilstrækkelig til at bevæge hele Troppen til at vende Dinene mod den saa længselfuldt forventede Strøm, og alle søgte at opdage den. Med Diet bestandigt vendt imod Osten, fortsatte de tause deres Reise, thi den Gamle havde advaret dem imod enhver larmende Bevægelse, saasnart de igjen trængte ind i Røgskyerne, der endnu bestandigt rullede hen over Sletten, og det med fordoblet Styrke paa de Steder, hvor der gaves Sumpe med staaende Vand.

Saaledes havde de lagt omtrent een Miil tilbage, uden at opdage noget Spor af den Strøm, de længtes saa meget efter. Endnu bestandigt rasede Luften i en vis Afstand, og neppe havde Vinden adspredt den første Røg af Branden, førend ny krusede Røgskyer indtog

dens Plads og indskrænkede Synskredsen. Endelig blev den gamle Mand, der begyndte at blive ængstelig, og som hans Kammerater frygtede for, at han skulde tage Feil af Veien i Qvalmen, pludseligt staaende, stødte sit Gevær mod Jorden, og syntes nøie og omhyggeligt at betragte noget, der laae for hans Fødder. Middleton og de Andre nærmede sig og spurgte hvorfor han stod stille.

„Seer dog her!“ raabte Bildtfangeren til dem, i det han pegede paa en Peste=Beenrad, der laae halv forbrændt i en Jordybning, — „seer her og gjører Eder et Begreb om en Steppebrand. Jordbunden er her vaad, og Græsset stod høiere end sædvanligt. Det stakkels Dyr er i sit Leie bleven naaet af Luerne. Jeg seer dets Knokler, den forbrændte, sammenstrumpede Hud, de blottede Tænder. Tusinde Vintre kunne ikke saaledes fortære et Dyr, som Branden her har gjort i eet Minut.“

„Og dette vilde ogsaa have været Tilfældet med os,“ — sagde Middleton, — „hvis Luerne havde overrasket os i Søvn.“

„Nei, det vil jeg ikke sige, det ikke. Vel brænder Mennesket saa godt som Træ; men da det har mere Fornuft, end en Hest, forstaaer det ogsaa bedre at undgaae Faren.“

„Maaskee var dette Dyr ogsaa dødt i Forveien, thi ellers vilde det være løbet bort.”

„Seer I ikke Sporrene i den vaade Jord? Seer! Her ere Hestens Hove, og der Sporrene af en Moccasin, saasandt jeg lever. Dyrets Herre har villet flæbe det bort, men Hestens Instinct har gjort den stædig og ubevægelig, ved Synet af Ilden.”

„Deri har I fuldkommen Ret. Men hvis der har været en Rytter, hvor er han da bleven af?”

„Ja, det er et Spørgsmaal;” — svarede Bildtfangeren, i det han gjorde sig Umage for endnu omhyggeligere at undersøge Sporene; — „ja, ja! jo mere jeg betragter det, desto mere finder jeg, at der har været en langvarig Strid imellem Mennesket og Hesten. Manden har forsøgt paa at redde sin Hest, og Ilden maa have været rask, thi ellers var det ester al Sandsynlighed lykkedes ham.”

„Seer der, gamle Bildtfanger!” — afbrød Paul ham, og pegede hen paa et Sted, der ikke var langt borte, og hvor Jorden var mere tør, og Græsset sølgelig ikke havde staaet saa høit. — „Siig ikke een Hest, siig hellere to! der ligger den anden!”

„Knøsen har Ret. Det kan være at Tetonerne have forviklet sig i deres egne Snarer! Saadan noget finder sig vel og det er en Advarsel for Alle, der foretage sig noget Dndt. Men see her! et Stykke Jern,

forarbejdet efter de Wildes Maade; sikkert et Smykke af det faldne Dyrs Sadel. — Ja, ja, det maae det have været; en Deel af Siouxerne have benæget sig i Kredse heromkring; for at fange os, medens deres Benner stak Steppen i Brand. Og seer nu hvorledes det er gaaet dem? De have mistet deres Heste og kunne ansee det for en Lykke, hvis deres Sjæle ikke i dette Diebliø svæve omkring paa den Sti, der fører til Indianernes Himmel.”

„Kunne de da ikke have reddet sig paa samme Maade, som I have reddet os?” — svarede Middleton, i det han med de Andre langsomt nærmede sig til den anden Masse.

„Det vil jeg ikke paastaae. Ikke enhver Bild fører et Fyrtoi hos sig, eller har et saa godt Gevær, som Du er, mit gode Ror, min gode gamle Ven! Det er en langsom Ting, at gjøre Ild med at gnide to Stykker Træ paa hinanden, og der var heller ikke Tid nok dertil; thi betragt kun hiin Røg der, hvor Flammen løber for Vinden, som om den var antændt af Løbefrudt. Det er ikke mange Minutter siden at Ilden rasede her, og jeg raader Eder, at holde Geværerne i Beredskab, ikke fordi jeg har Lyst til at binde an med Siouxerne, Gud bevare os! men fordi det er en Fordeel ved enhver Fægtning, naar en saadan ikke kan undgaaes, at gjøre det første Skud.”

„Dette maa have været et sælsomt Dyr!“ — sagde Paul, der traf i Tømmen eller, rettere sagt, i Grismen af sin Hest, for nærmere at betragte Beenraden, medens de Andre skyndte sig mere end han; — „det er en Hest af et ganske egent Slags, den har hverken Hoved eller Hove.“

„Ih hvad! Ilden gjer snart ryddeligt!“ — svarede Bildtfangeren, uden at see derhen, og beskæftiget med gennem Røgen at opdage et klarere Punkt paa Horizonten; „Ild er i Stand til at bage en Bøffel sammen til en uformelig Masse, og at begrave Hove og Horn i hvid Aske. — Mer fy, gamle Hector, fy! Kapitainens unge Hund vil jeg tilgive, at han viser sin Mangel paa Erfaring, eller maaskee ogsaa, med Tillaelse at sige, sin Mangel paa Afrettelse; men Du, en Hund, der har henlevet saa mange Aar i Skovene, førend Du kom her til Steppen, Du, gamle Hector! skulde skamme Dig ved at knurre og vise Tænder ved Synet af en stegt Hest, som om Du vilde sige din Herre dermed, at Du stod for en Bjørn!“

„Jeg siger Eder endnu engang, gamle Bildtfanger! at det ingen Hest er; den har hverken Hove eller Hoved, eller Hud.“

„Hvad! ingen Hest! Eders Dine kunne være gode, Ven, naar det kommer an paa at finde Bier i de hule Træer. — Det der, ingen Hest! men i Sand-

hed, Mand, I har Ret! — Hvor i al Verden kunde jeg ansee en soeden, sammentørret og sammenstrumpet Bøffelhud for Raden af en Hest? O, jeg arme Stumper, hvor vidt er det ikke kommet med mig! Der var en Tid, da jeg kunde angive Eder et Dyr, saasnart det dukkede op ved Horizonten, og ikke alene Dyrets Navn, men ogsaa alle dets Eiendommeligheder, Farve, Alder og Kjon.”

„Hvor I der har havt et uskatteerligt Fortrin for saa mange andre, ærværdige Jæger!” — bemærkede den lyttende Doctor Battius. — „Den Mand, der i Orkenen besidder en saadan Gave og kan gjøre saa væsentlige Jagttagelser i det Fjerne, sparer mange Skridt og Undersøgelser, hvis Resultater kun alt for ofte ere falske. Siig mig dog gamle Ven! strakte Eders fortræffelige Syn sig saa vidt, at I kunde opdage Dyrets ordo eller genus?”

„Jeg veed ikke hvad I vil sige med Eders Ordre og Genusser.”

Med et paa Bildtfangeren rettet Blik, der havde noget Foragteligt hos sig, vendte Bijægeren sig til den Gamle og sagde: „Kjære Bildtfanger! I tilkjendegiver der en saa stor Ukyndighed i det engelske Sprog, en Uvidenhed, som jeg ikke havde ventet hos en Mand af Eders Erfaring og Eders Forstand. Naar Eders Ven taler om ordo, saa vil han spørge Eder om I kunde

opdage i hvilken Orden det Dvæg, I saae langt borte, mascherede, om det løb vildt imellem hinanden, som en Bisværn, der følger sin Dronning, eller i lange Rækker, som man seer Bøflerne gaae roligt over Steppen. Og hvad Ordet Genus angaaer, da er dette Ord, som jeg er vis paa, almindeligt bekjendt og i hver Mand's Mund. Der er for Exempel, Congressmanden i vort District, og den lille tykke Mand med den særdige Tunge, der skriver Aviserne i vort Grevskab, begge blive de kaldte Genier, fordi begge ere muntre Hoveder. Dette vil Doctoren ogsaa sige, hvis jeg forstaaer hans Mening ret, thi sjeldent taler han uden at mene noget Særdeles dermed."

Da Paul havde givet denne i Grunden allertjæreste Commentar fra sig, saae han sig om til alle Sider, som om han vilde sige: „Der seer I, at jeg ingen Tøsje er, endstjønt jeg just ikke har givet mig meget af med saadanne Ting."

Ellen beundrede sin Paul i mange Stykker, kun ikke for hans Skolekundskaber. I hans Character laae der saa megen Rettskaffenhed, Frimodighed, Mod og Mandighed, forbunden med et saa tiltrækkende Ud-vortes, at hun vel kunde saae ham kjær, uden just at være fortryllet af hans lærde Gaver. Den stakkels Pige rødmede som en Rose; hendes skønne Fingre legede med det Belte, der var spændt om hende og holdt

hende fast paa Hesten. Derpaa falt hun ham i Talsen, ligesom betænkt paa, at afdrage de Dvriges Opmærksomhed fra en Svaghed, som hendes Elsker gjorde sig skyldig i, og som hun selv saa gjerne vilde have undværet at høre, — og spurgte:

„Er det, der ligger der, da ikke af nogen Hest?“

„Det er hverken meer eller mindre end en Bøfselhud,“ — svarede Bildtfangeren, hvem Bijægerens Forklaring ikke havde voldt mere Hovedbrud, end Naturforskerens Spørgsmaal; — „Haarene ere borte; Ilden er løbet hen over den; men da Huden, som I seer nylig er trukket af, har Flammen ikke kunnet hæfte sig fast i den. Dette Dyr maa nylig være flagtet, maaskee finde vi endnu Dele af Kjødet under Skindet.“

„Løft et af Hjørnerne op, gamle Bildtfanger!“ — tilraabte Paul ham, i en Mands Tone, der troer at have erhvervet sig en Ret til herefter at kunne tale med. — „Maaskee finde vi et Stykke af Puffelen; det ville vi koge og lade smage os vel.“

Den gamle Mand lo paa sin Maade hjerteligt over sin unge Staldbroders Indfald. Da han vilde skyde Huden bort med Foden, begyndte den at bevæge sig, fløi derpaa med eet tilside og — op sprang af sit Skjulested en indianer Krieger med en Lethed og en

Hast, der beviste, hvor nødvendigt han fandt det, at skynde sig med at fremstille sig.

Fire og tyvende Capitel.

Et andet Blik var tilstrækkeligt til at overbevise det hele forstrækkede Selskab om, at den unge Paveer, som de allerede havde mødt engang før, stod for dem. Forbauselse gjorde begge Dele stumme, og der hengik mere end eet Minut, medens dens Ene saae paa den Anden med Forundring, ja endog saa med Mistanke. Den unge Krigers Forundring bær imidlertid et laug større Ansøg af Værdighed, end hans christelige Befjendtes. Medens ogsaa Middleton og Paul fælte i deres hurtigt rullende Blod noget af den Skræk, der fattede dem, der vare overgivne til deres Beskyttelse, rullede Indianerens flammende Dje fra den Ene til den Anden, som om det ikke kunde blive forbluffet ved det mæest truende Angreb. Efter at han havde betragtet alle Ansigterne, det ene efter det andet, hæstede han sit Blik stolt og fast paa Bildtfangerens urokkelige, rolige Træk. Doctor Bat

tius var den første, der brød Tausheden, i det han sagde:

„Orden, primates; genus, homo; Species, fra Steppen!“ — „See der, Hemmeligheden er aabenbaret,“ — sagde den gamle Bildtfanger, i det han rystede Hovedet saa velbehageligt, som om han havde løst Knuden af en meget dyb og forviklet Hemmelighed. — „Knøsen har lagt sig ned i Græsset, da er Jlden kommen over ham medens han sov, og efter at han har mistet sin Hest, har han skjult sig under den friske Bøffelhud. Ingen slet Opfindelse, hvor der mangler Krudt og Flintesteen, for at hjælpe sig paa den Maade, vi gjorde. Jeg vil tale venligt til ham, thi Vergrelse gjør ikke vor Stilling bedre!“

„Min Broder er endnu engang velkommen!“ — sagde han, i det han betjente sig af det Sprog, som den Anden forstod; — „Setonerne have røget ham, som om han havde været en Rakun.*“

Den unge Pavnæs Zine svævede rundt omkring, som om de endnu engang oversaae den skrækkelige Fare, han neppe var undgaaet; men han forsmaaede at forraade den mindste Belymring. Hans Pande rynkedes, da han paa følgende Maade besvarede Bildtfangerens Numærkning.

* En americanst Grævling, med en Hale som en Ræv.

„En Teton er en Hund. Naar Pagneens Krigs-
kriig klinger i hans Øren, huler hele Folket.”

„Det er sandt. Disse Djævole ere bag efter os,
og det glæder mig, at jeg har truffet en Kriger med
Tomahawken i Haanden, der ikke elsker dem. Vil min
Broder vel føre mine Børn til sin By? Skulde
Siouxerne forfølge os, ville mine unge Mænd hjælpe
ham at holde dem tilbage.”

Den unge Pagneekriger vendte sine Dine skarpt
prøvende fra den ene af de Fremmede til den Anden,
førend han ansaae det for raadeligt, at svare paa et
saa vigtigt Spørgsmaal. Mændene havde han snart
prøvet, og det var klart, at han var tilfreds med
dem; men længe og med den samme Beundring, som
ved deres tidligere Sammenkomst hæstede hans Blik
ved et saa sjeldent Væsens Skjønhed, som Inez. Om
hans Dine endogsaa undertiden betragtede den unge El-
lens ligeledes overordentlige, men mindre paafaldende
Ynde, vendte han sig dog altid igjen til en Skabning,
der, i den unge uerfarne Bildes Dine, var dannet med
alle de Fuldkommenheder, som kun en Digter kan til-
lægge sin glødende Phantasies Skabninger. Aldrig var
noget saa skjønt, saa idealt forekommet ham paa Step-
perne, aldrig noget, der var aldeles værdigt til at be-
lønne en Krigers Mod og Hyliding, og den valkre
Knos syntes virkelig at være ganske forvirret ved Syn-

net af et saa sjeldent Monster paa qvindelig Gistværdighed. Men saasnart han dog bemærkede, at hans forbausede Blik ikke var behageligt for Gjenstanden for hans Beundring, vendte han sine Bine bort og svarede, i det han lagde Haanden paa Brystet, i en besteden Tone:

„Min Fader vil være velkommen! De unge Folk af min Stamme skulle jage med hans Sønner; Hovedingerne ville røge med den Gamle. Pavnernes Piger skulle synge i hans Døttres Øren.”

„Og dersom vi støde paa Tetonerne?” — spurgte Bildtfangeren, der gjerne ønskede nøiagtigt at erfare Hovedbetingelserne med dette nye Forbund.

„Lang Knivenes Fiender skulle føle Pavnernes Næver.”

„Saa er det godt! Nu, min Broder, lader os holde Raad sammen, at vi ikke skulle komme paa nogen skjæv Sti, men at vor Vej maa gaae lige til Eoers By, som Duernes Flugt.”

Den unge Pavnear gav et Tegn til Bifald, og traadte noget tilside med den Anden, for hverken at blive afbrudt af Pauls Urolighed eller af Naturforskerens Lærdom. Deres Raadslagning varede ikke længe, men da den foregik paa de Indfødtes udtryktefulde Maade, havde enhver af begge Parter snart erfaret, hvad de behøvede at vide. Da de igjen traadte hen til deres

Kammerater, kunde den gamle Mand fortælle en Deel af det, der var forefaldet imellem dem, med følgende Ord:

„Hvis jeg ikke har taget meget fejl,“ — sagde han; — „saa betroede denne unge Kriger mig med den gode Mine, thi han har en god Mine og en ædel Mine, skjønt han seer en Smule frygtelig ud med sine Malerier — altsaa med den gode Mine, at han er ude for at udspeide disse selvsamme Tetoner. Hans Trop var ikke stærk nok til at flaae disse Djæble, der i stort Antal ere komne fra deres By, for at jage efter Bøfler, og der er nu sendt andre tilbage til Pavnernes By, for at hente Hjælp. Den unge Knøs syntes vel at være en dristig Karl, thi han har sneget sig ganske alene omkring dem, indtil han, som vi, har maattet dukke sig ned i Græsset. Men mine Børn! han fortæller mig endnu mere, og hvad jeg meget ugjerne hører, nemlig, at den sneedige Mahtoree, istedet for at oversalde Ismael Busch er bleven hans Ven, og at begge Parter, baade de Røde og de Hvide ere i Hælene paa os, og ligge rundt om denne affvedne Høi, for at opsnappe os.“

„Hvor kan han da have erfaret alt dette?“ — spurgte Middleton.

„Hvorfor ikke? Ved hvilke Midler? Mener I, at der behøves Kviser og Trommeslagere, for at forkynde en Speider, hvad der skeer paa Steppen, som om det var midt

i en af Staterne? Smaa Gladbertykker, der flyve fra Huus til Huus, for at sige Ondt om Andre, kunne med Tungen ikke saa hurtigt udbrede deres Efterretninger, som dette Folk veed at gjøre sig forstaaeligt indbyrdes med ganske særegne Tegn og Mærker. Dette er deres Kundskaber, og hvad der er det bedste af Sagen, alt dette have de lært under aaben Himmel og ikke inden for fire Skolevægge. I Sandhed, Kapitan! alt hvad han siger, er sandt."

"Naar saa er," — sagde Paul, — "saa er jeg rede til at sværge derpaa. Det er fornuftigt og derfor maa det ogsaa være sandt."

"Og det kan Du med god Samvittighed, min Knøs. Han har endvidere erklæret mig, at mine gamle Dine ikke har ladet mig i Stikken, og at Flo- den er her i Nærheden og omtrent en halv Mil borte. I seer, at Ilden har især raset paa hiint Strøg og vor Wei derfra er bedækket med Røg. Ogsaa holder han for, at det er nødvendigt, at vore Spor forsvinde i Vandet. Ja, vi maae have Flo- den imellem os og Siouxerne, og da kunne vi, med Guds Hjælp, og naar vi selv bidrage vort dertil, naae Pawncernes Bye."

"Ord bringe os ikke et Skridt videre;" — sagde Middleton; — "derfor gesvindt afsted!"

Den gamle Mand stemmede i med, og Selskabet begav sig igjen paa Veien. Pavenen kastede Bøffelhuden paa Skulderen og anførte nu Toget, medens han undertiden hemmelig saae sig tilbage, for fra Tid til anden at glæde sig ved Inez's overordentlige Skjønsbed og hendes uforklarlige Ynde. En Time gik hen, førend Flygtningerne naaede Bredden af Strømmen, der hørte til de hundrede Floder, der, udgyndende sig i den uhyre Missouri og Missisippi, lede denne udstrakte og endnu bestandigt øde Egn's Bælte ud i Oceanet. Floden var ikke dyb, men dens Strøm rivende og oprørt. Flammerne havde affødet Græsset lige til dens Bred, og da Flodens varmere Damp blandede sig i den kjølige Morgenstund med Røgen af de endnu rundt omkring blussende Gjenstande, var næsten hele Bæltets Overflade indhyllet i Dunst. Dette bemærkede Bildtfangeren med Fornøielse, i det han sagde, just som han hjalp Inez med at stige ned til Kanden af Bæltet.

„De Skurke have overløstet sig selv. Jeg veed ikke, om jeg ikke selv vilde have stiftet Steppen i Brand, for at frembringe den Røg og Taage, der saa herlig skjuler vore Bevægelser, hvis ikke disse hjertesløse Djævlere havde sparet mig Umagen. Saadan noget skeete undertiden i mine unge Dage og med Fordeel. Kom, Lady! sæt Eder's spæde Fod her ned; det maa have været en skrækkelig Anstrængelse for en ung Dame

af en saadan Stand, som J. Af, Gud! hvad har jeg ikke seet i min Tid, hvad har jeg ikke seet unge, fiint dannede, dydige og beskedne Qvinder lide den Tid, i de vilde og skrækkelige Krige med Indianerne. Kom, det er kun en kort Fjerdingvei derover, og da haaber jeg have de tabt vore Spor.”

Paul havde imidlertid hjulpet Ellen med at stige ned og stod nu med sorgfulde Blikke paa den nøgne Flodbred. Hverken Træ eller Busk voxede paa Kanden, med Undtagelse af nogle lave Bærter, af hvilke det ikke engang vilde have været let at skjære et Dusin Grene, der paa nogen Maade kunde ligne en sædvanlig Spadsjeresstof.

„Hør, gamle Bildtsanger!” — raabte Bijægeren fortrydeligt; — „det lader sig tale ret smukt om den anden Side af Floden eller Bækken, eller hvad J elters vil kalde den, men jeg mener, at der hører et dygtigt Gevær til at sende den Kugle derover, der elters kun er bestemt for Indianere eller for Hjorte.”

„Viskelig, viskelig! skjøndt jeg her bærer et Gevær, der i Nødens Tid ikke har svigtet og vel har viist at det kan gjøre et langt Skud.”

„Og mener J maaskee at skyde Ellen og Capitainens Kone derover, eller troer J maaskee, at de ville indføre den nye Mode, at spadserere derover med Hovederne under Bandet?”

„Gives der intet Badested i Floden?“ — spurgte Middleton, der nu ligesaavel som Paul indsaae Umueligheden i at skaffe dem over paa den anden Side, hvis Frelse laae ham mere paa Hjerte end hans egen.

„Naar Bjerqvandet strømmer ned,“ — sagde den gamle Wildtfanger; — „opsvulmer Floden, som I seer, til en mægtig og rivende Strøm. Og dog har jeg før vadet igjennem dens sandige Leie, uden at væde mine Knæer. Men vi have jo Siouxernes Heste, og jeg vædder, at disse vilde Kobolde ville svømme som Hjorte.“

„Gamle Wildtfanger!“ sagde Paul, i det han bragde Pegefingeren op til den fortrukne Mine, som han pleiede at gjøre, naar der mødte ham noget, han ikke strax kunde begribe; — „jeg har i min Tid svømmet som en Fisk, og jeg kan det endnu, naar det gjøres behov, heller ikke bryder jeg mig det ringeste om Veiret; men jeg spørger, vil Kelly ogsaa kunne holde sig paa Hesten, med denne Vandhvirvel rundt omkring sig, der løber som et Møllehjul? Desuden er det klart, at Hestene heller ikke kan udføre det uden at svømme.“

„Ja, Knøsen har Ret. Nu gjælder det at hitte paa noget, eller vi komme slet ikke over Floden.“ — Derpaa afbrød den Gamle sig selv hurtigt, vendte sig til Pavnene og forklarede ham den Vanskelighed, der mødte dem i Henseende til Fruentimmerne. Den unge

Kriger hørte alvorligt til, slængte i en Hast Bøffel-
huden ned af Skulderen, og gik derpaa strax, med den
gamle velerfarne Mands Hjælp, til Arbeidet, for at
gøre det Nødvendige i Stand.

Huden blev strax omdannet til Skikkelsen af en
omvendt Paraply, og befæstet med Remme af Hjorte-
skind, hvormed begge Arbeiderne vare rigeligt forsynede.
Nogle lette Stofke tjente til at hindre, at de mod-
satte Sider ikke skulde flaae sammen eller falde ind.
Da dette yderst simple Værktøi var færdigt, satte man
det paa Bandet, i det Indianeren gav tilkjende, at
det var beredt til at modtage sin lette Byrde. Men
Snez og Ellen nølede med at betro sig til et Fartøi,
der syntes dem saa skrøbeligt, og ligesaa lidet vilde Mid-
dleton og Paul tillade, at de gjorde det, førend de begge
selv havde overtydet sig om, at den nye Baad endog
var i Stand til at bære et langt sværere Byrde. Nu
vare alle hans Bekymringer ryddede af Veien og Hu-
den skulde modtage sin kostbare Byrde.

„Nu skal vor Pavnée være Styrmanden;“ sagde
Bildtfangeren; — „min Haand er ikke mere saa fast
som før, men hans Lemmer ere stærke og kraftige.
Overlad kun alt til min Pavnées Klogskab!“

Egtemand og Elsker kunde heller ikke med Føie
gøre andet, og de var ganske ledige Tilskuere ved denne
Overfart, der blev udført paa den menneskelige Barn-

doms raae Wiis. Pawneen valgte blandt Hestene Mah-torees Dyr, og det med en Hurtighed, der viiste hvor vel han vidste at fatte dette ædle Dyrs Egenstaber, og i det han svang sig op paa dets Ryg, reed han ned i Floden. Han stak Enden af sin Lænde ind i Huden og trak det lette Skib efter Strømmen, saaledes naaede han, ved at drive paa sin Hest, ud, hvor Floden var stridest. Middleton og Paul fulgte efter, i det de holdt sig saa nær Baaden, som Klogskab tillod. Saaledes bugserede den unge Kriger sin kostelige Lædning med fuldkommen Sikkerhed over Floden, uden at det ringeste Uheld mødte, og det med en Behændighed og Hurtighed, der beviiste, at Hest og Rytter vare øvede i saadanne Forretninger. Da de havde naaet den anden Bred, tilintetgjorde den unge Indianer igjen sit eget Arbeide. Han kastede Huden over Skuldrene, tog Stokkene under Armen, og reed, uden at spille et Ord, tilbage gjennem Floden, for paa samme Maade at bringe Resten af Selskabet over til den Side af Floden, hvor de troede at være i mere Sikkerhed.

„Nu, Ben Doctor!“ — sagde den gamle Mand, da han anden Gang saae Indianeren styrte sig i Vandet; — „seer jeg at der er Tro og Love hos en af de Røde. Han seer god og ærlig ud, men Himmelens Vinde ere ikke mere bedrageriske, end disse Bilde, naar Djævelen engang kommer over dem. Havde Pawneen

været en Teton, eller en af hine hjerteløse Mingoer, der fordum — det kan være omtrent tredsindstyve Aar siden — plyndrede Skoven i York, vilde han nu have vendt Ryggen istedetfor Ansigtet til os. Jeg havde saa mine egne Følelser, da jeg saae ham vælge den bedste Heit, thi med det Dyr kunde han ligesaa let have slygtet fra os, som den lette Due forlader en Flok larmende og tungt flyvende Krager. Dog J. seer, at der er Tro og Love hos Knosen, og har Du en gang gjort Dig saadan en Rød til Din Ben, bliver han det saalænge Du omgaaes ham ærligt.”

„Hvor langt mon der vel er herfra til Kilden af Strømmen?” — spurgte Doctor Battius, hvis Dine svævede hen over den hvirvlende Flod med et Udtryk af Følelse, der endnu syntes stærkere end Tvivl. —

„Hvor langt havde jeg vel at gaae til dens Udspring?”

„Det kommer an paa Omstændighederne. Jeg troer, at Ederes Been nu vilde komme til at gjøre Eder ondt, førend J fik dens Løb opsoegt i Rocky-Mountains; men til andre Tider kunde det skee, uden at J behøve at gjøre en Fod vaad.”

„Og i hvilke særdeles Aarstider indtræde disse periodiske Afvekslinger?”

„Den der nogle Maaneder tidligere end vi kommer her forbi, finder en tør Sandørk istedetfor dette stummende Vand.”

Naturforskeren hensank i en dyb Estertanke. Som saa mange Andre, der just ikke er rigeligt udrustede med fysisk Styrke, havde den værdige Mand, opdaget den Fare, der kunde indtræde ved at sætte over Floden paa en saa yderst simpel Maade, og ved Hjælp af sin Indbildningskraft saaledes forstørret den, at han, da han skulde foretage sig Bovestykket, for Alvor tænkte paa et endnu større, nemlig at omgaae Floden, for ikke at behøve at sætte over den. Behøver jeg endnu at spille et Ord paa hvorledes Frygt og Skræk indgive de alleraandrigste Grunde? Den værdige Dbed havde med roesværdig Flid overtænkt alt, og var just kommen til den trøstende Slutning, at der næsten var ligesaa megen Hæder ved at opdage det fjerne Udspring af en betydelig Strøm, som ved at indføre en ny Plante et hidindtil ubekjendt Insect paa de Lærdes Liste. Den gamle Mand tog nu med megen Betænsfomhed sit Sæde i Huden, saasnart den igjen var bleven indrettet til at modtage sin Ladning, og da han omhyggeligt havde faaet Hector pakket ind imellem sine Been, bad han sin Reisekammerat om at indtage den tredie Plads.

Naturforskeren satte den ene Fod i det skrøbelige Fartoi, omtrent som en Elephant prøver en Bro, eller en Hest hyppigt anstiller lignende Forsøg, førend den betroer sit Legeme heelt og holdent til den bedrageriske

Bund, og derpaa trak han Foden pludseligt tilbage, just som den Gamle troede, at han vilde sætte sig.

„Erværdige Jæger!“ — sagde han meget sorgmodigt; — „dette er en Baad, der er bygget tværtimod alle Regler. Jeg har en indvortes Ahnelse om at jeg ikke bør betroe mig til den.“

„Kun ned i den!“ — sagde den Gamle, i det han klappede sin Hund, som en Fader kjærtegner for sit Barn.

„Jeg har slet ingen Tilbøielighed til at prøve Bandet paa en saa uregelmæssig Maade. Dette Skib har hverken en bestemt Form, eller bestemte Forhold.“

„Ja, det er rigtig nok ikke saa smukt som mangen Baad af Birkebark; men i Nød kan man ligesaa godt boe i en Hytte, som i et Pallads.“

„Det er ganske umueligt, at et Skib, der er bygget efter Grundsaetninger, som stride mod al Videnskab, kan være sikkert. Denne Søf, høistærede Jæger! kommer aldrig sikkert over til den anden Bred.“

„Men J har jo dog selv seet, at det allerede er steet!“

„Men det var ogsaa en sand Anomali i Bytten. Vil man først antage Undtagelser som Regler i de menneskelige Tings Gang, vil Menneskeslægten snart synke ned i Uvidenhedens Afgrund. Erwærdige Bildtfanger; den Ting, som J vil betroe Eder til, er i de

regelmæssige Opfindelsers Annaler, hvad man kunde kalde et *lusus naturæ* i Naturhistoriens Riste, — et Uhyre.”

Spørlønge Doctor Battius endnu vilde have følt sig oplagt til at fortsætte Samtalen, er vanskeligt at sige; thi til de mægtige personlige Hensyn, der bestemte ham til, at opsætte et Foretagende, der vist nok ikke var uden Fare, kom endnu hans Støthed, der ansporede ham til at ville påstaae at han havde Ret i denne Undersøgelse. Men for at den gamle Mand's Taalmodighed ikke længere skulde blive sat paa Prøve, opstod der, just som Naturforskeren havde talt det sidste Ord, en Tummel i Luften, der syntes at være en overnaturlig Gjenlyd af de udtalte Tanker. Den unge Pavenner, der med eiendommelig Rolighed og Alvorlighed havde oppebiet Enden paa denne hans uforstaaelige Discussion, løstede Hovedet i Beiret og lyttede til det ubekjendte Skrig, som en Hjort, der med mysteriøs Kraft lytter i Binden efter Fodtrinene af de fjerne Hunde. Bildtfangeren og Doctoren vare imidlertid ikke saa ganske ubekjendte med disse overordentlige Tones Natur. Den sidste erkjendte i dem sit eget Øhrs velbekjendte Stemme, og han vilde just springe op igjen paa den ikke høie Glodbred, da Asinus selv kom løbende, ansporet af den utaalmodige og raae Weucha der reed paa det.

Tetonens Dine mødte Flygtningernes. Hiin opløste et langt, høit og skingrende Skrig, hvori hans Jubel paa en skrækkelig Maade forenede sig, med hans Raaben om Hjælp. Smidlertid tjente dog dette Signal til at gjøre en Ende paa Discussionerne om Baadens Brugbarhed, i det Doctoren sprang saa hurtigt ind i den og ned ved Siden af den Gamle, som om Taagen, ved et Underværk, var vegen fra hans aandedige Dø. I næste Dieblif kjæmpede den unge Pavnæs Hest allerede vældigt mod Strømmen.

Der behøvedes en overordentlig Krafastrængelse af Hesten, for at bringe de Flygtende saa langt bort at Pilene, der i dette Dieblif susede i Luften, ikke kunde naae dem. Weuchas Skrig havde lokket halvtredstindstyve af hans Kammerater ned til Standbredden; men Inffeligviis var der iblandt dem Alle ikke en eneste, hvis Rang berettigede ham til at bære et Gevær. Men neppe havde hine naaet Midten af Strømmen, førend Mahtorees Skikkelse viiste sig paa Flodbredden, og en Salve af Geværer, der dog var uden Virkning, forkyndte Anføreren's Værgelse og Raseri. Mere end een Gang havde Bildtfangeren opløst sit Gevær, for at prøve dets Kraft paa Fienden, men ligesaa ofte havde han igjen lagt det ned uden at fyre. Den unge Pavnæs Dine straaledede, som en Kuglars, ved Synet af saa mange Mænd af en fiendtlig Stamme, og han

besvarede deres Anførers unyttige Anstrængelser derved, at han fuld af Foragt rakte Haanden i Beiret og istemmede sin Nations Krigsflag. Dette var en alt for bestjæmmende Udfordring. Tetonerne foer alle paa een Gang ud i Floden og rundt om vrimlede det af Dyrenes og deres Rytters mørke Skikkelser i Vandet. Nu gjaldt det en forfærdelig Kamp for at naae den sikke Flodbred. Da Dahcotaerne reed paa Heste, der ikke som Pawneens havde forødt deres Kræfter ved tidligere Anstrængelser, og desuden ikke vare hindrede ved nogen anden Byrde, end deres Ryttere, overgik Forsølgernes Hurtighed langt de Flygtendes. Wildtfangeren der vel indsaae hele det Farlige ved deres Stilling vendte roligt Dinene fra Tetonerne til sin unge indianiske Budsager, for at see, om han ikke tabte sin Besindighed ved det at de andre nærmede sig. Men istedet for at forraade Frygt eller endog kun Forlegenhed, der vilde have været undskyldelig i en saadan Stilling, rynkede han Dienbrynene til et Blik, der forkyndte et dødeligt Fiendskab.

„Agter I Livet høit, min kjære Doctor?“ — spurgte den Gamle med et Slags philosophisk Rolighed, der lod Naturforskeren dobbelt føle Dødsangsten.

„Ikke i og for sig selv,“ svarede denne, i det han af den hule Haand nedslugte noget Flodvand, for at forfriske sin Strube, — „ikke i og for sig selv; men kun

for saavidt som Naturhistorien har en betydelig Interesse ved at jeg bliver i Live; derfor — ”

„Ne!“ — svarede den anden, der var beskæftiget med alt for alvorlige Tanker, til at undersøge Doctors latterlige Grund; — „Ja, ja! en smuk Naturhistorie, og en nedrig, elendig Følelse ovenikjøbet. Betragt denne unge Pavee; hans Liv er ham ligesaa kostbart, som en Gouverneur i en af Staterne; han kunde redde det, i det mindste gjøre et Forsøg derpaa, naar han overlod os til Strømmen; men see, hvorledes han holder mandigt ud, ganske som en indianer Krieger. Hvad mig angaaer, da er jeg gammel, og beredt til at høre naar Herren falder; og jeg troer heller ikke, at I just er til stor Nytte for Mennekeheden, — men er det ikke Skam og Skjændsel, om ikke endogsaa Synd, at en saa smuk Ungling, som denne her, skal blive skalperet for to Væsners Skyld, der ere saa lidet værd som vi to? Jeg har derfor i Sinde, forudsat at I intet har derimod, at sige til Knøsen, at han skal skynde sig bort saa hurtigt han kan og overgive os til Betonernes Raade.“

„Derimod protesterer jeg, da det strider imod Naturen og vilde være et Forræderi mod Videnskaben?“ raabte den angstfulde Naturforsker; — „Vi stride jo frem med en forbausende Hurtighed, og da

dette paa en saa forunderlig Maade opfundne Fartsøi bevæger sig med utroelig Lethed, ville vi inden saa Minutter være paa det faste Land."

Den gamle Mand saae et Dieblig opmærksomt paa ham i det han rystede paa Hovedet, og sagde:

"Himmel! hvilken skrækkelig Ting er dog Frygten! den forvandler Herrens Skabninger og Mandens Kraft, i det den afmaler os det Hæslige skjønt og det Skjønne hæsligt! Himmel, Himmel! hvad for en Ting er ikke Frygten!"

Denne Tvist blev dog snart endt med den stigende Deeltagelse i Udfaldet af denne sælsomme Jagt. Dahcotahernes Heste havde allerede naaet Midten af Strømmen, og deres Ryttere opfyldte Luften med deres Jubelstrig. I dette Dieblig viiste sig Middleton og Paul, efterat de havde bragt Qvinderne ind i et lille Krat paa Randen af Strømmen, og truede Fienderne med deres Geværer.

"Til Hest! til Hest!" — raabte Bildtfangeren, da han saae dem; — "og hurtigt afsted, dersom de ere Eder noget værd, der nu regne paa Eders Beskyttelse. Afsted, afsted, og overlader os til Herren!"

"Ned med Hovedet, gamle Bildtfanger!" — svarede Pauls Stemme; — "Bul Eder begge! Leton-djævelen er lige bag ved Eder; ned med Hovederne! gjører Plads for en Kentuckyfugle."

Den Gamle dreiede sig om og saae virkelig, at den ibrige Mahtoree befandt sig noget foran sine Folk, og i lige Linie med Baaden og Bijægeren, der stod beredt til at udføre sin fjendtlige Trudsel. I det han bukkede sig, gik Geværret af, og det hurtige Bly peeb hen over ham til hans Forsølger. Men Tetonhøvdingens Dyd var ikke mindre hurtigt og sikkert end hans Fjendes. I det Dieblig, da Skuddet gik af, styrtede han sig af Hesten ned i Vandet. Det saarede Dyr pustede af Skræk, medens det i et fortvivlet Spring foer med det halve Legeme op af Vandet. Derpaa blev det revet bort af Strømmen, og farvede de mørke Bølger med sit Blod.

Men Tetonhøvdingen viisde sig dog snart igjen oven over Vandet, og da han mærkede sit Tab, svømmede han med voldsom Anstrengelse hen til den nærmeste unge Mand, der, som det forstod sig af sig selv, strax overlod en saa berømt Kriger sin Hest. I midlertid forvoldte denne Omstændighed dog en Forvirring i Dohcotahbanden, der syntes at vente paa sin Førers Befaling, førend den fornøede sin Anstrengelse for at naae Kysten. Baaden havde i dette Dieblig naaet Vandet, og endnu engang vare Flygtningerne forenede paa Flodbredden.

De Vilde svømmede nu i ubestemt Retning, lige-

som man ofte seer en Flok Duer slagre vilbt omkring, efter at et dygtigt Skud er faldet mellem den forreste Sværm, og alle nølede med at bestorme en Strandbred, der havde saa frygtelige Forsvarere. Indianernes velbekjendte Forsigtighed ved deres Maade at føre Krig paa, anvendtes ogsaa her; og Mahtoree, advaret ved sit nye Uheld, førte sine Krigere tilbage til den Bred, hvorfra de vare komne, for at deres urolige Dyr kunde komme til Kræfter igjen.

„Nu stiger I til Hest med Fruentimmerne og rider til hiin Høi, som I seer der!“ sagde den gamle Jæger. — „Bag den finder I endnu en Strøm, i den maa I ogsaa ned, og i det I retter Eder efter Solen, maae I følge dens Løb en Mills Bei, indtil I have naaet en høi sandig Slette; der træffer jeg Eder igjen. Nu hurtigt til Hest! denne unge Pavee og jeg, og min prægtige Ben Doctoren, der er en ganske fortvivlet Krieger, er nok til at forsvare Bredden.

Middleton og Paul indsaae ikke hvorfor de skulde modsætte sig dette Forflag. Glade ved at vide, at deres Tilbagetog var dækket, om endog kun usfuldkomment, satte de hurtigt Deres Heste i Bevægelse og forsvandt snart paa den angivne Bei. Nogle og tyve til tredive Minutter paafulgte, førend Betonerne paa den anden Side syntes tilbøielige til noget nyt Foretagende. Man kunde see Mahtoree midt iblandt sine Krigere, hvor-

ledes han udbeelte Befalinger og udtrykte sin Tørst efter Hævn, i det han undertiden udstrakte Armen i den Retning, de Flygtende havde taget. Dog skedte der ellers intet, der havde kunnet antyde en Fortsættelse af Fjendtlighederne. Men pludselig opstod der et Skrig imellem de Wilde, der bebudede, at der var forefaldet noget Nyt. Man saae Ismael og hans Sønner i nogen Afstand, og snart bevægede den hele forenede Magt sig mod Strømmen. Ismael Busch saae sig om med sin sædvanlige Rolighed og Kulde efter Fjendens Stilling; og sendte, som om han vilde prøve hvorvidt hans Gevær kunde naae, en Kugle over Strømmen og det med en Kraft, der selv i den Afstand gjerne kunde have truffet en af de Tre.”

„Lader os nu gaae!” — raabte Dred, i det hans Dine saae efter Kuglen, der, som han troede, var fuset forbi hans Dren. „Vi have længe holdt vakkert og mandigt ud, og man kan jo uvivle ligesaa megen militairisk Duellighed paa et Tilbagetog, som ved et Angreb.”

Den Gamle saae sig tilbage, og da han blev vaer, at Rytterne allerede vare bag en Hoi, saa havde han intet derimod. „Den tredie Hest blev givet Doctoren med den Anviisning, at følge den Wei, som Middleton havde taget. Da Naturforskeren var kommen til Hest og allerede paa fuld Tilbagetog, stjal Bildtfangeren og

den unge Parnee sig bort fra Stedet paa en saadan Maade, at deres Fjende i lang Tid vare i Uvisshed om deres Bevægelser. Istedet for at dreie hen over Sletten til Høien, en Wei, hvorpaa de nødvendigt maatte sees, valgte de en kortere Wei, der for det meste var dækket af Jordbundens Høide, og satte over den anden Flod just der hvor de havde anvist Middleton at han skulde gaae igjennem den. Doctoren havde været saa iilfom paa sit Tilbagetog, at han allerede havde indhentet sine Benner, og saaledes vare alle Flyningsgerne igjen sammen.

Nu saae Bildtfangeren sig om efter en Plads, hvor Selskabet kunde holde stille, som han udtrykte sig, i fem eller sex Timer.

„Holde stille!“ raabte Doctoren, da dette truende Forslag tonedede i hans Øren; — „Ugtværdige Bildtfanger! det synes tværtimod bedre om vi tilbragte flere Dage paa en uafbrudt Flugt.“

Middleton og Paul vare begge af samme Mening og hver af dem udtrykte den paa sin egen Maade.

Den gamle Mand hørte roligt paa dem, men rystede med Hovedet, som en, der ikke var overbevist, og besvarede derpaa alle de Grunde med følgende Tale.

„Hvorfor skulle vi flye?“ — spurgte han; — „kunne dødelige Menneskers Fødder vinde Seier over

flygtige Heste? Tænker I, at Tetonerne ville blive liggende og sove? Bille de ikke gaae over Bandet og opsoege vore Spor? Takket være Himmelen, at de ere blevne afvaskede i den anden Strøm, og at vi, naar vi med Forsigtighed forlade Pladsen, maaskee endnu kunne skuffe Siourerne. Men en Steppe er ingen Skov. Der kan en Mand reise længe, uden at han behøver at være bekymret for andet end for Trisnene af sine Moccasiner, hvorimod man paa denne aabne Slette, s. Ex. fra hiin Høi kan skue ned til alle Sider, liig en Høg, der lurar paa sit Bytte. Nei, nei! Natten maa komme og Mørket skjule os, førend vi forlade dette Sted. Dog vi ville høre Pagneens Mening; Knøsen har Forstand, og jeg vædder, at han allerede mange Gange har anstillet et Væddeløb med Siourer. — Troer min Broder;” — vendte han sig til Indianeren i dennes Sprog, — „at vore Spor ville være vanskelige nok at finde?”

„Er en Teton en Fisk, at han kan opdage dem i Floden.”

„Men mine unge Folk mene, at vi skulle fortsætte Reisen over Steppen.”

„Mathoree har Dine; han vil see?”

„Hvad raader min Broder?”

Den unge Mand saae et Dieblig paa Himlen og syntes at nøle. Saaledes overveiede han et Dieblig

indtil han svarede, som om hans Mening var uigjenfaldelig.

„Dahcotaherne sove ikke. Vi maae lægge os ned i Græsset.“ — „Knøsen er af samme Mening som jeg;“ — sagde den Gamle, i det han i Korthed meddeelte sine hvide Venner sin Staldbroders Raad. Middleton maatte give efter, og da det aabenbart var farligt, at de bleve staaende paa deres Fødder, gave de sig strax i Færd med at skjule sig saa godt de kunde. Paul og Pawneen bandt Dyrene og fastede dem paa Jorden, hvor man lod dem tilbage vel forsynede med Næring og beskyttede af Græsset. Da det var seent, spildte man ingen Tid, men enhver søgte, saa godt det gik, et Skjulsted for sig selv, og nu syntes Sletten rundt omkring ligesaa forladt som før.

Den Gamle havde underrettet sine Staldbrodre om den uundgaaelige Nødvendighed af at blive saaledes skjult i nogle Timer. Alle deres Forhaabninger om at slippe bort, beroede paa Udfaldet af dette Kunststykke. Overlistede de paa denne simple Maade deres Forfølgere, kunde de fortsætte deres Flugt, naar Natten brød frem, og denne lykkelige Udsigt blev bestandigt større, naar hine toge en falsk Retning. Ledet af disse Betragtninger lagde Selstabet sig ned i Græsset, og hensank i alvorlige Betragtninger indtil Sønnen overraskede dem. Gne efter den Anden.

Den allerdybeste Taushed herskede i flere Timer, da Bildtfangerens og Pawneens skarpe Hørelse pludseligt fornam et Rødselskrig af Tnez's Mund. Springende op, som Folk, der ville begynde en Kamp paa Liv og Død, fandt de den vide Slette med alle dens Høie og Dale og Busken rundt omkring indhyllet i et blændende hvidt Sneedække.

„Himlen staae os alle hi!“ — raabte den Gamle i det han saae sig ængsteligt omkring; — „Nu veed jeg, Pawnee! hvorfor Du saa nøie studerer Stjernerne, men det er for filde! Et Egern vilde efterlade sit Spor paa dette lette Dække. Ha! der kommer de Djævole, saa sandt jeg lever? Ned med Eder, alle ned! Vel have I kun lidet Haab, men hvad I endnu have, maa ikke letsindigt forspilbes.“

Alle laae i Diebliffet skjulte igjen, endstjøndt manget ængsteligt, lønligt Blik var rettet paa Fjendens Bevægelser. Dmtrent i en halv Miils Afstand saae man Tetonbander ride i en viid Kred, der altid blev snævrere, og mere og mere nærmede sig til det Sted, hvor Flygtningerne laae. Det var just ikke vanskeligt at gjætte Grunden til denne Bevægelse. Sneen var falden saa tidligt, at de ikke kunde tvivle paa, at de, som de søgte, maatte befinde sig indenfor Kredsen, og nu vare de, med de indianiske Krigeres Taalmodighed og Bed-

holdenhed, bestjæftigede med at indslutte deres Skjulested mere og mere.

Hvert Minut forstørrede Flygtningernes Fare. Paul og Middleton lagde med Betænkksomhed deres Geværer tilrette, og da Mathoree endelig i sin Tver nærmede sig paa halvtredsfindstive Skridt, med Dinene bestandigt hæftede paa Græsset, gjennem hvilken han reed, lagde de begge an og trykkede løs, men det havde ingen anden Virkning, end at deres Geværer slog Klit.

„Nok!“ — sagde den Gamle i det han reiste sig med Værdighed; — „jeg har rystet Fængkrudtet af, thi den visse Død vilde have været Følgen af vor Raskhed. Lad os nu møde vor Skjæbne som Mænd. Kryben og Klagen nedsætter os i Indianernes Dine.“

Et vildt Skrig hilsede ham; det udgjød sig vidt over Sletten, og i næste Dieblit reed henimod hundrede Bilde som nogle Rasende hen imod dem. Mathoree modtog sine Fanger med en rolig Holdning, men en eneste Straale af vild Glæde, der skjød frem under hans mørke Dienbryn, var tilstrækkelig til at gjennemisne Middletons Hjerte. Thi Høvdingens Die stirrede paa den ubevægelige, men endnu bestandigt yndige Snez.

Glæden over de hvide Fanger var saa stor, at man en Tidlang ganske forglemte den unge Indianer,

der stod mørk og ubevægelig. Afvædet fra de Andre, forsmædede han at kaste et Blik paa sine Fjender, og i denne ubevægelige og værdige Stilling saae han ud som en Støtte. Men efter nogen Tids Forløb tiltraf han sig Tetonerne's Opmærksomhed. Nu først erfarede Bildtfangeren af Triumphskriget og den lange, vedvarende Jubel, der paa een Gang strømmede ud af hundrede Struber, og opfyldte Luften med et frygteligt Raab, at hans unge Ven ikke var nogen anden, end den høitberømte og hidtil ubetvungne Krieger, den mægtige Haardherte.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

O v e r s a t

a f

J. R i i s e .

S j e t t e H e f t e .

K j ö b e n h a v n .

F o r l a g t a f o g t r y k t h o s S. L r i e r .

1835.

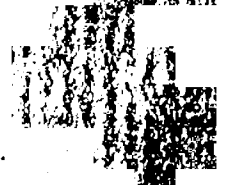
111 2 3 4 5 6 7 8 9 10

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

31 32 33 34 35 36 37 38 39 40

41 42 43 44 45 46 47 48 49 50

51 52 53 54 55 56 57 58 59 60

61 62 63 64 65 66 67 68 69 70

71 72 73 74 75 76 77 78 79 80

81 82 83 84 85 86 87 88 89 90

91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

101 102 103 104 105 106 107 108 109 110

111 112 113 114 115 116 117 118 119 120

121 122 123 124 125 126 127 128 129 130

131 132 133 134 135 136 137 138 139 140

141 142 143 144 145 146 147 148 149 150

151 152 153 154 155 156 157 158 159 160

Fem og tyvende Capitel.

Tæppet for vort ufuldstændige Drama maa nu falde, for, naar det trækkes op igjen, at vise os en nye Scene. Flere Dage ere forløbne, under hvilke de Spillendes Stilling betydeligt har forandret sig. Det er nu Mid- dag; og det Sted, hvorpaa vi befinde os, er en høj Klade, der hæver sig noget steilt fra den frugtbare Grund, der strækker sig langs med en af de talrige Floder i denne Egn. Denne Flod, der har sit Ud- spring ved Foden af Rocky Mountains, blander, efterat den først har besyldet en vidtløftig Slette, sine Bænde med en anden langt større Strøm, der endelig taber sig i den rivende Missouri; Egnen var her aabenbar forbedret, skjøndt den Haand, der havde givet dette

Landstrøg Orkenens Character, ogsaa havde trykt sit Stempel paa denne Plet. Hvad Vegetationen angik, saa var Udsigten her ikke saa nedslaaende, som i de ufrugtbare Orkener af den øvrige Steppe. Grupper af Træer stode, og det just ikke sparsomt, rundt omkring, og imod Norden saae man en ordentlig Skov strække sig langt hen. Hist og her kunde man ogsaa paa Jordbunden finde Beviser paa, at man havde plantet saadanne Bærter, der hurtigt skyde i Veiret og som uden Pleie vore i opsvømmet Jord. Tæt ved Kanden af dette dyrkede District var der opreist henimod hundrede Hytter, der tilhørte de omvankende Siouxer. En let Bygning og uden den ringeste Orden. Enhver syntes, da man nedlod sig her, ikke at have seet paa andet, end paa Nærheden af Vandet, men selv dette var ikke overalt Tilfældet. Medens de fleste Hytter stode paa Kanden af Sletten, laa der endnu andre i en betydelig Afstand, saaledes som Ciernes Luner havde væget dem til at opslaae deres Boliger. Leiren havde aldeles intet Krigerst ved sig, og hverken dens Beliggenhed, eller andre Forholdsregler, der vare trufne, kunde forsvare den mod et pludseligt Overfald. Den var aaben paa alle Sider, og saa tilgængelig som ethvert andet Punkt i Orkenen, naar man fraregner Flozden, der dog kun var et ufuldstændigt af Naturen indrettet Bolværk. Kort sagt, Synet af Pladsen forle-

dede til at antage, at den var bleven beboet i længere Tid af dens Eiere, end det var deres oprindelige Hensigt, medens Alt viiste, at man var beredt til et hastigt, og om det traf sig, ogsaa med Tvang bevirket Opbrud.

Saaledes var den Leir beskaffen, der blev beboet af den Afdeling, der havde jaget saalænge under Mah-torees Anførsel paa den Grund, der adskilte Nationens fastere Bopæle for Pavnernes krigeriske Stamme. Alle Hytterne vare Tælte af Huder, høie kegelformige og af den simpleste, oprindelige Bygningsmaade. Skjold, Røgger, Landse, og Bue vare ophængte paa en tynd Stolpe ligesom Indgangen af enhver Telt. Det forskellige Huusgeraad, der tilhørte Beboerens Kone, eller maaskee hans to eller tre Koner — eftersom han var mere eller mindre berømt til — laae, som det faldt sig, ved Stolpen, og hist og her tittede et Barns runde, fulde Ansigt frem af dets just ikke meget bekvemme Barkvugge, der hang bunden ved Læderremme fast til Stolpen og gvingede i den frie Luft. Større Børn tumlede sig og kjæmpede sammen, i det de mandlige allerede i en saa tidlig Alder udmærkede sig ved det bydende Bæsen, der siden frembringer en saa betydelig Forskiel imellem begge Kjøen. Unglingerne svang sig ned i Dalen paa deres Fædres Heste, for at tæmme dem, me-

dens hist og her en doven Pige stjal sig bort fra Arbeidet, for at beundre deres dristige Bovestykker.

Vi have hidindtil kun skildret dette daglige, rolige Vandel i denne Leir. Men umiddelbar foran Hytterne samlede Hobe, der syntes at hentyde paa noget Overordentligt. Nogle afkræftede Mænd fra den gamle Tid trængte sig sammen og hvidskede til hverandre, ligesom beredte til, hvis det gjordes nødvendigt, at lade deres grusomme Stemme høres, for at opmuntre deres Afkom til et Bærf, som deres udartede Natur længtes efter. Og flinger dette saa unaturligt, naar mere dannede Bæfener finde Fornøielse i Skuespil, der neppe ere mindre skrækkelige? Mændene stode fordeelte i Grupper, affondrede efter enhvers Bedrifter og Navnkundighed, der hørte til dem.

De, der ifølge deres Alder, vel allerede toge Deel i Jagtens Glæder, men endnu ikke vare med paa de egentlige Krigstog, udgjorde i nogen Afstand de opmærksomme Tilhørere, i det de af de kraftige Mønstre, de nu beundrede, lærte den Alvorlighed, Rolighed og Fasthed, der engang skulde være Grundtrækkene i deres egen Character. Nogle Faa, der vare noget ældre, og vel allerede selv havde hørt Krigsraabet, vovede sig noget nærmere og stillede sig bag ved Anførerne, endstjøndt de vare langt fra den Frækhed, at ville blande sig i Raadslagningen, da de vare fuldkom-

men tilfreds med, at man forundte dem at høre den Wiisdom, der strømmede fra saa ærværdige Læber. De simple Krigere i denne Bande vare allerede langt mindre frygtsomme, og toge slet ikke i Betænkning, at blande sig imellem de ringere Anførere, skjøndt de paa ingen Maade tiltog sig den Ret, at bestride det, som en almindelig erkjendt Helt udtrede, eller at tvivle om Klogskaben af de Forholdsregler, der bleve forslaaede af en af Folkets vise Raadgivere.

Ogsaa Hovdingerne selv vare forskellige i deres Udvortes. Man kunde dele dem i to Klasser, i den, der alene havde physiske Marsager og Krigsbedrifter at takke for sin Indflydelse og i den, der mere var udmærket ved sin Wiisdom end ved Tjenester i Felten. Hiin var den talrigste og meest agtede; alle de, der udgjorde den, vare anseelige af Væxt, og havde kraftfulde Træk, der syntes endnu mere ærefrygtbydende ved dybe, uudslettelige Strammer, der tydeligt vidnede om deres Mod. De, der havde Landsfortrin at takke for deres Indflydelse, vare kun saa; man kunde kjende dem paa det raske, levende Udtryk af deres Blikke, paa den Mistroe, der reiste sig i deres Bevægelser, og undertiden paa den Hæftighed, med hvilke de Tid efter anden foredrog deres Forslag, og det, der pludseligt faldt dem ind.

Midt i denne af udvalgte Raadgivere dannede

Kreds saae man den utrættelige og dog, som det syntes, meget ærlige Mahtorees anseelige Gestalt. I hans Person og Character fandtes alle de Andres Egenheder forenede. Hans aandige saavel som legemlige Dverbægt havde bidraget til at grunde hans Anseelse. Hans Skræmmer vare saa talrige, som den Eldstes iblandt Folket; hans Lemmer vare i deres fulde Kraft, hans Mod uovertruffet. Begavet tillige med en sjelden moralisk og fysisk Indflydelse, kunde han gjøre Regning paa, at endog saa det dristigste Die i Forsamlingen foer tilbage for hans truende Blik. Mod og Snildhed havde først begrundet hans Dverbægt, men Tiden havde gjort den fast og hellig. Han forstod saa vel at forbinde Fornuftens Magt med Styrkens, at Tetonhøvdingen i en dannet Stat, hvor der var mere Rum for ham til at udvikle sig, ubestviveligt ville være bleven en Erobrer eller Despot.

En Smule affides fra Folkforsamlingen saae man en Flok af en ganske forskjellig Oprindelse. Større og langt mere muskuløse i deres Gestalter, viiste de endnu det sidste Spor af deres sachsiske og normanniske Herkomst, hvormeget endog deres brune Ansigter vare stemplede af den amerikanske Sol. Det var ingen uinteressant Undersøgelse for en i saadanne Ting erfarende Forster, at opsoge alle de Kjendetegn, der vise Forskjellen mellem den yderste Vesteuropæer og den sjær-

neste Asiater, nu, da efter Jordklodens Revolutioner begge nærme sig hinanden i Sæder, Bopæle og tildeels ogsaa i Character. Den Gruppe, om hvilke vi tale, bestod af Ismael Buschs Familie. Fortrædelig og uvirksom, som sædvanligt, naar ikke noget særdeles vakte deres slumrende Kræfter, stode de der sammen foran fire eller fem Hytter af Dyrehuder, som de havde deres Medforbundne, Tetonernes Gæstfrihed at takke for. De Betingelser, under hvilke dette mærkelige Forbund var bleven sluttet, viiste sig tydeligt derved, at deres Heste og Huusdyr roligt græssede paa Engen, bevogtede af den unge Judiths skarpe Blikke. Deres Bogne vare opstillede omkring deres Boliger, og dannede et Slags uregelmæssigt Bolværk, der tillige tilkjendegav, at Tulliden endnu ikke ganske var gjenoprettet, medens dog paa den anden Side Dovenskab og Klogskab sørgede for, at de ikke alt for tydeligt forraadte deres Mistro. Sælsomt udtalte sig paa ethvert Ansigt den fløve Nysgjerrighed, hvormed de ventede paa Udfaldet af de Billedes Raadslagninger, medens enhver af dem, støttet paa sit Gevær, betragtede Siouxernes Bevægelser. Og dog undslap ikke engang den Yngste iblandt dem noget Udraab, der røbede Utaalmodighed eller levende Deeltagelse; meget mere syntes de Alle at efterligne endog den meest Phlegmatiske af deres vilde Medforbundne i at vise en roesværdig Taalmodighed. Sjæl=

den talte de, og naar dette skete, var det en kort foragtelig Anmærkning, der kun tjente til at sætte en Hvids physiske Overlegenhed over en Indianer i behørigt Lyg. Kort sagt, Lemmerne af Ismaels Familie syntes nu at være i fuldkommen Nydelse af en rolig Tilstand, hvis Uvirkelighed behagede dem, men hvori dog en Ahnelse blandede sig om, at de ikke vare uden Fare for et forræderisk Angreb af Tetonerne. Kun Abiram gjorde en Undtagelse i denne Tilstand af tvetydig No- lighed.

Under et Levnet, tilbragt under tusinde skjændige og nederdrægtige Handlinger, var Selenverfoperens Sind endelig bleven stædigt og forhærdet nok til at vove det fortrivlede Eventyr, hvormed vi have gjort Læseren bekendt i Løbet af vor Fortælling. Hans Ind- flydelse paa Ismaels dristigere, men mindre virksomme Mand var paa ingen Maade betydelig, og var den Sid- ste ikke pludselig bleven fordreven fra en frugtbar Jord- bund, som han havde taget i Besiddelse, i den Hensigt at beholde den, men uden at iagttage de lovbestemte Former, vilde hiin aldrig kunne have forledt sin Sø- sters Mand til et Foretagende, der fordrede saa megen Overlæg og Bestemthed. Vi kjende det tidligere lykkel- lige Udfald og den derpaa følgende Forandring, og nu sad Abiram affides og overveiede ved sig selv hvorledes han kunde sikke sig Fordelene af et Foretagende, hvilke som

han vel indsaae, hvort Dieblif bleve ubisfere, i det Mathorees Beundring for hans uhykkelige Bytte vorte hvort Dieblif. Dog vi ville lade ham pøndse og overveie, og gaae derfor over til at beskrive visse andre Personer, der spille en Rolle i vor Drama.

Især maa man lægge Mærke til en Krog i dette Maleri. Paa en lille Bænk paa høire Side af Hytten, laae Middleton og Paul. Deres Lemmer vare omhyggeligt bundne med Remmer af Bøffelhud, medens man med opfinderist Grusomhed havde lagt dem saaledes, at enhver af dem i sin Nabo kunde see et Billede af sin egen Glendighed. Dmtrent en halv Snees Alen derfra var der rammet en Pæl fast i Jorden og derved stod bunden Haardhjertets Apollostikkelse. Mellem begge stod Wildtsangeren, berøvet sit Gevær, Krudhorn og Hagelpung, men ellers i et Slags foragtelig Frihed. Fem eller sex unge Krigere, der stode ikke langt borte med Kogger paa Ryggen og lange Buer paa Skulderen, holdt Vagt, og viisde tilstrækkeligt, hvor unyttigt ethvert Forsøg paa at tage Flugten vilde falde ud for den gamle og svage Mand. Ikke stumme, som Tilskuerne ved den vigtige Raadslagning, der fandt Sted i Nærheden, holdt de Fangne en Samtale, der var af Interesse for dem.

„Kapitain!“ — sagde Bijægeren med et Udtryk af komist Bedrøvelse, da ingen Ulykke ganske kunde under-

trykke hans Lune — „Skjære de fordømte Læderremme Gder da ogsaa i Skulderen, eller er det kun min Arm, der kilbrer mig saaledes?“

„Hvor Nanden lider saa meget, føler Legemet ikke Pine!“ — svarede den finere Middleton, der ikke var saaledes tilmode, at han kunde spørge; — „Vilde Himlen dog, at et Par af mine trofaste Artillerister saldt ind i denne fordømte Leir!“

„J kunde ligesaa godt ønske, at disse Tetonskhytter vare ligesaa mange Bræmsereber, og at disse Dyr maatte komme ud og indlade sig i Kamp med de Wilde.“

Leende over sit eget Indfald, vendte Bijægeren sig derpaa fra sin Stalbroder og søgte en øieblikkelig Trøst i sin Glendighed, i det han tænkte sig denne Forestilling som virkelig, og udmalede sig hvorledes et saadant Angreb dog endelig ogsaa maatte trætte en Indianers prøvede Taalmodighed.

Middleton var tilfreds med at han kunde tie stille, men den gamle Mand, der havde hørt paa dem traadte nærmere.

„Her vil sikkert et ubarmhjertigt, Helvedes Værk gaae for sig;“ sagde han og rystede med Hovedet paa en Maade, der skulde antyde, at han selv med sin Erfaring ikke kunde opfinde noget Middel til at afværge det. — „Vor Ben Pawneen er allerede bunden til Pælen for at udholde

Torturen, og af den store Siouxsers Dine og hele Holdning seer jeg, at han opmuntrer sine Folk til endnu flere Grusomheder.”

„Hør engang, gamle Bildtfanger!” — sagde Paul, i det han gjorde sig Umage for et Dieblikt at betragte den Andens sørgmodige Ansigt, — „J forstaaer dog noget af det indianiske Sprog og kjender ogsaa noget til de indianiske Djævlerier. Gaae J hen til Raadsfor- samlingen og sig Anførerne i mit Navn, det er, i Paul Hovers Navn fra Staden Kentucky, at de, forudsat at de tilstaae en vis Ellen Wade sikker Bortreise til Sta- terne, kunne skalpere ham naar det behager dem, og saaledes som det meest kan more dem, og ere disse Be- tingelser dem ikke nok, saa maae de gjerne pine mig et Par Timer i Forveien, for ret at afgjøre Sagen efter deres fordømte Smag.”

„Å! min Kjære Ven! paa et saadant Tilbud vilde de kun agte libet, da de vel vide, at Du allerede sid- der som en Bjørn i Snaren, og hverken kan fægte eller flye. Men tab ikke Modet aldeles, thi de Hvide's Farve er blandt de fjernere Stammer af de Wilde un- dertiden en Dødsdom for en saadan Fange, og under- tiden et Skjold. Skjøndt de ikke elske os, binde de- res Snildhed dog ofte Hænderne paa dem. Gik det efter de røde Folks Billie, vilde Træerne snart vore igjen der, hvor Amerikas Jordbund nu bliver pløiet,

og Skovene nu blive hvide af de Christnes Been. Derpaa kan ingen tvivle, der kjender den Kjærlighed, som de Røde bære til de blege Ansigter; men de have talt vor Folkemængde saa vidt som deres Hufommelse rækker, og de ere aldeles ikke uden Politik. Derfor er vor Skjebne endnu ikke bestemt afgjort; kun frygter jeg for, at der intet Haab er tilbage for den stakkels Pawnee."

Da den gamle Mand holdt op, gik han langsomt hen til den, han sidst havde talt om og stillede sig ikke langt fra ham. Her stod han stille, i det han iagttog en saadan ærefrygtfuld Taushed, som der var passelig i Nærværelsen af en saadan Høvding og i en saadan Stilling, som den, hvori hans fangne Staldbroder var. Men Haardhjertes Dine vare rettede paa det Fjerne, og hans Blik forraadte, at hans Tanker vare langt borte fra det nærværende Optrin.

"Siouxerne holde Raad over min Broder;" — bemærkede Wildtfangeren tilsidst, da han fandt, at han kun ved at tale, kunde tiltrække sig den Andens Opmærksomhed.

Den unge Kriger vendte sit Hoved om, i det han svarede med et roligt Smil:

"De tæller Skalperne over Haardhjertes Bøllig!"

"Det er sandt, det er sandt! De blive varme,

naar de tænke paa Antallet af de Tetoner, som I har dræbt, og bedre var det nu for Eder, hvis I mere havde anvendt eders Dage paa Jagten efter Hjorte, end paa Krigen. Da vilde maaskee en eller anden barnløs Moder af denne Stamme antage Eder som Søn, og I kunde henleve Eders Dage i Fred.”

„Troer min Fader, at en Kriger nogensinde kan døe? Livets Herre aabner sin Haand, for igjen at tage sine Gaver. Naar han behøver sine unge Folk, kalder han paa dem, og de gaae. Men den Røde, der een gang har levet, lever for bestandigt.”

„Nej, det er en mere trøsterig og ydmyg Tro, end den, disse hjerteløse Tetoner have! Der er dog noget hos disse Loupeer, der aabner mit inderste Hjerte for dem; de synes at have noget af det Mod og af den Uerlighed, som Delavarerne fra Bjergene besad. Og denne Knøs, — det er mærkværdigt; det er meget mærkværdigt; — men Alder og Dine og Lemmer ere som om han og hiin Delavarer* vare Brødre. Siig mig, Søn! har I i Eders Sagn aldrig hørt om et mægtigt Folk, der engang levede ved den salte Sø, tæt ved den opgaaende Sol?”

„Jorden er hvid af det Folk, der bærer min Faders Farve.”

„Nei nei! jeg taler ikke om de Indvandrede, der have sneget sig ind i Landet, for at berøve de retmæs-

*) Lucas, den sidste Mohicaner.

fige Giere deres Arvedeel, men om et Folk, der er — eller meget mere var, deels af Naturen, deels ved Malning, saa rødt som et Brombær.”

„Jeg har hørt gamle Folk sige, at der har levet Bander der, der skjulte sig i Skoven ved Solens Dpgang, fordi de ikke vovede, at møde Mænd paa den aabne Steppe.”

„Tale deres Sagn ikke om den største, tappreste og vise Nation blandt de Røde, som Wahcondah nogeninde før har skuet ned paa?”

Haardhjertede opløstede Hovedet med en saadan høitidelig Værdighed, som ikke engang Lænkerne kunne svække, og sagde:

„Har da Alderdommen gjort min Fader blind, eller seer han saa mangen Siouxer, at han ikke mere troer paa Pavnene?”

„Å! det er igjen Menneskenes Stolthed og Forfængelighed!” — raabte den forbausede Gamle paa Engelsk; — „Naturen er ligesaa stærk i en af de Rødes, som i en af de Hvides Bryst. Vilde en Delavarer ikke ogsaa holde sig for kraftigere end denne Pavnee, saaledes som Pavnene hæve sig over alle Jordens Fyrster? Saaledes gif det jo ogsaa med Franskmændene i Canada og Engelskmændene med de røde Kjoler, som Kongen pleiede at sende til Staterne den Tid, da de endnu ikke vare Stater, men Provindser, der klagede og petitionerede. De søgte og

fægtede med hinanden og hvor pralede de ikke for Verden af deres Mod og Geire, da dog begge Dele glemte at nævne de ærlige Soldater fra Landet, der forrettede den virkelige Tjeneste, men sjældent hørte deres Bedrifter rose, fordi det ikke var dem tilladt at røge med ved Nationens store Raadslagningsild.”

Medens den Gamle saaledes gjorde Luft for sin indslumrede, men endnu ikke qualte krigeriske Stolthed, og derved forfaldt til den samme Feil, som han nylig havde dablet, blev hans Dø, der straaede af Ungdomsild, blidt, og han henvendte igjen sine deeltagende Blikke paa Dødsofferet, der ligeledes var hensunken i sin forrige Rolighed og alvorlige Eftertanke.

„Unge Kriger!” — vedblev han med en Stemme, der zittrede; — „Jeg var aldrig Fader og Broder. Wahcondoh skabte mig til at leve allene. Aldrig bandt han mit Hjerte til Huus og Hjem med de Baand, hvormed Folk af min Stamme ellers ere fængslede til deres Boliger. Havde han gjort det, var jeg ikke reist saa langt bort og havde ikke seet saa Meget. Men jeg opholdt mig længe blandt et Folk, der levede i de Skove, som J talte om, og jeg fandt Grund nok til at efterligne deres Mod og elske deres Retfærdighed. Livets Herre skabte os Alle, min Pavnæ, med en Kjærlighed til vor Slægt. Jeg var aldrig Fader, men jeg veed hvad Faderkjærlighed vil

fige. J ligner en ung Mand, som jeg har agtet høit, og just nu faldt det mig ind, at vel noget af hans Blod kunde rinde i Eders Arer. Men hvad gjør det! J er vist en Mand, det har jeg seet deraf, at J har holdt eders Ord; og Rettskaffenhed er en Gave, der er for sjælden, til at man igjen skulde glemme den. Mit Hjerte bløder for Dig, Barn, og gjerne vilde jeg vise Dig min Hengivenhed."

Den unge Kriger hørte paa de Ord, der strømmede fra den Andens Læber med en Kraft og Simpelt-hed, der vidnede om deres Oprigtighed, og lod derpaa Hovedet synke ned paa det nøgne Bryst, for at vise sin Agtelse og Deeltagelse. J det han derpaa lod sit sorte Die strøise langt hen over Sletten, syntes han igjen at være hensunken i Betragtninger over Ting, der gik langt ud over personlige Hensyn. Bildtfangeren, der vel vidste hvor høit en Krigers Stolthed vorte i saadanne Dieblif, som han holdt for sine sidste, ventede nu med en Rolighed og Taalmodighed, som han blot kunde have erhvervet sig ved en langvarig Omgang med denne mærkværdige Slægt, paa hvad der ellers kunde være hans unge Ven behageligt.

Endelig løstes Parneens stive Blik, og nu saae han hurtigt snart hist, snart her, snart paa den gamle Mands Ansigt, snart i Luften, og fra Luften igjen paa den Gamles Træk, som om hans Aand var yderst urolig.

„Fader!“ — svarede endelig den unge Mand i en tillidsfuld og venlig Tone, — „jeg har nok hørt Eders Ord. De trængte ind i mine Dren, og ere nu i mig. Den hvidhaarede Langkniv har ingen Søn; Haardhjerte er endnu ung, men han er allerede den Ældste af sin Familie. Han fandt sin Faders Been paa Osagerne's Jagtgrund og lagde dem i de gode Wanders Steppe. Udentvivl har den store Høvding, hans Fader, seet dem, og veed hvilke af dem der tilhører ham. Men Wahcondah vil snart falde os begge, Eder fordi I har seet Alt, hvad der er at see i dette Land; mig, Haardhjerte, fordi han behøver en Kriger, der endnu er ung. Det er altsaa ikke mueligt, at Pavneen kan vise det blege Ansigt de Pligter, som en Søn er sin Fader skyldig.“

„Gammel, som jeg er, og ynkværdig og hjælpeløs, som jeg staaer her, imod det, jeg engang var, gad jeg dog leve noget endnu, for at see hvorledes Solen gaaer ned paa Steppen. Venter min Søn endnu engang at see Natten?“

„Tetonerne tælle Hovedhuderne over min Bolig!“ svarede den unge Høvding med et Smil, hvori Tung-sindigheden blev formildet ved en Straale af Triumph.

„Og de finde at de ere mange! Mange for mange for Gierens Sikkerhed, medens han er i deres hævn-gjerrige Hænder. Min Søn er ingen Qvinde, han seer med et fast Die paa den Sti, ad hvilken han maa van-

dre. Har han intet at hvikke i sit Folks Øren, førend han gaaer bort herfra? Disse Vænder ere gamle og svage, men endnu kunne de bære mig hen til Coupernes Flod.”

„Siig dem, at Haardhjerte har knyttet en Knude i sin Wampum for hver Teton!” — lød det fra den Fangnes Læber med Hæftighed; — „Naar Haardhjerte træffer en af dem Alle paa Livets Herres vide Steppe, skal hans Hjerte blive til en Sioux?”

„Åh! en saadan Følelse vilde være en slet Rejsesfælde for en hvid Mand, naar han brød op til hiint høitidelige Land!” — mumlede den Gamle paa Engelsk; — „Dette er det ikke, som de gode máhriske Brødre sagde i Dalaværernes Raadsforsamling, heller ikke hvad der saa ofte bliver præket i Kolonierne for de Hvide, skjønt man, til Skam for vor Farve være det sagt, kun brøder sig lidt derom. Pawnee! jeg elsker Dig, men da jeg er en Christen, kan jeg ikke overbringe et saadant Budskab:”

„Er min Fader bange for at Tetonerne skulle høre det, saa kan han hvikke det ganske sagte til vore Gamle.”

„Frygt, unge Kriger, skjæmmer saavel det blege Ansigt som et af de røde. Wahcondah lærer os at elske det Liv, han har skjænket os; ene saaledes som Mænd elske Sagten, og deres Hunde og deres Geværer, og ikke som en Moder for-

fjæler sine Børn. Naar Livets Herre nævner mit Navn, vil han ikke have at jeg to Gange skal tale høit. Jeg er nu saa beredt paa at svare som jeg i Morgen vil være det, eller som jeg vil være det til enhver Tid, naar det er hans mægtige Villie at kalde mig. Men hvad var en Kriger uden sin Tro, og min forbynder mig at overbringe Eders Ord."

Hørdingen tilkjendegav sit Bifald med en værdig Bevægelse, dog var der nu saa stor Fare forhaanden, at den gjensidige Tiltro, der var bleven vaft paa en saa sælsom Maade, snart maatte forsvinde igjen. Men den Gamles Hjerte var alt for stærkt rørt ved længe slumrende, men dog endnu bestandigt levende Grindringer, til at han saa pludseligt skulde have afbrudt alle Meddelelser. Han tænkte et Dieblit efter, og vedblev derpaa med et ufravendt Blik paa sin unge Stalbroder:

"Enhver Kriger maa dømmes efter sine Anlæg. Jeg har sagt min Søn, hvad jeg ikke kan; men nu aabne han ogsaa sine Læner for det, jeg kan. Et Eledyr skal ikke hurtigere gennemstrøge Steppen, end disse gamle Been, dersom Pavneen vil give mig et Grinde, som en Hvid kan overbringe."

"Saa lad det blege Ansigt lytte!" — svarede den Anden, i det han nølede et Dieblit, ligesom endnu forstemt ved det at han nylig var bleven skuffet. — "Han

vil blive her hos Siouxerne, indtil de have talt deres døde Fienders Hovedhuder. Han vil vente saalænge, til de have forsøgt at bedække de atten Tetonhoveder med en eneste Pawnees Pandehud; han vil da flaae sine Dine vidt op, for at see det Sted, hvor de begrave Krigerens Been.”

„Alt dette vil og skal jeg gjøre, min ædle Knøs!”

„Han vil mærke sig Stedet, for at han siden kan kjende det.”

„Vær uden Sorg; jeg skal ikke glemme Stedet!” — afbrød den Anden ham, hvis Styrke næsten begyndte at vige ved Synet af en saadan Rolighed og Fasthed.

„Da veed jeg ogsaa, at min Fader vil gaae til mit Folk. Hans Hoved er graat, og hans Ord ville ikke henveires som Røgen. Til min Bolig skal han gaae og raabe høit paa Haardhjertes Navn. Ingen Pawnee vil være døv. Derpaa skal min Fader spørge efter det unge Føl, der aldrig er bleven redet, men som er glattere end en Raabus og hurtigere end Elsdyret.

„Jeg forstaaer Eder, Søn! Jeg forstaaer Eder!” — afbrød ham den opmærksomme Gamle; — „og hvad I der siger skal blive udrettet, og godt udrettet,

eller jeg maatte kun forstaae mig lidet paa en døende Indianers Onsker.”

„Og naar mine unge Folk have givet min Fader Føllets Tøile i Haanden, vil han da føre det paa en hemmelig Wei til Haardhjertes Grav?”

„Om han vil? Ja vist vil han, min vakke Yngling? om ogsaa Vinteren fylder denne Slette med Sne, og Solen skjuler sig om Dagen. Til den indviede Plet vil jeg føre Dyret, og derpaa stille det hen med Dinene vendte mod den nedgaaende Sol.”

„Og min Fader vil tale til det, og vil sige det, at dets Herre, der ernærede det fra det forlod Moder-mælken, nu trænger til det?”

„Ja vist! (for sig selv) skjøndt Gud veed, hvorfor jeg skal begynde en Samtale med en Hest, i den taabelige Tanke at den forstaaer mine Ord. Jeg vil alene gjøre det, for at føie mig efter den indianske Overtro. Hector, hvad tænker Du derom, min Hund, at jeg skal tale med en Hest.”

„Lad Graastjæggen tale til ham i Pagneernes Sprog;” — afbrød Indianeren ham, da det var ham paafaldende, at hans Kammerat nu betjente sig af et ham ubekjendt Sprog.

„Min Søn Billie skee! — Og med disse gamle Hænder, der, som jeg haaber, aldrig mere skulle ud-

gyde Blod, hverken af Mennesker eller af Dyr, vil jeg slagte Hesten paa Eders Grav."

"Det er godt!" — svarede den anden, i det en Straale af Glæde fløi hen over hans alvorlige Ansigtstræk. — „Haardhjerte vil bestige sin Hest til de velsignede Stepper paa hiin Side, og han vil vise sig som en Høvding for Livets Herre."

Den pludselige og paafaldende Forvandling, der viste sig i Indianerens Træk, bevægede Bildtfangeren til at see sig om, og han bemærkede at Siourerne havde endt deres Forsamling, og at Mathoree, ledsaget af to udmærkede Krigere, nærmede sig sit udvalgte Slagtoffer.

Sex og tyvende Capitel.

Omtrent tyve Skridt fra den Fangne standsede Tetonerne, og deres Anfører gav den Gamle et Tegn til at komme nærmere. Bildtfangeren adlød, i det han forlød den unge Pawnee med et betydende Blik, hvilket denne antog som et Pant paa, at han aldrig vilde glemme

sit Løfte. Da Mathoree fandt at den Anden var kommen ham nær nok, udstrakte han sin Arm, og i det han lagde den ene Haand paa den opmærksomme Gammles Skulder, betragtede han ham omtrent et Minut med Dine, der allerede syntes at trænge ind i hans hemmeligste Tanker.

„Er et blegt Ansigt skabt med to Tunger?“ — spurgte han, da han fandt, at den Gamle, som sædvanligt, hverken blev sat i Angst ved hans rynkede Pande, eller af Frygt for det, der maatte komme.

„Redelighed ligger dybere end Huden.“

„Saaledes er det. Nu høre min Fader paa mig. Mathoree har kun een Tunge; Graahovedet har flere. De maae alle være lige og ingen spaltede. En Sioux er ikke mere end en Sioux, men et blegt Ansigt kan være Alt. Han kan tale til Pagneen, og til Konzaen og til Omahawen, og til sit eget Folk.“

„O! der gives Sproglærde i Colonien, der kunne meget mere. Men hvad hjælper det? Livets Herre har et Dre for ethvert Sprog.“

„Graahovedet har gjort Uret. Han har sagt Noget og meent et Andet. Han har med sine Dine seet foran sig og med sin Aand bag efter sig. Han har redet en Hest, der tilhørte en Sioux, for stærkt; han var Pagneens Ven og mit Folks Fiende.“

„Teton! jeg er Eders Fange. Endstjøndt mine

Orb ere en Hvids Orb, skal I ingen Klage høre. Gjør hvad I finder for godt!”

„Nei! Mathoree vil ikke gjøre noget hvidt Haar rødt. Min Fader er fri. Steppen er aaben for ham til alle Sider. Men førend Graahovedet vender Siouxerne Ryggen, maa han betragte dem vel, for at han kan sige sin egen Høvding: Hvor stor er en Dahcotha!”

„Jeg er ikke iilsom paa mine Beie. I seer en Mand med et hvidt Hoved, og ingen Qvinde, Teton! Derfor vil jeg ikke løbe Landen af mig, for at fortælle Folk paa Steppen hvad Siouxerne tage sig for.”

„Det er godt. Min Fader har røget sin Pipe med Høvdingerne ved mange Raadslagninger;” — svarede Mathoree, der nu holdt sig forsikkert nok om den Andens Gunst, for at styre lige løs paa sin Hensigt; — „Mathoree vil tale med sin dyrebare Bens og Faders Tunge. Et ungt blegt Ansigt vil lytte, naar en gammel Mand af hans Folk aabner Munden. Saa vil da min Fader ogsaa udrette det, en stakkels Indianer siger for et hvidt Dre.”

„Tal høit!” — svarede Bildtfangeren, der meget godt forstod den billedlige Maade, paa hvilken Tetonen udtrykte sin Begjering, om at oversætte hans Orb paa Engelsk. — „Tal, thi, mine unge Folk høre. Nu, Capitain! og I, Ben Bijæger! bereder Ider paa at møde denne Vilde Djevlerier med en hvid Krigers

stolte Mod. Finder I Eder saa svage, at I ville give efter for hans Trudsel, saa betragter hiin Pave, der seer saa stolt hen for sig, hvis Tid er ham saa sparsomt tilmaalt af en Haand, som Kræmmerens, der i Staden udmaaler Herrens Frugter, for at tilfredsstille sin Gjerrighed. Et eneste Blik paa Knøsen vil gjøre Eder stærke."

"Min Broder har vendt sine Dine i en falsk Retning;" — sagde Mahtoree, med en Rolighed, der tilkjendegav hvor ugjerne han vilde fornærme sin tilkommende Tolk.

"Vil Dahcotahen tale til mine unge Folk?"

"Naar han har sunget Blomsten blandt de blege Ansigter i Dørene."

"Himlen tilgive den fordømte Skurk!" — raabte den gamle Mand paa Engelsk; — "Intet, det være nok saa skjønt, ungt eller uskyldigt, undgaaer hans vilde Begjærlighed. Men baade Ord og foragtelige Blik udrette intet her, derfor er det godt at behandle ham høfligt." (paa Indianisk) "Saa aabne da Mahtoree sin Mund!"

"Vil da min Fader skrige saaledes, at Qvinderne og Børnene fornærme Hovedsmandens Wiisdom? Vi ville gaae hen og hviste til hende."

"Da Tetonen havde sagt dette, pegede han betydningsfuldt paa et Telt, der paa en øiensaldende Maade

var udstaffet med Historien om en af hans dristigste og meest berømte Bedrifter, og stod en Smule afside, for at tilkjendegive, at det var Boligen for en af de meest Udvalgte i Banden. Skjold og Røgger foran Indgangen vare prægtigere, end de sædvanlige, og at der hang et Gevær ovenover var et sikkert Kjendetegn paa Gierens Værdighed. I enhver anden Henseende udmærkede det sig mere ved Armod, end ved Rigdom. Huusgeraadet var i Henseende til Stykketal og Form endnu simplere end det, man saa igjennem Nabningerne i de ringere Hytter; heller ikke fandt man der et eneste af de saa høit agtede Møbler, der tjente til at gjøre Livet bekvemmeligere, og som de uvidende Indianere undertiden fik Leilighed til at købe til høie Priser af omvankende Kræmmere. Alle saadanne Sager, som den høimodige Ansører erhvervede sig, bleve strax overladte til hans Undergivne, og herved købte han den Indflydelse, der gjorde ham til Herre over deres Liv og Personer. I Sandhed en Rigdom, der i og for sig selv var ædlere og forekom en saa ærgjærrig Mand langt mere ønskværdig.

Den Gamle vidste meget vel, at dette var Mah-torees Bolig, og han gik, adlydende Høvdingens Bink, hen til den med langsomme, nølende Skridt. Men der var ogsaa andre tilstede der, der vare ligejaa interesserede ved den forestaaende Sammenkomst, og hvis Be-

Kyrringer ikke vare saa lette at dæmpe. Middletons aarvaagne Dine og skinsyge Dren havde betroet ham nok til at opfylde hans Sjæl med de skrækkeligste Ahnelser. Med utrolig Anstrængelse søgte han at komme paa Benene og raabte høit til den bortgaaende Bildtsfanger:

„Jeg besværges Eder, gamle Mand! hvis den Kjærlighed, I bar til mine Forældre, bestod i mere, end blotte Ord, eller hvis I elsker Gud, som en oprigtig Christen, saa tal ingen Stavelse, der kan fornærme den Uskyldige —“

Med udmattet Mand og fængslede Lemmer faldt han nu ned paa Jorden, som en livløs Klods, hvor han blev liggende ganske som død.

Men Paul fortsatte sin Formaning paa sin egen eiendommelige Maade:

„Hør engang, gamle Bildtsfanger!“ — skreeg han, i det han med det samme forgjæves gjorde sig Umage for at gjøre en truende Bevægelse med Haanden; — „hvis I vil agere Folk, saa tal saadanne Ord i den fordømte Bildes Dren, som det sømmer sig en viis Mand at tale og en Hedning at høre. Siig ham fra mig, at hvis han gjør eller siger Pigen Nelly Wade noget Usømmeligt, vil jeg forbande ham til mit sidste Vandedræt; jeg vil ogsaa bede alle gode Christne i Kentucky om at forbande ham, siddende og staaende, ædende og

drifkende, fægtende, bedende eller ved Bedbeløbet, i Husene og udenfor, om Sommeren og om Vinteren, eller i Marts Maaned, kort sagt, jeg vil — for at sige det med et Ord — spøge omkring ham, hvis det ellers er muligt for en Mand af en af de Hvide at arbejde sig op af den Grav, som en af de Røde bereber ham.”

Efterat han havde saaledes udstødt de skrækkeligste Trudsel, han kunde opfinde, og iblandt disse den sidste, som den ærlige Bijæger troede at det snarest vilde være ham muligt at opfylde, saae han sig nødt til at oppebie Birkningerne deraf med al den rolige Hengivenhed, som man kunde vente af en Grændseboer i de vestlige Egne, der kun havde saadanne Udsigter, som dem, der aabnede sig for denne, og der desuden, som Paul, var bunden saaledes, at han neppe kunde røre sig. Vi ville ikke trække vor Fortælling i Langdrag ved at anføre alle de Sprog, ved hvilke han derpaa søgte at opretholde sin mere pirrelige Kammerats Livsaander, eller alle de fromme Betsignelser, som han leilighedsviis udøste over alle Dahcothabander, hvorved han først betænkte den, som han anklagede for Tyveriet og Mordet ved den fjerne Mississipp, og naturligviis endte ved denne Tetonstamme, mod hvilke han anvendte de kraftigste Udtryk. Meer end een Gang modtog den sidste fra hans Læber saa indholdsrige og

sammenfattede Forbandelser, som hiint Kirkens berømte Anathema, for hvis Bekjendtgjørelse alle ulærde Protestanter ere den værdige Tristram Shandys fromme Bønninger saa megen Tak skyldig.

Da Middleton var kommen til Kræfter igjen, faldt det ham vanskeligt, at stille sin Staldbroders vilde Rasen; han forestillede ham hvor taabeligt det var, at tirre sine Fiender, og at dette just hurtigere kunne fremskynde det Onde, han frygtede for, ved det at han vakte en Stammes Hævngjerrighed, der endog i den fredeligste Stemning handlede vildt og uden at agte paa Lov eller Ret.

Imidlertid var Bildtfangeren og Anføreren for Siouxerne traadte ind i Teltet. Hiin havde med ængstelig Deeltagelse bevogtet Udtrykket i Mathorees Digt, medens Middletons og Pauls Ordklang efter ham; men Indianerens Mine var alt for meget under hans Sjæls Herredømme, til at den skulde have udtrykt det mindste af det, han følte i sit Indre. Hans Blik var rettet paa det lille Telt, som han nærmede sig til, og for Diebliffet syntes hans Tanker alene at være beskjæftigede med det Forslag, han agtede at gjøre ved dette Besøg.

Det Indre af Hytten svarede til det Ydre. Den var større, end de fleste andre; men omhyggeligt bygget og af et finere Stof; men hermed ophørte ogsaa

denne Bopæls Fortrin. Intet kunde være mere simpelt, mere republikansk, end den Levemaade, som denne ærgjærrige og mægtige Teton førte af eget Valg for sit Folks Dine. Et dygtigt Udvalg af Jagtvaaben; omtrent tre eller fire Medailler, som Kræmmerne eller de politiske Agenter fra Canada havde givet ham enten som Hyldestegn, eller kun som Tegn til at de erkjendte hans Rang, dannede, tilligemed de allernødvendigste Gjenstande til personlig Bequemmelighed, alle Prydelserne i hans Bolig. Hverken Bildt eller Bisonkjød fra Steppen var tilstede i Overflødighed, da Husets kraftfulde Herre vel havde beregnet, at den Enkeltes Gæmildhed rigeligt blev gjengjældt ved daglige Gaver af hele Stammen. Skjøndt han var ligesaa udmærket en Jæger, som Kriger, kom dog aldrig en Hjort eller Bøffel heel i hans Hytte. Derimod blev der ogsaa kun sjelden bragt et Dyr til Leiren, hvoraf Mathorees Familie ikke erholdt en god Deel. Men Høvdingens Politik tillod ham sjelden at beholde mere, end han just behøvede for den Dag, da han var overbevist om, at alle de Andre maatte lide, førend Hungeren, denne Livets Forbandelse, turde vove sig til et saa vigtigt Offer.

Umiddelbart under Høvdingens Yndlingsbue og omgiven af en magisk Krands af Spyd, Skjolde, Landser, og Buer, der alle i den Tid havde gjort god Tjeneste,

hang den hemmelighedsfulde og hellige Tryllepung. Den var meget omhyggeligt indviklet i et Bampumbælte og rigeligt smykket med Perler, Knapper og Torne af Pindsvinet. Mathorees Tritænkteri i religiøse Unliggerer var ikke sjældent kommet paa Tale, og det syntes, at han i en sælsom Modsigelsesaand havde henvendt sin hele Opmærksomhed paa dette Symbol paa overnaturlige Indvirkninger. Saaledes efterabede Siouxerne her Phariseernes Skik, „for at de maatte blive seete af Folket.“

Imidlertid var Tæltet ikke blevet betraadt af sin Eier, siden hans Hjemkomst fra det sidste Strøifetog. Som Læseren allerede har ahnet, var det bleven forvandet til Snez' og Ellens Fængsel. Middletons Brud sad paa et simpelt Leie af sødduftende Urter, hvorover der var dækket et Skind. Hun havde allerede i den korte Tid, hun havde været fangen, lidt saa meget, og havde været Bidne til saa mange vilde og uventede Begivenheder, at enhver Ulykke, der endnu kom til, kun traf med bestandigt formindsket Kraft hendes, som det syntes, til Ulykken indviede Hoved. Hendes Kinder vare uden Blod, hendes mørke og almindeligviis meget levende Dine udtrykte nu en dybtliggende Kummer, og hendes hele Gestalt syntes at svinde og hentæres mere og mere. Men midt iblandt disse Tegn paa naturlig

Swaghed, straalte hendes Dine undertiden af et fromt, men helligt Haab, saa at det blev tvivlsomt, om den ulykkelige Fange mere var en Gjenstand for Medlidenshed eller for Beundring. Alle Pater Ignatius's Forskrifter erindrede hun sig nu, og ikke mindre levede hans fromme Visioner op igjen i hendes ophidsede Indbildningskraft. Holdt i Beiret af saadanne hellige Forsætter, bøiede den milde, taalmodige, tillidsfulde Pige sit Hoved under dette nye Slag af Forsynet, med den samme Sagtmodighed, med hvilken hun vilde have underkastet sig enhver anden Straf for sine Synder, skjøndt Naturen undertiden fjæmpede mægtigt imod en saadan tvungen Ydmyghed.

Ellen derimod viiste sig langt mere som Kvinde og forraadte følgerig ogsaa langt mere verdslig Kærlig. Hun havde grædt, indtil hendes Dine vare blevne røde og opsvulmede. Hendes Kinder glødede af Værgelse og Krænkelser, og Harmen udtrykte sig i alle hendes Ansigtstræk, hvori tillige Frygt og Bekymring for Fremtiden afspeilede sig. Med eet Ord, Pauls Forlovedes hele Væsen forraadte, at naar lykkeligere Dage kom, og Bijægerens Trostøb engang fandt sin Løn, vilde han i hende faae en Ledfagerinde paa Livets Bane, der i enhver Henseende passede for hans lette og lystige Tænkemaade.

Der gaves imidlertid endnu en tredie Gestalt i

denne lille qvindelige Kreds. Det var den yngste, meest begavede og hidtil den meest elskede af alle Tetonens Koner. Hendes Yndighed havde virket mægtigt paa hendes Ugtesælles Dine, indtil disse ganske uventet aabnede sig endnu videre for en af de blege Qvinders Skjønhed. Fra dette ulykkelige Dieblif kunde den unge Indianerindes Ynde, Tilbøielighed og Trostob ikke længere fængsle ham. Tachechana's Gestalt, og Bæsen, sjøndt vistnok mindre blændende end hendes Medbeilerindes, vare friske og yndige for en af hendes Stamme. Hendes rødbrune Die var saa mildt og bevægeligt som Antilopens; hendes Stemme var blid og munter som Gjørdesmutterens Sang, og hendes glade Latter klang lystigt gjennem Skovene. I blandt alle Siourspigerne var Tachechana (Hinden kaldet,) den lykkeligste og meest misundte. Hendes Fader havde været en udmærket Kriger, og hendes Brødre havde allerede ladet deres Been ligge paa et fjærent, skrækkeligt Krigstog. Tallose vare de Krigere, der havde sendt Foræringer til hendes Forældres Bolig, men paa Ingen agtede man, førend der kom et Bud fra den store Matorce. Vel var hun allerede hans tredje Kone, men tillige den meest begunstigede af dem Alle. Kun to korte Aar havde denne Forbindelse varet, hvis Frugt nu laae ved hendes Fødder, indhyllet i de Remmer af

Huder og Bark, der sædvanligt udgjør et indianer Barns Svøb.

Da Mathoree og Bildfangeren traadte ind af Døraabningen, sad den unge Siourqvinde ligeledes paa en simpel Stoel, i det hun henvendte sine blide Dine, med Blikke, der vare deelte i Beundring og Kjærlighed, fra det uskyldige Barn til de to sjældne Skabninger, der fyldte hendes unge Sjæl med Forundring. Skjøndt hun for en heel Dag havde betragtet Inez og Ellen, syntes det dog som om hendes Nysgjerrighed vorte, saa ofte hun kastede Biet paa dem. Hun betragtede dem som Bæsnere af en ganske forskjellig Natur og Beskaffenhed fra Dvindernes paa Steppen. Endog det Hemmelighedsfulde i deres sammensatte Paaflødning udøvede en mægtig Indflydelse paa hendes simple Mand, endskjøndt det dog egentlig var den Ynde og Skønhed, som virker paa Enhver og paa ethvert Folk, der ogsaa især fængslede hendes Opmærksomhed. Men medens hendes aabne Gemyt villigt erkjendte de Fremmedes Overlegenhed over Dacotahpigerens langt ringere Skønhed, havde hun dog ingen Grund fundet til at misunde dem dette Fortrin. Det Besøg, som hun nu skulde modtage, var det første, som hendes Ægtefælle gjorde i dette Telt, siden hans Hjemkomst fra det sidste Strøiftog, og han svævede endnu bestandigt for hende som den lykkelige Kriger, der i Fredstid ikke undsaae

sig for at give efter for en Faders og Ægtemands blidere Følelser.

Vi have overalt gjort os Umage for at vise, at Mahtoree, endskjøndt i alle Stykker en ægte Kriger fra Steppen, dog var langt forud for sit Folk i alle de Kunster og Færdigheder, som man kan ansee for Civilisationens Morgenrøde. Ofte var han kommen sammen med Kræmmerne og Strøispartierne fra Canada, og hans Umgang med dem havde bortryddet mange af hine vilde og raae Anskuelser, der flæbede ved ham fra hans Barndom, uden derfor dog at indpode ham andre af et bestemtere Værd. I at argumentere var han snarere spidsfindig end sand, og hans filosofiske Slutninger kunde man snarere kalde forvovne, end dybt indtrængende. Som hos tusinde mere oplyste Væsner, der bilde sig ind, at kunne trænge igjennem alle det menneskelige Livs Prøvelser uden anden Støtte end deres egen Følelse, var ogsaa hans Sædelære lempet efter Omstændighederne, og Drivefjæren ved alle hans Handlinger var Egenfjærlighed. Alt, hvad vi her have sagt, maa man henføre til de indianiske Forhold, endskjøndt det just ikke vilde falde os vanskeligt at anstille Sammenligninger med Folk, der virkelig besidde samme naturlige Anlæg, endskjøndt ogsaa de forskellige Forhold have dannet dem anderledes.

Trods Inez' og Ellens Nærværelse traadte Teton-

høvdingen dog ind i sin Yndlingshustrues Hytte med en Herres stolte Skridt og Mine. Uden Støi vare vel Trinene af hans Moccasiner, men hans raslende Armbaand og Klängen af de Sølvstræter, der smykkede hans Been, vare tilstrækkelige nok til at forkynde hans Nærværelse, da han skjød det Forhæng af Huder, der tildækkede Indgangen, tilside og nu stod for Beboerne af Hytten. Et dæmpet Blædeskrig foer fra Tachechanas Læber, men Udbruddet af den glade Overraskelse blev strax dæmpet og forvandlet til det ydmyge Bæsen, der tilkom en Matrone af hendes Stamme. Istedetfor at besvare hans unge, inderligt henrykte Kones stjaalne Blikke, nærmede Mathoree sig de Fangnes Leie og stillede sig ligesom dem, i en indianers Høvdinges stolte Stilling. Den gamle Mand var bag efter ham, traadte ind i Hytten og havde ligeledes indtaget en Stilling, der bedst passede med den Tjeneste han skulde forrette.

Lause og næsten aandeløse bleve Qvinderne i det første Dieblif. Endskjøndt de vare vant til Synet af de vilde Krigere i deres fulde skræffelige Baabensmykke, laae der dog noget saa Forfærdeligt i Seierherrens Indtrædelse, og noget saa forvovent i hans Blik, at begges Dine sank til Jorden under Følelser af Skræk og Forvirring. Inez fattede sig først og spurgte Bildtfangeren, med en fornærmet Dames Værdighed, men dog uden at fornægte sin naturlige Ynde, hvilke Om-

stændigheder hun maatte tilskrive et saa overordentligt og uventet Besøg. Den gamle Mand studsede, men i det han rømmede sig, som en, der forberedede sig til en Anstrængelse, han ikke var vant til, begyndte han saaledes:

„Lady!“ — sagde han; — „en Bild er en Bild, og I kan i en sørgelig, af Stormen gjennemseiet Steppe ikke vente at finde Coloniernes Sæder og Skikke. Disse Indianere vilde sige, at Mode og Høflighed ere saa lette Ting, at de kunne bortblæse os selv. Hvad mig angaaer, omendstjøndt jeg er en Skovmand, saa har jeg dog i min Tid betragtet de Stores Veie, og jeg behøver ikke først at lære, at de ere afvigende fra de Laves Veie. Længe har jeg tjent i min Ungdom, ikke som Eders tjenende Slabninger i Huusholdningerne, men som Tjenestekarl hos mine Foresatte i Skovene, og vel veed jeg hvorledes man bør nærme sig til en Kapitains Kone. Var hele Anordningen ved dette Besøg bleven overladt til mig, vilde jeg først have rømmet mig ved Døren, for at I havde kunnet mærke, at der kom Fremmede; derpaa havde jeg —”

„Maaden er aldeles ligegyldig!“ — afbrød Inez ham, alt for spændt til at kunne høre paa den Gamles vidtløstige Forklaring: — „hvad er Hensigten af dette Besøg?“

„Det vil den Bilde selv sige! — (paa Indianst).“

Datteren af de blege Ansigter ønsker at vide, hvorfor den store Teton er kommen i hendes Bolig."

Mahtoree saae paa den Spørgende med en Forbauselse, der forraadte, hvor sælsomt dette Spørgsmaal forekom ham. Derpaa svarede han efter en kort Betænkning, i det han valgte en mere tæffelig Stilling:

„Synng i den Sortæiedes Dren. Siig hende, at Mahtorees Bolig er meget stor, og at den ikke er fuld. Hun vil finde Rum deri, og ingen skal være større end hun selv. Siig den Enshaarede, at ogsaa hun kan sidde i en tapper Mandes Bolig og spise af hans Bildt. Mahtoree er en stor Høvding. Hans Haand er aldrig lukket."

„Teton!" svarede Bildtfangeren, i det han rystede paa Hovedet til Tegn paa den Harmen, hvormed han hørte dette Sprog; — „Den Rødes Sprog maa først farves hvidt, førend det bliver Musik i en bleg Piges Dre. Talte jeg ellers egne Ord efter, vilde mine Døtre lukke deres Dren og Mahtoree vilde i deres Dine ansees for en Handelsmand. Hør nu, hvad der kommer fra et graat Hoved og siig saa din Mening. Mit Folk er et mægtigt Folk; Solen staaer op ved dets østlige og gaar ned ved dets vestlige Grændser. Landet er opfyldt med skjøndede, smilende Piger, liig dem, Du her ser — nei, Teton! jeg siger ingen Løgn, (i det han bemærkede et mistroisk Blik hos hans

Tilhører) skjønsiede og lystige at see, som disse her for Dig.”

„Har min Fader et hundrede Drinder?” — afbrød den Wilde ham, og lagde sin Finger paa Bildtfangerens Skulder, i det han røbede Nysgjerrighed.

„Nei, Dahcotah! Livets Herre har sagt til mig: Lev alene! din Bolig skal være Skoven, Taget paa din Hytte Skyerne. Men endskjøndt jeg aldrig har været fængslet af Troskabens hemmelige Baand, der hos Folk knytter en Mand til en Kvinde, var jeg dog ofte Bidne til, hvorledes Tilbøielighed bragte begge sammen. Gaae til mit Folks Gletter; da vil Du see Landes Døttre, hoppende gennem Stæderne, som lizesaa mange brogede og muntre Fugle om Baaren. Du vil træffe dem, syngende og glade paa de store Beie, og Du vil høre deres Latter gjentyde i Skovene. Det er en Pragt at see dem, og de unge Mænd finde en sand Glæde deri.”

„Ha!” — raabte den opmærksomme Mahtoree.

„I Sandhed, Du kan troe mig; hvad Du hører, er ingen Løgn. Men naar en Ungling har fundet en ung Pige, der behager ham, taler han til hende med en saa sagte Stemme, at ingen ellers kan høre det. Han siger ikke, min Bolig er vild, og i den er der endnu Rum for En, men: Skal jeg bygge et Huus, og vil Tomfruen vise mig ved hvilken Kilde hun gjerne

vil boe? Hans Stemme er sødere end Honning, og klinger saa behageligt i Øret som Gjerdesmutterens Sang. Hvis derfor min Broder ønsker, at hans Ord maae blive hørte, maa han tale med en hvid Tunge."

Mahtoree hensank i en dyb Estertanke, og, hvad der endnu var besynderligere, han søgte ikke, at skjule det. Det var imod al god Orden, og imod alle hans arvede Grundfætninger om en Høvdinges Værdighed, at en Kriger skulde fornedre sig for en Kvinde. Men da Inez saaledes sad foran ham, i værdig Rolighed, fuldkommen ukyndig og ganske uden Mistanke om hvad der kunde have givet Anledning til dette Besøg, gjennemtrængtes den Bilde dog af en Følelse, der hidtil var ham ubekjendt. Bøiede Hovedet, som om han erkjendte sin Bildfarelse, traadte han en Smule tilbage, og i det han antog en Mine, der mere søgte at behage, talde han med en saadan Sikkerhed, som om han hidtil havde været ikke mindre udmærket med sin Beltalenhed, end ved sine Vaaben. Med Dinene hæftede paa Middletons Bruud begyndte han saaledes:

"Jeg er en Mand med rød Hud, men mine Dine ere sorte. De vare aabne siden mangen Sne. De have seet saa mange Ting, og vide at adskille en tap- per Mand fra en Skurk. Da jeg endnu var en Dreng, saae jeg intet uden Bisonen og Hjorten. Nu kom jeg paa Jagt, og saae Kuguarer og Bjørne. Dette gjorde

Mathoree til en Mand. Han talte ikke mere med sin Moder. Hans Øren vare aabne for gamle Folks Viisdom. De fortalte ham alt; de talte ogsaa med ham om Langknivene. Nu drog han med i Krigen. Den Tid var han den sidste; nu er han den første. Hvilken Dahcotah vover at sige, at han vil drage foran Mahtoree til Pavnernes Jagtdistricter? Høvdingerne kom ham imøde udenfor deres Døre og sagde til ham: „Min Søn er uden noget eget Huus!“ De gav ham deres Rigdomme, og de gav ham deres Døttre. Da blev Mahtoree en Høvding, ligesom hans Fader havde været. Han slog alle Folkeslags Krigere; og kunde udvælge sig Koner af Pavnene, Omahaserne og Konzaerne, men han saae paa Jagtdistricterne og ikke paa sin By. Han havde en Hest fjærere end en Dahcotahpige. Men han fandt en Blomst paa Steppen, og han plukkede den og bragde den i sin Bolig. Han forglemmer nu, at ikke en eneste Hest hører ham til; han giver dem alle til de Fremmede, thi Mathoree er ingen Tuv; han vil kun beholde Blomsten, som han fandt paa Steppen. Hendes Fødder ere meget fine; hun kan ikke gaae til hendes Faders Dør, hun vil for bestandigt blive i en Krigers Bolig.”

Da han havde endt denne sælsomme Tiltale, ventede Tetonen til den blev oversat, med samme Mine, som en Frier, der ikke nærer nogen nedflaaende Tvivl.

om et lykkeligt Udfald. Bildtfangeren havde ikke tabt en eneste Stavelse af Talen, og beredte sig nu til at oversætte den saaledes paa Engelsk, at Hovedtanken kunde blive, om muligt, endnu dunklere end i Originalsproget. Men da hans modstræbende Læber vilde aabne sig, opløstede Ellen en Finger og afbrød ham, i det hun med et rask Blik pegede paa den endnu bestandigt opmærksomme Tnez:

„Skaan din Lunge!“ — sagde hun; „alt hvad en Bild siger, bør ikke gjentages for en christelig Kvinde.“

Tnez foer sammen, blev rød, og bøiede sig under et Slags Tilbageholdenhed, i det hun holdt takkede den gamle Mand for hans Hensigt, og bemærkede, at hun nu ønskede at være alene.

„Min Datter behøver ikke sine Dren for at forstaae hvad en Dahcotah siger;“ — svarede Bildtfangeren, i det han vendte sig til den forventningsfulde, lyttende Mathoree. — „Hans Blik og hans Tegn ere nok. Hun forstaaer ham; hun ønsker at overveie hans Ord; thi forstandige Folks Børn, og det er de, gjøre intet uden Overlæg.“

Med denne Erklæring, der var saa smigrende for det energiske Udtryk af hans Betsalenhed, og som tillige saa meget støttede hans Forhaabninger, var Tezetonen vel tilfreds. Han udtrykte sit Samtykke ved den brugelige Lyd og lavede sig til at gaae bort. Hil-

sende Qvinderne paa sit Folks Kolde, stolte Maade, slog han sin Raabe om sig og traadte bort fra den Plet, hvor han neppe formaaede at skjule sin triumpherende Stolthed.

Men der var endnu En, der, skjøndt stille og ubemærket, havde hørt paa det forrige Optrin, og hvis Følelser derved vare af et ganske andet Slags. Ingen Stavelse var falden fra den længe og ængsteligt ventede Ægtemands Læber, at den jo ikke var trængt dybt ind i hans oprigtige Hustrues Hjerte. Just paa samme Maade havde han friet til hende, i hendes Faders Bolig, og for at høre paa lignende Skildringer af de Tapprestes Roes og Bedrifter i hendes Stamme, havde hun lukket sit Dre for saa mange Siourhynglingers blidere Fortællinger.

Da Betonnen vendte sig om paa den nyansførte Maade, for at forlade sin Bolig, bemærkede han først dette uventede og halv forglemte Væsen. Hun stod saa ydmyg og undseelig, som det er de indianiske Pigers Maade, lige i Veien for ham, med Pantet paa hendes første Kjærlighed paa sine Arme. Et Dieblisk soer han sammen; men snart igjen vandt han hiin marmoragtige Egegyldighed, der, enten det nu var Natur eller Kunst, laae i hans Ansigtstræk, og gav hende et bydende Bink til at gjøre Plads.

„Er Tachehana ikke en Høvdinges Datter?“ —

spurgte hun med en dæmpet Stemme, i hvilken Frygten kjæmpede voldsomt med hendes Stolthed; — „Vare ikke hendes Brødre Helte.”

„Gaae! Mændene falde paa deres Ansører. Han har ikke Dre for en Kvinde.”

„Nei!” — svarede den Bedende; — „det er ikke Tachehanas Stemme, som Du hører; denne Dreng her taler med sin Moders Tunge! Han er en Høvdinges Søn, og hans Ord ville lyde i hans Faders Øren. Hør hvad han siger! Naar var Mathoree hungrig, og Tachehana havde ikke Næring for ham? Naar gik han efter Pavneernes Spor og fandt Alt tomt, — og min Moder græd ikke? Naar vendte han tilbage med sine Seiersstegn, og hun sang ikke? Hvilken Siourpige skjænkte en Helt en saadan Søn, som jeg? See nøie paa mig, at Du ogsaa maa kjende mig! Mine Dine ere Ørnens Dine. Jeg seer i Solen og leer. En Smule Tid og Dachotaherne ville følge mig paa Jagten og i Krigen. Hvorfor vender min Fader sine Dine bort fra den Kvinde, der nærer mig med sin Mælk? Hvorfor har han saasnart forglemt en mægtig Siour's Datter?”

Det var et kort Dieblif, at Faderens Dine dvælede med Eyst paa den smilende Drengs Ansigt, og Testonens stive Sind syntes at være rørt. Men hurtigt overvandt han denne ædle Følelse, fordi den ogsaa var piinlig for ham, greb rolig sin Kones Arm og førte

hende lige hen for Inez. Vifende paa denne's yndige Ansigt, der just med en Medlidenhed saae paa India-nerinden, holdt han inde, og overlod det til sin Kone, at betragte en Skjonhed, der forekom hende, selv ligesaa udmærket, som den var bleven farlig for hendes troløse Mand. Da han holdt for, at hun længe nok havde betragtet hendes Medbeilerinde, til at Modfætningen kunde være vel træffende, trak han pludseligt et lille Speil frem, der hang paa hendes Bryst, et Smykke, som han i en om Time havde skjænket hende, for at smigre hendes Skjonhed, og viiste den Arme deri hendes eget mørke Ansigt. Derpaa vinkte Tetonen, i det han trak sin Raabe fastere omkring sig, ad Bildtfangeren, at han skulde følge ham. Medens han med stolte Skridt gik foran, mumlede han ved sig selv:

„Mahtoree er meget viis! Hvilken Nation har saa stor en Høvding som Dahcotaherne?“

Tachechana stod et Dieblif som forstenet. I det milde og ellers saa muntre Bæsen arbejdede det, som om alle Baand mellem hendes Sjæl og den Halvdeel af hendes Jeg, der nu var bleven hende en utaalelig Byrde, for bestandigt skulde sprænges. Inez og Ellen vidste slet ikke hvad der var foregaaet mellem hende og hendes Mand, skjøndt den Sidstes Skarpsindighed bragte hende paa en Mistanke, hvortil Inez' uskyldige Sjæl ikke var i Stand. Begge vilde imidlertid tilkjendegive

den unge Indianerinde deres inderligste Deeltagelse, saaledes som det er naturligt for skjønne Sjæle; men pludseligt syntes enhver Grund dertil at være forsvunden. De frampagtige Bevægelser i den unge Kones Ansigt hørte op, hendes Ansigt blev roligt og glat som en tilhugget Steen. Intet blev tilbage uden et Udtryk af undertrykt Angst, og det paa det Ansigt, der før sjældent havde kjendt noget til Kummer. Og dette Udtryk vedblev, trods en mangeaarig Afverling af Hede og Kulde, Lykke og Ulykke, som hun ligesom andre indianiske Qvinder af Skjæbnen var bestemt til at lide. Men er det ikke ligesaadan med Planten? Hvorledes den endog saa siden voxer og trives, har Meelbuggen eengang været paa den, spores den bestandigt.

Først berøvede Tachechana sig alle de raae, men høit agtede Sirater, med hvilke hendes Egtfælles Gævmildhed fordum havde overøst hende; og dette skeede ikke med Hæftighed, ja endog saa uden Knurren, som om det kun gjaldte om at erkjende Inez's Overlegenhed. Hun trak Armbaadene af Haandleddene, de sammenflyngebe Kuglekrandsen af sine Been og det brede Sølvbaand af sin Pande. Derpaa gjorde hun en lang og smertelig Pause. Ja, det syntes, at den eengangtagne Beslutning ikke kunde overgaaes af nogen ømmere Følelse, den være nok saa naturlig; derpaa lagde hun Drengen selv for hendes Fodder, som hun ansaae for sin

Medbeilerinde, og nu kunde den, af sig selv saa fornedrede Tetonkone med Kette troe, at hendes Offer var fuldkomment.

Medens Inez og Ellen betragtede disse sælsomme Bevægelser med forundrede Blik, sagde en sagte, blid, musikalsk Stemme i et for dem uforstaaeligt Sprog:

„En fremmed Tunge vil lære min Dreng hvorledes han skal blive en Mand. Han vil høre nye Toner, men han vil lære dem, og forglemme sin Moders Stemme. Det er Bahcondahs Willie, og en Siourpige skal ikke klage. Tal sagte til ham; thi hans Drengere meget smaa; naar han bliver stor, kan Du tale høiere. Lad ham ikke blive til en Kvinde; thi Kvindernes Liv er meget sørgeligt. Lær ham at give Agt paa Mændene. Viis ham hvorledes han bør straffe dem, der gjøre ham Uret, og lad ham aldrig forglemme, at give Slag for Slag. Naar han gaaer paa Jagt, saa maa Blomsten blandt de blege Ansigter — her benyttede hun sig af det Billede, hendes Mand havde brugt, i det hun gav es:er for sine bittre Følelser — hvistte ham sagte i Dret, at hans Moders Hud var rød, og at hun engang blev kaldet Hinden blandt Dohcetaherne.”

Tachethana trykte et Kys paa sin Søns Læber og gik derpaa hen i Baggrunden af Hytten. Her trak hun

Steppen, 6 S.

sin lille Galiofjole over Hovedet, og satte sig, for at vise sin Ydmyghed, ned paa den nøgne Jord. Al den Umage, som begge de Andre gjorde sig, for at fængsle hendes Opmærksomhed, var forgjæves. Hun hørde ikke paa deres Forestillinger eller agtede paa deres sagte Berørelse. Een eller to Gange hævede hun sin Stemme til et Slags Klagesang, under hendes sittrende Kjole, men aldrig gik hun over til hendes Folks eiendommelige Musik. Saaledes forblev hun i flere Timer tildækket, men imidlertid foregik der Ting udenfor, der ikke alene virkede kraftigt paa hendes egen Skjæbne, men ogsaa havde den største Indflydelse paa denne vandrende Siouxstammes fremtidige Bevægelser.

Syv og tyvende Kapitel.

Mathoree traf uden for sin Hytte Ismael, Abiram og Esther. Det første Blik paa den vældige Kolonists alvorlige, truende Ansigt, forkyndte den snilde Teton, at den forræderiske Waabenstilstand, som han havde slutz-

tet med disse hans store Landsgaver underordnede Folk, stod Fare for at blive voldsomt brudt.

„Mærker Du her, gamle Graaskjæg!“ — sagde Ismael, i det han tog fat paa Bildtfangeren og slængte ham saa let til Siden, som om han ikke var andet end et usjelt Ecgetøi — „at jeg er fjed af, længere at høre en Samtale med Fingrene istedetfor med Tungen. Du skal agere Sprogmeister og frist væk oversætte mine Ord paa Indianst, uden at see paa, om de ere for den Rødes Mave eller ikke.“

„Tal Ven!“ — svarede Bildtfangeren roligt; — „just saaledes som J udtaler Eders Ord, skal jeg give dem igjen.“

„Ven!“ — svarede Ismael, i det han et Dieblisk betragtede den Anden med et Blik, der var let at udtyde; — „men i Grunden er dette intet mere end et Ord, og et Mundsveir bryder ingen Ribbeen, og der handles heller ikke om nogen Contract. Siig da denne tyvagtige Sioux, at jeg er kommen for at fordre Betingelserne opfyldte for det høitidelige Forbund, som vi fluttede ved Foden af Klippen.“

Da Bildtfangeren havde oversat Meningen af denne Tale i Sioursproget, spurgte Mathoree med et Udtryk af Forbauselse.

„Fryser min Broder? her er Bøffelhuder i Dver-

flødighed. — Er han hungrig? Saa skulle mine unge Folk bringe Bødt i hans Huus.

Udvandrerens hævede truende sin knyttede Næve og bankede hæftigt med den paa den flade Haand, for at give sine Ord mere Eftertryk.

„Siig den bedrageriske Løgner, at jeg ikke er kommen som en Betler, for at gnave hans Been, men som en fri Mand, der spørger efter sit Eget, og det vil jeg have. Og endnu mere, siig ham, at jeg fordrer, at Du, saadan en jammerlig Synder som Du er, bliver overgivet i Retfærdighedens Hænder. Det er ingen Misforstaaelse; min Fange, min Frænde og Du. Jeg fordrer alle Tre af ham efter den besvorne Overeenskomst.“

Den Gamle, der ikke lod sig ryste af Noget, smilede, og tilkjendegav med dette Smil, at han vidste mere.

„Ben Ismael!“ — sagde han; — „J forlanger hvad kun Gaa vilde tilstaae Eder. J vil først skjære Tungen ud af Tetonens Mund, og siden Hjertet ud af hans Bryst.“

„Ismael Busch bryder sig kun lidet om, hvem og hvad der lider Skade derved, naar han fordrer sin Eiendom. Men oversæt kun ligesvem mine Fordringer paa Indianer, og naar J taler om Eder selv, saa gjør

saadanne Tegn, at en flog Mand forstaaer dem, og jeg kan vide, at I ikke spiller falsk med mig."

Bildtfangeren lo paa sin stumme Maade, førend han tiltalte Høvdingen.

"Dahcotahen lukke sine Øren vidt op!" — sagde han derpaa; — „de tunge, store Ord ville have Plads for at gaae ind. Hans Ben, Langkniven, kommer med en tom Haand, og han siger, at Tetonen skal fylde den."

"Quagh! Mathoree er en rig Høvding. Han er Herre over Steppen!"

"Han skal udlevere den Sorthaarede."

Høvdingens Dienbryn traf sig ondskabsfuldt sammen, og hans Rynker truede den dristige Udvandrer med øieblikkelig Tilintetgjørelse, men hurtigt seirede hans Klogskab, og han svarede med et udtryksfuldt, forræderisk Smil:

"En Pige er for let for en saa tapper Mand's Haand; jeg vil fylde den med Bøffler."

"Ogsaa siger han, at han ogsaa trænger til den Enshaarede, der har hans Blod i sine Aarer."

"Hun skal blive Mathorees Hustru; da vil Langkniven blive en Høvding's Fader."

"Ogsaa mig," — vedblev Bildtfangeren, i det han tillige talte saa udtryksfuldt i Tegnsproget, der er de Wilde næsten ligesaa bekjendt som det articulerede,

at ogsaa Udvandrerens, som han vendte sig til, maatte forstaae ham; — „ogsaa mig forlanger han, mig den stakkels, uglevede Bildtfanger.“

Dahcotahen lagde sin Arm om den Gamles Skulder, med en Mine, der røbede hjertelig Deeltagelse, hvorpaa han besvarede denne tredie Fordring:

„Min Ven er gammel;“ — sagde han; — „og kan ikke reise langt. Han vil blive hos Tetonerne, for at de kunne lære Viisdom af hans Ord. Hvilken Siour har en Stemme, som min Fader? Han lade sine Ord tone blidt, men ret tydeligt. Mathoree vil give Skind og Bøfler. De unge Mænd med de blege Ansigter vil han give Qvinder, men han kan ikke udlevere No-gen, der allerede lever i hans Bolig.“

Fuldkommen tilfreds med sit lakoniske Svar, stred Høvdingen nu hen til Raadsforsamlingen, der ventede paa ham, da han pludseligt igjen dreiede sig om og afbrød Bildtfangeren, der var beskæftiget med at oversætte hans Svar.

„Siig den store Bøffel (thi saaledes havde Tetonerne paa deres Maade omdøbt Ismael Busch), at Mathoree har en Haand, der altid er aaben. See!“ — føiede han til, i det han pegede paa den opmærksomme Esthers barske, rynkede Ansigt; — „hans Qvinde er for gammel for en saa stor Høvding. Han skal vise hende ud af sit Huus; Mathoree elsker ham som

sin Broder. Han skal have Tetonens yngste Kone. Tachehana, Sjourpigernes Stolthed, skal fuge hans Bildt, og mange Tapre ville komme til at see paa ham med misundelige Blik. See, en Dahcotah er ædelmodig."

Den sælsomme, kolde Rolighed, med hvilken Tetonen endte sit dristige Forflag, forvirrede endogsa den erfarne Bildtfanger. Han stirrede paa den bortgaaende Indianer med en Forbauselse, som han ikke kunde skjule, og begyndte ikke igjen paa sit Embede som Tolk, før end Mathorees Skikkelse forsvandt i den Hob af Krigere, der med eiendommelig Taalmodighed saa længe havde ventet paa ham.

"Tetonhøvdingen har talt meget udsørligt;" — vedblev den gamle Mand; — "han vil ikke udløvere Eder Damen, til hvilken I det veed Gud, heller ikke har nogen anden Ret, end den Ulven har til Lammet. Han vil heller ikke udløvere Eder det Barn, som I kalder eders Søsterdatter, og jeg tør vædde, at han her ikke mindre har Retten paa sin Side. Og desuden, Nabo Udvandrer, afflaaer han ogsaa ligesvem at udløvere mig, hvor elendig og unyttig jeg endogsa er; og jeg holder ham sandelig derfor ikke for mindre klog, da Manden vel indseer, at jeg har mange særdeles Grunde, for ikke at ville reise i Selskab med Eder. Men han gjør et Tilbud, som I efter Ret og Billig-

hed bør overveie. Tetonen siger Eder ved mig, der jo ikke er andet, end et Par Læber, med hvilke han taler, og derfor ikke kan være ansvarlig for hans syndige Ord, men han siger nu engang, at da denne gode Kone er langt ud over de behagelige Aar, saa var det fornuftigt om I jog saadan en Kvinde paa Døren. Han raader Eder derfor, at skaffe hende ud af Eders Huus, og naar det er tomt, vil han sende Eder sin egen kjæreste Kone, eller, rettere sagt, den, der har været hans kjæreste Kone, nemlig den hoppende Hind, som Siouxerne kalde hende, for at opfylde hendes Plads. I seer, Nabo! at, endstjøndt den Røde har i Sinde at beholde Eders Eiendom, er han dog villig til at give Eder noget til Erstatning."

Ismael hørte Svaret paa sine Fordringer med den stigende Harm, der ved de fortrædeligste Gemytter danne Overgangen til Raseri. Han gjorde sig endog Umage for at lee ad det, at han nu skulde ombytte sin længe prøvede Esther med den unge, uersarne Tachechana, dog klang denne Patter, uagtet al hans Anstrængelse, huul og unaturlig. Men Esther var langt fra at finde dette Forslag lystigt. Paa sin sædvanlig skrigende Maade brød hun saaledes ud, efterat hun havde draget Aande, som en, der just havde undgaaet den Fare at blive qvalt.

„Slidder Gladder! Vil en nøgen Indianer trænke

og bortskjænte ægteviiede Koners Rettigheder? Tænk
 han, at en Kone er et Dyr fra Steppen, som man
 kan jage bort fra Byen med Hunde og Bøsse? En
 nederdrægtig Tyran er denne tyvagtige Røde, og en
 forbandet Skurk, mener jeg. Han vilde gjerne være
 Herre baade ude og inde. Er da en ærlig Kone en
 lumpen Pjalt i hans Dine? Og Du, Ismael Busch!
 Fader til syv Sønner og ligesaamange smukke Døt-
 tre, kan Du lukke din syndige Mund op til andet
 end til at forbande ham? Vil Du bringe din Farve
 i Bancere, din Familie og din Nation? Vil Du
 blande hvidt Blod med rødt, og vil Du være Fader
 til en Race af Mulatter? Ofte har Djævelen allerede
 fristet Dig, min gode Mand! men aldrig før har han
 lagt Dig saa listig en Snare. Gaae tilbage til dine
 Børn, Ven! gaae og kom ihu, at Du er ingen Bjørn,
 men en Christen, og tak Gud for, at Du er en lov-
 mæssig Ægtemand."

Den floge Bildtfanger havde ahnet, at Esther
 vilde blive opbragt. Forudsættende, at hendes blide
 Temperament strax vilde komme i Fyr af Flamme ved
 et saa haanligt Forslag, benyttede han snildt den første
 Storm, og trak sig tilbage til et Sted, hvor han i
 det mindste kunde være i Sikkerhed for enhver umid-
 delbar Overlast af hendes vel mindre tirrede, men ikke
 mindre farlige Ægtemand. Ismael, der forhen havde

udtalt sine Fordringer med det faste Forsæt, at ville tiltrodse sig dem, blev nu som saa mangen haardnakket Egtemand bragt fra dette Forehavende ved denne uventede Drkan; og for at berolige en Tversyge, der lignede en Hunbjørns Rasen, naar den forsvarer sine Unger, bortfjernede han sig lidet fra Hytten, der som bekjendt, indsluttede Gjenstanden for dette pludselige Oprør.

„Lad hende dog spadserere ud, den kobberrøde Jesabel; lad hende vise sin brune Sjønhed for en Kvinde, der har hørt mere end een Kirkeklokke og har seet en ordentlig Magt!“ — raabte Esther, i det hun svingede Armene og drev Ismael og Abiram som to halstarrige Skoledrenge foran sig til deres egen Leir. — „Sandelig, sandelig, her er en, der snart skal nedtorbne hende! Hvad! ville I lægge Eder her paa den dovne Side, Folk! Tænk ikke paa at lukke et Die i en Leir, hvor Djævelen gaaer saa aabenbart ud og ind, som om han var en Adelsmand og altid velkommen, Heida, Abner, Gnoch, Jesse, hvor ere I henne? Skynder jer hid! Hvis den eenfoldige gamle Mand, Eders Fader, igjen æder og drikker i dette Nabolag, ville vi tilsidst faa at see, at de listige Røde forgive ham. Ikke at jeg bryder mig stort om hvem der kommer i mit Sted, naar det engang er tomt efter Loven, men aldrig Ismael! havde jeg tænkt, at Du, der har havt en Kone med en hvid

Hub, kunde finde Smag i et saadant Kobberansigt — thi Kobber er det saa sandt jeg lever! nægt det, om Du kan! — Kobber, og Erz endda ovenikjøbet.”

Den erfarne Wgtemand lod hendes frænkede qvindelige Stolthed rase ud, uden at gjøre andet, end at han engang imellem lod høre et Udraab, som en simpel Forsikring om hans Uskyldighed. Men Qvindens Raseri var ikke til at stilles. Hun hørte ikkun paa hendes egen Stemme, og som en Følge heraf blev der heller ikke hørt andet end hendes Befaling om at bryde op.

Udvandrereren havde allerede faaet sit Qvæg samlet og sine Bogne læsede, en Forsigtighedsregel, førend han vilde vove det Yderste og udføre sit Forehavende. Esther fandt saaledes Alt overeensstemmende med hendes Onsker. De unge Folk saae spørgende paa hende, da de bemærkede hendes overordentlige Hæstighed; dog viiste de kun en ringe Deeltagelse i en Begivenhed, der ikke var den eneste i sit Slags. Paa Faderens Befaling bleve Teltene nu ogsaa i en Hast fastede paa Bognen, som et Slags Gjengjæld for den ringe Trost, deres nye Budsforvandre havde viist dem, og derpaa forlod Trosset paa sin sædvanlige stumme og fortrædelige Naade Pladsen.

Da en frygtelig Bagtrop af velbevæbnede Grændseboere bakkede de Bortvandrende, saae Siourerne paa

denne Bevægelse, uden at forraade den ringeste Forundring eller Følelse af Hævn. Den Bilde gjør, ligesom Tigreren, sjældent et Angreb paa en Fjende, der venter ham, og naar Tetonkrigerne tænkte paa Fjendtligheder, skeede det paa den rolige Maade, paa hvilken alle Dyr af Katteslægten oppebie det Dieblik, da deres Offer overlader sig til Sorgløshed, hvorved de ere visse paa deres Sag. Men Mathores Beslutning, af hvilken egentlig hele hans Nations Politik var afhængig, laae dybt indefluttet i hans Tanker. Maaſkee glædede han sig ved paa ſaa næm en Maade at slippe fra ſaa beſværlige Fordringer; maaſkee vilde han oppebie en gunſtigere Tid til at viſe ſin Magt; eller Gjenſtande af en ſaadan Vigtighed trængte ind paa ham, at hans Mand ingen Tid fik til at tænke paa ſaa ligegyldige Ting.

Dog ſaae det ſnart ud til, at Jſmael, uagtet han gav ſaa meget eſter for Eſthers Skininge, var lang fra at opgive ſine oprindelige Henſigter. Han trak omtrent en Mil langs hen med Floden, og gjorde derpaa Holdt paa et Sted, der ydede ham alt hvad han behøvede. Her opſlog han igjen ſine Telte, ſpændte Dyrene fra, drev dem ned paa Engen, kort ſagt, gjorde alle Forberedelser til at tilbringe Natten der, og med en Rolighed og et Overlæg, ſom om den Udforbring,

han havde gjort sine farlige Naboer lige i Dinene, slet ikke var forefalden.

Imidlertid skrede Tetonerne til Dagens egentlige Forretning. En vild Glæde havde hersket i Leiren fra det Dieblis, da det var bleve bekjendt, at Høvdingen vendte tilbage med den saa længe frygtede og forhadte fjendtlige Helt. I flere Timer vare Stammens høits bedagede Qvinder gaaede omkring fra Bolig til Bolig, for at stemme Krigernes Gemytter saaledes, at Medliddehedden ingen Indgang kunde finde. Til En talte de om den Søn, hvis Vandehud hang i Røg i en Pavnæs Hytte; for en Anden opregnede de hans egne Saar og egen Ulykke; en Tredie spurgte de om hans Tab af Huder og Heste, og en Fjerde blev ved et eller andet betydningsfuldt Spørgsmaal om en endnu frisk Begivenhed erindret om Gjengjældelse.

Med dette Middel vare Mændene i det mindste saa vidt bragte i Harnisk, at de forsamlede sig paa den ofte beskrevne Maade, skjøndt det endnu blev tvivlsomt, hvorvidt de vilde gaae i deres Hævn. Meningerne om det var flogt at henrette deres Fanger eller ei, vare deelte, og Mathoree havde afbrudt Forhandlingerne, for imidlertid at forvisse sig om hvorvidt denne Forholdsregel vilde bringe ham nærmere til Maalet eller bortsjærne ham derfra. Hidindtil kunde man ikke kalde deres Raadslagninger andet end foreløbige, for at

enhver Høvding i Forveien kunde beregne hvormange Stemmer han vel vilde erholde for sin Mening, naar denne vigtige Gjenstand virkelig blev forhandlet i Stammens høitidelige Forsamling. Denne skulde nu holdes, og alle Forberedelser dertil var trufne med en Værdighed og Høitidelighed, der passede til Sagens Vigtighed.

Med en usøgt Grusomhed, der kun kunde udspringe af en Indianers Hjerne, var Stedet til denne Forhandling bleven valgt tæt ved den Pæl, til hvilken den vigtigste Gjenstand for deres Raadslagning var bunden. Middleton og Paul bleve baarne derhen i deres Baand og lagde ned ved Pavneens Fødder; og derpaa toge alle Mændene Plads ifølge deres forskellige Forbringer paa Udmærkelse. Eftersom Krigerne traadte til, satte de sig i den vide Kreds med en saa takfuld Mine, som om det virkelig gjaldt, at haandhæve Retfærdigheden og som om Medlidenheden ogsaa fordrede sit Krav. For tre eller fire af de meest udmærkede Høvdinger blev der forbeholdt Plads, og nogle af de ældste Koner, saa henvisnede, som Alderdom, ubstandne Besværigheder og et saa vildt Folks Eidskab kunde gjøre dem, trængte sig frem i den forreste Kreds, med en Forvovenhed, hvis Kilde var deres umættelige Tørst efter Grusomhed, og hvis Undskyldning kun laae i deres Nar og længe prøvede Trost mod deres Nation.

Alle, undtagen de omtalte Høvdinge, vare nu paa Pladsen. Disse havde nølet, i det de forgjæves havde haabet, at deres egen Samdrægtighed vilde have havt deres Tilhængeres til Følge; thi trods Mathorees høiere Indflydelse kunde han dog kun vedligeholde sin Magt ved bestandigt at beraabe sig paa sine Undergivnes Mening. Da disse vigtige Mænd nu endelig traadte sammen i Kredsen, forkyndte deres mørke Blik og rynkede Pander tilstrækkeligt hvilken Utilfredshed der herskede imellem dem. Mathorees Dine værlede Udtryk; snart udskjød de pludseligt Straaler, der syntes at tændes i hans glødende Barm; snart var han igjen saa kold og fast, som han meente, at det passede for en Høvding ved Raadsforsamlingen. Han tog sit Sæde med en Demagogs kunstlede Simpelt, endskiøndt det skarpe og lynende Blik, med hvilket han tillige mønstrede Forsamlingen, røbede hans tyranniske Herskeshyge.

Da nu Alle vare tilstede, tændte en gammel Krieger Folkets store Pibe, og blæste Røgen imod alle Bindens fire Hjørner. Saasnart denne Dffring var skeet, rakte han Mathoree Piben, men fuld af paatagen Ydmynghed lod denne den gaae forbi til en graahærdet Olding, der sad ved Siden af ham. Efterat denne brugelige Skik var bleven efterkommet af Alle, fulgte en almindelig Taushed, som om enhver af dem

tog sig for at overveie det vigtige Unliggende, der nu skulde afgjøres. Derpaa stod en Indianer op, og talte saaledes:

„For mange Vintre siden laae Ornen endnu i sit Næg i Reden ved den endeløse Strøm, da min Haand allerede havde nedlagt en Pavee. Hvad min Tunge taler, har mine Dine seet. Bohrecherna er meget gammel. Høiene have staaet længere paa deres Plads, end han har været i sin Stamme, og Strømmene vare fulde og tomme, inden han blev født; men hvor er den Siour, der veed dette uden han? Hvad han siger, skulle de høre. Hvis et af hans Ord falder til Jorden, ville de tage det op og beholde det i deres Øren. Hvis Vinden bortvifter et af dem, ville mine unge Mænd, der ere saa behændige, fange det igjen. Hører nu. Siden Vandet randt, og Træerne vorte have Siourerne fundet Paveerne paa deres Krigstog. Saaledes som Kuguaren elsker Antilopen, elsker Dahcotahen sin Fjende. Naar Ulven finder Hjorden, bliver han da liggende og sover? Naar Paveen seer Kaaen ved Kilden, lukker han da sine Dine. I vide, at han ikke gjør det. Men han drikker Blod! En Siour er en springende Panther; en Pavee er en sittrende Hjort. Sid mine Børn ville høre mig! De ville finde mine Ord gode. Jeg har talt.”

Et lydeligt Bifald klang fra alle Mahtorees Til-

hængeres Læber, da de fornam dette blodige Raad af en Mand's Mund, der hørte til de Ældste af Nationen. Den indgroede Hævngjerrighed, der udgjorde et Hovedtræk i deres Character, blev smigret ved denne metaphoriske Hentydning, og Høvdingen, der saae at saa mange gave hans Bens Raad deres Bifald, haabede at hans Plan vilde faae et lykkeligt Udfald. Men paa Gendrægtighed var der endnu ikke at tænke. En lang, anstændig Pause lod man følge paa den første Talers Ord, for at enhver kunde have behørig Tid til at grunde paa deres Wiisdom, førend en anden Høvding paatog sig at gjendrive dem. Den anden Taler var, skjøndt langt ud over den blomstrende Alder, dog meget yngre end hans Forgjænger. Han følte vel hvad der her var ham i Beien, og søgte nu ved overordentlig Ydmyghed, jaa vidt det gik, at afvende dette Onde.

„Jeg er kun et Barn!“ — begyndte han, i det han saae sig hemmeligt omkring for at opdage hvorvidt den Berømmelse, han havde erhvervet sig ved Klogskab og Tapperhed, modsagde hans Ord; — „Jeg levede iblandt Qvinder, da min Fader for længe siden var bleven en Mand. Naar mit Hoved begynder at blive graat, saa er det ikke fordi jeg er gammel. Noget af den Sne, der er faldet paa det, medens jeg sov

Steppen, 6 S.

paa mine Krigstog, er frusset fast derpaa, og, den hede Soel i Nærheden af Osagerne's Byer er ikke stærk nok til at smelte den."

En sagte Mumlen antydede den Beundring, man maatte yde de Tjenester, han saa snildt pegede paa. Taleren ventede beskedent til den almindelige Bevægelse havde sat sig noget, derpaa vedblev han med stigende Kraft og ligesom hemmelig opmuntret ved deres Bisald:

„Men en ung tapper Mand's Dine seer godt. Han kan see meget langt. Han er en Los. Seer paa mig. Jeg vil vende mig om, at I kan see mig fra begge Sider. Nu veed I, at jeg er Eder's Ven, thi I see en Ryg, som en Pawnee aldrig faaer at see. Seer mig nu i Ansigtet, ikke i denne Skramme, thi igjennem den kunde Eder's Dine aldrig see ind i min Land. Det er kun en Fordybning, som en Konza har indtrykt. Men her er en Abning, gjort af Wahcondah selv, gjennem hvilken I seer ind i Sjælen. Hvad er jeg? En Dahcotah indvendigt og udvendigt. I veed det. Derfor hører mig. Blodet af ethvert Creatur paa Steppen er rødt; hvo kan adskille Pladsen, hvor en Pawnee er bleven dræbt, fra den, hvor en af vore unge Folk traf en Bison! Den er af samme Farve. Livets Herre skabte den One og den Anden. Han gjorde dem hinanden liig. Men vil Græsset blive grønt hvor et af de blege Ansigter er blevet dræbt? Mine

unge Folk maa ikke tænke, at hiint Folk er saa talrigt, at det ikke bekymrer sig om en ombragt Krieger. De overtælle dem ofte og sige: hvor ere mine Sønner? Naar de savne en, ville de sende Folk til Steppen, for at lede efter ham. Naar de ikke kunne finde ham, ville de sige til deres Krigere, at de skulle søge ham iblandt os; hvem kan sige hvor høi hans Stemme er og hvor lang hans Arm?"

Her blev Taleren, der syntes med Barme at trænge ind i sit Emne, afbrudt af den utaalmodige Mahtoree, der pludseligt stod op, og raabte med en Stemme, i hvilken Autoritet blandede sig med Foragt, og som tilsidstklang ganske ironisk:

„Lad mine unge Folk føre den onde Mand blandt de blege Ansigter hid til Forsamlingen. Min Broder skal see denne Besværges Ansigt til Ansigt.“

En høitidelig Dødsstilhed fulgte paa denne overordentlige Afbrydelse. Den var ikke alene en svær Fornærmelse mod de hellige Skikke ved Forhandlingerne, men den sidste Befaling var aabenbar en Udfordring mod hiint ubegribelige Væsens ubekjendte Magt, som kun saa Indianere paa den Tid betragtede uden den allerhelligste Gru, og som de endnu meget mindre vovede at trodse. De Tjenende adløb imidlertid, og Obed blev ladet ud af sin Bolig, med al Ceremoni og i fuld Puds

sat paa sit Udsel, hvilket altsammen vel skeede paa en spottende Maade, men ikke desto mindre blev forrettet med den største Angst. Da de traadte ind i Kredsen, kastede Mahtoree, der vilde forebygge Doctorens Indflydelse derved, at han gjorde hans Person latterlig, sit Die rundt omkring, for at læse det Indtryk, hans Komme gjorde paa de mørke Ansigter, der omgave ham.

Virkelig havde Natur og Kunst forenet sig, for af Naturforskerens Gestalt at skabe et Bæsen, der paa ethvert Sted vilde have været en Gjenstand for Forundring. Hans Hoved nemlig var raget efter den nyeste Siouxmode. En stadselig Haarbust, som man uden tvivl vilde have skaaet, ogsaa om Doctoren var bleven spurgt til Raads derved, var alt, hvad der var bleven tilovers af en yppig og især paa den Aarstid flet ikke ubehagelig Haarvært. Derfor havde man ogsaa lagt Farven ret tykt paa det nøgne Hoved, og i dette characteristiske Maleri var man skredet frem til omkring Dinene og Munden, hvormed de Førstes af Naturen skarpe Udtryk bekom et ganske eget Slags Smidighed, men den dogmatiske Mund kun et Anstrøg af et glubst Nekromanti. Klæderne vare truene ham af Overkroppen, og istedet for dem havde man beskrevet hans Legeme tilstrækkeligt mod Kulden med et phantastisk bemalt Klædebon af tilberedte Hjorteskind. Som

for at spotte hans Haandværk havde man befæstet adskillige Tudsler, Frøer, Fjirbeen, Bræmsler o. s. v. som han selv omhyggeligt havde tilberedt, for engang at opstille dem i sit Naturaliekabinet, i Enden af hans Haarbust, ved Ørerne, og ved andre iøjensaldende Dele af hans Person. Føie vi endnu til den Virkning, som dette sælsomme Optog maatte gjøre, det forfærdede og fortvilede Blik, der gav hans Ansigt et dobbelt bittert Anstrøg, og forkyndte den værdige Øbeds hele Ulykke, da han saaledes saa sin personlige Værdighed spottet, og hvad der i hans Dine var af endnu langt større Vigtighed, sig bestemt til et Offer ved en eller anden hedenst Gudstjeneste, saa vil Læseren gjerne troe, at hans Fremtræden maatte foraarsage et Slags hellig Rædsel blandt en Bande, der allerede forhen var tilbøielige til at ansee som for en af den onde Mands mægtige Agentere.

Weucha førte Æslet lige midt ind i Kredsen, og i det han lod Rytter og Dyr blive sammen (thi Naturforskerens Laar vare saaledes befæstede til Æslet, at begge disse Skabninger syntes incorporerede, for at danne en ny Slægt,) ilede han igjen til sin Plads, i det han holdt Dinene hæftede paa Besværgeren med en Forbauselse, der passede for saadan en frybende Skabning.

Men Forbauselsen syntes gjensidig mellem Til-

skuerne og Helten i dette sælsomme Skuespil. Medens Tætonerne med Afsky og Rædsel betragtede Doctorens hemmelighedsfulde Attributer, saae Doctoren til alle Sider med en Blanding af de samme overordentlige Følelser, af hvilke den Sidste, nemlig Rædselen, imidlertid udgjorde den største Bestanddeel. Overalt syntes hans Dine, der just paa den Tid havde den hemmelighedsfulde Egenkab at forstørre Alt, paa eengang at være fæstede paa flere forte, vilde og ganske forhædede Ansigter, hvoraf ikke et eneste røbede den mindste Medfølelse eller Medlidenhed. Endelig faldt hans omsvævende Blik paa Bildtfangerens rolige og alvorlige Træk; denne stod ved den ene Ende af Kredsen, med Spector ved sine Fødder, og lænet til sin Bøsse, som man havde givet ham tilbage. Det var tydeligt at han overveiede de Begivenheder, der sandsynligviis maatte følge paa en Raadslagning, der udmærkede sig ved saa sælsomme Ceremonier.

„Høistærede Jæger eller Bildtfanger!“ — sagde den aldeles trostesløse Dhed; — „hvor meget glæder det mig ikke at træffe Eder igjen! Jeg frygter for, at den kostbare, mig tilstaaede Tid, for at fuldende et mægtigt Arbeide, nærmer sig alt for snart sin Ende, og hjerteligt gjerne vilde jeg udøse mit Hjerte for en, der, om just ingen Discipel af Bidskaberne, dog i det mindste besidder nogle af de Kundskaber, som i civi-

liserede Lande næsten det kjære Fæ maa have. Uden-
 tvivl vil der skee mange og mange Slags Undersøgelser
 om min Skjæbne af de lærde Selskaber i Verden; og
 maaskee sender man Expeditioner til disse Egne, for at
 løse enhver Tvivl, der maatte opstaae om en saa vig-
 tig Gjenstand. Jeg skatter mig lykkelig, at en, der
 taler vort Modermaal, er nærværende, for at optegne
 Historien om mit Endeligt. Han kan vidne om hvor-
 ledes jeg, efter et velført, hæderligt Levnet, er om-
 kommen som en Martyr for Videnskaberne, og som et
 Offer for aandig Mørke. Da jeg haaber at være sær-
 deles rolig og bortvendt fra alle jordiske Ting i mine
 sidste Momenter, saa vilde, hvis I føiede nogle saa
 Omstændigheder til, betræffende den Fasthed og lærde
 Bærdighed, med hvilken jeg traadte Døden imøde, dette
 maaskee anspore tilkommende Aspiranter til en lignende
 Værelse, og sikkert ikke fornærme nogen. Og nu, Ven
 Bildtsfanger, vil jeg som en Pligt, jeg skylder den men-
 neskelige Natur, slutte med det Spørgsmaal: „Om da
 alt Haab skal forlade mig, eller om der endnu existe-
 rer noget Middel, ved hvilket saa kostbare Efterretnin-
 ger kunne blive beskyttede mod Uvidenhedens Vand og
 opbevarede for Naturhistoriens Annaler?“

Den gamle Mand hørte opmærksomt paa denne
 melancholske Klage, og overveiede, som man tydeligt

kunde mærke, fra alle Sider dette vigtige Spørgsmaal, førend han vovede at besvare det.

„Jeg holder for, Ben Mediciner!“ — svarede han tilsidst meget alvorligt; — „at Liv og Død i det Tilfælde, hvori I befinder Eder, alene ere afhængige af Forsynets Villie, hvorledes denne nu ogsaa vil aabne sig i den indianiske Snedigheds fordømte Krinkelkroge. Hvad mig angaaer, saa indseer jeg egentlig ikke hvad der er at vinde derved, da dog ingen, I selv undtagen, har nogen Nytte af om I lever eller dør.“

„Vilde I ansee Faldet af en Hjørnesteen af Lærebbygningens Basis for behagelig for Samtid og Efterverden?“ — afbrød ham hæftigt den forbittede Døed; — „Desuden, min gamle Kammerat!“ — søiede han dadlende til; — „er den Interesse, man har i sin egen Existens, ingenlunde ubetydelig, hvormeget den end bliver fordunket af Urefrygt for en almindeligere og mere philanthropisk Følelse.“

„Hvad jeg vilde sige, er dette,“ — begyndte Bildtfangeren igjen, der var langt fra at forstaae de subtile Destinctioner, hvormed hans lærdere Staldbroder saa ofte frydrede Underholdningen; — „alle Ting kunne kun fødes een Gang og kun døe een Gang, enten det saa er Hunde, Hjorte, Røde eller Hvide. Begge Dele staae i Herrens Hænder, da det for Mennesket er ligesaa retstridende at ville fremskynde sin Fødsel, som det

er umueligt at ville opsætte sin Død. Dog vil jeg dermed ikke sige, at der intet kan gøres for at forhale det sidste Dieblif, i det mindste for en kort Tid, og derfor er det et Spørgsmaal, som enhver maa gjøre sin egen Samvittighed, hvorvidt han vil gaae deri, og hvormedet han vil lide, for at forlænge en Tid, der maaskee allerede har varet for længe, et Par Spand. Mangen barst Vinter, og mangen heed Sommer ere hengaaede, siden jeg har vendt mig til Høire eller til Venstre, for at søie en Time til et Liv, der allerede har varet over firsindstyve Aar. Jeg er stedsse saa beredt til at svare, naar man kalder mig, som en Soldat om Astenen ved Appellen. Hvis Eders Skjæbne bliver overladt til Indianernes Gemytsstemning, saa vil, efter min Mening, den store Sioures Politif stemme sit Folk til at opoffre Eder alle; heller ikke giver jeg meget for den Kjærlighed, han hylter til mig. Derfor er det Spørgsmaal ikke til urette Tid, om I ogsaa er beredt til en saadan Reise? og om, hvis I er beredt, denne Stund ikke er ligesaa god til Afreisen, som enhver anden? Skulde man spørge mig om min Mening, vilde jeg meddele den saa meget til Eders Fordeel, at jeg vilde sige: efter mine Tanker er Eders Levnet uskyldigt nok, hvad nemlig flette Handlinger angaaer, som I kunde have begaaet, skjøndt Sandheden strax vilde nøde mig til at lægge til, at alt det til-

sammentaget, som I kunde skrive paa Eders Handlings Regning, neppe fortjente dette Navn ved den store Afregning."

Obed saae sørgmodigt paa den Andens rolige, filosofiske Ansigt, medens denne meddeelte ham en saa nedslaaende Beretning om hans Stilling. Han rømmede sig, for at skjule den forfærdelige Angst, der lammede alle hans Kræfter, og dog fornægtede han derved ikke den Stolthed, der sjældent forlader den stafsels menneskelige Natur, endogsaa i den største Nød.

"Jeg mener, høistærede Wildtfanger!" — svarede han; — „naar vi opfatte hiint Spørgsmaal i alle dets forskjellige Betydninger, og antage at Eders Theori er rigtig, saa vilde den Slutning være den rigtigste, at jeg ikke er forberedet nok til en saa pludselig Afreise, og at man følgerig bør gribe til Forsigtighedsregler for at forhindre den."

"Nu vel!" — svarede Wildtfanger med en eftertænksom Mine; — „jeg vil handle for Eder, som for mig selv; men da Tiden allerede løber ned ad Bakken med Eder, vilde jeg raade Eder at see Eder for itide, thi det kunde hende sig, at der blev raabt paa Eders Navn i et Dieblif, da I ikke var mere beredt paa at svare, end nu."

Med dette venlige Bink traf den gamle Mand sig igjen hen til Kredsen, hvor han overveiede hvad

der nu burde gøres, og i hans Bæsen fremstinnede den sælsomme Blanding af Bestemthed og Hengivelse, der begge havde deres Grund i hans Levemaade og Ydmyghed, og i deres Forbindelse dannede en Character, i hvilken en overordentlig Energi og den meest ydmyge Hengivelse i Forsynets Villie paa en forunderlig Maade enedes med hinanden.

Otte og tyvende Capitel.

Siouxerne havde med en prisværdig Taalmodighed oppebiet Enden paa den forrige Samtale. De Fleste af Banden bleve holdte tilbage af den hemmelige Urefrygt, med hvilken de betragtede Obeds mysteriøse Character, medens nogle mere indsigtfulde Høvdinger gjerne benyttede Leiligheden til forud at ordne deres Tanker til den Strid, der efter al Sandsynlighed nu vilde begynde. Mahtoree, der ikke blev bevæget af nogen af disse Følelser, var tilfreds med at vise Bildtfangeren, hvor meget han gjorde for at behage ham, og da den gamle Mand afbrød Samtalen, fastede Høvdin-

gen et Blik til ham, der skulde erindre ham om den Taalmodighed, med hvilken han havde seet paa hans Bevægelser. En dyb Dødsstilhed fulgte paa denne korte Afbrudelse. Derpaa stod Mahtoree op, og det var tydeligt at han havde i Sinde at tale. I det han først indtog en værdig Stilling, fastede han et fast og strængt Blik paa den hele Forsamling. Udtrykket i hans Nie blev dog ikke det samme, da han mønstrede sine Tilhængeres og Modstanderes forskellige Ansigtstræk. Skjøndt bestandigt alvorligt, truede hans Blik dog ikke de Første, endskjøndt det syntes at forkynde de Sidste al den Fare, som de nødvendigst maatte udsætte sig for, naar de vovede at trodse en saa mægtig Mand's Hævn.

Dog uagtet al denne Stolthed og Selvtillid forlod Skarpsindighed og Sindighed dog ikke Tetonen. Da han paa denne Maade, saa at sige, havde fastet Handsken til hele Stammen, og nofsom tilkjendegivet sine Fordringer paa Overherredømmet, blev hans Mine blidere og hans Blik mindre frøgteligt. Nu opløstede han sin Røst midt i den herstkende Dødsstilhed, i det han, saaledes som de Billeder, han brugte i sin Tale, førte det med sig, lod sin Stemme synke eller stige.

„Hvad er en Siour?“ — begyndte Høvdingen med Sindighed; — „Han er en Herster over Steppen og en Herre over Wildtet. Fiskene i de mørke Bølgers

Strøm fjende ham og komme, naar han kalder. Han er en Ræv i Raadet, en Orn i Henseende til Synet, en glubende Bjørn i Striden. En Dahcotah er en Mand."

Efterat han havde ventet indtil det Bifald, der fulgte paa dette smigreude Billede af Nationen, havde lagt sig, vedblev Tetonen: „Hvad er en Pawnee? En Tyv, der kun stjæler Qvinder; en Rød, der ikke er tapper; en Jæger, der betler om Bilt. I Raadet er han et Egern, der hopper fra det ene Sted til det andet; han er en Ugle, der ved Nattetid sniger sig om paa Heben; i Kamp er han et Elsdyr, hvis Been ere flygtige. En Pawnee er en Qvinde."

Der fulgte igjen en Pause, under hvilken et Jubelskrig brød frem af mange Læber, og man fordrede at de fornærmende Ord skulde oversættes for den ulykkelige Gjenstand for deres bittre Foragt. Den gamle Mand adlød Binket, som Mahtoree gav ham. Først lyttede Haardhjerte efter, men rettede derpaa, som om han erindrede, at hans Tid til at tale endnu ikke var kommen, sit Blik ud i den frie Luft. Taleren bevogtede hans Ansigt med et Udtryk, der tilstrækkeligt beviiste, hvilket uudslukkelig Had han nærede til den eneste Høvding fjærnt og nær, hvis Roes kunde maale sig med hans og maaskee fordunkle den. Skjøndt han

saae sig stuffet deri, at han ikke havde ydmyget dens Stolthed, som han neppe holdt for vigtigere end en Dreng, vedblev han dog en Forretning, som han ansaae for langt vigtigere, nemlig at ophidse Mændene af sin egen Stamme til at hjælpe ham i at sætte sit vilde Forehavende igjennem.

„Hvis Jorden var bedækket med Rotter, der ikke ere til nogen Nytte,” — sagde han; — „var der intet Rum for Bøfflerne, der dog give Indianerne Klæder og Næring. Være Stepperne bedækkede med Pawneer, gaves der ingen Plads for en Dahcotahs Fod. En Coup er en Rotte, men en Siour er en stærk Bøffel. Lad nu Bøfflerne træde paa Rotterne og staae sig selv Plads.”

„Mine Brødre!” vedblev han; — „et lille Barn har talt til Eder. Det sagde Eder, — hans Haar ere ikke graae, men bedækkede med Frost — at der voxer intet Græs, hvor et blegt Ansigt er dødt. Kjenner han Farven af en Langknivs Blod? Nei, jeg veed, han kjenner den ikke; han har aldrig seet den. Hvilken Dahcotah, undtagen Mahtoree har nogentid dræbt et hvidt Ansigt? Ingen! Men Mahtoree maa tie. Enhver Teton vilde lukke sine Øren, naar han talte. Pandehudene over hans Bolig bleve tagne af Qvinder. De bleve tagne af Mahtoree, og han er en Qvinde. Hans

Mund er lukket; han venter paa Festen, for at synge blandt Pigerne." *

Trods alle de Udraab af Harme og Uvillie, der fulgte paa en saa selvfordrende Erklæring, tog Høvdingen dog sin Plads igjen, for ikke at tale mere. Men da den almindelige Knurren blev lydeligere, og forraabte truende Kjendetegn paa, at Forsamlingen vilde opløse sig i fuld Forvirring, stod han op igjen med en Tone, der blev vild og stormende, som hos en Krieger, der tørster efter Hævn.

„Lad dog mine unge Folk lede efter Tetao;“ — raabte han; — „de ville finde hans Hovedhud, tørret i Pawneernes Røg. Hvor er Boreechenas Søn? Hans Been ere hvidere end hans Morderes Ansigt. Sovet Mahah i sin Bolig? I vide, at mange Maaneder ere henrundne siden han drog ud paa Steppen. Var han dog her, for at sige, hvilken Farve den Haand havde, der tog hans Pandehud!“

Saaledes vedblev den listige Høvding, i det han nævnede de Krigere ved Navn, om hvilke det var bekjendt, at de havde fundet Døden i Kamp med Pawneerne eller i en af hine ulovlige Fejder, der saa ofte fandt Sted imellem en Siourbande og en Klasse af Hvide, der, hvad Civilisation angaaer, kun stod libet over hine. Tid var der ikke til at anmelde deres For-

* Indianst Spot.

tjenester, eller rettere Tjekfortjenester, som han sigtede til, thi han foer saa hurtigt hen over deres Navne, men han vidste at afpasse Alt saa snildt, og at flage saa rørende med sin metalrige, tonende Stemme, at han hvergang stødte paa en Gjenlyd i en af sine Tilhøreres Bryst.

Han var just midt i sin fyrige Tale, da en Mand, der var saa gammel, at han kun med stor Møie kunde bevæge sig, traadte ind i Kredsen, og stillede sig hen tæt foran Taleren. Et meget skjærpet Dre havde vel funnet opdage, at Talerens Tone vakte en Smule, da hans omsnævende Blik først faldt paa denne uventede Gjenstand, skjøndt denne Forandring kun var saa ubetydelig, at blot de, der kjendte Partierne nøie, kunne opdage den. Den Fremmede havde udmærket sig lige saa meget ved sin Skjønhed og Gestalt, som hans Ornepine ved en uimodstaaelig, skrækkelig Glands. Men nu var hans Hud rynket, og hans Ansigt saa furet af Skrammer, at han for omtrent et halvt Aarhundrede siden af den Marsag havde faaet af de Franske i Kanada, et Navn, som allerede mangen udmærket fransk Helt havde ført, og som nu ogsaa var gaaet over i den vilde Hordes Sprog, om hvilken vi fortælle, som det udtryksfuldeste for deres egen Helts Bedrifter. Den Mumlen: „Le Balafre!“ der foer igjennem Kredsen, hvori han traadte frem, forkyndte ikke alene hans Navn

og den høie Agtelse, man havde for hans Character, men ogsaa hvor betydningsfuld man ansaae hans Fremtræden for. Da han hverken talte eller bevægede sig, beroligede man sig imidlertid snart igjen; og ethvert Die vendte sig paa ny til Taleren, og ethvert Dre drak endnu engang den søde Ruus, som hans vældige Billeder og Toner vakte.

Det vilde have været let at forfølge Mahtorees Triumph i Gjenkinnet paa hans Tilhøreres Ansigter. Snart saa man overalt vilde, hæventørstende Blikke paa de fleste Krigeres grusomme Ansigter, og saa ofte han igjen, fuld af Kraft, hentydede paa sin Stammes Klogskab i at udrydde deres Fiender, fulgte et nyt jublende Bisaldsraab. Da hans Triumph havde naaet sin høieste Spidse, fluttede Tetonen pludseligt, i det han endnu engang berømmede sit Fædrenelands Mod og Stolthed, hvorpaa han igjen i en Hast begav sig til sit Sæde.

Midt under det stormende Bisald, der nødvendigviis maatte følge paa en saa overordentlig Anstrængelse af Beltaenhed, hørtes en sagte, svag og huul Stemme, som om den arbeidede sig frem af et menneskeligt Brysts inderste Huulninger, og først samlede Kraft og Styrke, naar den kom ud i Luften. En høitidelig Stilhed fulgte paa disse Toner, og da først saa man den gamle Mands Læber bevæge sig.

„Le Balafrés Dag er sin Ende nær;” — vare de første Ord, som man kunde tydeligt forstaae; — „han er som Bøffelen, hvis Haar ikke længere ville vore. Snart vil han være beredt til at forlade den gamle Bolig, og søge en anden, der ligger langt borte fra Siouxernes Boliger. Hvad han derfor har at sige, angaaer ikke ham, men den, som han efterlader sig. Hans Ord ere som Frugter paa Træet, modne og særdige, til at man kan give Høddingerne dem.”

„Mangen Sne er falden, siden Le Balafré blev funden paa Krigstien. Hans Blod har været meget hedt, men det har haft Tid til at afkjøles. Wahcondah giver ham ikke længere Krigsdrømme; han seer, at det er bedre at leve i Fred.”

„Mine Brødre! een Fod staaer allerede paa de lykkelige Sagtgrunde, den anden vil snart følge efter, og da vil en gammel Hødding see ud efter Trinene af hans Faders Moccasiner, for at han ikke skal gaae vild, men være vis paa at komme for Livets Herre paa den samme Sti, hvorpaa allerede saa mange gode Indianere have vandret. Men hvem vil følge? Le Balafré har ingen Søn! Hans Ældste er redet ud efter mange Paveeheste; Unglingens Arme ere bleve gnavede af Ronzaernes Hunde! Le Balafré er kommen, for at see sig om efter en ung Arm, paa hvilken han kan støtte sig, og for at finde en Søn, paa det at hans Bolig

ikke skal staae tom, naar han er gaaet bort. Tache-
hana, Tetonernes hoppende Hind, er for svag til at
støtte en Kriger, der er gammel. Hun seer fremad
og ikke tilbage. Hendes Mand er i hendes Mand's
Bolig."

Den gamle Krigers Foredrag var roligt, men
klart og bestemt. Med Taushed optog man hans Er-
klæring, og endskjøndt adskillige Høvdinger, der vare i
Forstaaelse med Mathoree, henvendte deres Blikke paa
denne, vovede dog Ingen, at sætte sig imod en saa
gammel og ærværdig Helts Beslutning, da den var
fuldkommen overensstemmende med Folkets Skikke. Mah-
thoree selv var tilfreds med at oppebie Udfaldet med
paatagen Rolighed, endskjøndt de vilde Blikke, der un-
dertiden udfoer af hans Dine, forraadte de Følelser,
med hvilke han betragtede en Handling, der efter al
Sandsynlighed vilde rive det saa forhadte Offer ud af
hans Klør.

Imidlertid bevægede Le Balafre sig langsomt og
møjsommeligt hen til den Fangne. Foran Haardhjerter holdt
han stille og betragtede længe med stor og tydelig Til-
fredshed hans faste Dine, og dristige Mine. Nu gjorde
han en bydende Bevægelse og ventede til hans Befaling
var udført, og den unge Mand ved et Knivsnit var
bleven løst fra de Baand, der bandt ham til Pælen.
Da den unge Kriger blev ført nærmere til hans matte

Die, begyndte han Undersøgelsen paa ny, med den største Nøiagtighed og med en Beundring, som physisk Fuldkommenhed aldrig unblader at opvække i den Vildes Bryst.

„Det er godt!“ — mumlede den betænksomme Gamle, da han, uagtet al sin Forsigtighed, ikke formaede at opdage en Feil hos Krigeren; — „Det er en springende Panther! Taler min Søn Tetonernes Sprog?“

Det var tydeligt at see af den Fangnes Blikke hvorgodt han forstod dette Sprog; men han var alt for stolt, til at udtrykke sine Tanker i et Sprog, der tilhørte et fjendtligt Folk. Nogle af de omkringstaaende Krigere erklærede den gamle Høvding, at den Fangne var en Pawnee-Loup.

„Min Søn aabnede sine Dine ved Ulvenes Bænde,“ — sagde Le Balafre i denne Nations Sprog; — „men han vil lukke dem igjen ved Krumningen af Floden med den urolige Strøm. Han er født som Pawnee, men han vil døe som Dahcotah. See paa mig! Jeg var et løvrigt vildt Figentræ og bedækkede engang mange med min Skygge. Løvet er faldet af, og Grenene hænge. Men kun en eneste Spire skyder op fra mine Rødder, en eneste lille Ranke; den maae vinde sig om et Træ, der er grønt. Længe saae jeg mig om efter et saadant, der kunde vore ved Siden af mig.“

„Nu har jeg fundet det. Le Balafré er ikke længere foruden en Søn; hans Navn vil ikke forglemmes naar han vandrer heden! Teton! jeg tager denne Ungling i min Bolig.“

Ingen havde Mod nok til at gøre ham den Ret stridig, der allerede saa ofte var bleven udøvet af Krigere, der efter deres Rang stod langt under Taleren; og med en alvorlig, ærbødig Tausked hørte man paa denne Adoption. Le Balafré tog sin udkaarede Søn ved Armen, og i det han førte ham midt ind i Kredsen, traadte han tilside med en triumpherende Mine, for at Tilskuerne maatte billige hans Valg. Mathoree forraadte intet af det, han havde i Sinde, men syntes meget mere at ville oppebie det gunstige Djeblik, da hans Klogskab bedre kunde udvikle sine Kræfter. De mere erfarne og mere skarptseende Høvdinge forudsaa vel at det var aldeles umueligt, at to saa berømte Kamphelte, der saa længe, stridende for Uren, havde staaet fjendtligt ligeoverfor hinanden, som deres Fange og deres Høvding, kunde leve fredeligt i samme Stamme. Dog indgjød Le Balafrés Character endnu en saadan Urefrygt, og den Sik, hvorpaa han beraabte sig, var saa hellig, at ikke en eneste vovede at opløste sin Stemme imod denne Forholdsregel. De ventede paa Udfaldet med stigende Interesse, men tilsyneladende med en Kulde, der skulde skjule deres indvortes Uro.

Af denne forviklede Tilstand, og, som man let kan tænke sig, frembrydende Uenighed blev Stammen revet ved den bestemte Beslutning, som han fattede, der meest var interesseret ved det lykkelige Udfald af den gamle Høvding's Plan.

Under det hele foregaaende Optrin vilde det have været vanskeligt af den Fængnes Træf at slutte sig til den ringeste indvortes Bevægelse. Budskabet om sin Frihed havde han hørt med den samme Eiegenlydighed, som Befalingen til at binde ham til Pælen. Men nu, da Diebliffet var kommet, da han skulde erklære sit Valg, tælte han saaledes at han beviste, at den Tap- perhed, der havde erhvervet ham et saa udmærket Navn, ingenlunde havde forladt ham.

„Min Fader er meget gammel; men endnu har han ikke seet Alt;” — sagde Haardhjerte med en saa tyde- lig Stemme, at alle de Omstaaende maatte høre det; — „han saae endnu aldrig en Bøffel forvandle sig til en Flagermuus. Han vil aldrig see at en Pavnee bli- ver en Siour.”

Han udtælte dette men en Hurtighed og en Ro- lighed, der overbeviste Tilhørere om, at hans Beslut- ning var urokkelig. Le Balafre's Hjerte slog imidlertid ganske for Ynglingen, og den Tilbøielighed, som den Gamle engang havde fattet, lod sig ikke let vise til- bage. Han mønstrede Forsamlingen med et dadlende

Blik, da den paa een Gang udbrød i lydelig Beundring over Pavnens Dristighed og overlod sig paa ny til det Haab at kunne stille sin Hævn; men derpaa tiltalte han sit antagne Barn, ret som om han ikke kunde afstaae fra sit Forflag.

„Det er godt,” — sagde han; — „det er saadanne Ord, en tapper Mand bør bruge, for at Krigerne kunne see hans Hjerte. Der var engang en Tid, da Le Balafres Stemme klang lydeligst i Conzaernes Boliger. Men de hvide Haars Rødder er Visdom. Min Søn vil vise Tetonerne, at han er tapper, ved at slaa deres Fjender. Dahcotaher, denne er min Søn!”

Pavnen nølede et Dieblis; derpaa traadte han lige hen foran Høvdingen, greb hans haarde rynkede Haand og lagde den med Urefrygt paa sit Hoved, som om han derved vilde tilkjendegive hvormeget han var ham forpligtet. Men derpaa traadte han et Skridt tilbage, hævede sig saa høit han formaaede og kastede et dristigt, foragteligt Blik paa den hele Sværm af Fjender, der stod omkring ham, i det han tillige sagde høit og tydeligt i Siouxernes Sprog:

„Haardhjerte har betragtet sig selv baade indvendigt og udvendigt; Han har tænkt paa Alt hvad han har gjort paa sine Togtog og i Krigen; overalt er han een og den samme. Der er ingen Forandring. Han

er en Pawnee i Alt. Han har dræbt saa mange Tetonner, at han aldrig kan spise i deres Boliger. Hans Pile vilde flyve tilbage; deres Benner vilde græde, saa ofte han opløstede sit Krigsflag; deres Fjender vilde lee. Kjender Tetonerne en Loup? Nu saa kunne de see paa ham! Hans Hoved er malet; hans Arm er Kjød, men hans Hjerte er Steen. Kun naar Tetonerne see Solen komme fra Rocky-Mountains og drage hen til de blege Ansigters Land, kun da bliver Haardhjerte blød og hans Mand en Sioux; til den Tid vil han leve og døe som en Pawnee."

Et Jubelskrig, i hvilket Beundring og BILDHED blandede sig paa en skrækkelig Maade, afbrød den Talsende og røbede kun alt for tydeligt hvilken Skjæbne der ventede ham. Den Fangne taug et Dieblif, indtil Bevægelsen havde lagt sig; derpaa vendte han sig igjen til Le Balafre og blev ved, men i en mildere og venligere Tone, som om han følte det Passende i at forsøde sit afflaende Svar og ikke at saare en Mand's Stolthed, der saa gjerne vilde være hans Velgjører.

"Gid min Fader maae finde en stærkere Støtte i Dahcotahernes Hind;" — sagde han; — "nu er hun svag, men naar hendes Bolig fyldes sig med Unger, vil hun blive stærkere. See," lagde han til, i det han viiste den Anden Bildtfangerens alvorlige Ansigt; — "Haardhjerte er ikke uden et graat Hoved, der vil vise

ham Veien til de salige Stepper. Hvis han har en anden Fader, maa det være hiin retfærdige Kriger."

Skuffet vendte Le Balafre sig bort fra Yndlingen og nærmede sig til den Fremmede, der var forekommet ham i hans Forehavende. Den gjensidige Prøve, som disse to gamle Mænd anstillede, varede længe og var af en sælsom Art. Det var ikke let, at opdage Bildtfangerens virkelige Charakter gjennem den Maske, som saa mange Aars Besværligheder havde trukket over hans Ansigt, især naar man tillige betragtede hans vilde og paafaldende Paaklædning. Nogle Dieblikke gik hen førend Tetonen tog Ordet, og da han talede, var det tvivlsomt, om han tiltalte sig selv eller en Vandrer af hiin Slægt, der, som han havde hørt, lig hungrige Græshopper, udbredte sig over Landet.

„Min Broders Hoved er meget hvidt," — sagde han; — „men Le Balafres Die er ikke meer som Dræns Die. Af hvilken Farve er hans Hud?"

„Bahcondah skabte mig dem lig, som I seer vente paa en Dacotahdom; men den gode og onde Tid har farvet mig mørkere end Rævens Hud. Dog hvad gjør det til Sagen? er Barken end rynket og revnet, saa er Træets Hjerte dog sundt."

„Min Broder er en Langkniv. Hans Blik vende sig til den nedgaaende Sol, og han aabne sine Dine! Seer han Saltsøen paa hiin Side Bjergene?"

„Der var en Tid, Teton! da Faa kunde see det Hvide paa Ornens Hoved længere borte end jeg; men syv og firefindstyve Vintres Sneer har gjort mine Dine dunkle, og jeg kan i den sidste Tid ikke rose mig stort af mit Syn. Tænker Siouxen at det blege Ansigt er en Gud, der kan see igjennem Bjerger?“

„Saa see min Broder paa mig! Jeg er nær ved ham og han kan see, at jeg kun er een af de eenfoldige Røde. Hvorfor kan hans Folk ikke see Alt, da det dog forlanger Alt?“

„Jeg forstaaer Eder, Høvding! heller ikke vil jeg modsige Eders Ord, da jeg seer, at de ere alt for vel grundede paa Sandhed. Dog, endskjøndt jeg er født i den Stamme, som i elsker saa lidt, kan dog ikke min Fjende, ja, ikke engang den løgnagtige Mingo vove at paastaae, at jeg nogentid har tilegnet mig mere Land og Grund, end som Herren har bestemt for Enhver.“

„Og dog er min Broder kommen blandt de røde Mænd for at finde en Søn?“

Wildtfangeren lagde en Finger paa Le Balafrés nøgne Skulder og saae fortroligt paa hans arrede Ansigt, i det han svarede:

„Ja; men det skeede kun for at gjøre Knøsen godt. Naar I, Dahcotah, tænker, at jeg antog Indslingen i Barns Sted, for at finde en Støtte i min Alderdom, da er I ligesaa uretsfærdig imod min gode Vil-

lie, som I syntes at være uvibende om eders eget Folks umenneskelige Forsæt. Jeg har gjort ham til min Søn, for at han kan vide, at der bliver En tilbage efter ham — Stille, Hector, stille! Er det anstændigt at afbryde Oldingernes Raadslagning med et Hundehyl? Hunden er gammel, Teton! og skjøndt han veed hvad Respect er, troer jeg dog at han begynder at glemme noget af sin Dptugtelse fra den Tid da han var ung.”

Samtalen mellem de to Veteraner blev afbrudt ved et gennemtrængende Skrig, der i dette Dieblif blev udstødt af de tolv gamle Kjællinger, der, som vi ovenfor have bemærket, havde tiltrodsset sig en Plads forrest i Kredsen, saa at de kunde sees af Alle. Dette Skrig blev foranlediget af en pludselig Forandring i Haardhjertes Mine. Thi da begge de Gamle saae sig om efter Yndlingen, saae de ham staae midt i Kredsen, med opløftet Hoved, og med Ninene stirrende i det tumme Blaa; det ene Been fremad og den ene Arm en Smule hævet, som om han brugte alle sine Kræfter til at lytte. Et Smil soer piilsnart over hans Træk, derpaa hensank han igjen i sin forrige Værdighed og Rolighed, som om det pludseligt var faldet ham ind, at det her gjældte om at beherske sig selv. Med det samme udtrykte han en saadan Foragt, at Anføreren selv ærgrede sig. Ude af Stand til at dæmpe deres

Raserie, brøde Qvinderne alle paa eengang ind i Kredsen og begyndte deres Angreb dermed, at de overøsteden Fangne med de bittreste Bebreidelser. De roste sig af alle de Foretagender, hvori deres Sønner havde udmærket sig til Skade for de forskjellige Pavnestammer. De nedsatte hans egen Berømmelse og sagde ham, at han skulde see paa Mathoree, hvis han endnu ikke havde seet en Kriger. De beskyldte ham for, at han var bleven opammet af en Raa og at han havde indsuget Feighed med Modermælken. Kort sagt, de overøstede deres klippefaste Fange med en Strøm af de hævnjerrige Forhaanelser, i hvilke de Wildes Qvinder, som man veed, ere saa stærke men som ere beskrevne saa ofte, at vi ikke behøve at gjentage dem her.

Virningen af dette Udbrud var ikke at undgaae. Skuffet vendte Le Balafre sig bort og skjulte sig iblandt Mængden, medens Wildtfangeren hvis Ansigtstræk kjæmpede med en indvortes Bevægelse, nærmede sig til sin unge Ven, saaledes som man ofte seer en Forbryders Venner, der ere knyttede til ham med saa snævre Baand, at Menneskernes Mening mod dem ingen Vægt har, staae tæt omkring Retterstedet for at trøste ham i hans sidste Dieblikke. Snart rørde det sig ogsaa blandt Krigerne af anden Rang, skjøndt Høvdingerne endnu bestandigt afholdt sig fra at give det Signal, der skulde overlevere Offeret til deres Raseri. Mathoree, der kun

havde oppebiet denne Bevægelse blandt sine Kampbrødre, i den kloge Hensigt at skjule sit eget skinsyge Had, blev snart fjed af Opsættelsen, og et Blik fra ham opmuntrede Bødlerne til at begynde paa Arbeidet.

Weucha, der, længselsfuld efter denne Tilladelse allerede længe havde seet paa Høvdingen med ufravendte Blikke, sprang paa dette Tegn frem, som en løsladt Blodhund. I det han foer midt ind imellem de gamle Qvinder, der allerede gik fra Skjældsord over til Haandgribeligheder, dadlede han deres Utaalmodighed, og bød dem vie til en Kriger havde begyndt Qvalerne, og da skulde de see deres Dffer udgyde Taarer som en Qvinde.

Den ubarmhjertige Wilde begynde sit Arbeide dermed, at han svang Tomahawken over den Fangnes Hoved, saa at Alle maatte troe, at det første Hug vilde begrave det hele Baaben i Kjød, da det dog blev regjeret saa behændigt, at det ikke engang berørte Huden. Mod dette brugelige Kunstgreb var Haardhjerte fuldkommen ligegyldig. Hans Die stirrede fast og ufravendt i Luften, skjøndt den straalende Dre i sine Svingninger beskrev en klar Lysstriben paa hans Ansigt. Nu gjorde den snedige Wilde et andet Forsøg. Han lagde den kolde Eg paa sit Dfers nøgne Hoved, og begyndte at beskrive de forskjellige Maader, en Fange kan blive flaaet paa. Qvinderne ledsagede hans Grusomheder

med Forhaanelser og søgde at opdage et Udtryk i Pavneens Ansigt, der røbede Svaghed. Men det var klart, at han sparede sig for Høvdingerne og for de sidste angstfulde Dieblitke, da han vilde vise sin Lands Dristighed, paa en Maade, der passede til hans ubesmittede Roes.

Bildtfangerens Dine fulgte enhver Bevægelse af Tomahawken, ligesom om han var Pavneens virkelige Fader, indtil han omsider raabte, ude af Stand til længere at styre sin Forbittrelse:

„Min Søn har glemt sin Klogskab. Det er en flettænkende Indianer, der let kan bringes til Raseri. Jeg kan ikke selv gjøre det, thi min Troeslære forbyder en døende Krieger at skjælde en Forsølger, men med en af de Røde er det noget andet. Lad Pavneen tale bittre Ord og dermed købe sig en lettere Død. Jeg vil indestaae for Udfaldet, forudsat, at han taler strax, førend de alvorlige Mænd bruge deres Wiisdom til at standse denne Mars Daarskab.”

Den vilde Siour, der hørte disse Ord, uden at forstaae hvad de betydede, vendte sig til Taleren og truede ham med en øieblikkelig Død for hans Frækhed.

„Gjør hvad Du vil;” — sagde den gamle Mand uden at vise den mindste Bevægelse; — „jeg er i Dag ligesaa beredt, som jeg vil være det i Morgen, skjøndt

det egentlig er en Død, som en ærlig Mand ikke ønsker at døe. See paa denne ædle Pavné, Teton! og see hvad der vil blive af en Rød, der frygter Livets Herre og følger hans Love. Hvor mange af Eders Folk har han ikke sendt til de fjærne Stepper?" — vedblev han med et fromt Bedrageri, i det han tænkte, at det vel ikke var nogen Synd at hæve en Andens Fortjeneste, medens Faren truede ham selv; — „Mangen hylende Sioux har han dræbt, som en Kriger i aaben Mark, medens Pilene fusede i Luften tættere end den faldende Sne. Gaae! Tor Weucha udtale en Sjendes Navn, som han endnu ikke har truffet?"

„Haardhjerte!" — sagde Siouren, i det han rasende dreiede sig om, og svang Tomahawken til et Dødsflag. Men hans Arm faldt i det Hule af den Fangnes Haand. Et Dieblif stod begge ubevægelig i denne Stilling, Weucha, formedelst den uventede Modstand; Pavnéen bøiede Hovedet, for ikke at finde Døden, men dog tillige i den meest spændte Opmærksomhed. Vrinderne hylede i Triumph, thi de troede, at Kræften endelig havde forladt den Fangne. Bildtfangeren sittede for sin Bens Gre, og Hector strakte, som han vidste hvad der foregik, Næsen i Beiret og hylede ynkeligt.

Men Pavnéen nølede kun et Dieblif. Pludseligt løftede han den anden Haand i Beiret, greb som et

Eyn Tomahawken, svang den og Weucha sank til Jorden med fløvet Pande. Derpaa hug Fangen sig en Bei igjennem Mængden med det blodige Baaben, foer igjennem den Kabning, som de forstrækkede Qvinder havde gjort og syntes med et Spring at sætte ned af Høien.

Var en Tordenkile fra Himmelen faret ned midt i Tetonbanden, vilde den ikke have foraarsaget en større Forvirring end denne Handling af fortvivlet Driftighed. Et hvinende Klagekrig foer fra alle Qvinders Læber, og der var et Diebliß, da selv de ældste Krigere syntes at have tabt deres Besindelse. Men denne stumme Forbauselse varede dog kun et Diebliß. Et hvinende Hævnskrig brød frem af hundrede Struber, medens ligesaa mange Krigere sprang frem, beredte til den blodigste Gjengjeldelse. Men et mægtigt, bydende Ord af Mathorees Mund holdt dem tilbage. Høvdingen, i hvis Ansigt skuffet Forventning og Raseri stred med Bestræbelse for at synes fattet, udstrakte sin Arm imod Floden og hele Himmelheden var opdaget.

Haardhjerte havde næsten tilbagelagt det Halve af Dalen, der laae mellem Bjerget og Bandet. I samme Diebliß kom en Bande af bevæbnede Pavnere til Hest frem bag en af Høiene og galopperede henimod Randen af Strømmen, i hvilken, som man tydelig kunde høre, Flygtningen styrtede sig. Faa Minutter vare til-

stræffelige for hans kraftige Arm til at svømme over og da han var paa den anden Side forkyndte et Blødeskrig de ydmygede Tetoners deres Modstanders hele Triumph.

Syv og tyvende Kapitel.

Naar Hyrden ikke ligger i Baand, saa lad ham sine; Forbandelsen over ham, de Pinsler han vil føle, brække en Mand's Ang, et Uhyres Hjerte.

Shakespeare.

Man vil let indsee, at den nysfortalte Begivenhed gjorde ingen ringe Opsigt blandt Siourerne. Da Mathoree tilbageførde Bandens Jægere til deres Leir, havde han ikke forsømt nogen af den indianske Klogskabs sædvanlige Forholdsregeler, for at faae deres Spor til at forsvinde for deres Fjenders Næse. Men det saae imidlertid ud til, at Pagneerne ikke alene havde opdaget hans

Steppen, 6 S.

Opholdssted, men at de ogsaa med den største Kunst og List vare komne tæt til den ene Side, hvor man ansaae det for unødvendigt at udstille de brugelige Skildvægter. Vægterne, der vare fordeelte paa de forskjellige Høie omkring Hytterne, vare de allersidste, der erfarede noget til Faren. I et saa afgjørende Dieblik havde man ikke megen Tid til at raadslaae. Ved det at han under lignende vanskelige Omstændigheder strax havde lagt sin Mandsnærverelse og Kraft for Dagen havde Mathoree erhvervet sig en fastgrundet Anseelse iblandt sit Folk, og det var heller ikke sandsynligt, at han vilde tabe den i dette Dieblik, da han slet ikke røbede det mindste Bankelmød. Midt under Ungdommens Skrig, Qvindernes Jamren og de gamle Herers Hulen, der alene vilde have været tilstrækkeligt til at frembringe et Chaos i en Mands Tanker, som mindre var vant til at handle i pludselige Nødstilfælde, hævede han fuldkomment sin Anseelse, i det han med en graahærdet Krigers Rolighed uddeelte sine Befalinger.

Medens Krigerne bevæbnede sig, maatte Drengene ned i Dalen efter Hestene. Teltene bleve i en Hast revne ned af Qvinderne og lagte paa de Lastdyr, med hvilke man ikke kunde vove sig i Kampen. De spæde Børn bleve pakket paa Ryggen af deres Mødre, og dem, der vare store nok til at marschere, drev man sammen i en Hjord, som en Flok ufornuftige Dyr.

Skjøndt disse forskjellige Bevægelser gik for sig under en Strigen og Larm, der lignede den babyloniske Forvirring, blev alt dog udført med utrolig Raskhed og Indsigt.

Imidlertid forsømte Mathoree ingen af sine Pligter; fra den Høi, hvorpaa han stod, kunde han fuldkommen oversee Fjendens Styrke og Bevægelser. Et tilfreds Smil foer over hans Ansigt, da han fandt, at hans egen Bande, i Henseende til Antallet, langt overgik den Fjendtlige. Uagtet denne Fordeel var der dog adskillige Ting, der gjorde Udfaldet af en forestaaende Kamp meget tvivlsomt. Hans Folk hørte til Beboerne af en nordligere, og langt mere uvenlig Egn, end hans Fjender, og var ingenlunde rigt paa det Slags Eiendom, der udgjør de vestlige Indianeres egentlige Velstand, nemlig de saa høit agtede Heste og Baaben. Banden der stod ligeover for ham var til Hest indtil den sidste Mand, og han kunde ikke troe andet, end at den bestod af lutter tappre Mænd, eftersom den var kommen for at befrie og hævne sin største Helt. Paa den anden Side vare Mange af hans eget Følge langt bedre paa Jagten, end i Kampen; Mænd, der vare meget skikkede til at skuffe Fjendens Opmærksomhed, men som han ikke kunde vente sig meget af i en fortviolet Stilling.

Ogsaa Pavneerne ligeoverfor forraadte, da de havde

været lykkeligere i deres Hovedforetagende, end de havde ventet, ingen Lust til at drive Sagen til det Yderste. Floden dannede et farligt Forsvarsmiddel, dersom man vilde passere den ligesom Dinene af en fjæll Fiende, og det vilde have været aldeles overensstemmende med deres forsigtige Klogskab, hvis de i dette Dieblis havde trukket sig tilbage, for at gjøre deres Angreb med mere Sikkerhed, naar det blev mørkt. Men i deres Høvding levede en Mand, der i dette Dieblis hævede ham høit over en vild Krigers sædvanlige Rang. Hans Barm brændte af Længsel efter at hævne den Skjændsel, han nyligt havde lidt; det er ogsaa muligt at han tænkte paa, at Siouxernes Leir, der nu vare i Færd med at bryde op, indeholdt en Skat, som begyndte at faae et Værd i hans Dine, der langt overgik halvtred- sindstyve Pandehuder af Tetoner. Det være nu som det vil, neppe havde Haardherte modtaget sin Blandes korte Enkønftning og meddeelt Høvdingerne det, de nødvendigt maatte vide, førend han beredte sig til at optræde i den forestaaende Kamp, som det passede med hans velerhvervede Roes, og som hans hemmelige Dnsker forlangte det. En Hest, der allerede for længe siden havde viist sig velprøvet paa Jagten, var bleven ført med, for at modtage sin Herre, endskjøndt der kun var lidet Haab om at han nogensinde mere skulde behøve dens Tjeneste. Et Beviis paa hvilket Indtryk

Ynglingens ædle Egenheder havde gjort paa hans Folk var, at man havde medtaget en Bue, en Landsse og et Røgger, for at offere Dyret tilligemed disse Ting paa den unge Helts Grav, en Omsorg der vilde have fritaget Wildtfangeren for sin paatagne fromme Forpligtelse.

Skjøndt Haardhjerte fuldkommen vidste at skatte sine Krigeres Opmærksomhed, og var af den Mening, at en Høvding, der fik en saadan Begravelse, med al Rolighed kunde bryde op til Livets Herres fjærne Jagtegne, syntes han dog tilbøielig til at troe, at disse Redskaber endnu kunne blive ham ligesaa nyttige i det virkelige Liv. En Straale af alvorlig Glæde fløi over hans Ansigt, da han prøvede Buen og svingede Spydet. Mere flygtigt og ligegyldigt var det Blik, han kastede paa Skjoldet; men den Jubel, med hvilken han svang sig paa Ryggen af sin elskede Stridshest, var saa stor, at den gjennebrød alle Former af indianer Tilbageholdenhed. Han reed frem og tilbage mellem sine neppe mindre henrykte Krigere, i det han regjerede Dyret med en Anstand og Behændighed, der ikke kan erstattes ved kunstige Regler, svang Landsen imellemstunder frem og tilbage, som om han vilde forvise sig om, at han sad fast, og endelig ogsaa omhyggeligt undersøgte Geværets Tilstand, med hvilket man ligeledes havde forsynet ham, og alt dette med den salige Glæde,

som den maa føle, der ved et eller andet Under igjen er kommen i Besiddelse af Skatte, der bestandigt have udgjort hans Stolthed og Lykke.

Just i dette Dieblif var det, at Mathoree, efterat han havde truffet alle foreløbige Anstalter, forbedte sig til at gjøre en afgjørende Bevægelse. Tetonen fandt ingen ringe Vanskelighed i at forvare sine Fanger. Endnu saae man Ismaels Tælte, og denne Mand's Trædsfthed sagde ham, at det var ligesaa nødvendigt at vogte sig for et Angreb af ham, som at passe paa hans aabenbare og langt virksommere Fjender. Hans første Tanke havde været, at stille sig ved Hjælp af Tomahawken ved Mændene og at overgive Qvinderne til dem, der beskyttede de andre Fruentimmer i Banden; men den Maade, hvorpaa saa mange af hans tappreste Krigere endnu betragtede Langknives Medicus, advarede ham for den Fare, han udsatte sig for, ved at vove et saadant Forsøg fort forud et Slag. Man vilde maaskee deri have opdaget et Forvarsel for et Nederlag. I denne Forlegenhed vinkede han ad en meget gammel Krieger, hvem han havde betroet Omsorgen for dem, der ikke kunde kjæmpe med, og i det han førte ham assides, lagde han betydningsfuldt en Finger paa hans Skuldre, i det han talte i en Tone, i hvilken Myndigheden blev formildet ved Tilliden.

„Naar mine unge Folk ere i Haandgemæng med Pavnearne, saa giv Qvinderne Knive. Nok; min Fader er gammel, han behøver ikke først at høre Wiisdom af en Dreng.”

Den glubste gamle Wilde svarede med et frygteligt Bifaldsblik, og nu syntes Høvdingen beroliget i Henseende til dette vigtige Punkt. Fra dette Dieblik af levede han kun for Tanken om Hævn og for Bedligholdelsen af sin Krigerære. Da han havde svunget sig op paa Hesten, gav han med en Fyrstes Mine sit Følge et Tegn til at følge efter, i det han uden flere Omstændighederne afbrød Krigsangene og de høitidelige Ceremonier, ved hvilke ikke Faa iblandt dem ansporede deres Gemytter til tappre Bedrifter. Da Alt var i Orden, bevægede hele Massen sig med stor Fasthed og Rolighed henimod Bredden af Floden.

De fiendtlige Skarer vare nu kun skilte fra hinanden ved Vandet. Strømmens Brede var for stor, til at man med Fordeel kunde betjent sig af de sædvanlige indianiske Rastevaaben; ogsaa kun nogle faa, lige faa unyttige Skud bleve værlede mellem Høvdingernes Gæværer, mere af Praleri, end fordi man ventede, at de kunde gjøre nogen Virkning. Da nogen Tid forgik under gjensidige Demonstrationer og uheldige Forsøg, ville vi imidlertid forlade dem, for at vende tilbage

til dem af vore nærmere Bekjendte, der ere blevne tilbage i de Bildes Hænder.

Vi vilde have spildt meget Blæk og til ingen Nytte beskrevet mangt Urk Papir, der kunde have været anvendt til noget Nyttigere, dersom det endnu var nødvendigt at sige, at faa af de foregaaende Bevægelser vare undgaaede den erfarne Bildtfangers iagttagende Blik. Ligesaavel som de Andre var han forbausset over Haardhjertes raske Daad, og der gaves et Dieblik, da han endogsaa følte et Slags Kummer og Uergrelse, trods hans Længsel efter at see Unglingens Liv reddet. Den simple, velmenende Gamle vilde, hvis han var bleven Vidne til en Krigers Svaghed, der havde opvaakt hans hele Deeltagelse, næsten havde følt den samme Kummer, som christelige Forældre ville føle, naar de ere Vidne til et vanflægtet Barns sidste Døds-kamp. Men da han fandt, istedet for en asmægtig, og umandig Kamp om Livet, at hans Ven havde opført sig med en indianer Krigers sædvanlige og værdige Hengivelse, indtil der frembød sig en Leilighed til at undslippe, og at han da forraadte en Helts Aand og Bestemthed, da blev hans Henrykkelse næsten formægtig, til længere at blive skjult. Midt under de Klager og Bevægelser, der fulgte paa Weuchas Død og den Fangnes Flugt, stillede han sig i Nærheden af sine hvide Staldbrodre, med den Beslutning, at antage

sig dem, hvis de Wildes Raseri skulde vende sig imod dem. Synet af den fjendtlige Bande sparede ham imidlertid en saa fortvivlet, og formodentlig ogsaa urigtig Anstrængelse, og han kunde igjen ganske leve for sine Jagttagelser og efter Hjertens Lyst udklække sine Planer.

Han bemærkede i Særdeleshed, at medens den største Deel af Qviaderne og alle Børnene tilligemed Selskabets Eiendomme bleve samlede i en Bagtrop, formodentlig med den Befaling, at skjule sig i de nærliggende Skove, blev Mathorees eget Tælt staaende, og alt, hvad der var i det, uberørt. To udvalgte Heste stode dog i Nærheden, holdte af et Par Karle, der vare for unge til at gaae i Krigen, men dog gamle nok til at forstaae at behandle Heste. I denne Anordning erkjendte Wildtsfangeren Mathorees Ulyst til at slippe sin nysfundne „Blomst“ af Syne, og til samme Tid hans Forsigtighed, hvis Lykken skulde vende sig. Ligesaa lidt undgik den vilde Maade ham, hvorpaa Tetonen meddeelte den gamle Wilde sin Befaling, og den vilde Lyst, med hvilken denne Sidste modtog denne blodige Ordre. Af alle disse hemmelighedsfulde Bevægelser sluttede den gamle Mand, at det afgjørende Dieblif nærmede sig, og han opbød al sin Erfaring og alle de Kundskaber, han havde erhvervet sig i et saa langt Liv, for at hjælpe sig ud af denne fortviv-

lede Stilling. Medens han saaledes pønsede paa de Midler, han skulde gribe til, tildrog Doctoren, der med ynkelige Miner raabte om Hjælp, sig hans Opmærksomhed.

„Høitagede Herr Bildtfanger, eller, som jeg hellere vil kalde Eder, Befrier,” — begyndte den af Smerte plagede Døed; — „det synes næsten, at den rette Tid nu er kommen til at adskille den unaturlige og tillige høist uregelmæssige Forbindelse, der eksisterer imellem mine nederste Lemmer og Legemet af dette Asinus. Isald en saadan Deel af mine Lemmer kom løs, der kunde gøre mig til Herre over de Dørige, og denne gunstige Leilighed behørigt blev afbenyttet til at tiltræde en hurtig Marsch til Kolonierne, var maaskee alt Haab om at frelse de videnskabelige Skatte, hvis uværdige Opbevarer jeg for nærværende Tid er, ikke forsvundet. Vigtigheden af et saadant Udsald lønner i det mindste et saadant Bøvestykke.”

„Jeg veed det ikke, jeg veed det ikke!” — svarede den gamle Mand betænkeligt; — „De Orme og Oldenborrer, som I bærer omkring med Eder, vare af Skaberen kun bestemte for Stepperne, og jeg indseer ikke den Nytte, det fører med sig, at sende dem til Egne, der ikke ere skabte for deres Natur. Og desuden er I af stor og særdeles Nytte, naar I sidder paa Iselet, endskjøndt jeg slet ikke undrer mig over

at bemærke, at J selv ikke veed det, da jeg meget vel indseer, at Nytte er et ganske nyt Navn for en saadan Bogorm."

"Til hvad Nytte kan jeg være i dette forfærdelige Slaveri, i hvilket alle dyriske Functioner ere suspenderede, og de aandige eller intellectuelle blive fordunklede af den hemmelige Sympathi imellem Mand og Materie? Efter al Sandsynlighed bliver der udgydet Blod, naar disse fjendtlige Hære af Hedninger komme til at stride, og skjøndt jeg ikke længes meget efter denne Forretning, vilde det dog være bedre, hvis jeg nu beskæftigede mig med chirurgiske Forsøg, end at forøde de kostbare Dieblis med at pine baade Sjæl og Lægeme."

"En Rød bryder sig kun lidt om en Læge for sit Saar, saalænge Krigskriget klingrer i hans Øren. Taalmodighed er en Dyd hos Indianeren og bringer en christelig Hvid ingen Skam. See paa disse gamle Hexer, Ben Doctor; jeg maatte slet ikke forstaae mig paa disse vilde Naturer, hvis de ikke alle ere høist blodigt stemte og beredte til at styre deres forbandede Lynst paa os Alle. Nu, saalænge J bliver siddende paa Gjelet, og beholder det fyrige Blik, der iøvrigt kun passer lidt med eders Natur, vil Frygten for en saa vældig Medicus endnu holde deres Raseri tilbage. Jeg er sat her som en General ved Begyndelsen af et

Slag, og det er blevet min Pligt at anvende alle mine Kræfter saaledes, som det syntes mig passeligt. Da jeg kjender alle de smaa Omstændigheder, hoorpaa alt her kommer an, saa er I ved enhver af eders Bevægelser mere nyttig her, end dernede hvor det gjælder.”

„Hør, gamle Bildtfanger!” — skreg Paul, der tabte Taalmodigheden ved den Andens beregnende og vidtløftige Forklaringer; — „jeg mener, at det er bedst at Du fort og godt skjærer to Ting af, som jeg vil nævne Dig, nemlig din Underholdning, der klingrer behageligt nok, naar det gjælder en velstegt Bøffelrøg, og saa de fordømte Læderremme, der, efter min Erfaring, slet ikke ere behagelige. Et eneste Snit af din Kniv vilde nu være til mere Nytte, end den længste Tale, der nogensinde er bleven holdt for Retten i Kentucky.”

„Åh, Retterne ere de lykkelige Sagtegne, som de Røde vilde sige, for alle dem, der ikke ere forsynede med bedre Gaver end dem, der ligger i Tungen. Jeg selv blev engang flæbt ind i en af disse ulovlige Huler, og hele Sagen, hoorom der blev stridt, var ikke saa meget værd, som en Hjortehud. Herren forlade dem det; de vidste det ikke bedre; de handlede efter deres svage Forstand; saa meget mere ere de at beklage; og dog var det et høitideligt Syn, at see en gammel Mand, der altid havde levet i den frie Luft, lagt i Baand og Lænker, og gjort til et Spektakkel for Qvin-

der og Børn i en stor Koloni, saa at man pegede Fingre ad ham.”

„Naar I har saa fortræffelige Anskuelser af Fængslinger, min ærlige Ven, saa skulde I heller udtale Eder tydeligere derved, at I saasnart som mueligt satte os i Frihed;” — sagde Middleton der, som sine Staldbroedre, ogsaa begyndte at finde sin prøvede gamle Reisekammerats Nølen lige saa sølsom som den var ham ubehagelig.

„Jeg vilde meget gjerne gjøre det især for Eders Skyld, Capitain, der, som Soldat, ikke allene vilde finde Fornøielse, men ogsaa høste Nytte af, ganske efter Eders Bequemmelighed at prøve de Bendinger og den Krigslist, som Indianerne bruge i deres Fægtninger. Hvad Eders Ven angaaer, da kommer det vel ikke an paa, hvormegget eller hvor lidt han ved egen Prøve erfarer af denne Sag, da man paa en anden Maade bliver Herre over en Bi, end over en Indianer.”

„Gamle Mand! denne Spøg med vor Glendighed er meget uoverlagt, for ikke at give den et strængere Navn.”

„Jh hvad! Eders Bedstefader var af et meget hæftigt og vildt Temperament, og man maa ikke vente, at en Panthers Unge skal rode i Jorden, som et ungt Pindsvin. Holder Eder begge rolige, og hvad jeg nu vil sige Eder maa have Udseendet af at det blot gjæl-

der det, der foregaaer der nede paa Sletten; det vil derved dylse deres Karvaagenhed i Søvn, og lukke disse mistænksomme Zine, der sjældent ere lukkede, naar der gives noget ret Grujomt og Afskyeligt. For det Første maae I vide, at jeg har Grund til at troe, at hiin forræderiske Teton har efterladt en Befaling til at myrde os Alle, saasnart han tænker, at den Gjærning kan skee hemmeligt og uden at gjøre Opsigt."

"Store Himmel! vil Du lade os slagte som værge-løse Lam."

"Stille, Capitain, stille! et heedt Temperament er ikke det bedste, hvor der mere behøves Snildhed end Sværdslag. Ak, Pagneen er en vakker Knøs! Det vil glæde Eder at see hvorledes han trækker sig tilbage fra Floden, for at indbyde sine Fjender til at gaae over den; og dog, hvis mit Die ikke skuffer mig, er der kun Een imod To. Men som jeg sagde, Hæftighed og Tankeløshed medfører aldrig noget Godt. Sagen er saa klar, at ethvert Barn kan begribe den. De Bilde ere ikke enige om hvorledes de skulle behandle os. Nogle frygte os, for vor Farves Skyld, og ville hjertelig gjerne lade os løbe, og Andre vilde gjerne vise os den samme Raade, som den hungrige Ulv viser Raaen. Naar først Uenighed og Modstand sniger sig ind i en Stammes Raadslagninger, saa er Mennefteligheden sjældent det vindende Parti. Betragt

kun disse rynkede, grusomme Hæxer — dog nei, I kunne ikke see dem, som I der ligger, men desuagtet ere de her beredte og villige til at falde over os som glubende Bjørne, saasnart den rette Tid er kommen.”

„Siig mig engang, gamle Wildtfanger!” — afbrød Paul ham paa sin sædvanlige bittre Maade; — „fortæller I os alt dette til vor eller til eders egen Fornøielse? Hvis det blot er til Eders, saa kan I spare eders Veir til næste Bæddeløb, for jeg er nær ved at kvæles af disse Narrestreger.”

„Stille!” — sagde Wildtfangeren, i det han med stor Behændighed og Hurtighed overførte de Remmer, der bandt en af Pauls Arme til hans Legeme, og tillige lod Kniven falde ned ved den nu befriede Haand; — „Stille, Knøs! stille! Det var et lykkeligt Dieblif! Skriget nede fra Dalen trak alle disse Blodiglers Dine til sig. Benyt Dig nu af denne Fordeel, men vogt, at det Du gjør, ikke blive seet.”

„Tak for denne lille Gunst, Du gamle Betænksomhed!” — mumlede Bijægeren; — „skjændt den kommer noget i Utide, som Sne i Mai.”

„Taabelige Knøs!” — raabte Wildtfangeren, der havde begivet sig noget bort fra sine Benner og med megen Opmærksomhed syntes at betragte de fjendtlige Hæxer; — „vil Du da aldrig lære Wiisdom og Taalmodighed? Og I, Capitain, er ogsaa, som jeg seer,

skjøndt jeg ikke ændser taabelige Luner, stum og stille, fordi J forsmæder at bede den om en Tjeneste, som J anseer for langsom i at opfylde eders Ønske. Uden Tvivl ere J begge unge og fulde af Stolthed af eders Kraft og Mandighed, og jeg vover endog at sige, at J troer, at der ikke behøves Andet end at skjære eders Remmer over, for strax at gjøre Eder til Herrer over denne Plads. Men den der har seet meget, er ogsaa tilbøielig til at tænke meget. Var jeg løbet omkring som en gestjæstig Kvinde, for at skaffe Eder Friheden, saa havde jo disse Siouxherer strax mærket min Hensigt, og hvor vilde J da have befundet Eder begge! Under Tomahawken og Kniven, som hjælpeløse, skrigende Børn, skjøndt med Mænds Ansigter og Skjæg. Spørg eders Ven, Bijægeren, om han vel nu, efterat han i saa mange Timer har været snøret sammen, er i Stand til at kjæmpe blot med en Tetondreng, end sige med en halv Snees blodtørstige, ubarmhjertige Hære."

„Sandelig, gamle Bildtsfanger," — svarede Paul, idet han strakte sine Lemmer, der nu vare ganske frie og ubundne, og i det han gjorde Forsøg paa igjen at faae sit Blod i Omløb; — „J har dog nogle Ønsblik i disse Anliggender; Nu er jeg her, Paul Hover, en Mand, der, hvis det nu kom an paa at baxes og løbe omkaps, næsten vilde staae saa hjælpeløs, som paa den Dag, da jeg aflagde mit første Besøg i den gamle

Pauls Huus, der nu er død og vandret derhen, hvor Herren maa tilgive ham ethvert lille Feilskud, som han har gjort saa længe han opholdt sig i Kentucky. Nu staaer min Fod paa Jorden, hvis mit Døie ikke bedrager mig, og dog vilde det ikke koste mig meget at sværge paa, at jeg endnu er sex Sommer fra Jorden. Jeg siger, ærlige Ben, da I dog allerede har gjort saa meget, saa hav den Godhed og hold mig disse fordømte Qvinder, som I veed at fortælle saa mange interessante Ting om, en Smule fra Livet, indtil jeg har faaet sat Blodet i denne Arm i Bevægelse, og er parat til at modtage dem anstændigt."

Bildtfangeren gjorde et Tegn til, at han fuldkommen indsaae hvor trængende Nøden var; han gik derfor nogle Skridt henimod den høitbedagede Wilde, der allerede røbede, at han havde i Sinde at iværksætte det, der var befalet ham, og lod Bijægeren bag efter sig, for at han, saa godt det vilde gaae, igjen kunde blive Herre over sine Lemmer, og tillige sætte Middleton i den Forsatning, at han kunde forsvare sig.

Mathoree havde ikke overlagt det vel, da han udvalgte denne Gne til at udføre hans blodige Værk. Dertil havde han udnævt en af hine ryggesløse Wilde, af hvilke der befinder sig færre eller flere i enhver Stamme, der have erhvervet sig et Slags krigerisk

Berømmelse ved en Haardhed, der kun har sin Kilde i en medfødt Kjærlighed til Grusomhed. Ganske tværtimod den høie, ridderlige Følelse hos Indianerne fra Steppen, der sætter en større Værdi i at trække Seiers- tegnet af en falden Fjendes Pande, end i at dræbe ham, havde han altid foretrukket den Fornøielse, han fandt i at myrde, for den Værdi at scalpere den Døde. Medens de Tapre, der trodsede Faren, vare betænkte paa at erhværv sig personlig Hæder, havde man altid seet ham lure bag et gunstigt Skjul, for at berøve de Saarede alt Livshaab, og at ende det, en ædlere Krieger havde begyndt. Ved alle hans Stammes Rædselsgjærninger havde han altid været foran, og ingen Sioux var i Raadet saa aldeles som han paa de Ubarm- hjertiges Side.

Han havde med en Utaalmodighed, der, uagtet hans saa længe øvede Tilbageholdenhed, denne Gang kun med stor Møie blev hindret fra et pludseligt Udbrud, ventet det Dieblif, da han kunde opfylde den store Anførers Ønsker, uden hvis Samtykke og mægtige Beskyttelse han iøvrigt ikke vilde have vovet et Skridt, der fandt saa mange Modstandere blandt Folket. Men nu stundede det allerede til Afgjørelsen mellem de to fjendtlige Partier, og Tiden var, til hans hemmelige Glæde, skredet saa vidt frem, at han ganske kunde overlade sig til sin egen Villie.

Bildtfangeren fandt ham ifærd med at uddele Knive til Hexene. Disse modtog dem med Glæde, i det de istemmede en sagte, eenstonende Sang, der erindrede dem om deres Folks Tab i forskellige Fægtninger med de Hvide og prisede høit den Glæde og Ære, der var ved at hævne sig. Synet af en saadan Gruppe vilde i og for sig selv have været nok til at advare En, der var mindre vant til saadanne Oprin, end den Gamle, for den Fare, han udsatte sig for, ved at trænge sig ind i Kredsen af deres vilde, skrækkelige Ceremonier.

Enhver af de Gamle begyndte, saasnart de havde erholdt Baabnene, en langsom, afmaalt Gang omkring den Bilde, indtil de Alle omkredste ham i et Slags magisk Dands. Skridtene stode i Samklang med visse Modulationer i Ordene af deres Sang, ligesom ogsaa deres øvrige Bevægelser med deres Tanker. Naar de taelte om deres eget Tab, kastede de deres lange graae Lokker i Luften eller lod dem igjen falde i vild Uorden ned over deres rynkede Halse. Men naar en af dem berørte den søde Lyst, at gjengjælde Slag med Slag, saa svarede det hele hylende Chor, hvorved de tillige gjorde saadanne Gebærder, som noksom udtrykte den Maade, hvorpaa de ophidsede sig selv og stræbte at sætte sig i den nødvendige Tilstand af Raseri.

Bildtfangeren stod nu midt i Kredsen af disse

Dæmoner med den samme Rolighed og Opmærksomhed, som om han vandrede i en Kirkebye. Synet af ham udvirkede iøvrigt slet ingen anden Forandring, end at de fornyede deres truende Gebærder, og udtrykte om muligt endnu mere utvetydigt, hvad de urokkelig havde besluttet. I det han gav dem et Tegn til at holde op, spurgte den gamle Mand:

„Hvorfor synge Tetonernes Mødre med saa bitre Tunger? Pavnecfangerne ere endnu ikke i deres By; deres unge Mænd ere endnu ikke vendte tilbage, belæssede med Pandehuder.“

Et almindeligt Hyl svarede ham, og nogle af de dristigste af disse Furier vovede endogsaa at nærme sig ham, i det de bragte deres Knive i et yderst farligt Naboskab med hans Dine.

„Det er en Kriger, som I seer for Eder, og ingen bortløben Langkniv, hvis Ansigt bliver bleget ved Synet af en Tomahawk;“ — svarede Bildtfangeren, uden at bevæge en Muskel; — „Siouxkvinderne maae betænke, at naar en af de Hvide dør, staae Hundrede op, hvor han er falden.“

Endnu gave Herene intet andet Svar, end at de løb omkring i bestandigt hurtigere Kredse og med det samme lod deres truende Sang tone mere og mere høit og forstaaeligt. Men pludselig brød en af de Ældste og Vildeste ud af Kredsen, og ilte henimod

Slagtofferne, liig en Rovfugl, der, efter at han længe har svinget sig om i en Kreds, for at sikke sit Bytte, omsider skyder ned paa det! De Andre fulgte efter, en uordentlig, hylende Sværm, alle drevne af Frygt for at komme for sildigt til deres blodige Fornøielse.

„Du mit Folks mægtige Medicus!“ — raabte den gamle Mand i Tetonsproget, — „opløft din Stemme og tael, at Sioursfolket maa høre Dig!“

Enten det nu var, at vor Asinus nylig havde erlanget saa megen Kundskab, at det sælsomme Skuespil af en halv Snees Hæde, der fore forbi ham, opfyldende Lysten med Toner, der endogsaa maatte mishage et Uffel, satte dets Sind i Bevægelse, — vist er det, at Dyret netop gjorde det, hvortil Ubed blev opfordret, og formodentlig med langt større Virkning, end om Naturforskeren selv havde anstrengt alle sine Kræfter, for at blive hørt. Det var den første Gang at dette fremmede Dyr havde taelt siden dens Ankomst til Leiren. Advarede ved et saa frygteligt Skrig, adspredtes Hædene, ligesom Høge, der bortskræmmes fra deres Bytte og endnu flyve skrigende omkring, uden ret at bringes til at afstaae fra deres Forehavende.

Imidlertid havde denne pludseligt truende Fare jaget Blodet raskere igjennem Pauls og Middletons Arer, end alle deres kunstige Gnidninger og physiske Anstrængelser. Den første var virkelig kommen paa

sine Been igjen, og indtog en Stilling, der maaskee truede mere, end den værdige Bijæger var istand til at udføre; ogsaa den sidste var kommen til at ligge paa sine Knæe og viiste sig beredt til at Ejæmpe for sit Liv. De Fangnes uforklarlige Befrielse fra deres Baand blev af Hexene tilskrevet Medicusens Troldom, og denne Misforstaaelse var uden tvivl lige saa nyttig, som vort Asinus's underfulde og beleilige Indblandelse i Sagen.

„Nu er det Tid at bryde frem af vort Baghold!“ — raabte den Gamle, i det han skyndte sig at forene sig med sine Benner; — „nu maae vi begynde en aabenbar, mandig Krig. Det vilde vel være mere politisk, at vie saalænge med at fægte, til Capitainen bedre var i Stand til at forene sig med os, men da vi ere gaaede saa vidt, maa vi ogsaa blive ved.“

Han blev afbrudt i det han pludselig følte en gigantisk Haand paa sin Skulder. Da han vendte sig om, ikke lidet forvirret, eftersom det saae ud som om der var Hexerie med i Spillet, fandt han, at han befandt sig i en ikke mindre farlig og mægtig Troldmand, Ismaels Buschs Hænder. Hans velbevæbnede Sønner, der den Ene efter den Anden kom frem bag ved Mathorees endnu bestandigt opstillede Tælt, forklarede ham paa een Gang, ikke alene hvorledes han var bleven omgaaet, medens hans hele Opmærksomhed var rettet

paa Tingene foran ham, men ogsaa hvor umueligt det var at gjøre Modstand.

Hverken Ismael eller hans Sønner holdt det for nødvendigt at indlade sig paa en udførligere Forklaring. Middleton og Paul bleve igjen bundne med overordentlig Stilhed og Tilfærdighed, og denne Gang blev ikke engang den gamle Bildtfanger forstaaet. Teltet blev brudt ned; Qvinderne satte man paa Heste, og alle vare paa Veien til Ismaels Leir, med en Hurtighed, der var istand til at vedligeholde Tanken om Hererie.

Medens alt dette blev sat i Værk med den yderste Tilfærdighed og Behændighed, saae man den gamle Wilbe og hans ubarmhjertige Ledfagerinder flygte hen over Sletten til det Sted, hvor Familien havde truffet sig tilbage, og da Ismael forlod Stedet med sine Fanger og sit Bytte, var den Plads, der nys var saa levende, lige saa øde og stille, som nogen anden Plet i denne Delt.

S t e p p e n .

E n R o m a n .

D v e r f a t

a f

J. R i i s e .

S y v e n d e H e f t e .

K j ö b e n h a v n .

F o r l a g t a f o g t r y k t h o s E . L r i e r .

1835.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO LIBRARY

100 EAST EAST

CHICAGO, ILL.

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

Tredivte Kapitel.

Er denne Fremgangsmaade vel anstændig?

Shakespeare.

Medens dette gik for sig paa Høien, havde Krigerne heller ikke været ledige nede i Dalen. Vi forlode de fjendtlige Bander, da de iagttog hver sin Side af Strømmen, i det enhver af dem ved Haan og Skjeldsord søgte at forlede sin Fjende til en Uforsigtighed. Men Pawnehøvdingen opdagede snart, at hans kraftige Modstander ikke var utilbøielig til at bortøfle Tiden paa et hensigtsløst Foretagende. Han forandrede derfor sin Plan og trak sig, som vi allerede havde erfaret af Bildtfangerens Mund, tilbage fra Flodbredden, for at forlede de langt talrigere Siouxer til at sætte over. Denne Udforbring blev ikke antaget, og Couperne bleve

tvungne til at opfinde noget, for at opnåe deres Hensigt.

Istedetfor længere at forøbe de kostbare Diblikke paa frugtesløse Forsøg paa at lokke Fjenden over, førte Pavnernes unge Helt sine Tropper i hurtigt Gallop langs med Bredden, for at finde et beqvemt Sted, hvor han hurtigt og uden Tab kunde sætte over med sin Skare. Saasnart man mærkede hans Hensigt, tog enhver Teton til Hest een af Godfolkene bag ved sig paa Hesten, og saaledes var Mathoree i Stand til at anvende sin hele Magt imod Angrebet. Da Haardhjerte mærkede, at man forekom hans Hensigt, fandt han det ikke raadeligt at anstrænge sine Heste ved et Løb, der siden kunde gjøre dem udelige til videre Tjeneste, om de endogsaa kunde lade Siouxernes mindre hurtige Dyr langt bag efter sig, men han lod igjen holde ved Kanden af Strømmen.

Da Egnen var meget for aaben for den blandt de Wilde sædvanlige Krigslist, og Tiden desuden var kostbar, besluttede den ridderlige Pavnec at afgjøre Sagen ved et af de dristige Bovestykker, hvorved de indianse Helte udmærke sig saameget, og ved hvilket de saa ofte købe sig deres høieste og dyreste Hæder. Den af ham udvalgte Plet var gunstig for hans Forehavende. Floden, der for det meste var dyb og rivende, havde derudvidet sig til mere end dobbelt Bredde, og

det krusede Vand forraadte, at det her randt hen over et udybt Sted. I Midten af Strømmen befandt der sig en bred, nøgen Sandbanke, der kun ragede lidet frem over Vandets Overflade, og var af en Farve og Tæthed, der gav det øvede Øie at forstaae, at man her kunde gjøre Regning paa en fast og sikker Bund. Derhen vendte Helten nu sit forskende Blik, og Afgjørelsen fulgte snart efter. Efterat han havde talt til sine Krigere, og gjort dem bekendte med sine Hensigter, kastede han sig i Strømmen, og naaede ved Hjælp af sin snart svømmende snart gaaende Hest lykkeligt Holmen.

Haardhjertes Erfaring havde ikke skuffet ham. Da hans pustende Hest kom op af Vandet, befandt den sig paa en opskullet, tæt og fast Sandbanke, paa hvilken Dyret fuldkommen godt kunde vise sin Kraft og Duelighed. Gangeren syntes ogsaa selv at indsee denne Fordeel, og bar sin frigerste Rytter med en Behændighed og Kraft, der vilde have gjort endog den fortræffeligste Stridshest Ære. Hovdingens Puls slog hurtigere ved Tanken om hans egen Stilling. Han sad paa Dyret, som om han vidste, at to Stammers Dine vare rettede paa hans Bevægelser, og at det Mod og den naturlige Ynde, han lagde for Dagen, vilde være lige saa behagelige for hans egne Landsmænd, som frænkende og nedflaaende for hans Fjender.

Da Pagneen saa pludselig viiste sig paa Sandet, fulgte der fra Tetonerne's Side et almindeligt Sfrig, der røbede deres Harm. Alt styrtede ned mod Bred=den, og omtrent halvtredstindstyve Pile og flere Gevær=skud bleve rettede imod ham. Ogsaa forraadte flere af de Tappreste aabenbart deres Lust til at styrte sig i Vandet, for at tugte den dumdriftige Fjendes Forvo=venhed. Men Mathorees Raab og Befaling tæmmede hans Banes næsten uskyldige Raseri. Langt fra at tillade, at endogsaa blot een af dem satte en Fod i Vandet eller ødte et eneste unyttigt Skud, ilede han meget mere med at give Skaren den Befaling, at trække sig tilbage fra Flodbreden, medens han selv meddeelte to eller tre af sine Fortrolige sine Hensigter.

Da Pagneerne saae at deres Fjender trængte frem, rebe tyve Krigere ud i Strømmen, men saasnart de bemærkede, at Tetonerne trak sig tilbage, vendte de ogsaa Alle tilbage, overladende den unge Høvding til hans egen saa ofte prøvede Dydighed og Tapperhed. Haard=hjertes Anordninger, da han skiltes fra Sine, vare hans virksomme Character og en Helt, der gjerne opoffrede sig selv, fuldkomment værdige. Saalænge enkelte Krigere droge imod ham, skulde kun Wahcondah og hans egen Arm beskytte ham; men dersom flere Siouxer stormede løs, skulde Folk ogsaa ile til. Disse høihjertede An=

ordninger bleve nøiagtigt fulgte, og skjøndt saa mange Hjerter i Flokken vare fulde af Længsel efter at tage Deel i deres Anførers Noes og Fare, vare der dog ikke en eneste blandt alle disse Krigere, der ikke vidste at skjule sin Utaalmodighed under den indianske Selvberstelses sædvanlige Maske. Med hurtige og begjærlige Blikke ventede de paa Udfaldet, og ikke et eneste Forundringskrig undslap dem, da de saae, som det snart vil vise sig, at deres Høvdings Foretagende lige saa vel kunde føre til Fred som til Krig.

Mathoree behøvede just ikke lang Tid til at meddele sine Fortrolige sin Plan, hvorpaa han strax sendte dem efter de Andre. Tetonen reed noget frem i Strømmen og holdt stille. Herpaa løftede han Haanden flere Gange i Beiret, med Gladen nedad, og gjorde adskillige af de Tegn, der, iblandt Beboerne af disse Egne, gjælde for Pant paa et venstabeligt Sindelav. Derpaa kastede han, for at tilkjendegive sin Oprigtighed, sit Gevær tilbage paa Flodbredden, og reed igjen længere ud i Vandet, hvor han atter blev holdende, for at see hvorledes Pavneen vilde optage hans Fredsforslag.

Den kraftige Sioux havde ikke taget fejl, ved at gjøre Regning paa sin yngre Medbeilers ædle og ærlige Natur. Haardhjerte havde bestandigt galopperet frem og tilbage paa Sandbanken, medens Fjenden skjød og truede med et Angreb, og det med de

samme stolte og sikre Miner, hvormed han først var gaaet Faren imøde. Da han først saae Tetonheltens velbekjendte Gestalt betræde Floden, strakte han triumpherende Haanden i Veiret og svang Landsen; derpaa opløstede han sit Folks hvinende Krigsfrig, for at opfordre ham til at komme nærmere. Men da han saae Tegnene til Baabenstilstanden, forsmædte han, skjøndt velbekjendt med alle de Forræderier, der pleie at finde Sted ved saadanne Kampe imellem de Wilde, at vise mindre mandig Tillid til sin egen Kraft, end den, hans Modstander lagde for Dagen. Ridende hen til den ydre Ende af Sandbanken, kastede han sit Gevær paa Sandet og vendte derpaa tilbage til sin forrige Plads.

Begge Høvdingerne vare nu eens bevæbnede. Enhver af dem havde sit Spyd, sin Bue, Røgger, lille Stridsøxe og Kniv; desuden et Skjold af Huder, der kunde tjene til at forsvare sig med mod saadanne Baaben. Siouxen nølede ikke længe, men reed dybere ned i Strømmen, og landede paa et Punkt af Holmen, som hans høflige Modstander til den Ende havde rømmet. Havde nogen været der, for at give Agt paa Matho-rees Ansigt, medens han reed igjennem Vandet, der skilte ham fra den frydeligste og meest forhadte af alle hans Modstandere, havde han sikkert opdaget en Straale af hemmelig Glæde, der gjennembrød den Sky, som

Træfthed og hjerteløs Forræderie udbredte over hans mørke Ansigt. Og dog gaves det Dieblif, da man havde maattet troe, at Lynene i Tetonens Dine skylde en ædlere og en indianst Høvding mere værdig Følelse deres Oprindelse.

Pavneen havde trukket sig tilbage til sin Side af Sandbanken, hvor han med Rolighed og Værdighed oppebiede sin Modstanders Ankomst. Tetonen reed et Par Gange omkring i en Kreds paa det faste Sand, for at tæmme sin Hests Utaalmodighed, derpaa reed han hen til Midten af Pladsen og iudbød, ved en høflig Bevægelse, den Anden til at nærme sig. Haardhjerte fulgte hans Indbydelse, indtil han befandt sig paa et Sted, hvorfra han ligesaa forbeelagtigt kunde ride frem ad, som tilbage. Her holdt han stille og saae sin Modstander stivt i Dinene. En lang og alvorlig Pause fulgte paa denne Bevægelse, under hvilken begge disse udmærkede Helte, der for første Gang stødte paa hinanden med Vaaben i Hænderne, sadde roligt paa deres Heste og betragtede hinanden, som to Krigere, der tilfulde forstaae at skatte en ædel, skjøndt forhadet Fjendes Fortjenester. Men Mathorees Ansigt var langt mindre alvorligt og frigerst, end Pavneeheltens. Rastende Skjoldet over Skulderen, som for at vække den Andens Tiltro, gjorde han en hilsende Bevægelse og begyndte først at tale:

„Maatte Pagneerne stige op paa Høien,” — sagde han, — „og udsende deres Blikke fra Morgensolen til Aftensolen, fra Sneelandene til de Lande, hvor der groer mange Blomster, og de ville see, at Jorden er meget stor. Hvorfor skulle de røde Mænd ikke finde Rum for alle deres Byer?”

„Saae Tetonen nogentid en Loupkriger komme til hans Steder, for at betle om Plads til en Bolig?” — svarede den unge Helt med et Blik, hvis Stolthed og Foragt han ingenlunde søgte at følge. — „Naar Pagneerne jage, sende de da Løbere forud, for at spørge Mahtoree, om der ingen Siour er paa Steppen?”

„Naar Hunger er i en Krigers Bolig, seer han ud efter Bøffelen, der er bestemt til Næring for ham,” — vedblev Tetonen, i det han med Møie undertrykte den Harmen, som den Andens foragtende Brede havde vaft; — „Wahcondah har skabt flere af dem end han har skabt Indianere. Han har ikke sagt: Denne Bøffel skal være for en Pagnee og denne for en Dahcostah, denne Bæver for en Konza og denne for en Dmahaw. Nei, han sagde: Der er nok af dem! Jeg elsker mine røde Børn, og jeg har skjænket dem store Rigdomme. Den hurtigste Hest skal ikke kunne rende fra Tetonerne's Byer til Louperne's Byer, medens Solen skinner og skinner igjen. Der er langt fra Pagneerne's Steder til Osagerne's Flod. Der er Rum for

alle dem, jeg elsker. Hvorfor skulde en Rød da myrde sin Broder?"

Haardhjerte stødte den ene Ende af sin Landsse i Jorden, og da han ogsaa havde kastet Skjoldet over Skulderen, lænede han sig let til sit Vaaben, medens han svarede med et Smil, der ikke kunde mistydes.

„Ere Tetonerne trætte af Jagten og Krigen? Ønske de blot at fuge Vildtet, og ikke at dræbe det? Ville de lade Haaret vore saa tæt over deres Hoveder, at deres Fiender ikke skulle vide, hvor deres Pandehuder at finde? Gaae, en Pawneekriger vil aldrig træde frem som en Kvinde iblandt Siourkvinderne!"

Et vildt, frygteligt Blik skød frem fra Dahcotahens Ansigt, da han hørte denne bidende Spot, men hurtigt vidste han at overvinde det Bittre og at finde et andet Udtryk, der bedre passede for hans nærværende Forehavende.

„Det er den Maade, hvorpaa en ung Høvding skulde tale om Krigen;" — svarede han med en mærkelig Fatning; — „men Mahtoree har seet mange flere Bintres Glendighed, end hans Broder. Naar Nætterne vare lange, og Mørket boede i hans Hytte, og de unge Folk sov, grublede han over sit Folks tunge Lod. Han sagde til sig selv: Teton, tæl Pandehuderne i Røgen. De ere alle røde, undtagen To. Ddelægger Ulven Ulven, eller Klapperflangen sin Søster? I veed

det, hun gjør det ikke! Derfor, Teton! handler Du urigtigt i at gaae i et Spor, der fører Dig til en af de Rødes Byer, og med Tomahawken i Haanden.”

„Hvad? Siouxen vilde røve Krigeren hans Koes? Han vilde sige til sine unge Folk: Gaaer, opgraver Rødder paa Steppen, og søger Huler, hvori I kunne begrave Eders Tomahawker, thi I ere ikke længer tappe Mænd?”

„Hvis Mahtorees Tunge nogensinde taler saaledes,” — svarede den kraftige Høvding med alle Tegn til Forbittrelse, — „maa hans Qvinder skjære den af og kaste den paa Jlden. Nei!” — søiede han til, i det han nærmede sig nogle Skridt til Haardhjerte, der blev siddende ubevægelig paa sin Hest, som om han derved vil vise Reenheden af sine Hensigter; „de røde Folk behøve slet ikke nye Fiender, de have flere, end der er Løv paa Træerne, flere end der er Fugle under Himlen eller Bøfler paa Stepperne. Min Broder lukke sine Dine vidt op. Seer han ingensteds en Fiende, som han ønsker at slaae?”

„Hvortlænge er det siden, at Tetonen talte Panderhuderne af hans Krigere, der tørres i Røgen i Pavnernes Hytter? Den Haand, der flaaede dem af, er her, og beredt paa at hente atten til tyve.”

„Min Broder lade dog ikke sin Mand gaae paa en Afvei. Naar den ene Røde bestandigt dræber den An-

den, hvem skal da tilsidst blive Herre over Stepperne, naar der ingen Krigere mere er tilbage, for at sige: De tilhøre mig! — Han laane dog sit Dre til gamle Folks Tale! De berette os, at der i deres Tid var kommet mange Indianere fra Skovene mod Solens Dpgang, og havde opfyldt Stepperne med Klager over Langknivenes Røverier. Hvorhen et blegt Ansigt kommer, kan ingen rød Mand boe. Landet er for snævert for ham. De ere altid hungrige. See, her ere de allerede!”

Da Tetonen sagde dette, pegede han paa Ismaels Telte, der laae tydeligt for deres Dine, og holdt derpaa inde, for at oppebie Virkningen af sin Tale paa hans umistænksomme Fiendes Gemyt. Haardhjerte hørte paa ham, som en, der faaer ganske nye Ideer ved en Andens Forestillinger. Saaledes tænkte han nogle Minuter efter, førend han spurgte:

„Hvad mene Siouxernes vise Høvdinger at der maa skee?”

„De holde for, at man maa følge disse blege Ansigtets Moccasiner, som man følger Sporene af Bjørnene; de Langknive, der komme til Stepperne, maae aldrig vende tilbage igjen; aaben maa Veien være for alle dem, der komme, og lukket for dem, der ville gaae. Der er mange af dem, de have Heste og Bøsser. De ere rige, men vi ere fattige. Bille Pav-

neerne gaae i Raad med Tetonerne, da ville de sige, saasnart Solen er gaaet ned bag Rocky Mountains: det er for en Loup, og dette for en Sioux."

"Nei, Teton! — Haardhjerte overfaldt aldrig den Fremmede. Han komme i hans Hytte og æde, og han gaae tryk ud af den igjen! En mægtig Høvding er hans Ven. Naar mit Folk opfordrer de unge Mænd til at betræde Krigsstien, er Haardhjertes Moccasin altid den sidste; men er engang hans By bedækket med Træer bag ved ham, da er hans Moccasin altid den første. Nei, Teton! hans Arm vil aldrig hæve sig imod de Fremmede!"

"Daare! saa døe med tomme Hænder!" — raabte Mahtorez, i det han lagde en Piiil paa sin Bue og pludselig sendte den i en dræbende Retning lige imod hans ædelmodige, men umistænktsomme Fjendes nøgne Bryst.

Den forræderske Teton havde handlet altfor raak, og valgt Diebliffet altfor godt, til at Pavnene skulde have kunnet anvende et af de sædvanlige Forsvarsmidler. Hans Skjold hang ned over Skulderen, ja endog ogsaa Pilen var gledet ned fra sin sædvanlige Plads og laae i den hule Haand, med hvilken han holdt Buen. Men den Tappres hurtige Die havde dog havt Tid nok til at bemærke Bevægelsen, og hans Besindighed forlod ham ikke. Ved et hurtigt og voldsomt Ryk i Tøilen steilede Hesten, i det den hævede Forbenene høit

i Beiret. Medens Rytteren nu bøiede sig ned til Siden, tjente Hesten selv ham til Skjold imod Faren. Smidlertid blev der sigtet saa godt, og Skudet var saa stærkt, at Pilen traf Hestens Hals og foer igjennem Huden.

Hurtigere end en Tanke foer Haardhjertets Piiil. Tetonens Skjold blev gjennemboret, men hans Person blev ikke rørt. I nogle Dieblif afværlede uafsladeligt Buernes Klingen og Pilenes Hvinen, endskjøndt Kjæmperne saae sig nødte til at anvende den meste Omhu paa at forsvare sig selv. Snart vare Roggerne udtømte, og endskjønt Blodet flød, var det dog ikke nok til at svække Kampens Raseri.

Nu begyndte der en Mængde hurtigt og mesterligt udførte Udfald og Angreb med Hestene. Snart dreiede de sig i Kredse, snart holdt de pludselig stille, trængte derpaa frem til Angreb, sprang tilside og vege derpaa tilbage i et buet Løb saa hurtige som Svaler. Man stødte og slog med Landserne, Sandet blev fastet i Luften, og ofte syntes Stødene at have umiddelbart Døden til Følge. Men endnu bestandigt holdt begge de Kjæmpende sig i Sædet og begges Tøiler bleve førte med faste Hænder. Men endelig blev Tetonen nødte til at kaste sig ned af Hesten, for at undgaae et dødeligt Stød. Pavneens Landse trængte igjennem Dyret, imedens han selv jublede høit, i det han

galopperede forbi. Hurtigt dreiede han om, og var just ifærd med at benytte sig af sin Fordeel, da hans eget udmattede Dyr snublede og sank ned under en Byrde, som det ikke længere var i Stand til at bære. Mahtoree besvarede nu det overilede Seierskrig, og foer med Kniv og Tomahawk løs paa Ynglingen, der endnu laae under Hesten. Uagtet hans overordentlige Behændighed var det endnu ikke lykket Haardhjerte at gjøre sig løs fra Dyret. Han saae, at hans Stilling var fortvovlet. Men gribende efter Kniven, fattede han Staalet imellem Pegefingeren og Tømmelfingeren og kastede den med beundringsværdig Rolighed imod Fienden, der nærmede sig. De skarpe Baaben svirrede nogle Dieblik i Luften, hvorpaa Spidsen traf den hidsiges Sioures nøgne Bryst, og Staalet foer ind lige til Hornkastet. Mahtoree lagde Haanden paa Baabnet og syntes at betænke sig, om han skulde trække det ud eller ikke. Et Dieblik overtaagede det uudslukkelige Had og hans frygtelige Bildhed hans Ansigt, derpaa vaklede han, som om han følte, at han ikke havde mange Dieblikke tilbage, henimod Kanden af Sandbanken og traadte ud i Vandet. Snedighed og Argelist, der saa længe havde fordunklet de mere ædle og glimrende Træk i hans Character, gik denne Gang under i den udødelige Følelse af Stolthed, der var indaandet ham i Ungdommen.

„Dreng af en Loup!“ — sagde han smitende i vild Glæde; — „en mægtig Dahcotahs Pandehud skal aldrig tørres i Regen i en Pawneehytte!“

Derpaa trak han Kniven ud af Saaret og slængte den foragteligt hen imod sin Fiende. Han hævede Armen truende mod den lykkelige Seierherre, og hans af vild Harmepulsbulmede Ansigt syntes at kjæmpe med det Had og den Foragt, som hans Tunge ikke kunde udtale. Derpaa styrtede han sig paa Hovedet ud i den rivende Strøm, i det han endnu længe holdt Haanden triumpherende i Beiret, selv efter at hans Legeme for bestandigt var sjunket under. Smidlertid havde Haardhjertet arbejdet sig løs. Den Taushed, der hidindtil havde hersket i begge Skarer, blev pludselig afbrudt af et almindeligt forvirret Skrig. Halvtredsindstyve Krigere af de modsatte Partier vare allerede i Floden, og skyndte sig, for enten at overfalde Seierherren, eller for at forsvare ham, og det saae ud til, at en almindelig Krig vilde begynde. Men den unge Krieger blev kold og ubevægelig mod alle disse Tegn til Fare. Han sprang efter sin Kniv, og fløi derpaa hurtig som en Antilope hen ad Sandbanken, med Dinene hæftede paa Floden, der skjulte hans Bytte. En mørk, blodig Plet viiste Stedet; bevæbnet med Kniven styrtede han sig i Strømmen, med den Beslutning, at døe i Floden, eller at vende tilbage med sin Trophæe.

Imidlertid blev Sandbanken Skuepladsen for en hæftig Kamp. Bedre ordnede, maaskee ogsaa fyrigere havde Pawneerne imidlertid tidligere naaet Stedet i behørigt Antal til at kunne tvinge deres Fiender til at vende tilbage. Seierherrerne forfulgte dem til den anden Flodbred, og vandt midt under Kampen fast Fod. Men her traf de paa alle de Tetoner, der ingen Heste havde, og maatte nu ogsaa paa deres Side vige.

Nu blev Striden mere sammenhængende og almindelig. Da Kaseriet, som først havde bragt dem til at styrte sig i den blodige Kamp, begyndte at fjølne, bleve Høddingerne satte i Stand til at bruge deres Indflydelse og lede de gjensidige Angreb, med mere Klogskab. Ifølge Anførernes Opfordring søgte Siourerne nu at skjule sig enten bag det høie Græs eller bag de hist og her staaende Buske og i enhver Fordybning, som Jordsmønnet frembød, og dette gjorde Pawnekrigernes Skud mindre virksomme.

Paa denne Maade fortsattes Kampen med afvejlende Lykke og uden betydeligt Tab paa nogen af Siderne. I det tæt sammenslyngeede Græs, hvori Siourerne havde fastet sig, kunde deres Fienders Heste ikke trænge ind, og lykkedes det endogsaa, vare de dog til ingen Nytte. Enten maatte Tetonerne drives ud af denne Stilling, eller hele Kampen opgives. Flere fortvivlede Angreb vare allerede tilbagedrevne; Pawneerne begyndte at tabe

Modet og tænke paa Tilbagetog; da hørtes Haardhjer-
tes velbekjendte Krigsraab i Nærheden, og i det næste
Dieblif stod Høvdingen midt imellem dem og svingede
den store Vandehud som et Banner, der nødvendigen
maatte føre dem til Seier.

Et Gudskrig hilfede ham; strax fulgte man ham
og styrtede ind paa den skjulte Fiende med en Hefstig-
hed, som for Dieblifket tilintetgjorde enhver Modstand.
Men den blodige Trophæe i Heltens Haand ophidsede
lige saa meget de Angrebne, som den forøgede de An-
gribendes Mod. Mahtoree havde efterladt mangen dri-
stig Helt i sin Stamme, og Taleren, som forhen havde
yttret et saa frebeligt Sindelag, kæmpede nu med den
høieste Anstrængelse for at fravriste sit Folks uforson-
lige Fiende Reliquien af en Mand, som han aldrig
havde elsket.

Det større Antal begyndte endelig at faae Over-
haand. Efter en heftig Kamp, hvori enhver Høvding
havde aflagt de største Prøver paa Mod og Duelighed,
saae Pavnearne sig nødte til at vige tilbage til den
aabne Glette, forfulgte af Siourerne, der ikke undlode
at besætte enhver Fodbred Jord, som deres Fiender
overlod dem. Havde Tetonerne standset der, hvor det
høie Græs ophørte, havde man rimeligviis funnet an-
see dem for Seierherrer, skjøndt de havde lidt et saa

uerstatteligt Tab ved Mahtorees Død; men Stammens modigste Krigere gjorde sig skyldige i en Forseelse, som ganske forandrede Slagets Lykke og pludselig berøvede dem de med saa stor Nøie tilkæmpede Fordele.

Da Pawneerne begyndte at vige, var en af deres Høvdinger, bedækket med utallige Saar, sjunken til Jorden. Uden at tænke paa at tilføie deres Fiender videre Skade og uden Hensyn til den Fare, som truede dem, sprang nu flere Siourhelte frem med et gennemtrængende Seiersskrig, i det de brændte af Begjærlighed efter at scalpere den Døde og saaledes erhverve sig den høieste Kriegerhæder. Dette Dieblik benyttede Haardhjerter og overfaldt dem med saa udvalgte Krigere, som alle havde besluttet at vove det Yderste, for at redde deres Nations Ære fra en saadan Beskæmmelse. Der opstod nu et sandt Haandgemænge, og Kampen blev blodigere. Da Pawneerne trak sig tilbage med det redede Liig, fulgte Siourerne dem i Hælene, og endelig brød den hele Stamme med et almindeligt Skrig frem af sit Skjul. Den physiske Overmagt syntes nu at ville gjøre enhver Modstand unyttig.

Haardhjerter og hans Krigere havde fast besluttet, hellere at døe end opgive deres Forehavende, og ganske var deres Skiebne hurtigt bleven afgjort, dersom ikke en aldeles uventet og for dem gunstig Begivenhed var indtruffen. Fra et lidet Krat til Venstre lød et

høit Hurraraab, og strax derpaa fulgte en Salve af de ødelæggende europæiske Geværer. Fem eller sex Siouxer, som vare drevne frem ved Skriget, sank, grebne af Dødsangest, næsten til Jorden ved Knaldet, og enhver Arm blev kraftløs, ligesom det havde lynet ned fra Skyen, for at understøtte Coupernes Sag. Derpaa kom Ismael og hans kraftfulde Sønner tilsyne, for at falde over deres troløse Fiender, og røbede tydeligen deres Hensigt ved Miner og Udraab.

Dette var for meget for Tetonernes Tapperhed. Flere af deres modigste Hovdinge vare allerede faldne, og de øvrige bleve strax forladte af den store Hob. Der var vel enkelte, som selv nu ikke kunne beqvemme sig til at forlade deres Vres skjebnesvangre Symbol, men det varede ikke længe, saa fandt de en hæderlig Død under Pavnernes Hug, da disse med fornøjet Mod begyndte Kampen. Den anden Salve af Ismaels og hans Sønners Bøsser fuldendte imidlertid Seieren.

Man saar nu Siouxerne flygte til deres fjernere Tilflugtssteder lige saa ivrigt, som de for saa Minutter siden havde styrtet sig i Kampen. De triumpherende Pavnere forfulgte dem liig velafrettede Jagthunde. Fra alle Kanter hørte man Seiersjubel og det gennemtrængende Hevnstrig. Nogle Flygtninger søgte at medtage deres faldne Krigeres Liig, men den eftersættende Fiendes Hidsighed tvang dem snart til at lade

de Dræbte i Stikken, for at redde de Levende. Efter den almindelige Mening var det en Skændsel for den hele Stamme, naar dens faldne Krigere af Fienden bleve berøvede deres Pandehud, og Siouxerne gjorde ogsaa ved denne Leilighed flere fortviolede Forsøg paa at hindre deres Modstandere fra at erholde dette Seierstegn, men blot et eneste blev kronet med et lykkeligt Udfald.

Vi have allerede omtalt, at en eneste Høvding i Raadsforsamlingen denne Dags Morgen havde modsat sig de Dvriges fiendtlige Beslutning. Men skjøndt han forgjeves havde opløstet sin Stemme, for at stifte Fred, lod han dog ikke sin Arm hvile i Kampens Stund. Det var hans Mod og Exempel, som opmuntrede Tetonerne, da Mathorees Død var bleven bekjendt. Denne Krieger, som i hans Folks figurlige Sprog blev kaldet den flyvende Orn, var den allersidste, som havde opgivet Haabet om Seieren. Da han saae, at de frygtelige Bøssers Salver havde berøvet hans Stamme de med saa megen Møie tilkæmpede Fordele, vendte han pludselig, under en Hagel af Pile, tilbage til det Sted, hvor han havde skjult sin Hest mellem det tykkeste Græs, Ganske uventet fandt han her en ny Medbeiler, som lod til at ville gjøre ham Dvrets Besiddelse stridig. Det var Boreecheena, Mathorees gamle Ven, den samme, som havde modsat sig hans visere Raad. Gjennembo-

ret af en Piiil, kæmpede han allerede øiensynligen med den sig nærmende Død.

„Jeg har været i min sidste Kamp,“ sagde den barste, gamle Krieger, da han saae Hestens saade Eiermand nærme sig, for at gjøre sin Rettighed til den gjældende. „Skal en Pawnee flæbe en Sioures hvide Haar til sin By, for at Qvinder og Børn skulle forhaane dem?“

Den Unden greb hans Haand og besvarede hans Bøn med et Blik, som røbede, at han havde fattet en urokkelig Beslutning. Han hjalp den saarede Mand op paa Hesten og førte denne ud af det høie, tæt sammenslyngede Græs. Derpaa svang han sig op paa dens Ryg, bandt sin Ledfager fast til sit Bælte og jagede ud i aaben Mark, i det han trygt stolede paa sin Hestes velbekjendte Hurtighed. Saasnart Pawneerne fik Die paa begge Flygtningerne, satte strax Flere efter dem. Saaledes vedblev det omtrent en Miil, men hverken Dødsqualen eller den piinagtige Overbeviisning, at Fienden hvert Dieblif kom nærmere og nærmere, formaaede at afpresse den Saarede et eneste Suk.

„Holdt!“ raabte han og opløstede sin kraftløse Arm, for at standse sin Ledfager. „Min Stammes Dren maa med større Frihed kunne røre sine Binger. Jeg ønsker blot, at han vil bringe en gammel Kriegers hvide Haar til Tetonernes By!“

Der behøvedes ikkun faa Ord mellem Mænd, som vare gennemtrængte af de samme Grundsætninger og de samme Følelser for en romantisk Ære. Den flyvende Orn svang sig af Hesten og hjalp den Anden ligeledes af. Den gamle Mand bøiede sit skjælvende Knæ, lod sit Blik et Dieblif hvile paa sin Landsmand, ligesom for at tage Afsked med ham, og fremraakte derpaa sin Nakke, for at modtage det dræbende Hug, hvorom han selv havde bedet. Et Par Hug med Tomahawken og et Snit med Kniven vare tilstrækkelige til at stille Hovedet fra Kroppen. Tetonen svang sig igjen op paa Hesten og undgik ved sin Hurtighed en Sky af Pile, som hans stuffede Forsølgere sendte efter ham. I det han svingede det blodige Hoved, foer han med et triumpherende Skrig hen over Sletten, ligesom om han i Virkeligheden blev baaren af den mægtige Fugls Vinger, hvis Navn han førte. Den flyvende Orn naaede lykkelig sin Stammes Hytter. Han hørte til de faa Siouxer, som vare undslupne fra denne skjebnesvangre Dags Blodbad, og i lang Tid var han den Æneste iblandt de Reddede, hvis Stemme havde nogen Bægt i Tetonerne's Raadsforsamlinger.

Den største Deel af de Overvundne bleve paa Flugten et Offer for deres Fienders Knive og Landser. Endogsaa Kvinderne og Børnene, som tidligere havde trukket sig tilbage, bleve indhentede af Seierherrene

og sprængte fra hverandre, og Blobbadet vedvarede endnu længe efterat Solen var dalet ned bag Høiene i Besten.

Et og tredivte Capitel.

Den følgende Morgen frembød et roligere Skuespil. Det blodige Bærf var tilendebragt, og da Solen atter hævede sig, var Alt stille og øde paa den store Glette. Ismaels Tælte stode endnu der, hvor vi sidst have seet dem, men dette var ogsaa det eneste Spor af menneskelig Tilværelse i den hele Omegn. Hist og her svævede hele Flokke af Røvfugle skrigende over de Steder, hvor en tungfodet Teton havde fundet Døden; men ibrigt var ethvert Spor af Kampen forsvundet. Med Diet kunde man følge den dampende Flod i alle dens Krumninger, og allerede begyndte de lette Dunstskyer, som hang over Sumpen og Kilder, at opløse sig for den opvarmende Sols Straaler. Den uoverseelige Glette lignede Himlen efter et Uveir, Alt aandede Blidhed og stille Ro.

Saaledes var hele den ydre Omgivelse, da Ismaels Familie traadte sammen, for at fatte en endelig Beslutning angaaende de forskjellige Individuer, som ved de forhen omtalte Begivenheder vare komne i deres Bold. Ved første Daggry vare alle paa Benene, og selv det yngste Bæsen af denne vandrende Yngel syntes fuldkomment overtydet om, at et for dem Alle vigtigt Dieblif nærmede sig.

Ismael gik igjennem sin lille Leir med en alvorlig Mine, som tydelig tilkjendegav, at han følte, hvor vigtig den Sag var, hvis Afgjørelse nu saa uventet var falden i hans Lod, og at den var af en langt anden Beskaffenhed end de Begivenheder, som hans omvandrende Liv ellers pleiede at føre med sig. Hans Sønner, som saa ofte havde havt Leilighed til at prøve deres Faders ubøielige Strenghed, saae imidlertid i hans mørke, kolde Mine, at han havde fattet sin Beslutning, og at han ikke længere vaklede eller nærrede nogen Tvivl. Selv Esther var mærkeligen greben ved Tanken om et Unliggende, hvoraf hendes Families Vel var saa afhængigt. Skjøndt hun ikke forsømte sine huuslige Syssler, thi under ethvert tænkeligt Forhold vilde hun have udført dem, ligesom Jorden svinger sig om sin Axe, uagtet Jordstjælv bringer dens Skorpe til at briste, og Vulcaner fortære dens Indvolde, saa var dog hendes Stemme svagere og mindre skjærende end sædvanlig;

vel skændte hun hvert Dieblif paa Børnene, men det skeete dog med lang mere Maadehold og med et stadigt Hensyn til den Værdighed og den Anselse, der tilkom hende som Moder.

Blandt Alle syntes Abiram som sædvanlig mest tvivlraadig og ængstelig. I de Blik, hvormed han gjentagne Gange betragtede Ismaels rolige, kolde Ansigt, laae der noget, som tydeligen røbede, hvor lidt der var blevet tilbage af deres tidligere Venstabs og Fortrolighed. Disse Blik syntes paa en selsom Maade at svæve mellem Frygt og Haab. Nu og da syntes en ondskabssfuld Glæde at udbrede sig over hans Ansigt, naar hans Die faldt paa det Tælt, hvori hans Fange opholdt sig; men strax derpaa blev dette Udtryk igjen fortrængt, man vidste ikke hvorledes, af en indre, opvaagnende Ængstelighed. Naar denne sidste Følelse var den herskende, søgte hans Dine uvilkaarlig hans Svogers mørke, uudforskellige Ansigt; men her fandt han da snarere ny Grund til Bekymring, end Trøst; thi Udtrykket i Ismaels Ansigtstræk udtalte tydeligen den frygtelige Sandhed, at Menneskehandleren aldeles havde mistet sin Indflydelse paa ham, og at han fra nu af ene og alene vilde følge sit eget ubøielige Sind.

Saaledes stode Sagerne, da Ismaels Sønner ifølge deres Faders Befaling bragte alle de Personer, hvis Skjebne han nys havde taget i Overveielse, ud i det

Fri fra de forskjellige Steder, hvor de havde været fængslede. Ikke en Eneste manglede. Middleton og Inez, Paul og Ellen, Obed og Bildtfangeren bleve samtlige førte frem og opstillede saaledes, som man ansaae det for passende, for at kunne høre den Dom, som Ismael var i Begreb med efter eget Godtbefindende at affige. De yngre Børn forsamlede sig fulde af Nysgjerrighed omkring Pladsen; selv Esther forlod sine Potter og nærmede sig, for at lytte.

Af Pavnearne var Haardhjerte den Eneste, som var tilstede, for at være Vidne til dette nye og ingenlunde uvigtige Skuespil. Alvorlig stod han der og støttede sig paa sin Landse, medens den dampende Hest, som græssede i Nærheden, beviste, at han var redden langt og hurtigt, for at være Tilstuer ved dette Optrin.

Ismael havde modtaget sin nye Budsforvandt med en Kulde, som tydelig tilkjendegav, at han slet ikke paaskjønnede den Artighed, at den unge Høvding var kommen ganske alene, for at hans Krigeres Nærværelse ikke skulde vække nogen Utilfredshed eller Mistro. Udvandereren satte ikke synderlig Priis paa deres Bistand og frygtede ei heller for deres Fiendskab, og skred nu til sit Dagværk med en saa rolig Fatning, som om den patriarkalske Myndighed, han i dette Die-

bliet virkelig udøvede, var fuldkomment erkjendt og lovlig.

J Udøvelsen af Magten, om den endogsaa misbruges, ligger der stedse noget Dpløstende. Manden føler sig opfordret til Anstrengelse, for at godtgjøre, at den besidder de nødvendige Egenstaber; men ofte lede disse Anstrengelser paa Afveie og gjøre det latterligt, som før blot var forhadet. Dette var imidlertid ikke Tilfældet med Ismaels Busch. Hans alvorlige, barske Bæsen, physiske Styrke og Ringeagt for de gjeldende Love gjorde ham frygtelig og fremkaldte en vis ængstelig Verbødighed for det af ham oprettede Tribunal; selv den dannede Middleton kunde ikke ganske blive Herre over denne Følelse. Han sit imidlertid ei heller megen Tid til at ordne sine Tanker; thi Udvandrerens, som ellers just ikke var af de Hurtige, viste nu, da han var fuldkomment enig med mig selv, ikkun liden Tilbøielighed til Opsættelse. Da han saae, at Alle stode paa deres Plads, betragtede han Fangerne med et mørkt Bliet og vendte sig derpaa til Capitainen som den fornemste iblandt dem.

„Det er faldet i min Lod i Dag at udføre en Forretning, som J i Colonierne betroe til Dommere, der ere ansatte, for at afgjøre Stridigheder, som opstaae imellem Mand og Mand. Jeg kjender ikkun lidt til Domstolens Fremgangsmaade, omendskjøndt en Regel,

hvorom ingen er uvidende, ogsaa der er giældende, og den hedder: Die for Die, og Tand for Tand! Jeg opholder mig ikke gjerne i Dinghuse, og allermindst finder jeg Behag i at leve i en Colonie, som Sheriffen allerede har indført i sit Register; men alligevel ligger der dog nogen Fornuft i flige Love. Af denne Grund er det tilraadeligt at følge dem, og derfor lover jeg her helligt, at jeg i Dag ikke skal vige fra dem og at jeg skal give Alle og Enhver hvad der tilkommer ham og ikke mere."

Efterat Ismael havde sagt dette, standsede han og saae sig om, ligesom om han vilde læse Virkningen af sin Tale i Tilhørernes Ansigter. Da hans Die mødte Middletons, svarede denne ham: „Derjom Forbryderen skal straffes, og dersom Den, som ikke har fornærmet nogen, kan gaae hvorhen han vil, saa maa I bytte Plads med mig og blive Fange istedetfor Dommer."

„Dermed vil I sige, at jeg har gjort Eder Uret, da jeg bortførte Ladyen fra hendes Faders Hus og bragte hende imod hendes Villie ud i denne ubeboede Egn," svarede den urokkelige Udvandrer uden ringeste Tegn paa Brede eller Anger. „Jeg vil ikke gjøre en slet Handling endnu værre ved en Løgn, ei heller vil jeg bestride Eders Paastand. Siden den Tid har jeg faaet Leilighed til i Rolighed at overveie Sagen, og omendstjøndt jeg ikke er en af Eders hurtige Tænkere,

som kunne eller i det inindste foregive at kunne see alle Ting's Natur, naar de blot omdreie Dinene, saa er jeg dog en Mand, som ikke tillukker sit Ore for Fornuftens Stemme og som ikke, naar Tid er, fornægter Sandheden. Derfor er jeg ogsaa nu fuldkommen enig med mig selv, at det var urigtigt at bortføre et Barn fra hendes Forældre, og Ladyen skal paa en fuldkommen sikker og anstændig Maade blive bragt tilbage til det Sted, hvorfra vi have taget hende."

"Sandelig," tilføiede Esther, "Manden har Ret. Nedtrykt af Armod og Arbeide, plaget af Grevskabets Dyrighed, udførte han i et ulukkelig Dieblisk en slet Handling, men han har hørt paa mit Ord, og hans ærlige Hjerte sidder nu igjen paa det rette Sted. Det er en vanskelig og farlig Sag at indføre Fremmede Folks Døttre i en fredelig og ordentlig Familie."

"Og hvo vil, efter hvad der siden den Tid er skeet, takke Eder-derfor?" mumlede Abiram med et grinnende Smil, hvori Harmen over det skuffede Haand paa en modbydelig Maade udtalte sig i Forening med Ondskab og Frygt. "Naar Djævelen engang har opgjort sin Regning, saa er der ingen, som betaler Eder den, uden han selv."

"Stille!" — raabte Ismael og udstrakte den kraftfulde Haand imod sin Svoger paa en Maade, som øieblikkelig bragte denne til at forstumme. "Eders

Stemme lyder i mit Øre som Ravnens Skrig. Havde J aldrig aabnet Eders Mund, saa hvilede nu ikke denne Skjændsel paa mig."

"Da J dog nu begynder at indsee Eders Bildfarelse og erkjende Sandheden," sagde Middleton, "saa bliv ikke staaende paa Halvveien; men erhverv Eder, ved at handle ædelt, Benner, som kunne være Eder til Nytte, naar Retfærdighedens Arm kan see engang skulde true Eder . . ."

"Unge Mand," afbrød Udvandreren ham med rynket Pande, "J har allerede talt nok. Frygtede jeg for Loven, saa var J nu ikke her Vidne til, hvorledes Ismael Busch pleier Retfærdigheden."

"Undertryk ikke Eders gode Forsæt og betænk, dersom J vil tilføie nogen af os noget Ondt, at netop den Lovens Arm, som J lader til at ville foragte, naaer meget langt, og at den, fordi den undertiden er langsom, dog derfor ikke rammer mindre sikkert."

"Der ligger meget sandt i disse Ord, Udvandrer!" sagde Bildtfangeren. "En Mand med en urolig Aand og et lige saa uroligt Legeme har ofte gjort den Erfaring her i dette vort gode America, hvor Mennesket, som man dog siger, i Sammenligning med andre Lande, lever ganske overladt til sig selv og sine egne Ønsker; og alligevel er han dog, skjøndt han besidder denne Forrettighed, ikke mindre mandig, kraftfuld og ærlig. Vide

I vel mine Venner, at der gives Lande, hvor Loven er saa gestjæftig, at den bestemmer, hvorledes Du skal leve, og hvorledes Du skal døe, og at Du netop paa denne Maade og ikke anderledes skal tage Afsted med Verden, for derpaa at blive sendt hen for at fremstilles for Guds Domstol! — Det er en slet Fremgangsmaade, det er hæsligt saaledes at gribe ind i den Almægtiges store Virken. Han har ikke fremkaldt sine Skabninger til Livet, for at de skulde spændes i Uagetiig Drex og slæbes fra Mark til Mark efter deres egenlyttige og indbildske Herres Godtbefindende og saaledes som han anseer det overeensstemmende med sin Fordeel. Det maa være et beklagelsesværdigt Land, hvor man lige saavel lægger Manden som Legemet i Lænker, og hvor Guds Skabninger, der bleve fødte som hans Børn, blive indskrænkede inden saa snevre Skranke ved flette Foranstaltninger af Mennesker, der have paataget sig den store Alstyrers Forretninger.

Medens Bildtfangeren saaledes fremsatte sine Tanker, forholdt Ismael sig ganske rolig, omendskjøndt det Blik, hvormed han betragtede den Talende, før udtrykte enhver anden Følelse end Venskab. Da den Gamle taug, vendte Udvandreren sig igjen til Middleton og begyndte der, hvor han var bleven afbrudt af Bildtfangeren.

„Hvad Eder selv angaaer, min unge Capitain, saa har der været Uret paa begge Sider. Har jeg krænk-
 et Eder ved at bortføre Eders Hustru, i den ærlige
 Hensigt at tilbagegive hende, naar denne sande Djev-
 vels Planer vare komne til Modenhed, saa har J til
 Gjengjeld brudt ind i mit Leir og ødelagt min Eien-
 dom, i det J paa en ulovlig Maade tog Eder selv til-
 rette, som man kalder det; men hvilket dog er et
 meget mildt Udtryk.”

„Det jeg gjorde, skeete blot for at befrie . . .”

„Alt er afgjort imellem os,” afbrød Ismael ham i
 en Tone, som tydeligen tilkjendegav, at han, nu da
 han engang havde yttret sin Mening om denne Sag,
 ikkun lidt bekymrede sig om de Andres. „J og Eders
 Hustru kunne frit staae og gaae, naar og hvorhen J
 lyst. Abner, løs Capitainen. Vilde J blive hos mig,
 indtil jeg faaer Veilighed til at nærme mig Colonien,
 saa skulle J saa længe have en Bogn til Eders Brug;
 hvis ikke, saa maa J dog i det mindste tilstaae, at
 jeg har gjort Eder et saadant venligt Tilbud.”

„Jeg vil ønske, at den Stærkere maa undertrykke
 mig, og at mine Synder maae hvile tungt paa mit
 Hoved, dersom jeg nogensinde forglemmer Eders ædel-
 modige Opførsel,” udbrod Middleton, i det han, saa-
 snart han var bleven løst af sine Baaend, ilede til sin
 grædende Snez, „og jeg sværger Eder, min Ven, ved

en Soldats Ære, at I aldrig skal blive draget til Ansvar for hvad I selv har forøvet mod mig og min Hustru, om jeg end skulde finde Anledning til at gjøre et eller andet Skridt, naar jeg kommer tilbage til en Egn, hvor en Gouverneurs Arm har Kraft.”

Det kolde Smil, hvormed Ismael besvarede disse Forsikringer, røbede tydelig, hvor lidet Bærd han tilagde det, som en ung Mand yttrede i det første Udbrud af sin Taknemlighed.

„Hverken Frygt eller Haab om Belønning, men hvad jeg kalder Retfærdighed, har bestemt mig til at affige denne Dom,” sagde han. „Gjør I nu ogsaa, hvad I anseer for Ret, og vær overbevist om, at Verdten er stor nok for os begge, og at vore Veie ikke oftere behøve at støde sammen. Er I tilfreds, saa er det godt; hvis ikke, saa søg paa Eders egen Maade at forskaffe Eder Fuldbestgjørelse. Jeg forlanger ikke Eders Agtelse, dersom I engang skulde finde for godt at ansee mig uværdig dertil. Og nu, Doctor, er jeg kommen til Eders Blad i min Regnskabsbog. Det er paa Tiden at opsummere vore mange Smaaregninger. Uabent og ærligt har jeg handlet mod Eder: hvorledes har I gjengjeldt det?”

Ismael havde været særdeles heldig med at vælte hele Skylden for Alt, hvad der var forefaldet, fra sine

egne Skuldre over paa sine Fangers. Disse stode nu virkelig, da en philosophisk og logisk Prøvelse under nærværende Omstændigheder ikke var at vente, temmelig forvirrede der, da de ganske uformodent blev dragne til Ansvar for Handlinger, som de ifølge deres jævne Tænkemaade maatte ansee for aldeles tilladelige. Obeds Liv var udelukkende helliget Theorien; derfor vidste han slet ikke, hvad han skulde gøre eller lade i en Stilling, som for enhver Anden med lidt mere Verdenskundskab vilde have været saa simpel. Den agtværdige Naturforsker var ikke den Første, som høstede Daddel der, hvor han ventede Roes, og saae sig nødt til at forsvare netop de Handlinger, hvorpaa han grundede alle sine Fordringer. Omendstjøndt har ikke følte sig lidt krænkert og overrasket ved den uventede Maade, hvorpaa deres Overenskomst blev brugt imod ham selv, saa søgte han dog at benytte Omstændighederne, saa godt han kunde, og anføre alt, hvad der i hans Forvirring først faldt ham ind, til sin Retfærdiggjørelse.

„At der oprindeligt har været indgaaet et vist Compactum eller en Forening imellem Obed Batt, M. D., og Ismael Busch, Rejsende eller vandrende Landmand,” sagde han, i det han næsten ængstelig søgte at undgaa ethvert fornærmende Udtryk, „har jeg slet ikke i Sinde at benægte. Videre vil jeg indrømme, at deri er blevet betinget eller stipuleret, at Contrahenterne samlede

eller i Selskab skulde tilbagelægge en vis Reise, indtil saa og saa mange Dage vare forløbne; men da bemeldte Tid nu fuldkomment er udløben, saa vover jeg ligefrem at paastaae, at man kan ansee Contracten som forældet.”

„Ismael!” udbrod Esther, i det hun utaalmodigt saldt Doctoren i Talen, „spild ikke et Ord mere paa denne Karl, der lige saa let kan sønderbryde dine Knoxler, som han kan sætte dem sammen, og lad denne djævelske Gistblander løbe. Han er en Bedrager med alle sine Kister og Flasker. Giv ham den ene Halvdeel af Steppen og behold den anden for Dig. Han er mig den rette Acclimator! Jeg vil paatage mig at acclimaterer disse Bengler i en eneste Uge fra enhver Feber, og jeg skal ikke bruge et Ord dertil, men hverken mere eller mindre end Barken af Kirsebærtræet og kanske en Draabe eller to af Hjertestyrkningen fra Westen. Saa meget er vist, Ismael, jeg holder ikke af en Reisekammerat, som uden videre kan paaføre en ærlig Kone baade Uergrelse og Smerte, uden i mindste Maade at bekymre sig om hendes Huusholdning derved skulde komme i Uorden eller ikke.”

De mørke Skyer, som vare udbredte over Udvandrerens Nafn, bleve et Dieblif fortrængte af et Smil, i det han svarede: — „Der gives nok af dem, Esther, som dømmes anderledes om denne Mand's Fortjenester;

men dersom Du ønsker, at han skal forlade os, saa vil jeg ikke pløie Steppen, for at gjøre ham Tilbageveien besværligere. — Min Ven, I kan uhindret drage til Colonien, og jeg vil raade Eder at blive der, da jeg og mine Eige, som kun slutte saa Contracter, just ikke gjerne see, at man ikke opfylder dem.”

„Og nu, Ismael,” svarede hans triumpherende Hustru, „dersom Du vil bevare Freden i vor Familie og slukke den Flamme, som luer her i mit Hjerte, saa viis denne Røde og hans Datter Veien til deres By.” I det hun sagde dette, pegede hun paa den gamle Le Balafre og Enken Tachehana og vedblev derpaa: „Lader os i et Mandedræt sige til Dem: være hilsede og lykkelig Reise.”

„Efter Indianernes Krigsvedtægter ere de Pavnens Fanger, og jeg kan ikke gribe ind i hans Rettigheder.”

„Bogt Dig for Djævelen, min Mand! Han er en Bedrager og Frister, og Ingen kan sige, at han er sikker, saalænge den Onde søger at lokke ham. Lad Dig raade af En, som vaager over din Ære, og send den gule Jesabel bort.”

Udvandreren lagde sin brede Haand paa hendes Skulder, og i det han saae hende stivt i Diet, svarede han i en lige saa alvorlig som høitidelig Tone: „Vi have nu andet at tænke paa, Rone, end paa de Daar-

skaber, som Du mener. Husk paa hvad der skal komme og lad din usle Skinsyge slumre."

"Du har Ret, Du har Ret," mumlede Esther, i det hun begav sig tilbage til sine Døttre. „Gud tilgive mig, at jeg kunde glemme det."

"Og nu, unge Mand," tog Ismael atter Ordet efter en kort Tausked, som han anvendte til at gjenvinde sin forrige Rolighed, „J, som saa ofte har nærmet Eder til det Sted, hvor jeg opholdt mig, under Foregivende at opsoge Bierne i deres Huler, med Eder har jeg en vanskeligere Regning at opgjøre. Ikke tilfreds med at have plyndret min Leir, har J stjaalet en Pige, som er i Slægt med min Kone og som jeg i Tankerne havde bestemt til engang at blive min Datter."

Denne Tiltale gjorde langt større Indtryk, end alle de foregaaende. De unge Mennesker betragtede Paul og Ellen med nysgjerrige Blik. Den første af disse syntes temmelig forvirret, medens den Anden undseelig lod Hovedet synke ned paa Brystet.

"Hør engang, min gode Ismael Busch," tog Bi-jægeren Ordet, da han saae, at man ventede paa at han skulde forsvare sig mod Anklagen for Indbrud om Natten og Pigeran, „jeg vil aldrig nægte, at jeg just ikke paa den høfligste Maade har omgaaedes med Eders Kander og Potter; men dersom J vil opgive mig hvad hele Stadsen har været værd, saa er det vel mu-

ligt, at vi kunne forlige os i al Fredelighed og derpaa skrive den hele Sag i Glemmebogen. Da vi kom op paa Klippen, var jeg just ikke stemt saaledes, som naar man gaaer i Kirke, og det kan vel være, at et og andet blandt Eders Sager har faaet et lille Puf, men et Hul selv i den bedste Mands Kjole kan lappes med Penge. Hvad derimod Ellen Wade angaaer, saa bliver det ikke saa let derom at blive enige. Folk have forskjellige Meninger om Ægtestanden. Nogle mene, at det er nok til huuslig Lykke, naar man rigtig med ja og nei besvarer de Spørgsmaal, som Præsten eller Dørvigheden fremsætte, dersom en saadan netop er ved Haanden; men jeg troer, at man, naar en ung Piges Sjæl har Ænst til at gaae et Sted hen, gjør rigtigst i at lade hendes Legeme følge bagefter. Dermed vil jeg imidlertid ikke sige, at Ellen ikke er bleven tvungen til det, som hun har gjort, og derfor er hun lige saa uskyldig som Æslet, der maatte bære hende, og det sandelig meget imod sin Villie, hvilket jeg tør sværge paa, at det selv vilde sige, hvis det kunde tale saa høit, som det skræder."

„Nelly” — begyndte nu igjen Udvandreren, som ikkun med liden Opmærksomhed havde hørt paa det, som Paul ansaae for en særdeles overtydende og skarpsindig Retfærdiggjørelse, — „Nelly, det er en stor og ond Verden, hvori Du med en saadan Hast vil styrte Dig.

Et Aar har Du spist og sovet i min Leir, og jeg haabede at Du havde befundet Dig saa vel ved den frie Lust paa Grændsen, at Du ønskede at blive længer hos os."

"Lad Pigen dog have sin egen Willie," mumlede Esther, som stod bagved sin Mand. "Den Eneste, som havde kunnet overtale hende til at blive, sover paa den kolde, nøgne Steppe, og det er ikke rimeligt, at hun vil forandre sin Beslutning. Desuden veed Du jo, at enhver Kvinde har sin egen Willie, og at det ikke er nogen let Sag, at faae hende til at give efter. Det har Du selv erfaret, min gode Mand, saa sandt som jeg er Moder til dine Sønner og Døttre."

Udvandrerens syntes just ikke tilbøielig til saaledes strax at opgive sine Hensigter med Pigen. Kjørend han svarede sin Hustru, lod han endnu engang sit Blik med sædvanlig Stolighed hvile paa sine Sønners Ansigter, ligesom for at prøve, om dog ikke en eneste iblandt dem kunde indtage den Afdødes Plads. Paul bemærkede dette, og i det han var heldigere end sædvanlig med at gjette den Andens Tanker, troede han at have fundet en Udvei, hvorpaa enhver Banskkelighed kunde bortryddes.

"Det er ganske tydeligt, min gode Ven," sagde han, "at der angaaende dette Anliggende gives to Meininger, Eders, til Fordeel for Eders Sønner, og min,

til mit eget Bedste. Jeg seer kun een Maade, hvor-
paa denne Strid i Mindelighed kan afgjøres, nemlig
den: at I vælger en af Eders Sønner, hvilken I
vil, og derpaa ville vi begge tilsammen gjøre en Tour
paa et Par Mile ud paa Steppen. Den, som ikke ven-
der tilbage, vil aldrig mere her i Livet falde Noget
til Besvær, og den Anden maa saa, saa godt som han
kan, søge at vinde den unge Piges Kjærlighed."

"Paul!" — udbrød Ellen i en bebreidende, men
blid Tone.

"Frygt ikke, Nelly," tilhvistede Bijægeren hende,
da han ikke tvivlede om, at den eneste Grund til hen-
des Uvillie var Uengstelighed for ham, "jeg har nøie
maalt dem Alle, og Du kan trygt stole paa det Die,
som har opdaget saa mangen Bi i dens Hul."

"Jeg vil slet ikke opkaste mig til at byde over
Folks Tilbøielighed," sagde Ismael. "Dersom Pigen
Hjerte virkelig hænger ved Colonien, saa kan hun jo
blot sige det. Jeg vil ikke lægge hende nogen Hindring i
Veien. Tal, Nelly, og siig reent ud, hvad Du øns-
ker, uden Frygt og Undseelse. Har Du Lust til at
forlade os og drage med denne unge Mand tilbage til
Colonien, eller vil Du blive her og dele med os det
Lidet, som vi kunne og hjertelig gjerne ville give Dig?"

Nu var Ellen nødt til at komme frem med sin
Menning, da hun saaledes blev opfordret. Hendes Blik

var først frygtsoomt og usikkert; men da pludselig en mørk Rødme farvede hendes Ansigt, og hendes Andedragt blev hurtigere, var det et Tegn paa, at hendes naturlige Mod havde seiret over hendes Kjønns Undseelse.

„J have modtaget mig, som var fader- og moderløs, fattig og forladt,” sagde hun med en Stemme, som røbede hendes indre Kamp, „da Andre, som i Sammenligning med Eder leve i Overflødighed, aldeles glemte mig, og derfor vil Himlen belønne Eder. Det lidet, som jeg har kunnet gjøre for Eder, kan ikke opvæie Eders Velgjerning; men jeg elsker ikke Eders Leve-maade, den er altfor forskjellig fra den, hvori jeg er opdragen, og aldeles stridende mod mine Ønsker. Havde J imidlertid ikke bortført den blide, fromme Lady fra hendes Venner, saa havde jeg aldrig forladt Eder, førend J selv havde sagt: Gaae, Gud være med Dig!”

„Det var ikke klogt handlet, men jeg har allerede nok angret det, og jeg skal bestræbe mig for at gjøre det godt igjen, saa vidt det kan skee uden Fare. Siig nu ligefrem, om Du vil blive, eller gaae?”

„Jeg har lovet Ladyen,” sagde Ellen med Dinene endnu stedse heftede paa Jorden, „ikke at forlade hende, og da vi have tilføiet hende saa meget Ondt, kan hun dog vel ogsaa fordre, at jeg skal holde mit Ord.”

„Løs den unge Mand,” sagde Ismael. Da dette var skeet, vinkede han ad sine Sønner og opstillede dem i en Række foran Ellen. „Siig os nu alvorligt og uden Omsvøb dit Hjertes Mening. Her er Alt, hvad jeg kan tilbyde Dig, foruden en hjertelig Velkomst.”

Den bekymrede Pige betragtede undseelig den ene unge Mand efter den anden, indtil hendes Bine tilsidst mødte Pauls urolige Blik. Da seirede Naturen over alle Hensyn. Hun kastede sig i Bijægerens Arme og forkyndte sit Valg paa en fuldkommen tydelig Maade, i det et dybt Suk hævede hendes Barm. Ismael gav sine Sønner et Tegn, at de skulde trække sig tilbage. Skjøndt han vel ikke med Eiegenlydighed saae sin Plan tilintetgjort, saa kom dette ham dog ikke uventet, og med Rolighed sagde han: „Tag hende, min Ven, og opfør Dig som en ærlig Mand imod hende. Hun er en Pige, som kan gjøre enhver Mand lykkelig, og det skulde gjøre midt ondt, dersom jeg nogensinde hørte, at det gik hende ilde. Nu er jeg da færdig med Eder Alle, og jeg haaber, at I ikke finde min Fremgangsmaade haard, men tvertimod retfærdig og billig. Jeg har endnu blot eet Spørgsmaal tilbage, og det gjelder Capitainen. Vil I gjøre Brug af mit Kjøretøi paa Eders Tilbagereise til Colonien, eller ikke?”

„Jeg hører, at nogle af mine Soldater søge efter

mig i Nærheden af Pavnernes Byer," sagde Middleton, „og jeg har besluttet at ledsage denne Høvding, for at træffe mine Folk."

„Da er det bedst, at vi stilles ad jo før jo hellere. Nede i Dalen staaer Heste i Mængde. Gaae og tag saa mange, som I behøve, og drag bort i Fred."

„Det er umuligt, saalænge denne gamle Mand, der næsten et halvt Aarhundrede har været en Ben af min Familie, staaer her som Fange. Hvad har han forbrudt, siden han ikke ogsaa bliver løsladt?"

„Spørg ikke om noget, hvorpaa der maa gives et ubehageligt Svar," sagde Udvandreren i en streng Tone. „Med Wildtfangeren har jeg en Sag af en særegen Beskaffenhed at afgjøre, og det vilde ikke passe sig, at en Officeer i Regjeringens Tjeneste kjendte den. Gaae, medens Veien er aaben."

„Manden har kanskee der givet Eder et meget godt Raad, hvorpaa I Alle tilsammen bør høre med Opmærksomhed," bemærkede den Gamle, som slet ikke syntes at finde noget ubehageligt i sin selsomme Stilling. — „Siouxerne ere en meget talrig og blodtørstig Stamme, og man kan ikke vide, hvor længe det vil vare, førend de bryde frem, for at hevne sig. Derfor raader jeg Eder ogsaa, at I skulle begive Eder paa Veien og især vogte Eder for, naar I passere Dalene, at I ikke igjen blive indeflattede af Ilden; thi de ær-

lige Jægere antænde ofte paa denne Aarstid Græsset, for at Bøflerne til Foraaret kunne finde en sødere og grønnere Græsgang."

"Jeg vilde ikke alene handle utaknemligt, men endogjaa lovstridigt, dersom jeg lod denne Fange, omendstjøndt han selv intet havde derimod at indvende, forblive i Eders Hænder, uden at jeg engang kjendte hans Forbrydelses Bestaenhed."

"Er det tilstrækkeligt, naar I veed, at han har fortjent alt hvad der venter ham."

"Det vilde i det mindste da forandre min Mening om hans Karakter."

"See denne her," sagde Ismael, i det han viste Capitainen Ruglen, som var bleven funden i Afsas døde Legeme. "Med dette Stykke Bly har han strakt til Jorden en saa herlig Karl, som nogensinde har glædet en Faders Dine."

"Jeg kan ikke troe, at han har gjort det, med mindre det er skeet til Selvforsvar eller fordi han frygteligen er bleven opirret. At han havde Kundskab om Eders Søns Død, maa jeg tilstaae, thi han viste os Krattet, hvor det døde Legeme laae, men at han paa en ulovlig Maade har berøvet ham Livet, derom kan intet uden hans egen Tilstaaelse overbevise mig."

"Længe har jeg levet," tog Wildtfangeren Ordet, da han ved den almindelige Taushed følte sig opfordret

til at forsvare sig mod den grove Bestyldning, og meget Ondt har jeg seet i mine Dage. Jeg har truffet paa mangen brummende Bjørn og springende Panther, som Ejæmpede om den Bid, der var bleven fastet i Beien for dem, og jeg har ogsaa seet mange fornuftige Mennesker at stride paa Liv og Død, for at gjøre den menneskelige Daarskabs Rettighed gjeldende. Hvad mig angaaer, saa haaber jeg, at man ikke vil ansee det for Pralerie, naar jeg siger, at omendskjøndt jeg ofte har havt min Haand med i Spillet, naar det gjaldt om at kæmpe mod Ondskab og Undertrykkelse, jeg dog aldrig har begaaet nogen Handling, hvorfor jeg behøver at skamme mig, naar jeg engang skal aflægge Regnskab for en Dommer, som er langt mægtigere end denne her.”

„Dersom min Fader har berøvet en af sin Stamme Livet,” sagde den unge Pawnee, som hurtigen gjettede, hvad her foregik, saasnart han med sit skarpe Døi havde betragtet de Andres Miner og den foreviiste Kugle, „saa vil han sikkert selv overgive sig til den Dødes Benner. Han er altfor retfærdig, til at der skulde behøves Strikker til at slæbe ham frem for Retten.”

„Unge Mand, Du lader mig blot vederfares Retfærdighed. Havde jeg udøvet den flette Handling, som de beskyldte mig for, saa besidder jeg Mod nok til at komme og fremrække mit Hoved, for at modtage det

hevnende Hug, saaledes som alle brave røde Mænd gjøre." I det han herpaa tilfaste sin bekyrnede indianske Ven et Blik, for endnu eengang at forsikre ham om sin Uskyldighed, vendte han sig til de øvrige opmærksomme Tilhørere, hvem Sagen nærmere angik, og vedblev paa Engelsk: „Jeg har en kort Fortælling at fremføre, og hvo der troer den, han troer det, som er sandt, og hvo som ikke troer den, han skuffer sig selv og kanske ogsaa sin Nabo. Vi laae Alle rundt om din Leir, Udvandrer, fordi vi, som Du nu vel kan formode, fandt, at en Dame der paa en uretfærdig Maade holdtes fangen. Vor Hensigt var at sætte hende i Frihed. Da man saae, at jeg var mere duelig end de Andre til at speide, blev jeg, medens de andre holdt sig skjulte, udsendt paa Steppen for at recognoscere. Det faldt Eder vist ikke ind, at der i Nærheden var En, som saae Alt, hvad der foregik paa Eders Jagt, men det var dog Tilfældet. Undertiden laae jeg udsøgt paa Jorden bag en Bust eller Tue, undertiden rullede jeg mig ned ad Høien, og I drømte ikke om, at jeg iagttog alle Eders Bevægelser, saaledes som Pantheren, naar den søger at snige sig paa den drikfærdige Hjort. Jeg kan forsikre Eder, Ismael Busch, at jeg, da jeg var i min fulde Kraft, mangen Gang har figet lige ind i Fiendens Tælte, og de sov og drømte, som om der var Fred og ingen Fare. Jeg vilde blot ønske,

at jeg havde Tid til at fortælle Eder alt dette udførligere."

"Videre, videre," afbrød den utaalmodige Middleton ham.

"Åh, det var et blodigt og beklageligt Syn! Jeg laae skjult under det høie Græs, da to af Tægerne mødte hinanden. Der var slet ikke noget Hjerteligt i deres Bæsen, og det burde der dog være, naar Folk mødes i en Drk; men jeg tænkte imidlertid, at de fredeligen ville skilles ad, indtil jeg saae, at den Ene sigtede med sin Flint paa den Andens Ryg og udøvede en Handling, som jeg kalder et lumskt og syndigt Mord. Det var en ædel, mandig Yngling, som blev truffen. Omendskjøndt Krudet soed hans Klæder, stod han dog nogle Minuter efter Skuddet, førend han faldt. Derpaa sank han i Knæ; men ligesom den saarede Bjørn søger et Skjulested, saaledes flæbte ogsaa han sig med mandig Kraft hen til Krattet."

"I den himmelske Dommers Navn! hvorfor fortaug I dette?" udbrød Middleton.

"Hvorledes! Tænk I, Capitain, at en Mand, som har levet mere end tredsindstyve Aar i Drkenen, ikke skulde have lært at tie? Hvilken rød Kriger løber, som om han var gal og blind, omkring for at fortælle Alt hvad han har seet, førend den rette Tid

dertil er kommen? Jeg førte Doctoren hen til Stedet, for at see, om hans Duelighed kunde udrette noget, og vor Ven, Bijægeren, som er i Nærheden, veed og saa, at Liget laae i Krattet.”

„Ja, det er sandt,” sagde Paul; „men da jeg ikke vidste hvilken Grund den gamle Bildtfanger havde til at holde Sagen hemmelig, saa talte jeg saa lidt som muligt derom, hvilket var ligesaa meget som slet intet.”

„Hvo var Gjerningsmanden?” spurgte Middleton.

„Dersom I ved Gjerningsmanden forstaaer den, som begik Forbrydelsen, saa staaer han her, og det er en Skam og Skjændsel for vor Stamme, at han er den Dræbtes Nærbeflægtede.”

„Han lyver! Han lyver!” skreg Abiram. — „Jeg har ikke myrdet ham; jeg gav ham blot Slag for Slag.”

Jesmaels Stemme lød huul og frygtelig, da han svarede: „Det er nok. Mine Sønner, lader den gamle Mand gaae, og stiller Eders Moders Broder i hans Sted.”

„Rør mig ikke!” skreg Abiram. „Jeg skal anraabe Gud om at forbande Eder, dersom I gjøre det.”

Hans vilde, næsten vanvittige Blik bragte de unge Mennesker i Begyndelsen til at standse, men da Abner, som var ældre og mere bestemt end de Andre, gik løs paa ham med en Mine, der tydelig røbede hans fjendt-

lige Sindelag, vendte den Anklagede sig forfærdet om og styrtebe, i det han gjorde en overilet Anstrængelse for at flygte, med Ansigtet mod Jorden, saa at der fik Udscende af, at han var fuldkommen død. Medens de fleste af de Tilstedeværende yttrede deres Skræk ved et sagte Udraab, gav Ismael ved et Tegn Befaling til at bringe Legemet ind i Teltet.

„Det er nu bedst,“ sagde han i det han vendte sig om til de Fremmede, „at enhver gaaer sin Wei. Jeg ønsker Eder alt Godt, og til Dig, Ellen, siger jeg, uagtet Du ikke veed at skjønne derpaa: Gud velsigne Dig!“

Da det forekom Middleton, at Gud her selv havde dømt, gjorde han ikke flere Indvendinger, men beredte sig til at bryde op. De nødvendige Foranstaltninger vare hurtig truffne. Da alle vare færdige, toge de Afsted med Udvandreren og hans Familie, og derpaa saae man det hele, saa sælsomt sammensatte Selskab langsomt og stille at følge den seierrige Pavee til hans fjerne Byer.

Tu og tredivte Capitel.

Ismael ventede taalmodigt, indtil han ikke mere kunde sene det brogede Tog, som Haardhjerte anførte. Da hans Speidere bragte ham Efterretning om, at Indianerne, som sluttede sig til deres Høding, saasnart denne var kommen saa langt fra Leiren, at deres store Antal ikke mere kunde vække nogen Mistanke, lige indtil sidste Mand vare forsvundne bag Steppens sjerne Høie, gav han Befaling til at afbryde Teltene. Dixerne vare forspændte, og alle bevægelige Gjenstande laae inden kort Tid paa deres sædvanlige Plads i Bognene. Efterat alt dette var besørget, trak man den lille Bogn, som saa længe havde været benyttet til Fængsel for Snez, frem for det Telt, hvor Menneskehandleren befandt sig, og satte den istand til at modtage den nye Fange. Da Abiram nu bleg, skjælvende og forfærdet ved den Tanke, at hans Brøde var opdaget, kom til Syne, bleve først de yngre Lemmer af Familien overhødede om, at han endnu hørte til de Levende. De havde alle staaet i den Formening, at Himlen selv paa en skrækkelig Maade havde straffet hans Forbrydelse, og de stirrede nu paa ham, som paa et Væsen, der hører til en anden Verden, og ikke som paa en Dødelig, der endnu skulde bestaae den sidste tunge Kamp. Forbry-

deren selv befandt sig i en Tilstand, i hvilken den høieste Grad af Forfærdelse og Sjæleangest paa en selsom Maade var forenet med en fuldkommen physisk Apathie. Vel havde Falset bedøvet hans Sanser, men hans Aand vedblev at være vaagen og modtagelig for alle den onde Samvittigheds Qualer. Da han var kommen ud i den frie Luft, saae han sig om, for om muligt at læse sin tilkommende Skjebne i de Tilstedeværendes Ansigter. Da han bemærkede, at Alle vel vare alvorlige, men dog ikke havde noget Truende i deres Miner, begyndte den ynkværdige Mand atter at oplives. Medens man bragte ham i Bognen, grundede den Listige allerede paa, hvorledes han skulde afvende sine Slægtninges retfærdige Hævn, eller udfinde et Middel til at undgaae en Straf, hvis Frygtelighed han anede.

Under alle disse Tilberedelser havde Ismael næsten ikke talt et Ord. En Bevægelse med Haanden, eller et Diekast viste hans Sønner hvad de skulde gjøre, og alle Parter syntes fuldkommen tilfredse med denne simple Maade at gjøre sig forstaaelig paa. Da Udvandreren havde givet Tegn til at bryde op, kastede han sin Flint i Armen og Dren over Skulderen og stillede sig som sædvanlig i Spidsen for Toget. Esther havde begravet sig dybt inde i Bognen hos sine Døttre, enhver af de unge Mænd indtog den ham anviste Plads ved

Bognen eller hos Ovæget, og Alle begave sig nu paa Marschen med den sædvanlige Eiegyldighed.

For første Gang i lang Tid vendte Udvandreren den nedgaaende Sol Ryggen og styrede sine Fjed henimod de dyrkede Landstrækninger, og dette forkyndte hans Børn, som havde lært at kiende deres Faders Beslutninger i hans Miner, at deres Reise i Steppen med det Første vilde være endt. Alligevel skeete der den hele lange Dag intet, som endvidere kunde bestyrke Formodningen om, at Ismael saa aldeles havde forandret sine Planer og Ønsker. Han vandrede blot et Par hundrede Skidt forud for Toget, og hans Bevægelser tilkjendegave ikkun nogle faa Gange, at hans Sind var i en oprørt Tilstand. Een eller to Gange saae man rigtignok, hvorledes hans vældige Figur, støttet paa Bøssen og med Hovedet bøiet mod Jorden, stod stille paa Toppen af en af de fjerne Høie, men disse Die-blik, hvori han hengav sig til sin Grublen, vare lige saa sjeldne som af kort Varighed. Toget havde allerede længe fastet sin Skygge mod Osten, førend der blev gjort nogen væsentlig Forandring i den Maade, hvorpaa det bevægede sig fremad. Man vadede gennem Bækene og passerede op ad Høiene og ned ad dem, alt i den samme Orden.

Velbekjendte med alle de Besværligheder, som møde paa en saadan Reise, forstod Udvandreren ligesom

af et Slags Instinct at undgaae de største Hindringer, ved snart at bøie til Høire, snart til Venstre, og Landets Formation, fjærne Trægrupper og Flodernes Retning bestemte enhver af hans Bevægelser.

Endelig nærmede den Tid sig, da Medlidenhed med Mennesker og Dyr fordrer, at man bør unde dem Hvile efter Arbeidet. Med sit sædvanlige skarpe Blik søgte Ismael en passende Plads dertil. Landets regelmæssige Beskaffenhed, som vi forhen have skildret i denne Bog, havde betydeligen forandret sig, og Jordens Overflade var nu langt mere ujævn og fuld af store Fordybninger. I Almindelighed fandt man rigtignok ogsaa her de samme vide og øde Strækninger, de samme frugtbare og store Dale og den selsomme Forening af hyppige Marker og nøgne Heder, som bringer hiin Egn til at ligne et gammelt Land, der paa en uforklarlig Maade er bleven berøvet sine Beboere og disses Baainger; men Steppens særegne Kjendemerker vare dog blevene forandrede ved uregelmæssige Høie, enkelte Fieldmasser og brede Skovstrækninger.

Af en omtrent fyrgetyve til halvtredstindstyve Fod høi Klippe fremsprublede en Kilde. Ved Klippens Fod befugtede Vandet et lille Stykke Jord, som til Gjengjæld for denne vederqvægende Gave frembragte noget Græs. Et eensomt Piletræ havde flaaet Rødder i denne fugtige Jordbund, og da intet andet Træ gjorde det

Pladsen stridig, var det skudt op langs med Klippen og havde næsten naaet dennes Høide. Forhen havde Træets Grene beskygget Fjeldets Tinde, men nu var dets Skjønhed henvisnet tilligemed Livskraften. Ligesom for at spotte det sparsomme Grønne ved dets Rod, blev det staaende der som et ædelt og høitideligt Mindesmærke om fordums Frugtbarhed. De større, knudrede Grene udbredte sig endnu stedse, medens den gamle, hvide Stamme stod der nøgen og hentørret. Intet Blad, intet Spor til Vegetation var nogensteds at see. Dette Træ syntes at være et sørgeligt Billede paa alle Ting's Forgængelighed og et Beviis paa, hvorledes alt, som lever, kan overleve sig selv.

Efterat Ismael havde givet de Andre et Tegn til at føre Toget hen til dette Sted, fastede han sig ned paa Jorden og syntes at eftertænke sin Stilling, som paalagte ham et saa stort Ansvar. Hans Søner fulgte hurtigen efter ham; thi saasnart Dvæget lugtede Vandet og Græsset, ilede de fremad, og efter saa Minuters Forløb var det rolige Sted forvandlet til en larmende Leir.

Det Indtryk, som denne Morgens Optrin havde gjort paa Ismaels og Esthers Børn, var ikke saa dybt og af en saa lang Varighed, at de derover skulde have forglemt Naturens Fornødenheder. Men medens de vorne Søner af deres Forraad fremsøgte noget, hvor-

med de kunde stille deres Hunger, og de yngre Børn trængte sig sammen om de endnu tomme Potter, vare Forældrene sysselsatte paa en ganske anden Maade.

Da Udvandreren saae, at Alle, endogsaa den igjen til Livet tilbagevendte Abiram, vare sysselsatte med at faae deres Hunger stillet, vinkede han ad sin nedslagne Hustru og steg op paa en fjern Høi, som laae henimod Osten. Egtefolkene's Sammenkomst paa denne nøgne Plet lignede et Møde paa deres myrdede Søns Grav. Ismael gav sin Hustrue et Tegn, at hun skulde tage Plads ved hans Side, og derpaa fulgte en temmelig lang Taushed, som ingen syntes tilbøielig til at bryde.

„I lang Tid have vi reist sammen og deelt Sorg og Glæde med hinanden,“ tog Ismael endelig Ordet; „vi have været udsatte for mangen en Fristelse, og mangen en beest Drik have vi maattet udtømme, min Kone; men aldrig er der mødt mig noget saadant, som dette.“

„Det er et tungt Kors for en stakkels syndig Kvinde!“ svarede Esther, i det hun lod Hovedet synke og skjulte Ansigtet i sin Klædning. — „Det er en tung, tung Byrde, som er bleven lagt paa en Søsters og Moders Skuldre.“

„Ja, deri bestaaer netop den hele Ulykke. Det havde ikke kostet mig synderlig Overvindelse at straffe den omvankende Bildtfanger; thi han har ikkun gjort mig lidet Godt. Gud tilgive mig, fordi jeg uretfærdi-

gen tiltroede ham en saa slet Handling! — Men skal den, som myrdede min Søn, ikke drages til Ansvar? Drengen vil aldrig finde No i Graven!”

„Nej, Ismael! vi drive denne Sag altfor vidt. Dersom vi havde talt mindre derom, havde det været klogere. Vor Samvittigheds Rolighed var da ikke bleven forstyrret.”

„Esther!” sagde Udvandreren i en bebreidende Tone, men dog uden at tabe sin sædvanlige Rolighed, „der var en Tid, da Du troede, at en anden Haand havde fuldført denne Riddingsdaad?”

„Ja, ja vist! Herren indgav mig det til Straf for mine Synder! Men hans Naade udeblev ikke længe, og Gløret faldt fra mine Dine. Jeg saae i Bogen, Ismael, og da fandt jeg Trøstens Ord.”

„Har Du den Bog ved Haanden, Kone? Den kunde dog kanske give os et godt Raad med Hensyn til denne skrækkelige Forretning.”

Esther søgte i sin Lomme og fremdrog kort derpaa Fragmentet af en Bibel, der var saa tilrøget og itureven, at den neppe synes mere læselig. Blandt alle Udvandrerenes Sager var den det Gnestte, som nogenlunde lignede en Bog. Hans Kone havde opbevaret den som en sørgelig Levning fra lykkeligere Dage, og allerede i lang Tid pleiede hun at flaae op i den, naar Omstændighederne vare saa trykkende, at hun ikke selv vidste, hvorledes hun skulde hjælpe sig; men det

var dog meget sjældent, at hun tog sin Tilflugt dertil; thi hendes stærke Mand foretrak stedse først at prøve ethvert af de sædvanlige Midler. Paa denne Maade havde Esther sluttet et Slags beqvem Alliance med Guds Ord, i det hun ikkun da rådførte sig med det, naar hun selv følte, at det ikke stod i hendes Magt at afvende den truende Ulykke. Casuisterne maae afgjøre, hvorvidt hun i dette Punkt lignede andre Troende; vi ville fortsætte vor Fortælling.

„Her paa disse Sider findes mangt et frygteligt Sted, Ismael,” sagde hun, i det hun aabnede Bogen og langsomt omvendte Bladene, „og nogle lære ogsaa Budene om Straffen.”

Hendes Mand tilkjendegav ved et Tegn, at han var begjærlig efter at høre et af disse korte Sprog, som blandt alle christelige Nationer gjelde for Skabens umiddelbare Bud, og som man har fundet saa retfærdige, at selv de, som nægte deres Oprindelse, indrømmer deres Viisdom. Ismael lyttede med alvorlig Opmærksomhed, da hans Hustru læste alle de Steder, som hun, ledet af sin Hukommelse, fandt mest passende til den Stilling, hvori de befandt sig. Han lod hende vise ham selve Ordene, som han betragtede med et Slags hellig Grefrygt; men en eengang fattet Beslutning var sædvanlig hos en Mand, der saa sjelden var at bringe dertil, uigjenkaldelig. Han lagde sin Haand paa Bo-

gen og tillukkede den selv, for derved at vise sin Hustru, at han havde hørt saa meget, som han ønskede. Esther, der saa nøie kjendte hans Karakter, skjælvede ved denne Bevægelse. I det hun saae ham i hans rolig, men strenge Dine, sagde hun: „Ismael! Ismael! rinder ikke mit og mine Børns Blod i hans Arer! Kan der da ikke vises nogen Raade?“

„None!“ svarede han alvorlig, „da vi troede, at den usle, gamle Wildtfanger havde gjort det, da blev der ikke talt om Raade.“

Esther svarede intet, men sad med Armene forslagne over Brystet, taus og taktfuld i flere Minuter. Derpaa betragtede hun endnu engang ængstelig sin Mand's Ansigt og fandt, at alle Lidenskaber og Bekymringer der tilsyneladende vare begravne under den koldeste Ligegyldighed. Nu vidste hun, at hendes Broders Skiebne var afgjort, og i det hun erkjendte, at han havde fortjent den Straf, som ventede ham, opgav hun ethvert videre Forsøg paa at redde ham. Der blev ikke verslet et Ord mere imellem dem. Nogle Dieblik saae de paa hinanden; derpaa stode Begge op og gik tause tilbage til Leiren.

De fandt, at Børnene ventede paa dem, men med det samme tvære Bæsen, hvormed de pleiede at see alle tilkommende Begivenheder imøde. Hornqvæget var allerede igjen sammenkoblet og Hestene forspændte, for at

man strax kunde bryde op, saasnart der blev givet Befaling dertil. Og saa de yngre Børn havde allerede taget Plads i den for dem bestemte Vogn; kort sagt, intet havde forsinket Afreisen, undtagen den Omstændighed, at Forældrene til denne vilde Yngel var fraværende.

„Abner,” sagde Faderen med den kolde Rolighed, som udtalte sig i alle hans Handlinger, „tag din Moders Broder ned af Vognen og lad ham staae paa Jorden.”

Abiram skjælvde rigtignok, da han kom ud af den tillukkede Vogn; men det var dog langt fra, at han havde opgivet alt Haab. Efterat han forgjæves havde kasted sit Blik omkring sig, for at finde et Ansigt, hvorfra der lyste en Straale af Medlidenhed, søgte han at betvinge sin paa ny opvaagnende Angest ved at indlede et Slags venstabelig Samtale med Udvandrerens.

„De stakkels Dyr ere vist ret slemme, min Broder,” sagde han, „og da vi allerede have gjort en saa dygtig Marsch, er det vel paa Tiden at slaae Leir? Saa vidt jeg skjønner, kan I gaae langt, førend I finder en saa god Plads som denne til at overnatte paa.”

„Det er godt, at den behager Eder. Det er nok muligt, at I bliver her i lang Tid. Mine Sønner, kommer nærmere og hører paa mig. — Abiram White,” sagde han derpaa, i det han tog Huen af, og den Høitidelighed og Bestemthed, hvormed han talte, meddeelte selv hans trevne Ansigt et ærefrygtbydende Ud-

tryk, „J har dræbt min Førstefødte, og efter Guds og Menneskenes Love maa J døe!“

Da Menneskehandleren hørte denne frygtelige og pludselige Dom, foer han forfærdet sammen, liig En, der uventet føler sig greben af et Rovdyrs Klør og ikke seer noget Udvei til Flugt eller Regning. Omend= skjøndt han vel havde anet, hvad der kunde møde ham, saa havde han dog ikke havt Mod nok til med dristigt Blik at betragte Faren. Ligesom andre feige Gemyster havde han søgt Trøst i at skjule sin fortviolede Stilling for sig selv, og istedetfor at forberede sig paa det Værste, havde han blot grundet paa ved List at ud= finde et Redningsmiddel.

„Døe!“ — gjentog han med en Stemme, som knap formaaede at trænge sig frem fra det sammens= knugede Bryst. — „Mennesket pleier dog ellers at være sikker iblandt sine Venner!“

„Saaledes tænkte ogsaa min Søn!“ svarede Ud= vandrereren, i det han gav et Tegn til, at den Bogn, hvori hans Kone og Døttre befandt sig, skulde sætte sig i Bevægelse, og derpaa undersøgte han med største Rolighed Fængkrudet paa sin Bøse. „Med en Flint har J dræbt min Søn, og det er ikke meer end bil= ligt, at J nu finder Eders Død ved det samme Baaben.“

Abiram stirrede omkring paa de Tilstedeværende med et Blik, som vidnede om hans Sindsforvirring.

Han loe, ligesom han ikke alene vilde overtale sig selv, men endog saa de Andre til at ansee det, som han hørte, blot som en Spøg, for at prøve hans Nerver. Men hans gyselige Eystighed fandt intet Sted Gjenklang. Alt rundt om ham var høitideligt og stille. Vel vidnede hans Søstersønners Ansigter om en temmelig heftig indre Bevægelse, men mod ham vare de kolde, og i sin gamle Stalbroders Miner bemærkede han en frygtelig Bestemthed, som var langt mere truende end enhver nok saa lidenskabelig Sindsstemning. Denne havde muligen kunnet opvække hans Aand til at forsøge paa at gjøre Modstand, men hiin indskrænkede ham aldeles til den svage Hjælp, som han fandt hos sig selv.

„Hvad sagde Du, min Broder?“ hviskede han med en næsten uforstaaelige Stemme.

„Mine Ord ere tydelige, Abiram White; I har begaaet et Mord og derfor maa I døe!“

„Hvor er Esther? Søster, Søster, vil Du forlade mig? Ak, Søster, hører Du mig ikke?“

„Jeg hører En tale fra Graven,“ svarede Esther med en klangløs Stemme, da Bognen kom forbi det Sted, hvor Forbryderen stod. „Det er min Førstefødtes Stemme, som høit raaber om Retsfærdighed! Gud see i Naade til Dig, Gud forbarme sig over din Sjæl?“

Bognen rullede langsomt bort, og den forladte Abiram saae sig nu berøvet det sidste Haab; men al-

ligevel kunde han endnu ikke samle Kraft til at gaae Døden imøde, og havde hans Lemmer ikke nægtet ham deres Bistand, saa havde han sikkert nu igjen forsøgt at flygte. Pludselig forvandlede hans Haab sig til den høieste Fortvivlelse, han knælede og begyndte en Bøn, hvori han paa en affindig og forargerlig Maade anraabte snart Gud, snart sine Slægtninge om Naade. Grebne af Afsky, vendte Ismaels Sønner sig bort fra det frygtelige Skuespil, og selv Udvandrerens stærke Natur blev rystet ved dette Glendighedens Billede.

„Seg vil ønske, at Eders Bøn maa vorde opfyldt,“ sagde han, „men en Fader kan aldrig glemme et myrdet Barn.“

Samrende tiggede den Ulykkelige i det mindste om Opsættelse, om en Uge, en Dag og tilsidst om en Time. Udvandrerens vaklede og lovede endelig tildeels at opfylde hans Bøn. I Hovedsagen havde han imidlertid ikke forandret sit Forsæt, men han havde blot besluttet at udføre det paa en anden Maade. „Åbner,“ sagde han, „stig op paa Klippen og see, om vi kunne være sikre paa, at Ingen nærmer sig.“

Medens hans Søstersøn udførte denne Befaling, opklarede atter Haabets Straaler Menneskehandlerens skjælvende Ansigtstræk. Beretningen løb gunstig; intet levende Væsen viste sig, med Undtagelse af dem, som fulgte med de bortkjørende Bogne. Et Bud fra disse

nærmede sig imidlertid med øiensynlig Hast. Ismael tøvede, indtil det var ankommet. En af hans smaa Døttre overbragte ham et Fragment af hiin Bog, som Esther med saa stor Omhyggelighed havde gjenit. Faderen sendte Barnet tilbage og gav nu Forbryderen Bladene.

„Esther har sendt Eder disse,” sagde han, „for at I i Eders sidste Time kan ihukomme Gud.”

„Herren velsigne hende! Hun har stedsse været en god og venlig Søster imod mig! Men jeg maa have Tid til at læse, Tid, min Broder, Tid!”

„Den skal ikke fattes Eder. I skal være Eders egen Bøddel; denne sørgelige Forretning vil jeg overlade til Eder selv.”

Ismael skred derpaa til at udføre sin nye Beslutning. Den Tanke, at han, skjøndt Straffen var uundgaaelig, dog kanskee endnu skulde leve nogle Dage, havde for Dieblicket formindsket Abirams qvælende Angst. Hos et saa ynkværdigt og elendigt Mennecke, som ham, frembragte sliq en Opsættelse den samme Virkning, som en fuldkommen Benaadning. Han viste sig endogsaa særdeles gestæftig med at hjælpe ved de gyselige Forberedelser, og blandt alle de Handlende i dette høitidelige Sørgepiel, var han den Eneste, som var snaksom, ja endogsaa spøgefuld.

Ikke langt neden under en af Piletræets høiere Grene ragede en smal Steen frem fra Klippen. Den

var flere Fod fra Jorden og fuldkomment skicket til et Forehavende, som imidlertid netop var blevet fremkaldt ved Synet af den. Paa denne Steen satte man Forbryderen med Armene sammenbundne ved Albuerne paa Ryggen, saa at han var berøvet ethvert Haab om at kunne befrie sig, og fra hans Nakke gik der et Toug op til Grenen. Dette Toug var gjort saa kort, at Synderen, dersom han sprang ned fra Stenen, ikke kunde naae Jorden. Bibelens Blade gav man ham i Hænderne, og overlod nu til ham at søge Trost i dem saa godt han kunde.

„Dg nu, Abiram White,“ sagde Udvandrerens, da hans Sønner efter fuldbragt Arbejde vare stegne ned, „gør jeg Eder det sidste høitidelige Spørgsmaal. Døden staaer for Eder i to Skikkelser. Dersom jeg ikke med denne Bøsse gjør en hurtig Ende paa Eders Elendighed, saa finder I tidlig eller sildig Eders Død ved Strikken der.“

„Ead mig nu blot leve! O, Ismael, I veed ikke, hvor sødt Livet er, naar det sidste Dieblik nærmer sig!“

„Dit Onske skal worde opfyldt!“ sagde Udvandrerens, i det han tilvinkede sine Medhjelpere, at de skulde begive sig paa Veien efter Hjorden og Bognene. „Dg nu tilgiver-jeg Dig, Du beklagelsesværdige Mand, det Onde, som Du har tilføiet mig, for at det kan være Dig til Trost i din sidste Stund, og overlader Dig til din Gud.“

Jesmael vendte sig derpaa om og skred hen over Sletten i sin sædvanlige flettrende Gang. Omendstjondt hans Hoved var bøiet lidt forover, følte han sig dog ikke fristet til at dreie det om. Gengang troede han at høre, at der blev kaldt paa hans Navn med dæmpet Stemme, men end ikke det kunde bevæge ham til at standse sine Skridt.

Paa det Sted, hvor han for ikke længe siden havde havt Samtalen med Esther, var Klippen bag ved ham endnu blot synlig i Horizonten. Her standse han og kastede et Blik tilbage. Den dalende Sol stod næsten lige bagved Fjeldet, og dens sidste Straaler belyste Piletræets nøgne Grene. Enhver Gjenstand traadte tydeligen frem af den glødende Aftenrøde, og Udvandrerens øvede Dine kunde endogsaa skjelne den Glendige, som han der havde overladt til hans sørgelige Skjebne. I det han nu steg ned ad Høien, forekom det ham, som om han pludselig paa en voldsom Maade havde løsrevet sig fra en gammel Kammerat.

Efterat Udvandrereren havde tilbagelagt omtrent en Mil, naaede han Bognene. Hans Sønner havde fundet en passende Plads til at overnatte paa, og ventede blot paa hans Ankomst, for at han skulde billige deres Valg. Med saa Ord gav han sit Samtykke. I Leiren herskede der nu en Stilhed, som dannede en selsom Modsetning til den sædvanlige Alarm. Man

hørte ikke Esther skænde paa Børnene, og naar dette skeete, lød det mere som en blid Formaning.

Der fandt ikke nogen nærmere Forklaring Sted imellem Mand og Kone. Ismael bemærkede blot, at hans Hustru, førend hun begav sig til No hos sine Smaa, med et lønligt Blik betragtede Panden paa hans Bøsse. Han sagde til sine Sønner, at de kunde lægge sig til at sove, da han selv i Nat vilde vaage over Leirens Sikkerhed. Da Alt var stille, gik han ud paa Heden; Luften var ham for tung inde i Tæltet. Natten var fuldkommen skiftet til med fornyet Kraft at fremkalde alle de Følelser, som vare naturlige Følger af Dagens Begivenheder. Vinden havde rejst sig med Maanen, og strøg nu og da hen over Heden. Hvorledes skulde det falde den eensomme Skildvagt vanskeligt i dens Piben og Susen at opdage selsomme, overnaturlige Toner? Med en Følelse, som hos en mindre Behjertet vilde være bleven kaldt Frygt, saae han om sig; men Alt sov trygt og roligt, og nu styrede han sine Fjed hen imod den allerede omtalte Høi. Herfra havde han en vid Udsigt til alle Sider. Dette Skyer omflørede Maanen, som straaede koldt og vandet; men der gives dog enkelte Dieblis, i hvilke den udbredte et venligere Lys over Gjenstandene rundt omkring.

For første Gang i sit urolige Liv følte Ismael, at han stod ene her. Steppen syntes ham en grændseløs, sorgelig Ør, og Vindens Susen lød som heden=

farne Wanders' Stemme. Nu forekom det ham ogsaa, som om Winden førte et Skrig frem med sig. Det klang ikke som en Røst fra Jorden, men gyseligt gennemsoer det de øvre Regioner ledsaget af Windens hule Suk. Udvandrerens Tænder vare pressede sammen, og hans vældige Haand greb om Bøssen, som om han vilde sammenknuge Metallet liig et Stykke Papir. Endnu engang et Windstød og et høit Tammerstrig, der lød som om det var udstødt tæt ved hans Dre. Et Slags Echo besvarede det uvilkaarligt fra hans Læber, og i det han kastede Flinten over Skulderen, gik han med Ræmpestridt løs paa Klippen.

Det var ikkun sjældent, at Blodet i Jasmaels Arer strømmede saa raast som i de fleste andre Menneskers, men nu forekom det ham, at det vilde bryde frem af alle Porer paa hans Legeme. Aldrig havde han været i en saadan Bevægelse, alle hans flumrende Kræfter vare opvaagnede. Jo længere han skred fremad, jo tydeligere hørte han Skriget; nu lød det over ham høit i Luften, nu streifede det tæt hen over Jordens Overflade. Endelig blev Skriget saa tydeligt, at et Selvbedrag ikke mere var tænkeligt. Indbildningskraften kunde nu ikke forøge den Forfærdelse, som virkelig greb ham. Hele Luften syntes opfyldt af de gruelige Toner, ligesom naar de flammende Lyn forvandler den hele synlige Horizont til et Ildhav. Ganske tydelig hørte han Guds Navn, men det var paa en frygtelig

og bespottende Maade sammenblandet med andre Navne, som man gjør bedre i ikke at gjentage. Udvandreren standsede og holdt Hænderne for begge Øren. Da han endelig igjen borttog dem, spurgte enklangløs Stemme ham. „Ismael, min Mand, hørte Du intet?“

„Stille,“ svarede Udvandreren, uden at røbe den ringeste Forundring over sin Kones saa uventede Komme. — „Tys, stille, dersom Du frygter den Almægtige!“

En dyb Tausshed indtraadte nu. Vinden vedblev at suse hen over Heden, men ingen gruelige Toner ledsagede den mere. Alt var høitideligt og stille, men det var Naturens majestætiske Høitidelighed i sin Gensomhed.

„Lader os gaae,“ sagde Esther, „alt er nu forbi.“

„Hvad bevægede Dig til at komme herhid?“ spurgte Ismael, hvis Blod nu atter med sin sædvanlige Rolighed strømmede gjennem Aarerne.

„Ismael, han myrdede vor Førstefødte; men det sømmer sig ikke, at min Moders Søn bliver liggende paa aaben Mark som Kadselet af en Hund.“

„Saa kom da,“ sagde Udvandreren og greb sin Flint; og derpaa begave begge sig paa Veien til Klippen.

Afstanden var endnu stedse betydelig, og deres Skridt bleve langsommere og langsommere, jo mere de nærmede sig Retterstedet. Flere Minuter forløb saaledes, forend de naaede et Punkt, hvorfra man kunde skjelne de mørke Gjenstandes Omrids.

„Hvor er Stedet?“ hviskede Esther. „Før mig

berhen! Jeg har medbragt Haffe og Spade, for at min Broder dog kan komme til at hvile i Jorden."

Da brød Maanen frem igjennem de tykke Skyer, og Søsterens Dine kunde følge Jismaels Finger. Han pegede paa en menneskelig Skikkelse, som af Vinden blev svinget frem og tilbage under Piletræets tørre Grene. Esther lod Hovedet synke og holdt Hænderne for Ansigtet; men Jismael traadte nærmere og betragtede sit Bærk med taus Alvorlighed, dog uden Samvittighedsnag. Bladene af den hellige Bog laae strøete omkring paa Jorden, og selv et Stykke af den fremragende Steen var bleven afreven af den Ulykkelige i hans Angest. Nu herskede Dødens Stilhed her overalt. Snart oplyste Maanen Abiram's vilde, fortrukne Ansigt, snart blev dette atter formørket, naar Vinden dreiede Legemet om, eller naar Skyggen af Rebet foer hen over det. Udvandrerens løstede Bøssen op, tog et skarpt Sigte og trykkede løs. Strikken brast, og Legemet styrtede ned, en tung, føleløs Masse.

Hidtil havde Esther hverken rørt sig eller talt; men nu var hun ikke seendragtig, da det gjaldt om at lægge Haand paa Bærket. Det varede ikke længe, saa var Graven færdig til at modtage sin ynkværdige Beboer; men da man skred til at nedsænke det livløse Legeme deri, betragtede Esther, som bar Hovedet, sin Mand med et ængsteligt Blik og sagde: „Det er skrækkeligt, Jismael! Jeg kan ikke kysse Liget af min Faders Barn!"

Udvandreren lagde sin brede Haand paa den Dødes Bryst og sagde: „Abiram White, vi trænge alle til Barmhertighed. Oprigtigen tilgiver jeg Dig og ønsker, at Gud i Himlen vil see i Naade til Dig.”

Hans Kone bøiede sit Hoved og trykkede et langt og heftigt Kys paa sin Broders blege Pande. Da Graven var tilkastet, knælede Esther, og medens hun fremmumlede en Bøn, stod hendes Mand med blottet Hoved, og dermed var den hele Sag afgjort.

Den følgende Morgen fortsatte Udvandreren med sine Bogue og Hjorde Reisen til Colonierne. Da de nærmede sig Grændsen, hvor det selskabelige Liv tager sin Begyndelse, tabte Toget sig imellem tusinde andre lignende. Omendskjøndt nogle af dette selsomme Pares talrige Afkom bleve bragte til at forlade deres lovløse og halv vilde Levemaade, saa hørte man dog aldrig igjen tale om selve Familiens Overhoveder.

Tre og tredivte Capitel.

Pavneens Reise til hans Hjem blev ikke afbrudt ved nogen blodig Begivenhed. Han havde hevet sig lige saa føleligt, som hurtigt, og Siourerne havde ikke engang ladet en eneste Speider blive tilbage i det hele

Jagtdistrict. Middleton og hans Selskab tilbagelagde derfor deres Reise lige saa fredeligt, som om de befandt sig midt i de forenede Stater, og for at skaane Fruentimmerne, gjorde man blot ganske korte Dagmarjcher. Efter Seieren syntes Pawneerne at have tabt ethvert Spor af Biddhed og at være tilbøielige til at opfylde alle de Hvides Ønsker.

Pladsen tillader os ikke nøiagtigen at beskrive Seierherrernes Indtog. Stammens Jubel svarede fuldkomment til dens tidligere Fortvivlelse. Mødre fortalte med Stolthed deres Sønners hæderfulde Død, Hustruer fremviste deres Mænds Ur, og de indianske Piger belønnede de unge Helte med deres Triumphsange. Trophæerne, som vare tagne fra de faldne Fiender, bleve opstillede paa den samme Maade som de erobrede Standarter i mere civilliserede Lande. De Gamle gjentog de saa ofte hørte Fortællinger om Fortidens frigerste Bedrifter, og dog meente man, at de bleve fordunklede af den nye tilkjæmpede Seier, og Haardhjerte selv, som ligesaa sine Drengear indtil nu havde udmærket sig ved sin Tapperhed, blev eensstemmig atter og atter erklæret for den værdigste Høvding og herligste Helt, som Wacondah nogensinde havde sendt til sine kjæreste Børn, Pawnee = Couperne.

Skjøndt Middleton med sin gjenvundne Elskede nu befandt sig i en Stilling, som i Sammenligning med den tidligere, maatte ansees for sikker, saa var det ham

dog behageligt, da han traadte ind i den vilde Sværm, at faae Die paa sine troe Artillerister og høre deres glade Jubel over hans Ankomst. Nærværelsen af denne Magt, saa lille den end var, bortjog enhver ubehagelig Tanke af hans Sjæl, den gjorde ham til Herre over hans Bevægelser, gav ham mere Bigtighed i hans nye Benner's Dine og satte ham istand til at overvinde alle de Hindringer, som kunde møde ham paa den lange Bei, der skulde tilbagelægges, førend han naaede sine Landsmænds første faste Plads. En Hytte blev udelukkende indrømmet Inez og Ellen. Da Poul saa en bevæbnet Skildvagt i Staternes Uniform at gaae frem og tilbage uden for denne Hytte, lod han sig nøie med at krybe omkring i Indianernes Boliger, i det han just ikke paa den delicateste Maade undersøgte alle deres huslige Indretninger. Alt hvad han fandt omtalte han snart i en spøgende, snart i en alvorlig Tone, men stedse med den største Frimodighed, og søgte at gjøre de forundrede Qvinder begribeligt, hvorledes enhver Ting hos de Hvide var bedre end hos dem.

Denne speidende, urolige Mand fandt ingen Efterligner blandt Indianerne. Haardhjertes Delicatesse og tilbageholdende Væsen fandt man hos enhver af hans Stamme. Da de havde bevist de Fremmede al Opmærksomhed og forsynet dem med alt, hvad de med Hensyn til deres simple Levemaade og saa Fornødenheder formaaede at tilveiebringe, betraadte ingen Fod mere

Indgangen til de Afslukker i Hytterne, som vare de Hvide indrømmede. Man lod dem søge Hvile, hvilket ogsaa bedst stemmede overeens med deres Luster. Indianernes Sange og Jubel vedvarede imidlertid til langt ud paa Natten, og man hørte meer end een Kriger efter Midnat fra Taget af sin Bolig lydeligen berømme sit Folks Heltegjerninger og Seiervindinger.

Skjøndt Glæden over den tilkjæmpede Seier havde medtaget den største Deel af Natten, vare dog atter Alle paa Benene ved Solens Opgang. Den jublende Henrykkelse, som endnu for kort siden straalede fra ethvert Ansigt, havde maattet vige for en anden Følelse, som mere passede sig til det nærværende Dieblik. Alle vidste, at de blege Ansigter som havde sluttet et Ven= skabsforbund med deres Høvding, lavede sig til at tage Afsked med Stammen. Middletons Soldater havde i Haab om hans Tilbagekomst leiet en Baad af en Kjøb= mand, som her ikke havde været heldig i sine Handelsforretninger. Baaden laae i Nærheden paa Strøm= men, og Alt var færdigt til den store Reise.

Ikke uden Mistro saae Middleton dette Dieblik at nærme sig. Den Beundring, hvormed Haardhjerte havde betragtet Inez, var ikke undgaaet hans skinsnige Dine, og havde næsten foruroliget ham mere end Mathorees lidenskabelige Luster. Han vidste med hvilken Snild= hed en Bild kan skjule sine Hensigter, og han ansaae det for sin Pligt, at være forberedt paa det Værste.

I Overeensstemmelse hermed gav han sine Folk hemmelige Befalinger, men søgte dog tillige at skjule de af ham trufne Forstanstaltninger, under Skin af, at han vilde drage bort med en vis frigerst Høitidelighed.

Den unge Soldat maatte imidlertid med Skamfuldhed erkjende, hvor uretsfærdig hans Mistillid havde været, da han saae den hele Stamme uden Vaaben og med bedrøvede Ansigter at ledsage ham og hans Reiseselskab til Flodbredden. Indianerne samlede sig i en Kreds om de Fremmede og deres Høvding, og vare ikke allene fredelige, men endogsaa hjertelig deeltagende Tilskuere ved alt hvad der foregik. Da man bemærkede, at Haardherte ønskede at tale, standsede de Bortdragende og tilkjendegave, at de vare beredte til at høre paa ham, i det Bildtfangeren paatog sig at være Tolk. Derpaa tiltalte den unge Høvding sit Folk i Indianernes sædvanlige billedrige Sprog. Han begyndte med at berøre sin egen Nations hæderfulde Alder. Han talte om dens Lykke paa Jagten og i Krigen og hvorledes den stedse havde forstaaet at hævde sine Rettigheder og tugte sine Fiender. Efterat han saaledes havde lagt for Dagen, hvor stolt han var af Coupernes Storhed, og med det samme tilfredsstillet sit Folks Selvfølelse, gik han pludselig over til at omtale den Stamme, hvortil de Fremmede hørte. Han sammenlignede deres utalige Mængde med Trælfuglenes Sværme om For- og Efteraaret. Med en Fiinhed, som blot er en indianer

Kriger egen, omtalte han ikke ligefrem deres Tilboielighed til Røveri og andre Voldsomheder, hvorpaa de havde givet saa mange Prøver under deres Forhandlinger med de røde Mennesker. Da han ret vel følte, at Mistilliden havde flaaet dybe Rødder i hans Stammes Gemytter, søgte han at formilde disse, ved paa en middelbar Maade at undskylde deres Fremgangsmaade. Han erindrede sine Tilhørere om, at ogsaa Pawnee-Leuperne havde været nødt til at bortjage mangt et flet Menneske fra deres Byer. Dste tilhyllede Wahcondah sit Ansigt for en rød Mand. Uden Tvivl skuede de blege Ansigters store Mand ikke sjældent med et mørkt Blik ned paa et af sine Børn. De, som engang vare overladte til den onde Mand, kunde aldrig, hvilken Farve de end havde, blive gode og dydige. Han bad sine unge Mænd at see i Langknivenes Hænder. De vare ikke tomme som en hungrig Betlers, men eiheller fyldte med Barer som den lumpne Kræmmeres. De Fremmede vare, lige saa godt som de selv, Krigere, og de førte Vaaben, som de forstode at bruge. De vare værdige til at kaldes deres Brødre.

Derpaa henlede han Alles Opmærksomhed paa de Fremmedes Høvding. Han var en Søn af deres store hvide Fader. Han var ikke kommen til Steppen, for at bortjage Bøflerne fra deres Græsgang, eller for at opsoge Indianernes Wildt. Glette Mennesker havde berøvet ham en af hans Hustruer. Uden Tvivl var

hun den lydige, blideste og elskværdigste af dem alle. De behøvede blot at aabne deres Dine, for at see, at han talte Sandhed. Nu da den hvide Høvding havde fundet sin Hustru, vilde han i Fred vende tilbage til sit Folk. Han vilde fortælle det, at Pagneerne vare retfærdige, og en Wampum skulde udveksles mellem begge Nationer. Enhver skulde ønske de Fremmede en lykkelig Hjemreise til deres Byer. Coupernes Krigere forstode lige saa godt at møde deres Fiender, som at bortrydde Tornene fra deres Benneres Bei.

Middletons Hjerte havde begyndt at banke heftigere, da den unge Helt omtalte Tnez's Elskværdighed, og med Utaalmodighed saae han sig om efter sine opmarscherte Artillerister; men fra dette Dieblikt af syntes Høvdingen at have glemt, at han nogensinde havde seet det hulde Bæsen. Hans Følelser, dersom de virkelig dvælede der, vare skjulte bag den indianske Selvberstelses kolde Maske. Han tog enhver Krieger, selv den ringeste Soldat i Haanden, men hans kolde, rolige Die søgte ikke en eneste Gang det Sted, hvor Fruentimmerne stode. Til deres Bequemmelighed havde han indrettet alt med en Omhyggelighed, som endog saa vakte hans unge Mænds Forundring, men i sin Opsørsel røbede han ikke den ringeste Deeltagelse for de to fremmede Qvinder; thi derved vilde han blot have frænket sit Fols mandige Stolthed.

Der var noget Høitideligt i den Maade, hvorpaa

alle Mænd blandt Pavnene toge Afsked med hver enkelt af de fremmede Krigere. Blot med Hensyn til Doctor Battius blev der gjort en; dog ikke almindelig Undtagelse. Udskillige af de unge Mænd betragtede rigtignok et Menneske, der udøvede en saa tvetydig Haandtering, med temmelig Eiegyldighed og fandt det næsten upassende at vise ham nogen Høflighed; men den værdige Naturforsker fandt dog nogen Trøst i den Opmærksomhed, hvormed de gamle Folk behandlede ham. Disse meente nemlig, at Langknivenes Medicus, skjøndt han ikke kunde være til stor Nytte i Krigen, dog ikke var at foragte i Freden.

Da alle Middleton's Folk vare indskibede, tog Bildtfangeren en Bylt op, som hidtil havde ligget ved hans Fodder, og i det han fløitede ad Hector, var han den sidste, som steg ombord. Artilleristerne gave deres sædvanlige Afskedshilsen, som besvarede af Pavnene med et lydeligt Raab, og derpaa begyndte Baaden at glide sagte hen ad Floden.

En lang, dyb, ja næsten sørgelige Taushed fulgte paa dette Optrin. Bildtfangeren var den første, som brød den, i det han sagde. „Det var en ærlig og kraftfuld Stamme; det tør jeg dristigen paastaae. Jeg sætter dem lige efter de engang saa mægtige, men nu adspredte Delavarere fra Bjergene. Ak, Capitain, kjendte I saa godt som jeg disse Rødhuder, saa vilde I først kunne paaskjønne, hvad en saadan vakker, lige-

frem Kriger er værd. Jeg veed, at der gives Folk, som sige og tænke, at en Indianer er ikke meget bedre end Wildtet paa disse nøgne Stepper; men man skal først selv være ærlig, førend man opkaster sig til Dommer over Andres Ærlighed. Rigtignok kjende de deres Fiender, og betymre sig ikke meget om at vise dem Tillid, eller at behandle dem paa nogen venstabelig Maade."

"Det er Menneskets sande Natur," svarede Capitainen, "og rimeligviis mangle de ikke en eneste af dets medfødte Egenheder."

"J har Ret: der fattes dem ikkun lidet af det, som Naturen uddeler. Men den, som blot har seet en enkelt Indianer eller en af deres Stammer, kjender lige saa lidt en Rødhuds Temperament, som den, der blot har seet en Krage, kjender Fjedrenes Farveglans. — Styrmand, styr Baaden hen til den Sandplet der, og det skal ikke angre Eder."

"Hvorfor?" spurgte Middleton, "vi ere netop nu komne i den hurtigste Strøm; drive vi paa Land, saa vil det holde haardt, atter at komme ud i den."

"J skal ikke vente længe," svarede den gamle Mand, i det han selv tog Haand i med, for at iværksætte det, som han ønskede, og Norfarlene, som havde bemærket, hvor stor Indflydelse han havde paa deres Fører, adlode ham saa hurtigt, at Baaden berørte Landet, før end der blev Tid til nærmere at omtale denne Standning.

„Capitain,” tog nu atter den Gamle Ordet, i det han aabnede sin lille Badsæk med større Forsigtighed og med en Mine, som tydeligen røbede, at han ikke havde Lyst til at forhaste sig, „jeg ønskede at handle en Smule med Eder. Med min Færdighed i at skyde er det forbi, og da jeg nu er bleven en usjel Bildtfanger, kan jeg sandelig ikke tilbyde Eder meget, førend vi skilles.”

„Skilles,” udbrøde alle de, som for kort siden havde deelt saa mange Farer med ham og høstet saa megen Nytte af hans Erfarenhed.

„Hvad Fanden, gamle Bildtfanger,” sagde Poul, „tænker I paa til Fods at ville sjokke til Colonierne, da vi have en Baad her, som kan tilbagelægge Veien i halv saa kort Tid, som Doctorens Hjel, der er blevet tilbage hos Pavnearne, vilde bruge, naar det gik i det bedste Trav.”

„Colonierne, Dreng! Allerede for lang Tid siden har jeg taget Afsked med Coloniernes og Stædernes Menneſkevrimmel og Slethed. Vel er Egnen her øde og tom; men den er dog saaledes som Herren har skabt den, og jeg faaar ikke Hovedpine, naar jeg tænker derover. Aldrig skal jeg med min frie Willie løbe derhen, hvor Uretfærdighed og Anggeløshed møder mig paa enhver Sti.”

„Jeg havde ikke troet, at I vilde forlade os,” sagde Middleton bedrøvet. „Tvertimod haabede jeg, at

J vilde følge med os til vort Hjem, hvor intet skal mangle Eder, som kan gjøre Eder Livet behageligt, derpaa giver jeg Eder mit Ord."

"Ja, min Søn, jeg veed, at Du vilde gjøre hvad der stod i Din Magt; men hvad nytter Menneskets Kæmpen og Stræben mod Djævelens Magt. Havde venstkabelige Tilbud og fromme Ønsker kunnet bringe Sagen paa det Rene, saa havde jeg allerede for mange Aar siden kanskee været en Congressmand, ja muligen endogsaa en Gouverneur. Eders Bedstefader havde det samme Ønske, som J, og der lever vistnok endnu Folk i Dilegobjergerne, som gjerne anviste mig et Pallads til Bolig. Men hvad Glæde har man af Rigdom uden Tilfredshed? Man maa ikke paa nogen Maade søge at forkorte mig Tiden, og jeg haaber, at det just ikke er nogen stor Synd at den, som ærligen har henlevet næsten halvfemsfindstyve Vintre og Sommer, ønsker at tilbringe de saa Timer, han endnu har tilbage, i Rolighed. Det synes Eder kanskee urigtigt, Capitain, at jeg er gaaet saa langt med, naar jeg igjen vilde forlade Eder, men jeg vil oprigtigen tilstaae, hvorfor jeg har gjort det. Omendkjøndt jeg har seet saa meget af Orkenen, saa er det dog en afgjort Sag, at jeg baade i Sind og Skind er en Hvid, og det vilde ikkun have været lidet passende, at disse Pawnee-Louper skulde have været Bidner til en gammel Mand's Svaghed; jeg mener dermed en Svaghed, som han

letteligen kunde have lagt for Dagen, naar han for stedse skulde tage Afsked med dem, som han har saa kjær, skjøndt han dog ikke i den Grad hænger ved dem, at han i deres Selskab vilde betræde Colonierne."

"Hør engang, gamle Bildtfanger," sagde Poul, i det han rømmede sig stærkt, for at kunne tale ret tydeligt, "jeg havde nok Lyst til at slutte en Handel, da I netop taler derom, og den skulde bestaae deri, at jeg paa min Side tilbyder Eder Halvdelen af mit Krimskrams, og det skal ikke fortryde mig, dersom I vælger den bedste, den sødeste og reneeste Saft, der nogensinde er bleven presset af de vilde Locuster; altid nok at spise, nu og da en Mundfuld Bildt, eller istedet derfor et Stykke af en Bøffelpuffel, da jeg agter at fortsætte mit Bekjendtskab med disse Dyr, og alt dette kogt, ristet eller stegt, hvorfor Ellen Wade nok vil sørge, hun, som snart vil ophøre at være Ellen Wade, og dertil en saa god Behandling, som en brav Mand kan vente af sin bedste Ven, eller for at udtrykke mig kortere, saaledes som en brav Mand vil behandle sin Fader. Til Gjengjæld for dette fortæller I os i vore ledige Timer noget om de gamle Tider, og giver os ved Leilighed et godt Raad, og desuden saa meget af Ederes behagelige Selskab som I finder for godt."

"Tak, min Dreng, for dit ærlige Tilbud," svarede den gamle Mand, i det han var sysselsat med at aabne

sin Pakke, „men Du maa ikke ansee mig for utafnemlig, fordi jeg ikke modtager det. — Det kan ikke skee, det kan aldrig skee.”

„Høistagtede Herr Jæger,” sagde Doctor Battius, „ingen bør forglemme, hvad han skylder Selvkærligheden og den menneskelige Natur. Det er paa Tiden at J vender tilbage til Eders Landsmænd, overleverer dem nogle af Eders Erfarings Skatte, som J uden Tvivl maa have erhvervet Eder under et saa langt Ophold i disse vilde, ubeboede Egne. Omendskjøndt de vel tildeels ere forvanskede ved Eders forudfattede Meninger, saa vilde de dog altid være meget kjærkomne for dem, hvem J, som J selv siger, inden kort Tid for bestandigen vil forlade.”

„Min gode Physikus,” svarede Bildtfangeren og saae den Anden stivt i Øinene, „lige saa lidt som man kan dømme om en Klapperflanges Temperament, fordi man har undersøgt en Hjorts Egenskaber, lige saa lidt kan man tale om en Mands Gavnlighed, fordi man har tænkt meget over en Andens Handlinger. J har vel Eders Gaver, troer jeg, lige saa godt som andre Folk, og det er slet ikke min Hensigt at forstyrre Eder i Brugen deraf; men hvad mig angaaer, saa har Herren nu eengang skabt mig til at handle og ikke til at fladdre, og derfor anseer jeg det ikke for nogen Fornærmelse, naar jeg lukker mit Øre for Eders Indbydelse.”

„Det er nok —” afbrød Middleton ham, „jeg har

seet og hørt saa meget af denne overordentlige Mand, at jeg veed, at ingen Overtalelse kan bringe ham fra hans eengang fattede Forsæt. — Først ville vi nu høre Eders Forlangende, min Ven, og derpaa see, hvad der bedst lader sig gjøre til Eders Fordeel.”

„Det er blot lidt, Capitain,” svarede den Gamle, som endelig lykkelig havde aabnet sin Bylt. „Det er saare lidt og neppe værdt at tale om, i Sammenligning med det, som jeg forhen kunde tilbyde; men nu er det det bedste, som jeg har, og derfor ikke at foragte. Her ere fire Skind af Bævere, som jeg fangede, omtrent en Maaned førend vi traf sammen, og her er desuden et Grævlingeskind; paa det sætter jeg sandelig ingen Priis; men jeg tænker, det kan gaae med i Handelen som Tilgift?”

„Og hvad har I nu i Sinde at gjøre dermed?”

„Jeg tilbyder Eder dem paa følgende Bilskaar. De Kjeltringer, Siouxerne, — Gud forlade mig, at jeg nogensinde har holdt dem for Conzaer — have stjaalet mine bedste Slynger, og nu er jeg nødt til at hjælpe mig, saa godt jeg kan, hvilken muligen spaaer mig en slem Winter, dersom jeg skal opleve den. Jeg ønsker derfor, at I vil modtage disse Skind og overgive dem til en af Bildtfangerne, som I nok vil finde paa der nede, og paalægge ham til Gjengjeld derfor at bringe mig Slynger under mit Navn til Pavnernes By. Man maa nøie iagttage at sætte mit Mærke derpaa:

Bogstavet R med et Hundehøre og en Geværhane. Ingen Rødhud vil da gjøre mig min Ret stridig. For al denne Uleilighed kan jeg nu rigtignok ikke tilbyde andet end min Tak; med mindre min Ven, Bijægeren her, vil modtage Grævlingestindet og derfor besørge det Hele.”

„Dersom jeg gjør det, saa vil jeg . . .” her blev Poul's Mund tillukket af Ellens Haand, og han saae sig nødt til at beholde Resten af sin Forsikkring hos sig selv.

„Godt, godt,” svarede den Gamle med Blidhed, „jeg haaber, at der ikke laae noget Fornærmeligt i mit Tilbud. Jeg veed nok, at et Grævlingestind ikke er meget værdt, men det var jo ei heller betydeligt Arbeide, som jeg forlangte derfor.”

„J misforstaaer vor Ven aldeles,” faldt Middleton ham i Talen, da han nok mærkede, at Bijægeren slet ikke var istand til selv at retfærdiggjøre sig. „Det var jo ikke hans Mening at nægte at opfylde Eders Begjæring, men han vilde blot aflaae Belønningen derfor. Forøvrigt er det overflødig at tale mere derom, da det skal være min Sag at sørge for, at vor Taknemmeligheds Gjæld tilbørligen bliver afbetalt, og at der bliver sørget for alle Eders Fornødenheder.”

„Hvad mener J?” udbrød den Gamle, i det han betragtede Middleton med et spørgende Blik, ligesom om han ønskede en nærmere Forklaring.

„Alt skal skee, saaledes som J ønsker. Læg blot

Skindene hen til mit Tøi. Vi skulle handle for Eder, som for os selv."

"Jeg takker Eder hjertelig, Capitain! Eders Bedstefader var en Mand af et ædelmodigt Sindelag. Det gik saa vidt, at det retsærdige Folk, Delavarerne, kaldte ham, „den aabne Haand." Jeg ønsker blot, at jeg var som i fordums Dage, da skulde jeg nok sende Eddyen et Par kostelige Maarsskind til en Palatin eller Pels, for at vise, at ogsaa jeg kunde gjengjelde Høflighed med Høflighed; men nu maa J ikke vente slikt af mig, thi jeg er for gammel til at love noget. Alt vil skee saaledes, som det er Herrens Villie. Eder tør jeg ikke tilbyde noget; thi skjøndt jeg har levet i lang Tid i disse ubeboede Egne, saa kjender jeg dog endnu en fornem Herres Betænklichkeiten."

"Hør engang, gamle Bildtsfanger," tog Bijægeren nu Ordet, i det han lagde sin Haand i den, som den Anden rakte ham, „jeg har blot to Ting at sige. For det Første, at Capitainen bedre har sagt Dig min Mening, end jeg selv kunde, og for det Andet, at dersom Du skulde mangle et Skind, enten til dit eget Brug eller til at sende et eller andet Sted hen, saa har jeg et, som er aldeles til din Tjeneste, nemlig en vis Poul Hovers."

Den gamle Mand søgte at gjengjelde Pouls vældige Haandtryk og aabnede sin Mund meget mere end sædvanlig, for at undertrykke sin Latter:

"Du havde ikke kunnet knuge og trykke saaledes,

da Tetonqvinderne med deres Knive stode rundt omkring Dig!" sagde han: „men I er da rigtignok ogsaa endnu i Eders Livs Foraar og i Eders Kraft og lykkelig, dersom Erbarheden ligger paa Eders Bei." Derpaa forandrede pludselig Udtrykket i hans Ansigt, han blev alvorlig og estertænsjom. „Kom her hid, min Dreng," sagde han og traf Bijægeren ved hans Kjoleknop paa Land, og nu tiltalte han ham i en hjertelig og fortrolig Tone: „Vi have talt meget med hinanden om det herlige Liv i Skovene og paa Grændsen. Det er ikke min Hensigt nu at sige, at det, som Du har hørt, ikke er sandt, men den Beskjæftigelse, der passer sig for det ene Menneske, passer sig ikke altid for det andet. Du har der faaet et godt, smukt Barn til din Hjertensfjær, og det er blevet din Pligt for Fremtiden, ligesaavel at tage Hensyn til hende som til Dig selv. Det er din Lust at streife omkring paa Grændsen, men efter min ringe Formening vil Pigen liig en frodig Blomst bedre trives i de luftige af Solen bestraalede Colonier, end paa Steppen, som Vinden idelig gennemsuser, og derfor maa Du nu glemme alt, hvad Du har hørt af mig — skjøndt dette dog virkelig er sandt — og henvende hele din Opmærksomhed paa Menneskenes Birken og Stræben i de beboede Egne."

Poul formaede blot at svare med et nyt Haandtryk, som vilde have fremlokket Taarer i de Flestes Dine; men paa den Gamles hærdede Ansigt frembragde

det ingen anden Virkning end et Smil. Ved en Bevægelse med Hovedet søgte han at tilkjendegive, at han modtog Haandtrykket som et Pant paa, at Bijægeren vilde ihukomme hans Raad, og derpaa vendte han sig fra den raae, men ærlige Knøs og kaldte Hector til sig fra Baaden. Endnu syntes han imidlertid dog at være ængstelig over noget, han havde at sige Capitainen.

„Jeg veed, Capitain,” begyndte han endelig, „at en fattig Mand, naar han taler om Credit, bruger et heist delicat og piinligt Ord, og at en gammel Mand, naar han taler om Livet, taler om noget, som han kansee aldrig mere skal see. Alligevel har jeg noget at sige, og det skeer ikke saa meget for min egen Skyld, som for en Andens. Her er Hector, det er et godt, trofast Dyr, som allerede har opnaaet en langt høiere Alder end Hunde i Almindelighed. Ligesom sin Herre længe den nu mere efter Rolighed, end efter Jagten, men Dyret har sine Følelser lige saa godt som nogen Christen. For nylig har den gjort Bekjendtskab med Eders unge Knegt der, og det synes, at den ret finder Behag i dens Dmgang. Jeg maa tilstaae, at det gjør mig ret hjerteligt ondt, at det gode Par saa hurtigen skal skilles ad. Dersom I vil bestemme en Priis for Eders Hund, saa vil jeg forsøge, om jeg kan sende Eder den til Foraaret, det var dog kansee nok muligt, naar jeg igjen faaer gode Slynger; men dersom

J ikke ganske vil skille Eder ved Dyret, saa spørger jeg blot, hvad J forlanger i Løse for Vinteren. Jeg tænker som saa, min Hund vil ikke overleve den Tid; thi jeg har min egen Mening i flige Ting, da jeg i mit Liv har seet saa mangen Ven, Hund og Rødhud vandre herfra, omendstjøndt det endnu ikke har behaget Herren at udsende sin Engel og kalde paa mit Navn."

"Tag den, tag den," udbrød Middleton, "den og Alt, hvad J har Lyst til."

Den gamle Mand fløitede den yngre Hund til sig og skred derpaa til at tage Afsked. Fra begge Sider blev der kun talt lidt. Wildtfangeren tog Enhver høitidelig i Haanden og sagde Alle et venligt Ord. Middleton var taus og søgte, i det han gav sig noget at bestille med Bagagen, at skjule sin Beslutning. Poul fløitede af alle Kræfter, og Døed selv tog Afsked med en Mine, som tydelig bar Præg af en med Anstrængelse tilkæmpet philosophisk Bevægelse. Da den gamle Mand paa denne Maade var bleven færdig med det hele Selskab, stod han selv Baaden ud i Floden og ønskede dem en hurtig Rejse. Der blev ikke talt et Ord, ingen Kare blev rørt, førend de Rejsfende vare drevne bagved en Hoi, som skjulte Wildtfangeren for deres Øine. Da man sidste Gang saae ham, stod han endnu stedse støttet paa sin Bøsse ved Bredden af Floden, Hector laae ved hans Fodder, og

den yngre Hund sprang legende rundt om dem i Ungdommens Fylde og Kraft.

Fire og tredivte Capitel.

Floden havde overflødig Vand, og Baaden fløi liig en Fugl langs hen ad den rivende Strøm. Reisen var lige saa hurtig som lykkelig og blev tilendebragt i mindre end en Trediedeel af den Tid, som havde været nødvendig til den samme Reise, naar den skulde have været gjort tillands. Baaden gled fra den ene Flod i den anden, der, ligesom Varerne i det menneskelige Legeme indbyrdes staae i Forbindelse med hverandre, snart naaede den alle vestlige Blandes store Arterie, og kort derpaa landede det hele Selskab lykkelig ved Snez's Faders Dør.

Man kan let tænke sig Don Augustins Glæde og den værdige Pater Ignatius's Forlegenhed. Den første græd og takkede Himlen, den sidste takkede ligeledes og græd ikke. Egnens rolige Beboere vare altfor mægtige til at spørge om de nærmere Omstændigheder ved den lykkelige Tilbagekomst, og ved et Slags fælles Overeenskomst antog man kort derpaa, at Middletons Brud var bleven stjaalen af en eller anden Skurk og

ved menneskelige Anstrengelser atter ført tilbage til sine Benner. Der gaves rigtignok nogle Skeptikere, men de beholdt deres afvigende Mening hos sig selv med den samme hemmelighedsfulde Selvtilfredshed, hvormed den Gjerrige betragter sine stedse voksende, men unyttige Skatte.

For imidlertid at give den værdige Præst noget at bestille valgte Middleton ham til at forene Poul og Ellen. Den første gav sit Samtykke til Ceremonien, da han fandt, at alle hans Benner lagde saa stor Vægt derpaa, men kort derefter førte han sin unge Kone til Kentuckys Sletter, under det Foregivende, at han efter Skik og Brug maatte aflægge Besøg hos forskellige Medlemmer af Familien Hoyer. Da han var kommen derhen, greb han strax Leiligheden til at lade sit Ægteskab stadfæste af en Fredsdommer, som han ansaae for langt dygtigere til at smedde en Ægteskabskjæde end nogen Præst af den romerske Kirke. Ellen, som vel nok havde mærket, at der udfordredes overordentlige Midler til at holde et Menneske af et saa ustadigt Gemyt, som hendes Mand, inden for de ægteskabelige Grændser, gjorde ingen Indvendinger imod denne dobbelte Forbindelse, og saaledes vare alle Parter tilfredse.

Den Anseelse, som Middleton havde erhvervet sig ved Forbindelse med en Datter af en saa rig Godseier som Don Augustin, drog, tilligemed hans personlige Fortjenester, Regjeringens Opmærksomhed hen paa ham.

Det varede ikke længe, saa betroede man ham flere, høistvigtige Forretninger, som udfordrede en uindskrænket Tillid, og derved steg han stedse høiere i den offentlige Mening og blev sat i Stand til selv at optræde som Patron og Beskytter. Bijægeren var en af de Første, som nød godt af hans Indflydelse. Det var slet ikke vanskeligt i de Tider at finde en Plads, som passede sig for Poul, og Middletons og Inez's Bestræbelser for hans Vel bleve ivrigen og paa en forstandig Maade understøttede af Ellen. Derved frembragtes lidt efter lidt en stor og velgjørende Forandring i hans Karakter. Først blev han Besidder af en fast Eiendom, derpaa en lykkelig Landmand og tilsidst beholdt han et offentligt Embede. Det er ikke noget sjældent i vor Republik, at Menneskenes Kundskaber og indre Værdighed paa en mærkværdig Maade holde Skridt med den stigende ydre Velstand, og saaledes gif det ogsaa med Poul. Han kom stedse videre og videre, saa at hans Hustru endelig med Rolighed kunde overlade sig til den for en Moder saa glædelige Overbeviisning, at hendes Børn ikke mere kunde synke ned til den lave Standpunkt, hvorpaa begge deres Forældre forhen havde staaet. Virkelig er Poul i dette Dieblis Medlem af en af Lovgivningens lavere Grene i den Stat, hvor han har opholdt sig saa længe, og han er endogsaa bekjendt for, at hans Talnr paa en gavnlig Maade bidrage til at holde hin raadslaaende Forsamling i god Lune, og

da de ere grundede paa hans store praktiske Kundskaber om Landets Beskaffenhed, saa besidde de en Fortjeneste, som man savner hos mange langt delicatesere og finere udsbundne Theorier, der i lignende Forsamlinger dagligen strømme fra disse begejstrede Politikeres Læber. Men der udfordredes megen Flid og en lang Række af Aar, førend disse lykkelige Frugter kom til Modenhed.

Middleton, som paa Grund af sin høiere Dannelse indtager en langt høiere Plads i Staten, er den Kilde, hvoraf vi have øst Stoffet til denne vor Fortælling. Til Beskrivelsen over Poul og sin egen lykkelige Stilling har han endnu føiet en kort Skildring af et senere Besøg paa Steppen, og med denne ville vi ende vort nærværende Arbeide.

Den næste Høst, som fulgte efter de her fortalte Begivenheder, fandt den unge Mand, der den Gang endnu stod i sit Fædrelands Krigstjeneste, i Nærheden af Missouris Bande og ikke langt fra Pawneebyerne. Da han netop var fri for Forretninger, lod han sig overtale af Poul, som befandt sig i hans Selskab, til at stige til Hest og aflægge et Besøg hos Pawneehelten, for at faae nogen Efterretning om deres gamle Bøns Skjæbne, og da hans Følge svarede til hans Rang og nærværende Stilling, saa tilbagelagde han Reisen, uden at have været udsat for saadanne Farer, som betegnede

hans tidligere Vandringer gennem disse Egne. I behørig Afstand affendte han en indianer Løber af en Stamme, som stod i et venstabeligt Forhold til Pagneerne, for at mælde hans og hans Følges Ankomst, og derpaa drog han langsomt bagefter, for at Budet kunde faae Tid til at røgte sit Erinde. Til de Reises des store Forundring fik de intet Svar. De tilbagelagde den ene Mil efter den anden, uden at opdage noget, som forkyndte en ærefuld Modtagelse, eller at de vare velkomne Gæster. Endelig naaede Troppen, i hvis Spidse Middleton og Poul rede, den frugtbare Egn, hvori Coupernes By laae. Solen nærmede sig den vestlige Horizont, og den gyldne Aftenbelysning var udbredt over det rolige Landskab. Denne store Slette var endnu grøn, og fredeligt græssede Hjorde af Heste og Muulæfler, der vogtedes af Pagneedrenge. Det varede ikke længe, saa opdagede Poul Doctorens velbekjendte Aften. Det var fedt og glat. Med nedhængende Dren og tillukkede Dine stod det høiligen fornøiet, som det lod, over sin nærværende Stilling, hvis bedste Egenkab var Drækløshed.

Paa sin Wei kom Selskabet temmelig tæt forbi en Yngling, som man havde overdraget det vigtige Hverv at vaage over Stammens Sikkerhed. Han hørte Hestenes Trampen og dreiede Hovedet om mod de Komende; men istedetfor at røbe Nysgjerrighed eller Uro, vendte han strax atter sit Blik derhen, hvor det for et

Dieblig siden havde dvælet, nemlig til den Side, hvor Byen maatte ligge.

„Det er selsomt,” mumlede Middleton, som betragtede denne Mangel paa Opmærksomhed ikke alene som en Krænkelse af hans Rang, men endog saa som en personlig Fornærmelse. „Knegten der er underrettet om vor Ankomst, ellers vilde han ikke have undladt strax at give Stammen et Tegn, og alligevel værdiger han os knap et Blik. See efter Eders Vaaben, Folk; det kunde kanske blive nødvendigt at vise disse Bilde hvad vi formaae.”

„Jeg troer sikkert, at De tager feil deri, Capitain,” svarede Poul. „Der som der nogensteds findes Uerlighed paa Steppen, saa maa den fortrinligen søges hos vor gamle Ven Haardhjerte; ei heller maa man bedømme en Indianer efter de Regler, som gjelde hos de Hvide. See, man har dog ikke tilfidesat al Høflighed; thi der kommer en lille Hob os imøde, omendskjøndt jeg rigtignok maa tilstaae, at den hverken er talrig eller prægtig.”

Poul havde Ret i begge Dele. De saae endelig en Trop Ryttere bøie om et lille Krat og komme over Sletten lige hen imod dem. Rytterne nærmede sig langtsomt og med Værdighed. Det var Coupernes Helt, i Spidsen af omtrent tolv unge Mænd af sin Stamme. De vare alle ubevæbnede og ikke engang iførte de Prydelser eller Fjædre, som ellers hos Indianerne blive an-

seete for et Tegn paa Agtelse for deres Gjester og som rette sig efter disses Rang og Vigtighed.

Sammenkomsten var vel høflig, men man kunde dog tydeligt spore et vist tilbageholdende Væsen hos begge Anførerne. Middleton, der saavel for sin egen Person som med Hensyn til sin Regjerings Autoritet troede at kunne fordre større Opmærksomhed, formodede, at Agenterne fra Canada her havde deres Fingre med i Spillet, og da han fast havde besluttet, slet ikke at bortgive noget af den Myndighed, som tilkom dem, hvis Repræsentant han var, saa ansaae han det for nødvendigt at antage et til Stolthed grændsende Væsen, som slet ikke stemmede med hans sædvanlige Tænkemaade. Vanskeligere var det at opdage de Bevæggrunde, som ledede Paven. Han iagttog en rolig Værdighed og var dog langt fra at opføre sig paa en fornærmende eller blot frastødende Maade, og han fremstillede et mærkeligt Exempel paa Høflighed, forbunden med Tilbageholdenhed, som mangen Diplomat ved de mest cultiverede Hoffer forgjæves vilde have stræbt at efterligne.

Paa denne Maade fortsatte de Veien til Byen. Først da de naaede denne, fik Middleton tilstrækkelig Tid til at øve sin Skarpsindighed paa at udfinde Grunden til den selsomme Opførsel. Han havde rigtignok medbragt en Tolk, men Høvdingen indrettede sin Bet-

Komsthilsen saaledes, at hiins Tjeneste blev ganske overflødig. Hundrede Gange betragtede Capiteinen sin foruds Ben, i det han forsøgte at læse i hans alvorlige Ansigtstræk. Det eneste, han opdagede, var et ængsteligt Udtryk i Haardhjertes Blik. Selv talte han intet, ei heller syntes han tilbøielig til at opfordre sine Gjester dertil, og dette bestemte Middleton til, med Taalmodighed at vente paa, at Tiden skulde opklare denne besynderlige Fremgangsmaade.

Da de betraadte Byen, fandt de alle Indvaanerne forsamlede paa en aaben Plads, hvor de, som Skik og Brug var, stode affondrede efter deres Alder og Bærdigheder. Alle dannede en stor Kreds, i hvis Midte omtrent en halv Snees af de fornemste Høvdinger befandt sig. Da Haardhjerte nærmede sig, vinkede han med Haanden. Hoben veg tilbage, og han red igjennem med hele sit Følge. Her steg de af, og da man havde ført Hestene bort, saae de Fremmede sig omringede af tusinde alvorlige, men tillige bekymrede Ansigter.

Middletons Overraskelse voxede stedse mere og mere, da han kastede et Blik omkring sig. Intet Skrig, ingen Sang, intet Jubelraab lød som Velkomsthilsen fra et Folk, som han først for kort siden med Smerte havde forlatt. Hans Ledfagere begyndte nu ogsaa at dele hans ubehagelige Stemning, for ikke at sige hans Ængstelighed. En fast Beslutning traadte hos Alle i Stedet for Uvissheden og den bange Tvivl. Enhver

følte i Stilhed efter sine Vaaben og søgte at forsikre sig deres uhindrede Brug, dersom det skulde komme til det Yderste; men hos deres Berter viste sig ikke det ringeste Spor til et fjendtligt Sindelag. Haardhjerte bad Middleton og Poul om at følge ham, og førte dem hen til den Gruppe, som stod i Midten af Kredsen. Her fandt de Fremmede en fyldestgjørende Oplysning om en Fremgangsmaade, som havde givet Anledning til saa mange Formodninger.

Den gamle Bildtfanger var hensat paa et Slags simpel Stol eller Bæie, som man med særdeles Omhyggelighed havde forfærdiget saaledes, at hans Legeme paa en beqvem Maade kunde hvile deri i en opreist Stilling. Det første Blik sagde de Kommende, at Oldingen nu dog endelig ogsaa var falden til at betale Naturen dens sidste Krav. Hans Dine vare dunkle og manglede Udtryk. Hans Ansigtstræk vare noget mere indfaldne og skarpere end forhen, men for øvrigt var der ikke indtraadt nogen Forandring, saa vidt man kunne dømme af det Udvortes. Den sig nærmende Død kunde man ikke tilskrive nogen bestemt Sygdom, men det var en blid Hensvinden af hans physiske Kræfter. Livet syntes nødigen at ville løsrive sig fra en Bolig, som Easten ikke havde undergravet, og Sygdom ikke svækket; endnu dvælede det, snart lod det til at ville bort-

flygte, men strax derpaa gjennemaaandede det atter den sammensynkende Skikkelse.

Den gamle Jægers Legeme var henlagt saaledes, at den nedgaaende Sol's Straaler belyste hans ærværdige Ansigt. Hans Hoved var blottet, og den svage Aftenluftning legede med hans lange, tynde, graa Lokker. Hans Flint laae paa hans Knæ, og de øvrige Jagtredskaber vare henstillede saaledes, at han kunde naae dem med sin Haand. Mellem hans Fødder laae en Hund med Hovedet paa Jorden, ligesom om den sov, og dens Stilling var saa let og naturlig, at Middleton først, efter at have betragtet den nøiere, kom til den Overbeviisning, at det blot var Hector's Hund, som Indianerne, af Opmærksomhed for den Gamle, havde udstoppet med saa stor Flid, at man troede at see et levende Dyr. Hans egen Hund legede i nogen Afstand derfra med Tachechanas og Mathorees Børn. Moderen selv stod i Nærheden og holdt i sin Arm et andet Barn, som kunde gjøre sig til af en ikke mindre berømt Fader; det var Haardhjertes Søn. Le Balafre sad ved Siden af den døende Wildtfanger med alle Kjendtegn paa, at ogsaa hans Time snart vilde flaae. Alle de Øvrige i den indre Kreds vare ligeledes gamle Folk, som aabenbart havde indfundet sig, for at see, hvorledes en retfærdig og uforfærdet Krieger tiltraadte sin længste Reise.

Med en rolig, venlig Død belønnedes den gamle

Mand for sit lige saa maadeholdende som virksomme Liv. Paa en Maade havde hans Kraft holdt ud lige til det Sidste, og da Svækkelsen endelig indtraadte, greb den vel hurtig om sig, men den var ikke forbunden men nogen Smerte. Om Foraaret havde han ja get med Stammen, ja endogsaa den største Deel af Sommeren, da hans Lemmer pludselig nægtede ham deres Tjeneste. Alle hans Gæner bleve fløve, og Pavnearne følte, at de skulde miste en viss Raadgiver, som de agtede og elskede. Men, som vi allerede have sagt, den udødelige Deel syntes nødigen at ville forlade sit jordiske Klædebon. Livets Lampe flammede endnu, uden at udslukkes. Om Morgenens paa den Dag, da Middleton ankom, vare alle den gamle Mand's Kræfter igjen opvaagnede. Han talte sammenhængende, og hans Dine gjenkjendte nu og da hans Benner; men det var ifkun i saa Dieblif at hans Vand atter traadte i Berørelse med en Verden, som den tilsyneladende allerede for stedse havde forladt.

Da Haardherte havde ført sine Gjester hen til den Døende, stod han taus en kort Tid, hvortil hans Sorg kanskee ligesaa meget som hans Følelse for Belangstændighed bevægede ham; derpaa bøiede han sig lidt forover og spurgte: „Hører min Fader sin Søns Ord.“

„Tal, —“ svarede Bildtfangeren med en Tone, som kom fra det Underste af Brystet, og som blev frygtelig tydelig ved den Dødsstilhed, der herskede rundt omkring: „Jeg maa nu forlade Coupernes By, og Eders Stemmer ville ikke lyde længe for mit Dre.“

„Den vise Høvding skal ikke være bekymret for sin Reise,“ vedblev Haardherte med en Tver, som et Dieblif bragte ham til at glemme, at der var Andre, som

ligeledes ønskede at tale med hans adopterede Fader, „hundrede Louper ville bortrydde Tornene paa hans Wei.”

„Pavnee, jeg har levet som en Christen og dør som en Christen —” svarede Bildtfangeren med en Kraft i Stemmen, der paa Tilhørerne gjorde samme Virkning, som naaer en i lang Tid forstoppet Trompet, efter først at have frembragt en huul Lyd, pludselig udbryder i klare, skingrende Toner. — „Saaledes som jeg er indtraadt i Livet, vil jeg ogsaa forlade det. Jeg behøver hverken Heste eller Baaben, naar jeg skal fremstille mig for mit Folks store Mand. Han kjenner min Farve og vil bedømme mine Handlinger efter mine Evner.”

„Min Fader maa først fortælle mine unge Mænd, hvormange Mingoer han har dræbt, og underrette dem om, hvor modig han har været i Kampen og hvor retfærdig i Freden, for at de kunne lære at efterligne ham.”

„I en hvid Mands Himmel tør ingen Praler opløste sin Stemme,” svarede den Gamle i en høitidelig Tone. — „Hvad jeg har fuldbragt, det har han seet, han, hvis Dine stedse ere aabne. Det Gode vil han erindre og det, hvori jeg har feilet, vil han ikke glemme at straffe, omendstjøndt han tillige vil være mig en naadig Dommer. Nei, min Søn, et blegt Ansigt skal ikke synge sin egen Roes og haabe, at det vilde være Gud velbehageligt.”

Denne Tale svarede ikke til den unge Helts Forventninger. Han traadte beskeden et Par Skridt tilbage, for at en Anden kunde nærme sig. Middleton greb Bildtfangerens magre Haand, og knap Herre over sin Stemme, lykkedes det ham dog at underrette ham om hans Nærværelse. Den gamle Mand lyttede som En, hvis Tanker dvæle ved en fjern Gjenstand; men da han

først fattede, hvem der stod for ham, udbredte Glæden sig over hans matte Træf.

„Jeg haaber, at J ikke saa hurtigen har glemt dem, som J engang viste saa væsentlige Tjenester,“ sagde Middleton. „Det vilde smerte mig, dersom jeg maatte troe, at jeg var udslettet af Eders Erindring.“

„Saare lidet af det, som jeg har oplevet, har jeg glemt,“ svarede Bildtfangeren. „Jeg staaer nu ved Enden af et Liv, som har været rigt paa møjsommelige Dage; men der er ikke en eneste af disse, paa hvilken jeg ikke gjerne seer tilbage. Eder og alle dem, der vare med Eder, kan jeg godt erindre, og jeg har ei heller glemt Eders Bedstefader, som kom førend J. Det glæder mig, at J atter er kommen til denne Glette; thi jeg længtes efter En, som taler Engelsk, da man ikke kan stole paa de omreisende Kræmmere her i disse Egne. Vil J, unge Mand, bevise en gammel, døende Mand en Tjeneste?“

„Nævn den,“ sagde Middleton, „og den er udført.“

„Det er rigtignok en lang Reise for sliig en Ubehagelighed,“ begyndte den Gamle atter, men han blev ofte nødt til at standse, naar han manglede Kraft til at fremføre Ordene. „Reisen er lang og besværlig; men Venkab og Velvillie ere Ting, som man ikke skulde glemme. Der er en Colonie ved Dtssegohoiene . . .“

„Jeg kjender Stedet,“ afbrød Middleton ham, da han bemærkede, at det stedse blev den Gamle vanskeliggere at tale. „Blot videre; hvad skal jeg gjøre?“

„Tag denne Flint, Kugleposen og Krudthornet og send det til den Person, hvis Navn staaer nede paa Rolben. En Handelsmand har skaaret Bogstaverne

med sin Kniv. „Å! allerede for lang Tid siden besluttede jeg at sende ham dette Tegn paa min Kjærlighed.”

„Det skal skee. Er der mere som I ønsker?”

„Jeg veed Intet mere, som kan afgjøres her. Mine Slynger giver jeg min indianiske Søn; han har opført sig ærlig og redelig imod mig. Lad ham træde frem for mig.”

Middleton forklarede Høvdingen, hvad Bildtfangeren havde sagt, og overlod ham sin Plads.

„Pavnee,” vedblev den gamle Mand, i det han endnu stedse forandrede sit Sprog med Hensyn til de Personer, som stode for ham, og ikke sjelden ogsaa efter Tanken, som han vilde udtrykke, „det er Skik hos mit Folk, at Faderen velsigner sin Søn, førend han for bestandig tillukker sine Dine. Denne Velsignelse giver jeg Dig. Modtag den; thi en Christens Bøn vil ikke gjøre en retfærdig Krigeres Veie til de lykkelige Prairier længere eller mere besværlig. Mit inderligste Ønske er, at de Hvides Gud med venlige Dine vil skue ned paa dine Handlinger, og at Du aldrig maa øve nogen Daad, som nøder ham til at tilhulle sit Mafyn. Jeg veed ikke, om vi nogensinde skulle gjensjce hinanden. Der gives mangehaande Efterretningen om de gode Wanders Opholdssted. Det sømmer sig ikkun lidet for mig, saa gammel og erfaren jeg end er, at yttre en Mening, som er stridende mod et heelt Folk. I troe paa de lykkelige Prairier, og jeg troer paa mine Forfædres Sagn. Dersom begge ere sande, saa ere vi for evigt adskilte; men skulde det opklares, at den samme Mening blot er indflædt i forskellige Ord, saa ville vi endnu engang komme til at staae hos hinanden for din Wahcondah, som da ikke er nogen anden, end

min Gud. Der lader sig sige meget til Fordeel for begge Religioner; enhver af dem synes særdeles skikket for sit Folk, og uden Tvivl er dette ogsaa Hensigten. Jeg frygter blot, at jeg ikke fuldkomment har benyttet de Gaver, som Gud har tildeelt Folk af min Farve, da det falder mig saa tungt for bestandigen at frasige min Brugen af min Flint og min Lyst til Jagten; men da er det min egen Skyld, thi jeg føler, at det ikke kan være din, Almægtige! — Ak, Hector," vedblev han, i det han bøiede sig lidet forover og befølede Dyrrets Dren, „nu skulle vi da ogsaa skilles ad, og vi ville faae en lang Jagt. Du var en ærlig, modig og tro Hund. Pavee, Du maa ikke dræbe Hunden paa min Grav; thi hvor en christelig Hund falder, der bliver den liggende for bestandig, men naar jeg er vandret hisjet, maa Du være venlig imod den for dens Herres Skyld."

„Min Faders Ord lyde i mit Dren," svarede den unge Kriger, i det han alvorlig ved Tegns tilkjendegav, hvor beredvillig han var til at opfylde hans Ønske.

„Hører Du, min Hund, hvad Høvdingen har lovet?" spurgte Bildtfangeren og søgte at hendraage det ubevægelige Dyrs Opmærksomhed paa sig. Da intet Blik og ingen venlig Lyd besvarede hans Tiltale, greb den gamle Mand om Hundens Snude og søgte at trykke sin Haand ind imellem dens kolde Læber. Nu gik der pludselig et Lys op for ham, men han var dog langt fra at ane, hvorledes man havde skuffet ham. Med nebbøiet Hoved sank han tilbage i Stolen, ligesom En, der er bleven ramt af en stor og uformodet Ulykke. To unge Indianere benyttede denne øieblikkelige Bedøvelse og borttog hurtigen det udstoppede Dyr, i det

de bleve ledede af den samme kjærlige Omhyggelighed, som tidligere havde fremkaldt det fromme Bedrageri."

"Hunden er død!" mumlede Bildtfangeren efter en Pause af flere Minutter. "Der er ligesaa vel sat en Grændse for en Hunds Levetid, som for et Menneskes, og denne her har godt anvendt sine Dage, Captain!" tilføiede han og søgte ved et Tegn at tilkjendegive Middleton, at han skulde træde nærmere. "Det glæder mig, at I er kommen; thi skjøndt disse India- nere ere godmodige og mene det saa ærligt, som man kan vente det af Folk af deres Farve, saa forstaae de dog ikke at lægge en hvid Mands Hoved i Graven. Jeg har ogsaa tænkt paa Hunden her ved mine Fødder; det passer sig vel ikke engang for en Christen blot at nytte den Tanke, at han paa hiin Side af Graven igjen kunde træffe sammen med sin Hund, men der er dog ikke noget Ondt i, at man lægger en trofast Dyr's Levinger ved Siden af dens Herres Been!"

"Ikke det ringeste; alt skal skee saaledes, som I ønsker."

"Det glæder mig, at I deri tænker ligesom jeg. For at spare Arbeide, saa læg Hunden ved mine Fødder eller hellere ved min Side. En Jæger behøver ikke at skamme sig ved at findes i Selskab med sin Hund."

"Jeg skal vaage over, at Eders Ønsker vorder opfyldt."

Derpaa fulgte en lang Taushed, under hvilken den Gamle anstillede Betragtninger. Nu og da hævede han sit Blik, ligesom om han vilde tiltale Middleton, men en eller anden indre Følelse syntes at tilbageholde Ordet paa hans Læber. Capitainen, som mærkede hans

Forlegenhed, spurgte ham nu i en opmuntrende Tone, om der endnu var noget, som han kunde gjøre for ham.

„Jeg staaer ganske alene i den vide Verden,” svarede Wildtfangeren; „naar jeg vandrer herfra, uddøer min hele Slægt. Vi vare aldrig Høvdinge, men ærlige og nyttige paa vor Viis; det haaber jeg vil Ingen nægte. Min Fader ligger begravet nær ved Søen, og hans Søns Been skulle bleges paa Steppen.”

„Nævn Stedet, og I skal komme til at hvile ved Siden af Eders Fader,” afbrød Middleton ham.

„Nei, nei, saaledes var det ikke meent, Capitain. Lad mig sove der hvor jeg har levet, langt borte fra Coloniernes Larm. I midlertid kan jeg ikke indsee, hvorfor man skulde skjule en ærlig Mand's Grav liig en Rødhuds i det tætte Krat. I Colonierne har jeg betalt en Mand, for at han skulde gjøre mig en Ligsteen og sætte den over min Faders sidste Hvilested. Stenen var tolv Bæverkind værd og fortræffelig hugget. Til Alle, som gik forbi, skulde den sige, at en Christens Lægeme laae under den, og tillige underrette dem om hans Liv, Alder og Rettskaffenhed. Da vi vare bleve færdige med Franskmændene i den sidste Krig, reiste jeg hen til Stedet, for at see, om Alt var rigtigen udført, og jeg maa tilstaae, at Mesteren ærligen og redeligen havde skilt sig ved sit Arbeide.”

„Og en saadan Steen ønsker I paa Eders Grav.”

„Jeg, nei, nei, jeg har ingen anden Søn en Haardhjerter, og en Indianer kjender lidet til de Hvides Skikke og Sædvaner. Desuden er jeg ogsaa allerede i hans Gjæld, da jeg ikke har kunnet være til nogen betydelig Nytte i den Tid, jeg har opholdt mig hos hans Stamme. Bøssen her kunde kanske nok indbringe, hvad en

saadan Ting er værd — og jeg veed ogsaa ret godt, at det vilde glæde den unge Mand at ophænge Flinten under sit Tag; thi han har seet mangen Hjort og mangen Fugl bløde for den. Men, nei, Flinten maa sendes til ham, hvis Navn er indgravet paa den!”

„Men her staaer En, som ved at opfylde Eders Ønske gjerne vil give Eder et Beviis paa sin Kjærlighed; thi I har ikke alene frelst ham selv fra mange Farer, men han er ogsaa i Eders Gjeld for de store Tjenester, som I har viist hans Forsædre. Stenen skal komme paa Eders Grav.”

Taknemlig trykkede den gamle Mand Middletons Haand. „Jeg tænkte nok, at I gjerne vilde gjøre det,” sagde han, „men jeg vilde dog ikke ligefrem bede Eder derom, da mit Blod ikke rinder i Eders Aarer. Sæt ingen pratende Ord derpaa, men blot Navn, Alder og Dødsdag tilligemed et Sprog af den hellige Skrift. Intet mere, intet mere. Da vil mit Navn dog ikke ganske udslættes af Jorden! — men mere forlanger jeg ikke, slet intet mere.”

Middleton gjentog, at han nøie skulde opfylde hans Begjæring og derpaa fulgte en lang Taushed, som blot blev afbrudt af enkelte usammenhængende Ord fra den Døendes Læber. Han syntes nu at have opgjort sin Regning med Verden og ikkun at vente paa, at Herren skulde kalde ham, for ganske at forlade den. Middleton og Haardhjerte satte sig ved Siden af hinanden lige over for ham og vaagede med ængstelig Opmærksomhed over enhver Forandring i hans Ansigt; men i to hele Timer foregik der ikke nogen mærkelig. En ærværdig Stolighed var endnu bestandig udbredt over hans udlevede Træk. Nu og da sagde han nogle Ord;

snart var det et Raad eller en forfattet Lære, snart simple Spørgsmaal om dem, hvis Skjebne laae ham paa Hjertet. Under hele dette ængstelige og tillige høitidelige Optrin forblev enhver af Stammen med den største Taalmodighed paa sin Plads. Saasnart den Gamle taledede, bøiede Alle Hovedet forover, for at lytte, og naar han taug, syntes enhver at estertænke hans Ords Viisdom og Nytte. Ligesom hans Livs Lampe brændte mere og mere dunkel, saaledes blev hans Stemme svagere og svagere, og der gaves Dieblif, hvori de Omkringstaaende tvivlede om, at han endnu hørte til de Levendes Tal.

Omtrent en Time havde Bildtfangeren ligget ubevægelig. Blot Dinene aabnede han undertiden, men strax lukkede han dem igjen. Naar de vare aabne, syntes hans Blik at være hæftede paa de Skyer, som stode i Vesten i en amerikansk Aftens fulde Farvepragt. Aarstidens rolige Skjønhed, den høitidelige Aftentime og det alvorlige Optrin indgjorde alle Tilskuerne en hellig Grefrygt. I det Middleton estertænkte den særegne Stilling, hvori han befandt sig, følte han pludselig, hvoreledes den Haand, som han holdt i sin egen, trykfedede ham med utrolig Kraft og strax derpaa stod den gamle Mand, understøttet paa begge Sider af sine Benner, fuldkommen opreist. Et Dieblif saae han rundt omkring sig, ligesom om han vilde opfordre Alle til at høre paa sig, derpaa hævede han Hovedet som en modig Kriger og raabte med en Stemme, som tydeligen kunde høres over den hele talrige Forsamling, det høitidelige Ord:

„Her!“

En saa uventet Bevægelse, og den Høihed og Ud-

myghed, som paa eengang var udbredt over hans Na-
syn, gjorde i Forening med hans klare og kraftfulde
Stemme et overraskende Indtryk paa alle de Tilstede-
værende. Da Middleton og Haardhjerte, som Begge
uvilkaarligen havde udstrakt deres Arme, for at under-
støtte den Gamle, atter betragtede ham, fandt de, at
Gjenstanden for deres Deeltagelse ikke mere behøvede
deres Omsorg. Bedrøvede lagde de Legemet igjen ned
paa Leiet, og Le Balafre reiste sig, for at forkynde
Stammen hvad der var skeet. Den gamle Indianers
Stemme klang som en Gjenlyd fra hiin ukjendte Ver-
den, til hvilken den ærlige Bildtfangers Land nu var
henvandret.

„En kraftfuld, en retfærdig, en viis Kriger har
betraadt den Sti, som fører til hans Folks lykkelige
Gletter!“ sagde han. „Da Wahcondahs Stemme kaldte
ham, var han beredt til at svare! Gaaer, mine Børn,
ihukommer de blege Ansigtets retfærdige Høvding, og
bortrydder Tornene paa Eders egen Vej!“

Den Døde blev nedlagt i en Grav, som beskyggedes
af nogle ædle Egetræer. Indtil denne Time have Pave-
nee-Louperne omhyggeligen fredet den, og endnu stedse
føre de den Reisende og Kjøbmanden hen til den og
sige, at der hviler en retfærdig Hvid. Over Graven
blev der ogsaa lagt en Steen med den simple Indskrift,
som Bildtfangeren selv havde forlangt. Middleton tog
sig imidlertid dog den Frihed at tilføie: „Gud forbyde,
at en fræk Haand nogensinde skulde forstyrre hans Ro
i Graven.“

E n d e.
